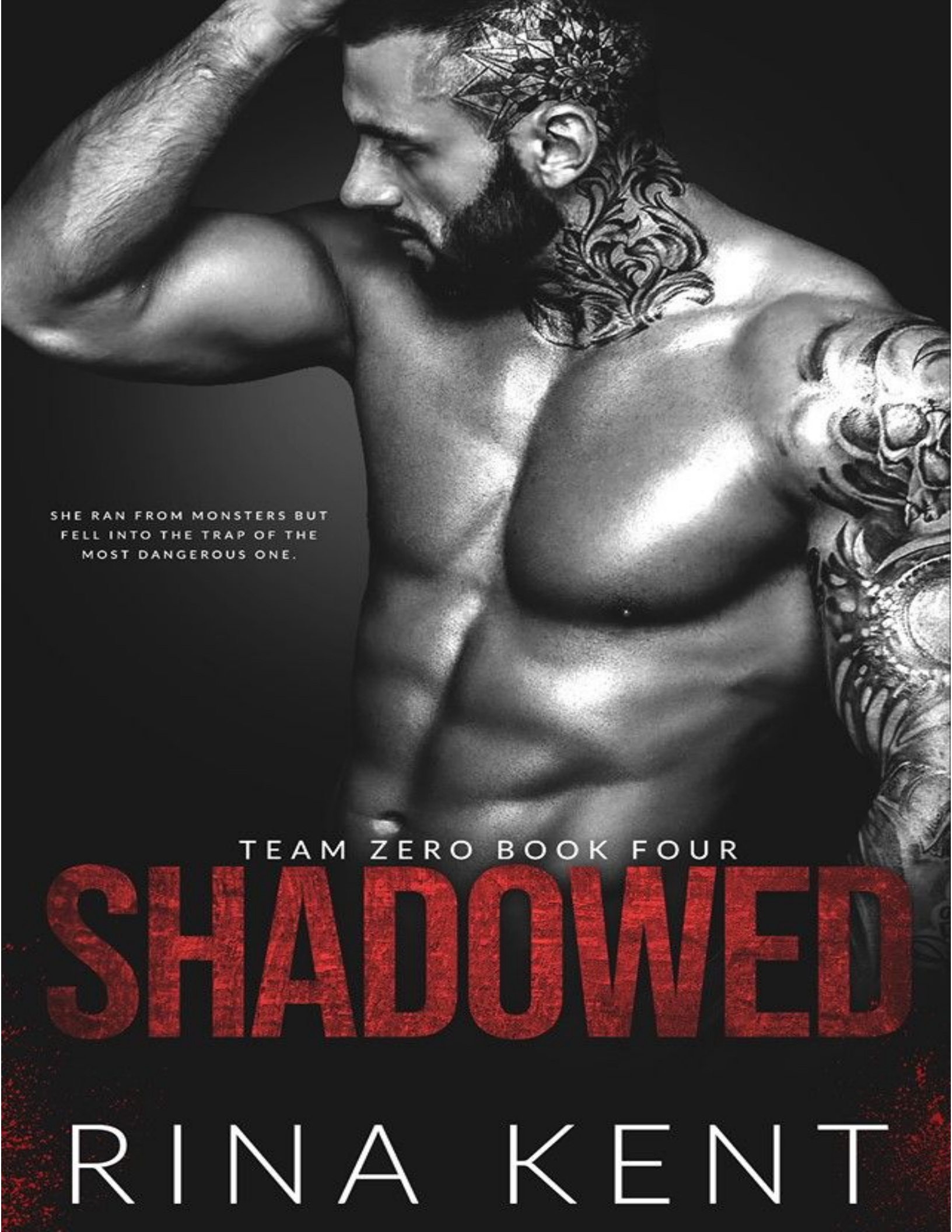

SHE RAN FROM MONSTERS BUT
FELL INTO THE TRAP OF THE
MOST DANGEROUS ONE.
TEAM ZERO BOOK FOUR
SHADOWED
RINA KENT

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

RINA KENT

Shadowed Copyright © 2019 by Rina Kent
Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü elektronik, mekanik, fotokopi, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, saklanamaz veya iletilemez,
yayıncının yazılı izni olmadan kaydedilmesi, taranması veya başka bir şekilde kullanılması yasaktır. Bu kitabı kopyalamak, bir web sitesinde yayınlamak veya kısa süreli kullanım dışında izinsiz olarak başka herhangi bir yolla dağıtmak yasa dışıdır.
Bir kitap incelemesinde alıntılar.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. Bu kitapta tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir. Herhangi bir
Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle benzerlik tamamen tesadüfidir.

RK Yayınevi tarafından yayımlanmıştır.
Annabelle Reid tarafından düzenlenmiştir. Nora Edmonds tarafından düzeltildi.
Kapak Tasarımı Rolling Waves Designs tarafından yapılmıştır.

P.S. Korsanlar kötüdür. Johnny Depp'in Kaptan Sparrow'u kadar değil ama cidden çok kötüler. Bir kitap satın alarak bir yazarı destekleyin. Korsan olmayın.
hiç de havalı olmayan bir korsan.

A'ya. Çılgın ilham kaynağıma.

İçindekiler

İçindekiler
Yazar Notu
Tanıtım Yazısı
Birinci Bölüm İkinci Bölüm
Üçüncü Bölüm
Dördüncü Bölüm
Beşinci Bölüm
Altıncı Bölüm
Yedinci Bölüm
Sekizinci Bölüm
Dokuzuncu Bölüm
Onuncu Bölüm On Birinci Bölüm On İkinci Bölüm On Üçüncü Bölüm On Dördüncü Bölüm
On Beşinci Bölüm
On Altı Bölüm On Yedinci Bölüm On Sekizinci Bölüm
On Dokuzuncu Bölüm Yirmi
Bölüm Yirmi Bir
Bölüm Yirmi İki
Bölüm Yirmi Üç
Bölüm Yirmi Dört
Bölüm Yirmi Beş
Bölüm Yirmi Altı
Bölüm Yirmi Yedi
Bölüm Yirmi Sekiz
Bölüm Yirmi Dokuz
Bölüm Otuz Bölüm Otuz Bir

Bölüm Otuz İki
Bölüm Otuz Üç
Bölüm Otuz Dört
Bölüm Otuz Beş
Bölüm Otuz Altı
Bölüm Otuz Yedi
Sonsöz
Sırada Ne Var?
Hayaletli Alıntı
Ayrıca Yazan: Rina
Kent Teşekkür Yazar
Hakkında

Yazar Notu

Karakterlere ve yazarın kökenlerine sadık kalmak için, *Gölgede*'nin kelime haznesi, dilbilgisi ve yazım kuralları İngiliz İngilizcesi ile yazılmıştır.

Shadowed bağımsız bir roman olarak okunabilir, ancak Team Zero'nun dünyasını daha iyi anlamak için önce *Crowed* ve *Ghosted*'ı okumayı düşünün.

Bu kitap karanlık temalar ve açık, geleneksel olmayan cinsel durumlar içermektedir. Bunlardan herhangi biri sizi rahatsız ederse lütfen okumayın.

ÜCRETSİZ bir kitap almak için Rina Kent'in Bültenine kaydolmayı unutmayın.

Blurb

Canavarlardan kaçtı ama en tehlikelisinin tuzağına düştü.

Zoe

Shadow adı gibi dokunulmazdır. Bir savaşçı. Bir katil. Bir mafya adamı.
Annemin intikamını almak için onun dünyasına daldım.
Bir oyun olarak başlar. Bir bahis. Bir itme ve çekme. Ama sonra sırlar ve yasak arzularla dolu bir ağa dönüşür.
İçimdeki adamı tanıdıkça, beni daha çok tüketiyor. O çok fazla. Bu duygular çok fazla.
Kaçıyorum ama bir canavardan saklanabilir miyim?

Gölge

Ölümcül sırrımı korumak için cinayet ve delilik içinde boğuluyorum. Dış görünüşüm karanlığımı gizliyor ve herkesi uzaklaştırıyor.
O değil.
Zoe beni kışkırtıyor. Bana meydan okuyor. Parmaklarını kara kalbimde dolaştırıyor ve çoktan öldüğünü sandığım bir parçamı harekete geçiriyor.
Sonra da kaçıyor.
Bana canavar diyor.
Bu canavar onun gitmesine asla izin vermeyecek.

Birinci Bölüm

Gölgelerde gizlenen bir bağımlılıktır.

Karanlığı ben seçmedim. Karanlık beni seçti. Derimin altına sızıyor ve kanımda akıyor.

Işığa adım atmak söz konusu bile değil.

Işık insanlarla dolu ve insanlar çok sinir bozucu. Karanlık, fark ettirmeden herkesi izlememi sağlıyor. Onları bıçaklıyorum ve hiçbir şey olmamış gibi gölgelere geri çekiliyorum.

Bir gün birinin bunu fark edeceğini ve her şeyin biteceğini bilmeliydim.

İkinci Bölüm

Uyandığınızda anne ve babanızın öldüğünü görmek sizi terk etmiyor.

İnsanlar sizi sevdiklerini ve size asla zarar vermeyeceklerini söylerler. Ama sonra sizi hapsedip gazla boğuyorlar.

Hayatıma devam etmek için ne kadar çabalarsam çabalayayım, yapamıyorum. Bu konuda bir şeyler yapmanın zamanı geldi.

Kendime bakıyorum. Siyah, dekolteli deri elbisem vücudumu sarıyor ve deri botlarımın hemen üstünden kalçalarımın ortasına kadar uzanıyor. Gri-sarı saç tellerim omuzlarıma doğru dökülüyor.

Mükemmel.

Cesaret vermek için yanağımı çimdikliyorum ve insan kalabalığının arasından yoluma devam ediyorum.

Yeraltı dövüş ringlerinin duvarları k a h v e r e n g i m s i bir renkte ve onlarca yıldır yenilenmedikleri konusunda çılgınca bir tahminde bulunacağım.

Buna gerek yok zaten. Boksörler buraya dövüşmeye geliyor ve seyirciler sadece kumarla ilgileniyor. Kimsenin temiz duvarlarla ilgilenmediğinden eminim.

ya da Doğu Londra'nın bu fakir bölgesinde katlar. Çıplak kabloları tavandan sarkan birkaç ampul, mekâna ürkütücü bir his veriyor.

Ben yoluma devam ederken bira ve sigara kokusu ve ara sıra iğrenç erkek kokusu havada uçuşuyor. Bağırışlar, küfürler ve bahisler havada uçuşuyor.

İki ünlü dövüşçü arasındaki büyük maç bu gecenin en önemli olayı ve salonun tıklım tıklım olmasının nedeni. Seyirciler kimin kazanacağını tartışıyor ve hiçbiri arada küfür olmadan iki kelime konuşmuyor.

Yanlarından geçerken birkaçı durup ıslık çalıyor ya da imalı sözler söylüyor. Rahatsızlığımı dizginliyorum ve onlara aldırmıyorum. Çok uzun süre sokaklarda, daha kötü pisliklerle birlikte yaşamak bana pek çok şeyi görmezden gelmeyi öğretti.

Kabul ediyorum, böyle bir yer için ideal bir kıyafet değil ama annemin katilinin dikkatini çekmek istiyorsam, ona uygun görünmem gerekiyor.

Ama önce...

Köşeyi dönüp kadınların dövüş ringlerine giriyorum. Erkek ringlerine kıyasla daha az seyirci yan çizgilerden izliyor ama enerji daha az bulaşıcı değil.

Kalabalığın arasında dururken yanlara doğru eğilip bakıyorum ve sırıtıyorum. Elle, başka bir beyden olan kız kardeşim, kendinden büyük bir kadının kıçını tekmeliyor. Mavi gözleri kapüşonlu - adrenalinden, eminim. Elle ivme kazandığında kalabalık çılgına dönüyor.

"Woohoo!" Avuç içlerimi ağzıma yaklaştırarak bağırıyorum. "Haydi, Rage Ball!"

Bu küçük enayi, lakabı kadar ateşli. Ne zaman onu terk etmeyi düşünsem içim içimi yiyor. Parmaklarım Elle'in gençliğimizde bana hediye ettiği lotus bileziğine gidiyor. Kendiminkini kaybettiğimden beri o benim ailem oldu ve ona yalan söyleme düşüncesi kalbimi parçalıyor.

Ama onu tehlikeye atamam. Zaten tüm bu yeraltı dövüşleriyle adrenalin sersemliği içinde yaşıyor. Onu içine girdiğim korkunç dünyaya maruz bırakamam. Ondan sadece bir yaş büyüğüm ama o her zaman tüm gücümle koruyacağım küçük kardeşim olacak.

"Ne kaçırdım?" Liam uzaktan sesleniyor, koyu yeşil gözleri Elle'e yapışmış. Kalabalığı bana katılmaları için itiyor - ya da daha çok kenara çekilip

Bırak geçsin. Dışarıdan bakıldığında uzun boylu, geniş ve göz korkutucu biri.

Bakımlı koyu sarı saçları ve hafif kır saçları da eklenince kadınlar ayaklarına kapanır ama o onlara ilgi gösteremeyecek kadar işkoliktir.

Gülümsemem genişliyor. Liam benim ve Elle'in üvey kardeşi ve dünyadaki en iyi kardeş. Bize kendi başımızın çaresine bakmayı öğrettiği için sonsuza dek minnettar kalacağım. Başka biri olsa 'Sizi koruyacağım' derdi. Ama Liam değil.

Nuh-uh.

Bizi parka sürükledi ve ilk yumruklarımızı öğretti. Yolda kıçımızı da tekmeledi. Bunu kanıtlayacak çürüklerim vardı.

Her zaman 'Her zaman yanınızda olamam' derdi - bu arada yalan, ağabeyimiz olmayı hiç bırakmadı - 'bu yüzden kendinizi nasıl koruyacağınızı öğrenmelisiniz'.

Bizi zorladığı için ona sonsuza dek minnettar olacağım ama Elle'in bu yola girmeye karar vermesinden dolayı ondan nefret ediyorum. Ne zaman eve morluklarla gelse, gecenin bir yarısı onu arayıp uyandırıyorum ve ona dert yanıyorum.

Verdiğim karardan sonra onu yargılama hakkına sahip olduğumdan değil.

"Bunu o kazanacak." Kimse duymasın diye Liam'a yaklaşıyorum. "Polisin burada olmasının sorun olmayacağından emin misiniz, *teğmen*?"

"Arsız." Mizahtan yoksun bir gülümseme veriyor. "Bunu kendine söylemen gerekmiyor mu, *geleceğin polis memuru*?"

Sahte bir şaşkınlıkla nefes alıyorum ve hatta bir avucumu göğsüme koyuyorum. "Ben de hâlâ öğrenci olanların sayılmadığını sanıyordum. Tutuklanacak mıyım?"

"Baş belası olduğum için mi? Kesinlikle."

"Ben de seni seviyorum, Li." Kolumu onunkiyle birleştiriyorum ve başımı koluna yaslıyorum.

İntikamımı almaya karar verdiğimden beri Elle ve Liam'ın yanında huysuzlaştım. Kendimi canavarların dünyasına atmadan önce onlara doyamıyorum.

Beklendiği gibi, Elle kazandı. Dışarı çıkarken garip bir gülümsemeyle seyircilerin tokalaşmalarını kabul ediyor.

Elle'in sosyal ortamlarla arası hiç iyi olmamıştır. O yapışık gülümseme ve hızlı fiziksel temastan, eminim içten içe ölüyordur.

Elle'e karşı kaybeden kadın maçtan sonra el sıkışmayı reddetti.
Kırılan dudağındaki kanı silerek sendeleyerek ringden çıkar.

Elle bize ulaştığında meraklı bakışlarıyla Liam ve benim nasıl durduğumuzu inceliyor, sonra da burnunu kıvırıyor. "Eww."

Sarılmak için ona doğru hamle yapıyorum ama avucunu göğsüme koyarak beni bir kol boyu uzakta tutuyor.

"Hadi ama Elle. Bu sadece bir sarılma." Ona ulaşmaya ve sıkmaya çalışarak alay ediyorum.

Yüzünde panik ifadesi belirir ve gözleri kayar. Liam bile onun sarılmaktan bu kadar nefret etmesine kahkahalarla gülüyor.

Benim dışımda.

Belki de onu ben yaptığım içindir.

"Ben terliyim ve sen çok güzelsin."

Ona nazlı bir gülümseme veriyorum. "Diplomatik davranıyorsun, ha?" Liam'a bir bakış attım. "Kimin kötü alışkanlıklarının sana bulaştığını merak ediyorum."

Liam bir şey söylemek üzereyken Elle'nin arkasına bakıyorum. Ezik kadın yumruğunu kaldırmış Elle'nin arkasına doğru saldırıyor. Elle'yi yana çekiyorum ve kadının suratına bir tekme atıyorum. Kadın sendeliyor ve kanlı burnunu tutarken kıçının üzerine düşüyor.

Parmağımla onu işaret ettim. "Biraz spor ruhu öğren, sürtük."

Şiddet asla bana göre değildir ama Liam ve Elle için cehennemi yaratırdım.

Seyirciler sessizleşti, belki de onlara iç çamaşırımı gösterdiğim için. Oh neyse. Küçük fedakarlıklar.

Elle koluma dokunuyor. "Teşekkürler."

"Ne zaman istersen, kardeşim!" Onu dolapların olduğu yöne doğru çeviriyorum. "Git üstünü değiştir. Bana *kocaman* bir kucak borçlusun."

Elle'in dudakları dehşet dolu bir gülümsemeyle bükülür ve yarı koşar adımlarla ters yöne gider.

Ben ve Liam'dan kahkahalar yükseliyor.

"Onu korkuttun," diyor. "Dövüşü izlemek için geri dönmeyecek."

"Hadi gel." Onun cüssesini erkekler ringine doğru itiyorum. Seyircilerin çoğu da o tarafa koşuyor. Elle'in maçı kategorideki son maçtı. Gecenin geri kalanı puştlara ayrılmıştı.

Liam ve ben kalabalığı yolumuzdan çekiyoruz ki yürüyebilelim. Bağırıyorlar, küfrediyorlar ve maçtan önce bile sözlü kavga ediyorlar. Ne bunlar? Gençler mi?

Sonunda yukarıdaki podyumda yerimizi aldık. Bu koltukları ayırtmak için çok ikna etmek - ve rüşvet vermek - gerekti. Liam'ın rüşvet verdiğimi bilmesine gerek yok. Polis değerleri falan konusunda çok tutucu.

Ben daha çok işlerin halledilmesiyle ilgileniyorum.

Bu pozisyondan, maçın yapılacağı ringi mükemmel bir şekilde görebiliyoruz ama burayı seçmemin nedeni bu değil.

Bakışlarım karşımızdaki podyuma ve bunca zahmete girmemin nedenine takılıyor. Annemin sözleri kafamın içinde dönüp dururken zihnim bulanıklaşıyor.

Bunu ona ödet, Zoe. Bu yapacağın son şey olsa bile.

Ve şimdi... o burada.

Sanki buranın ve içindeki herkesin sahibiymiş gibi yavaş ve ağır adımlarla kendisine ayrılan yere doğru yürüyor.

Muhtemelen biliyordur.

Etrafını bir koruma kalabalığı -ya da daha çok gangsterler- sarmıştır. Hepsi siyah takım elbise giyiyor ve İngiltere'nin havası kadar kasvetli görünüyorlar.

Başkan Joe'nun kel kafası bu mesafeden bile net bir şekilde görülebiliyor. Kan kırmızısı papyonuyla tamamlanmış çizgili kruvaze bir takım elbise giyiyor.

Anneme yaptıklarının bedelini ödediğinde aynı kanın içinde yüzecek.

İfadesini seçemiyorum ama fedailerinden birine başını salladığı için organizasyondan memnun olduğu belli.

Başkan Joe'nun tam adı Joseph Taylor, ellili yaşlarının sonunda ve kendi kendini yetiştirmiş. Uyuşturucu satan ve bu yeraltı kumar ve dövüş ringi gibi yerlerin sahibi olan bir piç tipi.

Üç yıl önce vergi kaçakçılığından tutuklanıp suçlandığında kâbusun sona erdiğini düşünmüştüm. En iyi intikam değildi ama kabul ettim. Ancak, fare çok erken ortaya çıktı. Mahkeme işini suçlayacak yeterli kanıt bulamadı. Şimdi en ufak bir endişe duymadan söz konusu işine geri döndü.

Tutuklandığında polis teşkilatına katıldım ve onun gibileri yasal yollarla durdurmaya karar verdim. Liam gibi.

Ama dünyada gerçek anlamda adalet yoktu. En azından geleneksel anlamda.

Eğer yasal yollar Başkan Joe'yu durduramazsa, ben de onun kadar kirli oynayacağım. Bir canavara dönüşmeden onunla savaşamazsın derler.

Elle ve ben çocukken, Liam'la tanışmadan önce, istismarcı bir koruyucu ailemiz vardı. En büyük kız kardeş evdeki bir şeyi kasıtlı olarak kırar ve sonra ailesine gidip Elle'in yaptığını söyleyerek ağlardı.

Ben ne yaptım? Bütün bir günü kirli bataklıkta geçirdim ve mümkün olduğunca çok kurbağa topladım. Sonra da odasını onlarla süsledim.

Tabii ki dayak yedim. Tabii ki günlerce bataklık gibi koktum. Ama üvey kardeşimin dehşet içinde ağlaması buna değdi. Ondan sonra, bir daha asla karşımıza çıkmadı.

Adaleti sağlamak için kirlenmekten asla korkmadım.

Başkan Joe yaptıkları için başkalarını suçlamaktan çok daha fazlasını yaptı. Cezası kurbağalardan daha kötü olacak.

"Zoe?"

Liam'a dönüyorum, çatık kaşlarıyla beni süzüyor. "Az önce beni tamamen sildin."

Gülüp geçiyorum. "Hayır, gülmedim."

Elimi işaret ediyor. İşaret parmağım saçımın bir telini döndürüyor.

Elimi kucağıma bırakıyorum. Bu alışkanlık bir yetişkin olarak bile beni ele veriyor. "Gergin misin?" Liam başını Başkan Joe'nun olduğu tarafa doğru eğiyor.

"Elbette hayır, Li. Saçmalama."

Yine de, parmağım o teli tekrar döndürmek için kaşınıyor. Korkmuyorum. Korkmuyorum. Bunu aylardır planlıyordum. Yıllardır bunu yapmayı hayal ediyordum. Hayır. *On yıllardır.* Uyandığımda ailemi ölü bulduğumdan beri bunu kafama takıyorum ve şimdiden yirmi beş yaşındayım.

Elle ve Liam'ı kaybetmekten korkuyorum. Belki bundan sağ çıkamayacağım ve onları bir daha göremeyeceğim.

Bu düşünce boğazımın arkasına mide bulantısı getiriyor.

"Ben gittikten sonra Ellie'ye göz kulak ol. Tamam mı?" Mümkün olduğunca rahat konuşmaya çalışıyorum ama sesim duygusal çıkıyor. Liam'ın bunu fark etmemiş olma ihtimali çok düşük.

"Bunu her zaman durdurabilirsin." İşaret parmağı kalçasına dokunurken Liam'ın gözleri benimkilere dikiliyor.

"Haydi, Li. Bu, Metropolitan Polisinin Le Salon'u yakından ve kişisel olarak araştırmak için sahip olduğu en iyi şans."

"Bunu *yasadışı olarak* yapıyorsun." Sinirli bir nefes üflüyor. "İzin almadan gizli göreve gittiğini öğrenirlerse asla mezun olamazsın. Hatta suçlanabilirsin. Bunun için geleceğini riske attığına inanamıyorum."

"Sanırım öğrenmelerine asla izin vermemeliyiz, ha?" Sırıtıyorum.

"Zoe." Çatık kaşları, sorgusu altında suçluların çatlamasına neden olan bir uyarı içeriyor.

"Tüm bu mafya özentisi pislikleri temizleyeceğine söz vermiştin. Ben de yardım ediyorum." Bir şey söylemek için ağzını açtı ama sözünü kestim. "Bunu zaten binlerce kez tartıştık. Sadece yanımda olacağını bilmek istiyorum."

"Tabii ki yapacağım." Çenesi sıkılır. "Ama yeni bir uyuşturucu üretim fabrikası hakkında söylentiler ve raporlar var. Ne zaman yeni bir uyuşturucu damarı ortaya çıksa, gangster savaşları çirkinleşir ve bıçaklı suçlar artar."

"Bu onları durdurmak için bir neden daha. Fabrikayı yıkmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

İşaret parmağını kalçasına vuruyor. "Fikrini değiştirmen için ne yapabilirim?"

"Hiçbir şey. Bir mülakata girdim ve Le Salon'a kabul edildim. İş çoktan bitti."

"Tehlikede olduğunuzdan şüphelenirsem, bunu rapor ederim. Kuvvetlerden kalıcı olarak uzaklaştırılman gerekse bile umurumda değil."

"Tamam." Ama bu aynı zamanda onun da suç ortağı olarak yakalanacağı anlamına gelir. Tehlikede olmadığımdan emin olmalıyım. Liam'a seçimlerimin bedelini ödetmeyeceğim. İşi onun için dünyalara bedel.

Arkama bakıyor ve duraklıyor. "Yeni insanların burada."

Siyahlar giymiş başka bir grup insan Başkan Joe'nun oturduğu yere yaklaşırken gözlerim ileriye kayıyor.

Söz konusu grubun lideri otuz yaşından büyük görünmeyen bir kadın. Uzun kollu dar yeşil bir elbise giyiyor. Gösterişli kızıl saçları Fransız usulü toplanmış. Solunda, manken gibi görünen daha genç bir adam ve kolunda asılı minyon bir sarışın var. Sağında ise daha uzun boylu, karanlık yüz hatlarına sahip bir adam duruyor.

Başkan Joe onları görünce ayağa kalkar ve dişlek gülümsemelerle selamlar.

Rakipleri. Onun dövüşçüsü bu gece onlarınkine karşı oynuyor.

Liderin adı Mist. Kendisi Le Salon'un madamı - bir yandan da fuhuş yapan bir eğlence kulübü. Aynı zamanda kara para aklama, uyuşturucu ve kumar için bir cephe.

İki ay kadar önce asıl sahibi vergi kaçakçılığından yakalanana kadar lider değillerdi. Ve sürpriz, adamın s a b ı k a kaydı yok çünkü Başkan Joe gibi bu insanlar da mafya işlerini yasal çiçeklerle örtüyorlar.

Bu grup ve Başkan Joe aynı madalyonun iki yüzüdür. Ama düşmanımın düşmanı.

Liam, sahiplerini alaşağı etmek için Le Salon'a sızacağımı düşünüyor. Şansım olursa bunu yapabilirim ama asıl amacım Başkan Joe'yu rakipleri aracılığıyla alaşağı etmek.

Yeni gelenler Başkan Joe'nun yanına oturmuş, sohbet etmekte ve dostane görünmektedirler. Gerçekte ise birbirlerinin çöküşünü planlıyor olmalılar. Aralarındaki rekabetin geçmişi onlarca yıl öncesine dayanıyor.

Bağırışların sesi yükseliyor. Bakışlarımı kalabalığın neden coştuğuna çeviriyorum.

Dev gibi bir adam - şaka yapmıyorum, steroid falan kullandığından oldukça eminim - ringe giriyor. Koyu renkli göğüs kasları bile losyon ya da ter nedeniyle parlıyor.

Dövüşçü ring boyunca hırlayarak ve steroidlerle şişirilmiş kaslarını göstererek koşar. Dövüşçü adam, kadehini onaylamak için kaldıran Başkan Joe'yu işaret eder.

Tabii ki böyle bir gösterişçi Başkan Joe'nun adamlarından biri. Bil bakalım kimi destekleyeceğim? Evet. Bu adamı değil.

Birkaç dakika boyunca, dövüşçülerin normalde ringe girdiği yerden başka kimse çıkmaz. Seyirciler kendi aralarında mırıldanıyor, bazıları beklentiyle. Bazıları endişeli.

Her zamanki giriş yerine, bir adam rayların arasından kayarak atletik bir zarafetle ringe atlıyor.

Kalabalık sanki o bir Hollywood aktörüymüş gibi tezahürat yapıyor.

Adam yarı çıplak ve iri ama kasları bay gösterişçi gibi steroid kullanmıyor. Kollarında rengarenk dövmeler var. Şehrin bizim tarafında sayısız dövme gördüm ama hiçbiri onunki kadar gerçekçi ve tehditkâr değildi. Çin kaplanları pazularını ve ön kollarını sarmış, üç boyutlu bir şekilde hırlıyorlar.

Ancak sahipleri rahat görünüyor. Koyu sarı saçlarının bukleleri, taramaya zahmet etmemiş gibi alnına gelişigüzel düşüyor. Dudaklarından rahat bir gülümseme yükseliyor ve açık mavi - ya da gri? - gözleri saf bir muziplikle parlıyor. Sanki merakla beklenen bir dövüşte değil de arkadaşlarıyla bardaymış gibi.

Rakibi gibi gösteriş meraklısı değil ama şüphesiz kazanacağını bilecek kadar da kendine güveniyor. Tüm bunlar, dövüşçüyle içten içe alay ettiği tek kişilik bir gösteri gibi görünüyor.

Rakipleri hırlayıp kaçmış bir goril gibi göğsünü döverken, o tam bir soğukkanlılıkla orada duruyor. Ondan kusursuz bir tehlike ve otorite sızıyor. Tüm ringin dikkatini üzerine çekmeye çalışmasına bile gerek yok.

Yazık oldu. Eğer bu kadar kibirli bir piç olmasaydı onu çok seksi bulurdum - ve bir saat boyunca o dövmelere ağzımın suyu akardı.

"Sana Elle'in gelmeyeceğini söylemiştim," diye bağırıyor Liam gürültünün üzerine.

"Zaten erkek kavgalarını sevmez." Başkan Joe'nun rakiplerine odaklandığım için ses tonum dalgın.

Mist'le birlikte gelen sarışın kız kavga başlar başlamaz ayağa kalkıyor ve aşağıya iniyor. Şüphesiz tuvalete. Yarın Le Salon'da çalışmaya başlayacağım ama şimdiden bir bağlantı kurmanın zararı olmaz.

Ayağa kalkıyorum. "Gidip Elle'ye bakacağım."

Çıkarken, kavganın olgunlaştığı yere son bir kez bakıyorum. Kibirli piç Başkan Joe'nun gösterişiyle oynuyor. Önce eğiliyor, sonra da sırtına tekme atıyor. Kalabalığın tezahüratı sağır edici bir hal alıyor. İçimden bir ses istese onu bayıltabileceğini söylüyor, ama gösteriyi bilerek uzatıyor.

Köşeyi döndükten kısa bir süre sonra tezahüratların sesi yükseldi. Belki de kibirli piç sıkıldı ve diğer pisliğin işini bitirdi.

Mümkün olduğunca soğukkanlı olmaya çalışarak sarışını koridorda takip ediyorum.

Bir köşeyi dönüyor. Sonra bir tane daha. Birkaç dakika boyunca arka arkaya köşeleri dönüyoruz. Tuvalete giden yol bu değil.

Harika. Onu takip ettiğimi anladı mı?

Mesafeyi korumak için bir köşede duruyorum, birkaç saniye bekledikten sonra peşinden gidiyorum. Durdum ve boş koridora baktım.

Nereye kayboldu?

Koridorun sonuna kadar koştum. Önce sağa sonra sola bakıyorum ama ondan bir iz yok.

Ortadan kaybolabileceği bir oda falan bile yok. Bu kız ne? Lanet bir hayalet mi?

Hala durumu düşünürken arkamdan biri beni yakaladı. Dizlerimin üzerine düştüm. Çok sertti.

"Vay, vay, vay." Derin, pürüzsüz bir ses yan taraftan sesleniyor. Kafamı kaldırıyorum ve kibirli dövüşçüyü kanlı canlı buluyorum.

Metalik gözleri korkutucu bir sıkıntıyla parlıyor. "Burada neyimiz varmış?"

Üçüncü Bölüm

İlk düşünce: Kahretsin.

İkinci düşünce: çifte bok.

Yakından bakıldığında, kibirli boksör daha da heybetli görünüyor. Göğsünün sert dalgalanmaları terden bir parıltıyla kaplanmış. Güçlü kollarındaki Çin kaplanı kol dövmeleri sanki silah olarak kullanılacakmış gibi korkutucu bir şekilde hırlıyor. Göğüs kasları boyunca, sofistike Çince'de 'Siktir Git' anlamına geldiğini tahmin ettiğim Çince bir karakter dövmesi var.

Parlak sarı saçları tam bir kaos içinde dökülüyor ve şimdiye kadar gördüğüm en açık gri gözlerine gölge düşürüyor. İngiltere'nin bulutlu gökyüzünün bir kopyası. Fırtına öncesi sessizlik. Uysal görünüyorlar - hatta misafirperverler - ama arkalarında bir parça karanlık gizleniyor.

Kendi üzerime davet ettiğim bir karanlık.

Kulaklarımda bir çınlama başlıyor ve vücudum kaskatı kesiliyor. Nefes alışım derinleşiyor ve panik atak tehdidi görüşümü bulanıklaştırmaya başlıyor. Bu pozisyonda olmaktan nefret ediyorum, kontrol edilemez bir duygu karmaşası yaratıyor.

Annemle babamın ölümünden beri kimse beni dize getiremedi. Elle ve ben gençken ve neredeyse evsizken kimse bunu yapmıyordu ve kesinlikle şimdi de yapmayacaklar.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum. Sırtımdaki gardiyan omuzlarımı sert bir şekilde iterek beni yere düşürüyor. Çıplak dizlerim betona çarpıyor.

İçlerinden birini -muhtemelen arkamdakini- yenebilirim çünkü o kibirli piç bir boksör ve ben onları yenemem. Elle her dövüşümüzde kıçımı tekmeliyor. Ayrıca, başka bir alternatif varken şiddet kullanmamayı tercih ederim. Şiddet anlık bir adrenalin patlamasıdır. O bittiğinde, pişmanlıklar başarılardan daha yaygındır.

Bu durumda sakin kalmalı ve elimdeki kartları oynamalıyım. Yine de

aptal parmağım bir tutam saçı döndürmeye çalışıyor.

Kibirli dövüşçü, benimle ne yapacağına dair seçeneklerini sayıyormuş gibi hafifçe eğik bir başla bana bakıyor.

O daha çılgınca fikirlere kapılmadan, net ve şükürler olsun ki titremeyen bir sesle "Çığlık atacağım" diyorum.

Daha önce nötr olan gözlerinde bir kıvılcım çakıyor. Vay anasını. Az önce ilgisini çektim. Bu asla iyi değildir.

Sırıtıyor ve ne kadar ölümcül bir güzellikte göründüğüne şaşırıyorum. Bu gülümsemeyi satabileceğine eminim.

"Çığlık atmalarına bayılıyorum."

Dudaklarım aralanıyor ve şeytani, son derece tuhaf bir nedenle bu adamı çıplak hayal ediyorum - ki gömleksiz olduğunu düşünürsek bu hiç de zor değil. Karın kasları esniyor, dövmeleri hırlıyor ve bulutlu gözleri kapanıyor. Bir kadına öyle bir vuruyor ki, kadın sanki canını yakıyormuş gibi çığlık atıyor. Ve belki de öyle, ama tek fark kadının onun yaptığından hoşlanıyor olması.

Yanaklarım ısındı.

Garip düşünceler gelir gelmez onları temizliyorum.

Bu da neydi böyle?

Sesi, şeytanın kurbanlarını ayartırken konuştuğunu hayal ettiğim gibi derin ve pürüzsüz çıkıyor. "Adın ne güzelim?"

Ona ters ters baktım. "Ayaklarının dibinde diz çökmediğim zaman sana anlatacağım."

Parıltı daha da derinleşiyor, ancak bu kez gerçek olamayacak kadar mükemmel vücudundan kasvetli bir enerji yayılıyor. Yüzünde kalıcı, ürkütücü bir gülümseme var ve yine şeytanınkinin bir önizlemesini veriyor.

Eminim bu adamın bir yerlerde şeytan köleleri vardır.

Arkamdaki muhafıza işaret ediyor ve adam beni bırakmadan önce homurdanıyor.

Mümkün olduğunca soğukkanlı görünmeye çalışarak zarafetle ayakta duruyorum. Göğüslerim elbisemin ve gömme sütyenimin deri hapsinden kurtulmak üzere. Gözlerim olası bir çıkış ararken elbisemi yeniden ayarlıyorum. Bir adam beni arkadan, diğeri de önden engelliyor.

"Yasak bölgede," diyor arkamdaki adam İskoç aksanıyla. "Onunla ilgilenmeliyiz."

Boksörün gözleri göğüslerimin dışarı taşmasını engellemeye çalıştığım yere sabitlenmeden önce üzerimde gezindiğinde yutkunuyorum. İlginin yanı sıra, karanlık ve ürpertici bir niyetle doluydular. "Belki de yapmalıyız."

İstemsiz bir ürperti omurgamdan aşağı iniyor. İncitmekten çekinmeyen biriyle ilişkiye girdim. Annemin uzak durmam için uyardığı canavarlar gibi.

Bu adamların Başkan Joe'nun rakipleriyle - ve dolayısıyla gangsterlerle - birlikte olduklarını düşünürsek, eminim izlerimi temizleyeceklerdir ya da hangi terimi kullanırlarsa kullansınlar.

Göğsüm sıkışıyor ve parmaklarım saçlarıma uzanıyor. Bir tutamını çeviremeden elimi geri bırakıyorum.

İçimi kemiren korkuyu dizginliyorum ve bir gülümseme yerleştiriyorum. "Ya da belki bana zarar vermemelisin? Ben arkadaşımı arıyordum. İsimlerinizi bile bilmiyorum, yani tüm bunlar büyük, zararsız bir yanlış anlaşılma olabilir. Bu her zaman olur."

"Öyle mi?" Bunu o kadar alaycı ve eğlenceli bir şekilde söylüyor ki, bu beni sinirlendiriyor.

Yine de gülümsemeye devam ediyorum. Cephaneliğimde beni bu durumdan kurtarabilecek en az sayıdaki silahtan biri bu. "Kesinlikle."

"Anlıyorum."

"Teşekkürler!" Başımı eğerek onu geçmeye başlıyorum. Belki de tüm bunları unuturlar.

Öyle bir şansımız yok.

"Bana ne için teşekkür ediyorsun?" Yoluma çıkıyor, önümü kesiyor ve Azrail gibi üzerime geliyor. Bana yine o şeytani sırıtışını gösterdi. "Hâlâ gitmene izin vermedim."

"Yapmalısın."

Mırıldanıyor ve bu ses mideme bir korku salıyor. "Kötü bir zamanda kötü bir yerde olmak diye bir şey duydun mu?"

Yanlış zamanda yanlış yerde mi demek istiyor?

Bana yaklaşıyor ve ben içgüdüsel olarak geri itiyorum. "Bu tür durumların sonu hep kötü biter."

Düşünmüyorum. Geriye dönüp gardiyanın kasıklarına tekme atıyorum.

Öne doğru eğiliyor ve ben de fırsattan istifade etrafından dolanıp ters yöne doğru koşmaya başlıyorum. Kalabalığa ulaştığımda güvende olacağım.

Boksörün beni yakalamaya çalışmasını bekliyordum ama kıpırdamadı. Gurur içimde kabarıyor. Sürpriz unsurumun onun reflekslerini düşüreceğini kim bilebilirdi ki?

"Bana adını söylemedin güzelim," diye sesleniyor arkamdan.

Arkama bakmadan ona parmağımı çeviriyorum.

Köşeyi dönerken arkamdan bir kahkaha patlaması yankılanıyor.

"Gitmek zorunda mısın?" Elle küçük salonumuzun eşiğinde duruyor. Kanepe ikinci el ve yıpranmış halının biraz değişime ihtiyacı var. Oda Elle'in madalyaları, boks eldivenleri ve benim üniversiteden aldığım fahri diplomalarla dolu.

Küflü tavan ve gürültücü ev sahibesi tam bir baş belası ama burası on sekiz yaşıma girdiğimden beri benim ve Elle'in evi oldu ve koruyucu ailelerimizden kurtulabildik.

Ablamın duruşu geniş ve omuzları sanki dövüşecekmiş gibi gergin.

Küçük siyah köpeğim Killer, Elle'in sorusunu yankılarcasına ayaklarımın dibinde havlıyor.

Onu kolumda taşıyor ve tombul bedenine sımsıkı sarılıyorum. Onu, Elle'i, Liam'ı ve beni yıllarca ayakta tutan her şeyi özleyeceğim ama artık küçük bayan devekuşu olamam.

Kendimi hep boşlukta hissettim - Başkan Joe hapisteyken bile. Geceleri gözlerimi kapattığımda, derinlerde bir yerde, işe yaramazlık ve huzursuzluk bana eşlik ediyordu. Annemin intikamını almadıkça kendimi asla tatmin olmuş hissetmeyeceğim.

Tüm bunlar bittiğinde, Elle, Liam ve ben yeniden bir aile olabiliriz.

"Bu sadece eğitim, Ellie." Killer'ı serbest bıraktım, yanaklarını sıktım ve gülümsüyor gibi görünmesi için çektim. "Bir ay kadar sonra geri döneceğim!"

Elle'e gerçekte nereye gittiğimi söylememin imkanı yok. Birbirimizden bir şey saklamayız ama o çok sıcak kanlı ve benimle birlikte bu işe atlar. Onu tehlikeye atmak söz konusu bile olamaz.

Elle dokunuşumdan kıpırdandı. "Ara beni." Boğazını temizliyor. "Seni özleyeceğim."

Bu Elle'in gösterdiği en büyük sevgi gösterisi.

"Ben de seni özleyeceğim!" Ona sarılıyorum ve canını cehenneme çevirecek kadar sıkıyorum. Kıpırdanmaya çalışıyor ama ölümcül kavrayışımdan kaçamıyor. Onu boğduğuma eminim, ama bu uzun süre sonra ona son sarılışım olacak, o yüzden izin veriyorum.

Sonunda onu bıraktığımda nefes nefese kalmıştı. "Sarılmalarını özlemeyeceğim."

"Yalancı! Onları gizliden gizliye seviyorsun!" Yan tarafını gıdıklıyorum ve kahkahalara boğuluyor. Ben de gülüyorum ve Killer da mutlu havlamalarıyla ona katılıyor.

Birlikte bilezikleri tokuşturuyoruz. Onunki ateşböceği çünkü o hep ateşböceği gibi parlardı. Benimki nilüfer çiçeği çünkü Elle onların bulanık suda çok güzel büyüdüğünü söylemişti.

Tüm bunları kaybediyorum. Ama bunun değerini tam olarak bilemedim çünkü annemin katili hala dışarıda. Benim ve annemin hayatı cehenneme dönmüşken, o bir yerlere ve insanlara sahip olup en iyi hayatı yaşıyor.

Onu asla affedemem. Asla.

Eğer hayatımı dolu dolu yaşamak istiyorsam, büyükbabam bunun bedelini ödemek zorunda.

Le Salon'a emin adımlarla giriyorum.

Duvarların arasından yüksek sesli müzik sesi yükseliyor. Le Salon mafya faaliyetleri için yasal bir cephe olsa da, diğer lüks kulüplerden farklı görünmüyor. Ana kat, tema renkleri olarak koyu kırmızı ve altın tonlarıyla sofistike bir görünüme sahip. Salon alanı ve Viktorya tarzı bar tıklım tıklım dolu.

Açılış saatleri olduğu için kapıdan pek çok insan süzülüyor, ancak giriş zengin ve güçlülere özel. İçeri girebilmek için Le Salon'un logosunu taşıyan özel bir giriş kartı göstermeleri gerekiyor.

Puro, alkol ve pahalı erkek parfümlerinin kendine özgü kokuları havada asılı kalır. Burada çalışan tüm kızlar için kıyafet kuralı kesinlikle gece elbisesi.

Soluk ten rengimi ortaya çıkaran orta boy mavi bir elbise giyiyorum. Çok uğraşıyormuşum gibi görünmeden mümkün olduğunca süslenmeye özen gösterdim. Makyajımdaki tek gürültülü şey mat kırmızı rujum. İlk izlenim çok önemlidir ve böyle bir yerde kırmızı her zaman kazanır.

Bazı eskortlar müşterilerle mutlu bir şekilde sohbet ederken, diğerleri erkekleri üst kata çıkarıyor. Fahişelik Le Salon'un menüsünde bir garnitür. Bu kızlardan hiçbirinin buna zorlanmadığını umuyorum.

Kalabalığın arasından emin adımlarla ilerlemeye devam ediyorum. Derinlerde mi? Her şeyi yeniden düşünüyorum.

İntikamı her şeyden çok istiyorum ama bunun için bedenimi sunacak kadar ileri gider miyim?

Annemin ölü gözleri hafızamda canlanıyor.

Annem mutfakta yerde yatarken, babam bir sandalyede oturuyor, gözleri kapalı, dünya umurunda değil. Yoldan geçen biri için uyuyor gibi görünürdü. Mutfağın kırık penceresinden şaşkın şaşkın bakıyorum. Kollarım ve bacaklarım camla sıyrılmış ve derimden kan akıyor.

Çok acıyor ama hareket edemeyecek kadar uyuşmuş durumdayım. Uyanması için bağırmak istiyorum ama sesim çıkmıyor.

Bilincimi kaybediyorum ve hastanede uyanıyorum. Annem ve babamın gazdan boğulma nedeniyle öldüğünü söylediler. Ben sadece ailemden biri beni mutfak penceresinden attığı için kurtuldum.

Annem yaptı.

Mutfakta yerde yatıyordu, kolları kanıyordu, çünkü beni kurtarmıştı. Babam beni asla kurtaramazdı. Afganistan'daki görevinden sadece iki haftalığına dönüyor ve aylar sonra bizi tekrar terk ediyor.

Hiç umursamadı.

O da pek konuşmazdı.

Çünkü annem bana onun kafasının yanlış olduğunu söyledi.

Çünkü savaş onu bir canavara dönüştürdü ve onu asla kızdırmamalıyım.

Babam benim için şekilsiz bir kasvetti ve hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğum biriydi. Annem onun iyi bir adam olmadığını ve sadece onun yanında güvende olduğumu söyledi.

O zaman neden onunla evlendiğini sordum. Yedi yaşımdayken peri masallarına inanırdım. Bir erkek ve kadının birbirini sevmesi gerektiğine inanırdım.

evlenmek için.

Annem onu her zaman reddettiğini ve hayır demeye devam ettiğinde, babamın onunla zorla birlikte olduğunu söyledi. Bana hamile kalmış ve babası onu babamla evlenmeye zorlamış.

Çeşitli koruyucu ailelerde büyüdüğümde, tecavüzün bir sonucu olduğumu şok edici bir şekilde öğrendim. Ben kirli, utanç verici bir varlığım.

Olanlarla ilgili noktaları birleştirmem uzun sürmedi. Babam annemi öldürdü.

O gece tartıştıklarını duydum, her şey cehenneme döndü. Her zaman tartışırlardı ama o gün her zamankinden daha kötüydü. Net anılarım yok ama o geceyi çok iyi hatırlıyorum çünkü babam en sevdiğim oyuncağımı kırmıştı. Annem ona artık canına tak ettiğini ve beni alıp gideceğini söyledi.

Tepkisi mi? Aile intiharı.

Bir gün anne ve babamı kaybettim ve hepsi bu kadar. Suçlayacak babam yoktu. Hiçbir şeyim yoktu. Elimde kalan tek kişi annemin babasıydı. Eğer o pislik onu tecavüzcüsüyle evlenmeye zorlamasaydı ve onun yerine travma geçiren kızına baksaydı, bir hiç gibi ölmeyecekti. Ben de yalnız, kinci ve bir teneke adam gibi bomboş büyümeyecektim.

Yani evet, o fareyi yakalamak için her şeyi yaparım. Le Salon'un garnitürü de dahil.

Başvurduğumda, deneme süresinde garson olacağımı söylediler. Eğer başarılı olursam eskortluğa terfi edebilirim. Kabul edildiğimden emin olacağım ama terfi edecek kadar iyi olmayacağım.

Görevlinin beni yönlendirdiği merdivenlerden çıkıyorum. Başlamadan önce hanımefendiyi görmem gerekiyor.

İkinci kata ulaşır ulaşmaz bir kargaşa oldu.

Dün geceki kadın, Mist, Le Salon'un madamı, bir adamın kolunu büküyor ve arkasından kilitliyor. Adam pahalı bir takım elbise giyiyor ve orta yaşlarda görünüyor. Adamın yüzü kızarırken, kadın sanki bir çocukla ilgileniyormuş gibi tamamen sakin.

Yanında, güzel bir tül elbise giymiş daha koyu tenli bir kadın burnunu çekiyor ve yarı yarıya Mist'in arkasına saklanıyor.

Madam adamın kulağına bir şeyler fısıldar ve adamın yüzü on ton daha kızarır. Adamı bırakır ve soğuk bir ses tonuyla, "Bir daha yaparsanız Le Salon'dan men edilirsiniz, Bay Jacobs" der.

Bileğine masaj yaparak sendeleyerek uzaklaşıyor.

Vay be. Bu çok havalı. Madam ya da yasadışı bir örgütün lideri olması umurumda değil, ama kızları koruyorsa o zaman o bir kahraman.

En kirli yerlerde büyüdüğümüz için, Elle ve ben madamlar ve fahişeler sahnesine yabancı değiliz, ancak genellikle kızlarına bir iş olarak davranırlar, daha fazlası değil.

Mist'in şahin gözleri üzerime dikiliyor ve koyu ela rengi gözleri kızıl saçlarına vuruyor. "Evet?"

Duruşumu düzeltiyorum. "Ben Zoe ve bugün çalışmaya başlayacağım."

Başka bir isim kullanmayı düşündüm, ancak diğer isimlere yanıt vermediğim için bu beni kesinlikle ele verecektir. Yine de soyadımı değiştirdim ve buna uygun sahte bir kimlik aldım. Liam polis kayıtlarımı gizlemeyi başardı, bu yüzden şüpheli bir şey bulamazlar. Ben sadece bir koruyucu aileden diğerine geçen bir yetimim.

"Tamam." Mist beni aşağı yukarı ölçtü. "Natalie'nin seni bir tura çıkarması gerekiyordu." Hâlâ ağlayan kıza -ki Natalie olduğunu tahmin ediyorum- bakıyor ve sesi yumuşuyor. "Bu gece izin alabilirsin."

Natalie burnunu çeker ve başını sallar. "Ben iyiyim. Kendime çeki düzen verip döneceğim."

Üçüncü kata çıkması gereken merdivenlere doğru yürür.

Mist, kız üst katta kaybolana kadar Natalie'yi izlemeye devam ediyor. Yüzünü bana dönüyor ve sert ama sert olmayan bir bakış atıyor. "Onu aşağıda bekleyebilirsin."

Sonra bir kapının arkasında kayboluyor.

Viktorya tarzı bara geri dönüyorum ve taburelerden birine kayıyorum. Parti benim için yeni bir şey değil. Bana *bazı şeyleri* unutturdu. Elle her zaman isteksiz bir suç ortağı oldu ve benimle neredeyse hiç gelmedi.

Le Salon her zamanki kulüplerimden milyonlarca kez farklı. Şık ve buradaki erkekler bakımlı ve bir araya getirilmiş. Ben dünkü boksör gibi yakışıklı birini tercih ederim.

Başımı sallıyorum. Görünüşünü sevsem de, karanlığı ve kibri büyük bir itici güç ve çocukluğumdaki canavardan ciddi geri dönüşler getiriyor.

Ayrıca, o zamanki erkek arkadaşım Nick bana normal olmadığımı söylediğinde birinci sınıftan beri bu oyunun dışındaydım. Tercihlerimden dolayı yargılanmaktansa bekâr kalmayı tercih ederim.

Kafayı yemişsin, Zoe. Biraz danışmanlık yapmalısın. Aklı başında hiçbir kadın bunu istemez.

Bazen haklı olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Puslu havayı dağıtıyorum ve bir martini sipariş ediyorum - çünkü barlarda olduğu gibi burada da kahve yok. Kahve beni alkolden daha çok rahatlatıyor.

Sırtımdan aşağıya sıcaklık yayılırken ilk yudumumu alıyorum. Karanlık bir ses mırıldanmadan önce sıcak nefesler kulağımı gıdıklıyor, "Beni mi takip ediyorsun güzelim?"

Dördüncü Bölüm

Belanın gelip beni bulacağını hiç düşünmemiştim. İlk önce ona çarpan benim.

Ama o burada. Benim çatımın altında.

Gardımı neredeyse etkisiz hale getiren kadın kocaman yeşil gözleriyle bana bakıyor. Onlara yeşim taşı, zümrüt ya da başka bir klişe diyebilirdim ama değiller. Sanki mavi mi yoksa yeşil mi olacaklarını bilememişler ve tarif bile edemediğim kusurlu, rahatsız edici bir renkte karar kılmışlar.

Çok sinir bozucu.

Bununla birlikte, aynı gözlerin bana baktığını hayal edebiliyorum, küçük bayan bela o dolgun kırmızı dudakları sikimin etrafına sarmışken.

Sadece... baş ağrısı buna değmez.

Dünkü karşılaşmadan sonra, beni ilgilendirmeyen bir tavrı olduğu çok açık. Kadınlarımın bağlı ve sessiz olmasını tercih ederim. Çığlık atmadıkları sürece.

Ve yine de...

Bakışlarım onun üzerinde geziniyor. Yerde daha iyi görünecek olan dar elbise dolgun göğüslerini sarıyor ve uzun bacaklarına daha fazla güç veriyor. Neredeyse dünkü deri elbisesine rakip olacak.

Hayır, hayır. Göğüslerinin dökülmesini engellemek için çabalamasını tercih ederdim.

Onu bara doğru yürürken gördüğüm anda gözlerimi kaçıramadım. Kırmızı dudaklarından olmalı. Kana çok benziyorlar.

Küçük Bayan Bela bana hayaletmişim gibi bakıyor. Yeterince yakın. "Ee?" O bir şey söylemeyince tekrarlıyorum. "Beni takip mi ediyorsun?"

Sanki ben yokmuşum gibi bakışlarını martinisinden bir yudum almak için geri çeviriyor. "Rüyalarınızda, bayım."

İşte. Uyumsuz olmasına rağmen neden uzak durmadığımın sebebi.

Kadınlar genellikle isteklidir - eğer teklif ettiğim şeyle ilgileniyorlarsa. Zoru oynasalar bile, bana doğrudan saldırmazlar. Gerçi bir kadınla birlikte olmayalı çok uzun zaman oldu, o yüzden belki de bazı şeyleri unutuyorumdur.

Diğerlerinin aksine, küçük bayan belanın verecek bir siki yok. Beni bile tersledi. Bunu yapmak için çok taşaklı olmak gerekir. Eminim kim olduğumu öğrenince tavrını değiştirecektir.

"Ben Shadow." Yanındaki tabureye kayıyorum ve kolumu tezgâhın üzerine koyuyorum.

"Uh... tamam mı?"

"Beni tanımıyorsun, değil mi?"

"Yapmalı mıyım?" Saçlarını geriye doğru savuruyor. Rengi de gözleri gibi kafa karıştırıcı. Sanki sarı mı yoksa gri mi olacağına karar vermekte zorlanmış da bam demiş gibi. Uzlaşma olarak gri-sarı bir şey.

"Hmmm." Gözlerimin vücudunda gezinmesine izin verdikten sonra tekrar daralmış bakışlarına kaydım. "Buralarda yeni misin?"

Sahte bir nefes verir. "Beni takip mi ediyorsun?"

"İnan bana, güzelim. Eğer seni takip edeceksem, bu daha çok..." Sesim bir aralık düşüyor. "Yoğun."

Dudakları ayrılıyor. Genelde sırf bu yüzden mahvetmek isteyeceğim bir aşk tanrısı yayı var.

Mükemmel şeylerden nefret ediyorum.

Ve yine de, onun üzerinde, o sikilebilir kırmızı dudaklarla, tek düşündüğüm sikimi dudaklarının arasına sokmak.

"Eğer seni takip etmemi istemiyorsan..." Önündeki masaya vuruyorum. İçkiyi sıkıca kavrayan elim onunkinden birkaç santim uzakta. "Söyle

Bana adını söyle." "Ben almayayım."

Parmaklarımı onunkilere doğru kaydırıyorum ve o gözle görülür bir şekilde geri itiyor.

Hmmm.

İlginç. "Bu bir sır mı?"

Tekrar nefes alıyormuş gibi yapıyor. "Nereden biliyorsun? Bu çok gizli."

"Sırları severim." Sırıtıyorum. "Özellikle de senin ağzından çıkacaklarsa."

Hafif bir kırmızı tonu yanaklarını renklendiriyor. Biraz daha martini yudumlamadan önce başını öne eğiyor.

Lanet olsun.

Kızarıyor mu? Ben de hiçbir şey küçük bayan belayı korkutamaz sanıyordum.

İçimdeki dengesiz bir parça canlanıyor. Kontrol etmeye çalıştığım ve artık kadınları kabul etmememin nedeni olan bir parçam.

İncitme ihtiyacı.

Derisini kırmızıya boyamak için.

Solgun teninden sızan kanı görmek için.

Ama o ben değilim. Bu Omega'nın yirmi yıldır benim ve arkadaşlarımın sisteminde olan ilacı. Kontrolü kaybetme saçmalığı artık olmayacak.

Kesinlikle bir kadın için değil.

Lachlan bana doğru adım atıyor. İri bir adam, benden büyük değil ama hızlı ve çevik. Görevi devraldığımızda bu organizasyonda bulduğumuz en genç adamlardan biriydi. Neredeyse yirmi üç yaşında. Yardıma ihtiyacım yok ama kendini bana yapıştırdı.

Belki de ailesini borçtan nasıl kurtardığımla ilgilidir. Babası kanser ve tedavi masraflarıyla mücadele ediyordu ve Lachlan iş yerinde dikkati dağılmıştı. Ancak, zimmetine para geçiren bir kaynak bulduğunda, hırsızlık yapmak yerine bunu geri bildirdi. Sıkıntısının ardındaki nedeni araştırdım, neyin yanlış olduğunu buldum ve düzelttim.

Sadakat bizim için önemlidir.

Lachlan yanımda duruyor, omuzlarını dikleştirmiş ve ellerini önünde kavuşturmuş. Neredeyse siyaha dönen kahverengi gözleri olabildiğince soğukkanlı. Delikanlıya sürekli söylediğim tek şey sakin olması. Ama beni hiç dinlemiyor.

Kalın bir İskoç aksanıyla, "Gitmeliyiz." diyor. Bakışları Bayan Bela'nın üzerine düşer ve sertleşir.

Bir dirseğimi tezgâha dayayarak tabureme yaslanıyorum, böylece gösteriyi canlı olarak izleyebiliyorum. Sadece biraz patlamış mısır eksik.

Onun bakışlarıyla karşılaşıyor ve o da katılaşıyor, sonra gülüyor ama sesi zoraki çıkıyor. "Oh, merhaba. Dün geceden sonra iyi misin?"

"Boynunu kırdıktan sonra iyi olacağım." Lachlan'ın omuzları dikleşti.

"Hadi ama. Bu konuda kıçını incitmene gerek yok. Ben sadece kendimi savunuyordum." Bayan trouble yine gülüyor ve bu kez arkasındaki gerginliği seziyorum.

İlginç.

Yani zayıflığını göstermemek için o ukala ağzını bir savunma mekanizması olarak kullanıyor.

Lachlan onu kolundan tutuyor. "Bunu dışarıda halledeceğiz."

Elini çeviriyor ama Lachlan bırakmayınca sanki biri düğmeye basmış gibi oluyor. Yüzü kızarıyor. O yumuşak yüz hatları saf paniğe dönüşür. Gözbebekleri büyüyor ve göğsü hırıltılı nefeslerle hızla inip kalkıyor.

Lachlan onu dışarı çıkarmaya kararlı olduğu için değişikliği fark etmez. Kendini kurtarma çabaları çılgınca ve odaksız bir hal alıyor ve içimden bir ses yakında şiddete başvuracağını söylüyor.

Panik atak mı? Neden?

Ayağa kalktım ve Lachlan'ın omzuna dokundum. "Hadi gidelim."

Tartışmak üzereydi ama ağzını kapattı. İlk defa, delikanlının tartışmamasına sevindim.

Bayan Bela'yı korkutuyor ve bilinmeyen bir nedenden dolayı bu hiç hoşuma gitmiyor.

Onu korkutacak biri varsa o da benim.

Lachlan elini bırakır. Taburenin üzerine düşüyor ve burnundan nefes alıp ağzından verirken içinde büzülüyor. Sanki tepkisini kontrol etmeye çalışıyor gibidir.

Natalie omuzları çökmüş bir şekilde yanımıza geldiğinde çıkışa doğru yürümeye başlıyoruz. Beni görünce başını eğiyor ve gözlerini kaçırıyor.

Orada. Benden korkuyorlar. Yani bana saygı duyuyorlar ve mesafelerini koruyorlar.

Mükemmel.

"Natalie," diyorum. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Ona bir tur attırmalıyım." Bayan Bela'yı işaret ediyor. "O yeni bir garson."

Pekala. Vay be. Vay be.

Organizasyon için çalışacak. Her gün. Bütün gün. Zihnim sonsuz olasılıklarla dolup taşıyor.

Sırıtıyorum. "Onun adı ne?"

Bayan Bela başını sallayarak Natalie'yi durdurmaya çalışır ama Natalie çoktan "Zoe" demiştir.

Yine de Bayan Bela'yı tercih ederim ama ismi aradan çıkarmam gerekiyordu. Önüne bir kez dokunuyorum. "Görünüşe göre sırrını öğrendim, *Zoe*."

Meydan okuyan bir bakışla beni karşılıyor ve dudakları sanki içinde bir şeyler kaynıyormuş gibi bir çizgi halinde bastırıyor.

Ona göz kırpıyorum ve Lachlan'la gidiyorum.

Görünüşe göre günlerim çok daha ilginç bir hal aldı.

Lachlan ve ben üretim sıralarının yanından geçiyoruz. İşçiler arılar gibi kutuları doldurmaya devam ediyor. Hepsinin plastik tulum ve şapka giymesi çok uygun.

Sonuçta burası bir fabrika.

Hayır. Normal bir yer değil. Dışarıdan bakıldığında yasal bir güzellik ürünleri fabrikası ama içeride büyük bir kısmı kokaine ayrılmış.

Ben bunun neresindeyim? Bu lanet şeyi ben yönetiyorum.

Ya da biri için çalıştırıyorum ya da her ne haltsa. En kötü kısmı? Bu konuda söz hakkım yok.

Suikast örgütü The Pit'e üyeyim. Bana sorarsanız çok önemsiz bir isim ama kurucusu Hades'in sokak isimleri çok iğrenç. Referans için benimkine bakın.

Çukur, ölüm sözleşmeleriyle ilgilenir ve Hades büyük bir pay alır. Hikaye burada bitmiyor. Sence hepimiz bunu isteyerek mi imzaladık? Köpekler gibi emir almak hoşumuza mı gidiyor?

Hayır ve lanet olası hayır.

Ben ilk nesildenim, Hades'in çok uygun bir şekilde Sıfır Takımı adını verdiği deneme yanılma neslinden. Hadi canım. İsimlerle arası *çok* kötüdür. Ellimizi çocukken ya da ilk gençliğimizde sokaklardan kaçırdı. Aramızdan yetim, sokak çocuğu ve kimsenin özlemeyeceği mutlak hiç kimseler olanları seçti.

İnsan kaçırma olayının bittiğini sanıyor ama hayır. Hades ve ortakları kafayı yemiş. Emrinde hizmet edecek bir katiller ordusu kurmak gibi dahiyane bir fikri vardı. Bize Omega ilacını enjekte etti, böylece onun sadık hizmetkârları olacaktık.

O ilaç tam bir şeytan. Kaçırılmamızdan önceki yıllara dair neredeyse hiç anımız olmaması bir yana, lanet olası insanlığımızı da sildi. Kazı. Hiçbir şeyimizi. Biz sadece öldürmek için tasarlandık.

Biz sadece kanı biliriz. Yokluğu kafamızı karıştırır.

Hades'in kanlı kaderine göre, işler iyi gitmedi. Elli denekten sadece on ikisi hayatta kaldı. O zamandan beri Hades'in emirlerini yerine getiriyoruz çünkü Omega'nın geri çekilmesi tam bir orospu. Hadi canım. Birinin karşılaşabileceği en kötü kaltak. Elf teröristleri gibi görünen birkaç çıplak, yeşil, iğrenç orospunun beyninize baltayla defalarca vurduğunu hayal edin.

Yoksunluk bu kadar kötü işte. En azından benim için.

Hiçbir Sıfır Takımı üyesi bu işkenceyi yaşamak istemez.

Sadece, Hades'in canı cehenneme. Arkadaşlarımızdan Diablo bir ay kadar önce bu zehir yüzünden öldü çünkü Omega sonunda hiçbir belirti göstermeden beşinci evre kanser gibi organlarını yok etti.

Başkalarını bilmem ama bu benim sonum olmayacak.

Ghost detoks yapmaya başlamamızı önerdiğinde. Ben de kabul ettim. Yalnız, Ghost'un bunu öğrenmesine gerek yok ama ben detoks konusunda onun kadar gayretli değilim.

Yeşil, çıplak, iğrenç elf sürtükleri, hatırladın mı? Bu şeyler o kadar sert vuruyor ki, yavaş ve acı verici bir ölüm gibi geliyor. Delirmemek için ara sıra bir doz almam gerekiyor.

Yine de her şey kontrol altında.

Hades, vergi kaçakçılığından hapiste çürüyen ortaklarından biri adına bu mafya işini yürütmeleri için Sıfır Takımı'ndan beş kişiyi gönderdi. Ortak derken, Çukur'un hissedarlarından biri, yani bizi biz yapan zengin, uluslararası şerefsizlerden biri.

Tamamen arınana kadar Hades'in kuşku duymadığı tarafta kalmalıyız çünkü ne yaptığımızı fark ederse fena halde sıçarız. Çukur'da bir bodruma zincirlenip işkence görmek gibi.

Ben arka taraftaki ofisime geçerken Lachlan üretimi denetlemek için kalıyor.

Bir masa, bir kanepe ve birkaç dağınık sandalyeden oluşan beyaz bir oda. Aşırı beyaz dekor, eskiden eğitim gördüğümüz ve Omega enjekte ettiğimiz Çukur'u hatırlatıyor.

Sıfır Takımı'nın çoğu Çukur'u cehennemimiz olarak görüyor, ben ise bir geçiş noktası olarak görüyorum. Çukur'daki hayatım beni sokaklardaki zayıf halimden -

dövülen ve üzerinde tepinilen - insanların konuşmadan önce iki kez düşündüğü birine.

Omega iğrenç bir şey ama herkesi benden korkutuyorsa sorun yok demektir.

Ghost ve Mist kanepede oturuyor, her biri kısa bir bardaktan alkol içiyor. Ghost yaklaşık benim yapımda, ama koyu renk saçları ve yüz hatları var. Moda anlayışı, onu daha ulaşılabilir kıldığını düşündüğü özensiz bir takım elbise şeklini alıyor. Ama yapmıyor. Çok ciddi ve saçma sapan biri ve Le Salon'daki herkes onu görünce başını eğiyor.

Yaşlı cadı Mist bir bacağını diğerinin üzerine atıyor. Duruşu düz ve bozulmamış. Koyu kızıl saçları her zaman başının arkasında bükülmüş bir düğüm halinde duruyor. Tırnakları sanki kan görmeye ihtiyacı varmış gibi her zaman kırmızıdır. Görünüşü lanet olası bir katilden ziyade züppe bir yüksek sınıf hanımefendisine uyuyor.

"Burada ne yapıyorsun, yaşlı cadı?" Ağırlığımı sandalyeye veriyorum. "Kırışıklıklarına dikkat etmen gerekmiyor mu?"

Kirli bir bakışla beni kesiyor. Ela gözleri saçlarının renginde ateş saçmak üzere.

Sırıtıyorum. Onu sinirlendirmek en sevdiğim hobim.

Mist, Ghost ve ben The Pit'ten öncesine, sokak çocuğu olduğumuz zamanlara gidiyoruz. Yaşımı hatırlamıyorum ama muhtemelen otuzlu yaşların ortasındayız. Mist daha genç ama ona yaşlı diyerek nispet yapmayı seviyorum.

"Kapa çeneni, pislik," diye

tıslıyor. İşte. Aferin.

"Birbirinizin gırtlağına sarılmayı bırakacak mısınız?" Ghost her birimize çocuklarını azarlayan yaşlı bir adam gibi bakıyor. O aramızdaki orta çizgi. O olmasaydı birbirimizi uzun zaman önce öldürmüş olurduk.

"Hayır." Mist ve ben aynı anda söyledik.

Her seferinde olduğu gibi başını sallıyor. Artık neden rahatsız olduğu bir muamma.

Sanırım sokaklarda olduğu gibi bir birlik olmamızı istiyor - açlıktan ölmek üzere olan çocuklar bir arada. Her birimiz kendi yöntemlerimizle terk edildik.

En azından ben öyle olduğumu hatırlıyorum.

Onu bir çöp kutusuna attıklarına inanabiliyor musun?

"Üretim nasıl?" Hayalet soruyor.

"Biz iyiyiz." Masanın üzerindeki viski şişesini alıyorum, bardakla uğraşmıyorum ve doğrudan içiyorum. "Hades'in gelir oranını karşılayacağız ama bunu sabote etmemiz gerekiyor. Sokakları uyuşturucuyla doldurmaya devam edemeyiz."

"Şimdi olmaz." Sis bardağını masaya çarpıyor. "Sıfır Takımı'nın geri kalanı onda."

Evet. Hades'in lanet bir piç olduğundan bahsetmiş miydim? Bizi 'motive' etmek için Sıfır Takımı'nın kalan üyelerini rehin tutuyor. Onun sözleri, benim değil.

Yumruklarım şişenin boynunu sıkıyor. Arkadaşlarımın dışarı çıkmasını istiyorum. Lanet sırrımı bilen kişi hariç.

"Onları dışarı çıkaracağız," diyor Hayalet. "Hades bize geri bağlamadan fabrikayı mahvetmenin bir yolunu bulmamız gerekecek."

"Polis." Sırıtıyorum. "O kuklaları kullanabiliriz."

Hayalet başını sallar. "Hades'in şüphelenmemesi için biraz zaman verelim."

"Başkan Joe fabrikayı duymuş." Sis bir parmağını
Bardağını. "Buluşmak ve pazarlık etmek
istiyor." "Ve bir pay." Hayalet bitiriyor.

"Evet, öyle bir şey olmayacak." Yavaşça içiyorum. "O sümüklü, açgözlü bir piç ve polise ihbarda bulunmaya karar verdiğimizde bizi sabote edebilir."

"Bekleyelim ve görelim." Hayalet düşünceli görünüyor. "Küçük bir pay olsa da umurumda değil. Bir gangster savaşı isteyeceğim son şey."

"Ondan ya da onun küçük gangsterlerinden korkmuyoruz." Bakışlarına karşılık veriyorum. "Biz lanet olası katilleriz."

"Ben de sağlam bir el gösterelim derim." Sis
başını sallıyor. Şu yaşlı cadıya bakın, benimle
aynı fikirde.

"Artık spor olsun diye öldürmüyoruz." Hayalet ikimize de ters ters bakıyor. "Masumlar masadan kalktı."

"Önce onlar saldırırsa masum sayılmazlar." Bir omzumu kaldırıyorum. Hayalet'in çarpık ahlak kuralları hiçbir anlam ifade etmiyor.

Biri bize kazık atarsa, ölür. Bu kadar basit. İkinci bir şans yok.

Hiçbir şey yok.

Biz kendimizinkini hiç alamadık, o zaman neden şeker gibi dağıtalım?

"Eğil Gölge," diye uyarıyor.

Kocaman gülümserim. "Ben düşük yapmam, dostum."

"Sorun çıkarma." Adam iç geçiriyor ve Mist başını sallıyor.

Elimi kalbimin üzerine koyuyorum ve alaycı bir şekilde sırıtıyorum. "Dertlerimi yarı yolda bırakmayacağıma söz veriyorum."

"Derdini yarı yolda bırakma derler." Düzeltiyor. Bunu hep yapar.

Omuz silkiyorum. "Aynı şey, dostum."

Bir nefes bırakır ve yaşlı cadı ile sessizce içmeye devam eder.

Ghost sadece dostum değil, aynı zamanda kurtarıcım. Yaşlı evsiz adamlar battaniyemi çalmak için üzerime çullandıklarında beni ölümün pençesinden çekip aldı. Daha önce de dövülmüştüm ama hiç bu kadar vahşice dövülmemiştim. Öleceğimi sanmıştım. Battaniyeyi onlara vermeliydim ama asla benim olanı bırakacak bir tip değildim.

Bir şeyin bana ait olduğuna karar verdiğimde, o şey hariç tüm dünya ateşe verilecek.

Ghost'a bir hayat borçluyum. Bu yüzden, fikir bana hitap etmese de onunla bir mafya işi yürütmeyi kabul ettim. Ancak Sıfır Takımı'nın tamamını kurtarmasına izin veremem. Yıllardır sırrımı korumak için yaptığım her şeyi mahveder.

Ghost ve Mist sohbet ederken telefonumu elime alıyorum ve bir hafta önce aldığım mesaja bakıyorum.

O yaz ne yaptığını biliyorum. Bekle. Kış mıydı?

Eğer biri biliyorsa, ölmüş olmalı.

Beşinci Bölüm

Kendimi hiçbir zaman sıcak kanlı biri olarak görmedim. Beni kızdırmak için çok şey gerekir. Öfkem yüzeyin altında kaynıyordu. Kesinlikle Elle gibi negatif enerjimi boşaltmak için yumruk atmam.

Ama oh, adamım.

O Gölge - o bir isim bile mi? - beni çok kızdırıyor. Korumasıyla birlikte kulüpten çıkarken sırtına bakıyorum ve kaşınıyorum. Hayır, kıçına tekmeyi basmak için kaynıyorum. Tekmelemek için çok seksi bir kız olmasına rağmen.

Başımı salladım. Cidden, bu da ne böyle? Hayatımda ilk kez burun deliklerimin açılmasına neden olan birinden etkileniyorum.

"Onu kışkırtmamalısın," diyor yanımdan gelen küçük bir ses. Müzik sesinden zar zor duyuyorum.

Natalie.

Şimdiye kadar gördüğüm en pürüzsüz moka tenine sahip minyon bir kız. Geyik gözleri kulübün loş ışığında siyah görünüyor ve doğal kıvrımlı saçları

sofistike bir topuz yapmış. Makyajını çoktan düzeltmiş; kısa bir süre önce gözleri yaşarmış gibi görünmüyor.

"Ne demek istiyorsun?" Yüzümü ona dönüyorum ve alçak sesle konuştuğu için daha da yaklaşıyorum. "Shadow buranın sahiplerinden biri. Le Salon'u Mist ile yönetiyor." Natalie
bir el sallıyor. "Bunların hepsi onun."

Kalbim ulaşamayacağım bir yere düşüyor.

Sızmam gereken bir yerde bir lidere karşı geldim. Daha başlamadan her şeyi mahvettim.

Orospu çocuğu.

"Ama," diye geveledim. "O bir savaşçı, değil mi?"

"Bunu sadece zevk için yapıyor." Bir omzunu kaldırdı ve onu takip etmemi işaret etti.

Tabureden tökezleyerek kalkarken hareketlerim mekanik.

Şimdi ne yapacağım? Benden nefret ettiğini sanmıyorum ama dikkatini kötü bir şekilde çektiğim kesin. Bunu nasıl düzeltebilirim?

Bunu çözene kadar ondan uzak durmalıyım.

Natalie ve ben arka taraftaki depoya giriyoruz. Natalie bana çeşitli alkol stoklarını gösterirken dışarıdan gelen müzik ve kargaşa azalıyor. Barın deposundan bahsediyor. Garsonlardan beklenenler; gece elbiseleri giymeleri ve her isteyene içki servisi yapmaları.

Natalie'nin özel alkol markalarını listelediği raflardan birine yaslanıyorum. Çok şey biliyor gibi görünüyor. Eskort olduğunu sanıyordum.

"Demek garsonsun?" diye sordum.

"Ben." Çömeliyor ve açık bir kutuyu yavaşça kapatıyor. "Eskiden eskorttum ama birkaç ay önce rütbem düşürüldü."

"Özür dilerim." Gerçi artık vücudunu rastgele erkeklere sunmadığı için hiç üzgün değilim. Bu beni ilgilendirmez ama Natalie gibi narin ve hoş biri böyle bir hayatı hak etmiyor. Kız sesini bile yükseltmiyor. Mist'in onu savunmak zorunda kalmasına şaşmamalı.

"Garson olarak daha az maaş alıyorum ama bahşiş alıyorum ve bu da nineme bakmama yetiyor."

Göğsüm sıkışıyor. Bunu büyükannesi için yapıyor. Benim hiç büyükannem olmadı. Annemin ailesi onu evlatlıktan reddetti ve babamın, ailemin ölümünden sonra ziyarete bile gelmeyen uzak kuzenleri vardı. Hep bir büyükannem olsun isterdim ve okulda havalı büyükannelerinden bahseden diğer çocukları çok kıskanırdım.

Natalie'nin neden böyle bir durumda olduğunu anlayabiliyorum. Ben de bunu annem için yapıyorum.

Bazı şişelerle oynuyorum ama fiyat etiketlerini görünce, binlerce, lanet olsun, elimi çekiyorum. "Rütbeni neden düşürdüklerinden bahsettiler mi?"

Omuz silkiyor. "Bir gün bana eskort olarak hizmetlerime artık ihtiyaç duyulmadığı ve garson olarak çalışmam gerektiği söylendi. Bunu sorgulamadım. Buralarda onların sözü kanundur. Ayrıca garsonluğu daha çok seviyorum."

Gülümsüyorum. Görünüşe göre burada yeni bir arkadaş buldum. Yine de 'hiçbir açıklama yapılmadan rütbenin düşürülmesi' olayını sevmedim. Orada olsaydım, cevaplar için mücadele etmesini sağlardım.

Benim kitabımda adaletsizliğe yer yoktur.

Yanına çömelip kutuları düzenlemesine yardım ediyorum. "Ne zamandır burada çalışıyorsun?"

"Bir yıl." Hareketleri yavaş ama ölçülü. "Aşağı yukarı."

Bu da demek oluyor ki bu kuruluşun son sahibinden beri burada ve bu süre zarfında olanlara tanıklık etmiş olmalı - kuruluş anlaşmaları ve Başkan Joe ile çatışmalar da dahil.

Binlerce soru dışarı çıkmak için savaşıyor, ama dudaklarımı kapatıyorum.

Durup dururken sorular sormaya başlarsam Natalie şüphelenecektir. Bu konuda akıllı davranmalıyım.

"Le Salon'un başı belaya girmez, değil mi?" Sesim kayıtsız. "Çöp mahallemde bazı çete kavgalarından kaçtım. Burada da öyle bir şeyle karşılaşmak istemem."

Natalie konuşurken açılan kutuları kapatmaya devam ediyor. "İyi korunuyoruz. Merak etmeyin."

"Rakip kuruluşlar sorun çıkarmıyor mu?" Zorluyorum ama aynı umursamaz tonu koruyorum.

Kaşlarını çatıyor ama işine devam ediyor. "Kimi kastediyorsun?"

Başkan Joe. Çığlık atmak istiyorum ama aptalı oynamaya devam ediyorum. "Hepsi. Ben onlar hakkında ne biliyorum ki?"

Düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Yeni bir fabrika sorun demektir. Bu kesin." Yeni fabrika! Demek Liam'ın aldığı dedikodular doğruymuş.

Başkan Joe hakkında kesin olan bir şey varsa o da açgözlü olduğudur. Parmağını kazana sokmaya çalışacaktır. Başarısının nedeni, uzaktan karlı herhangi bir işte hisse satın almaktır.

Uyuşturucu fabrikası bu pislikler için bir altın küpüdür ve Başkan Joe'nun asla kaçırmayacağı bir fırsattır.

Almasına izin vereceğim. Hayır. Ona vereceğim, sonra da ayağının altından çekeceğim.

Natalie'ye bir kutuyu rafa kaldırmasında yardım ediyorum ve soruyorum. "Mist fabrikayı da mı işletiyor?"

Duraklıyor ve panik dolu gözlerle bana bakıyor, sonra hızla başını eğiyor. "Bilmiyorum."

Vay anasını. Çok ileri gittim.

Kolumu omzuna koyuyorum ve sahte bir korkuyla fısıldıyorum. "Böyle şeyleri bilmememiz daha iyi."

Dudakları küçük bir gülümsemeyle kalkıyor, görünüşe göre cevabımdan memnun. "Evet. Geçen gün bir hain soğukkanlılıkla idam edildi."

Yutkunuyorum ve parmaklarım saçımın bir telini döndürüyor. Elimi bırakıyorum. Aptal kötü alışkanlık.

Natalie'nin gözleri sürekli ileri geri kayıyor, göz bebekleri büyüyor. Bir şeyler biliyor olmalı ama dikkatli davranmalıyım. Israrcı ya da açık olmak sadece beni öldürmez, aynı zamanda ona da zarar verebilir. Bırak Natalie'yi, kimsenin benim yüzümden zarar görmesini istemiyorum.

Belki ileride bana daha çok güvendiğinde her şeyi kendisi anlatır. En iyi stratejim kızlarla iyi bir bağ kurmak. Genellikle en iyi dedikodular onlarda olur.

Depodan sonra Natalie beni Le Salon'da uzun bir tura çıkarıyor. Kulakları sağır eden müziği ve saçma sapan renk oyunlarıyla halka açık kulüp alanından, bir tür salon gibi daha az kaotik, daha sakin bir salon alanına geçiyoruz.

Tasarımcı elbiseleri içindeki eskortlar yaşlı erkeklerle kanepelerde oturuyor ve gülümsüyor.

Natalie onlara aldırmıyor ve prensipleri falan anlatmaya devam ediyor. Sonra beni merdivenlerden yukarı çıkarıyor ve daha önce Mist'in onu kurtardığına tanık olduğum ikinci katı işaret ediyor.

"Bu kat yönetim için," diyor Natalie. "Mist'in ofisi ve odası koridorun sonunda."

Boğazımı temizliyorum. "Gölge'nin de mi?"

Başını iki yana sallar. "Gölge burada kalmıyor. O ve diğer birkaç adam ana binanın eteklerindeki bitişik bir evde yaşıyor."

İlginç. Nedenini merak ediyorum.

"Sanırım o gardiyan da?" Onunla yüzleşmemeyi tercih ederim çünkü bir dahaki sefere beni zorla çekerse taşaklarına bir tekme daha atarım.

Bu bende garip bir panik dalgasına neden oluyor. Sadece ailemin öldüğü geceden beri olduğunu biliyorum.

Natalie dudaklarını büzüyor. Kızgın mı? "Adı Lachlan."

"Doğru. Lachlan." Üçüncü kata çıkan merdivenleri çıkıyoruz. "Efendisi kadar vahşi."

"Lachlan sadece hak edenlere karşı kaba davranır," diyor kararlı bir şekilde. Hay aksi. Eğer hayal görmüyorsam, adamı savunuyor.

Gözlerimde bir şeyler görmüş olmalı ki, ben daha ağzımı açamadan sözümü kesti. "Düşündüğün gibi değil."

Gülümsüyorum. "Ben bir şey söylemedim."

Öfkeli bir nefesle son kapının önünde durur. "Burada kalacaksın. Oda arkadaşın Scarlett. O biraz..." Kelimelerini seçmeye çalışıyormuş gibi duraklıyor ve sonra mırıldanıyor, "Eksantrik, o yüzden dikkatli ol."

Harika. Tam da ihtiyacım olan şeydi.

"Teşekkürler, Natalie." Kolunu sıktım.

Bir annenin gülümsemesinin nasıl görüneceğini hayal ettiğim gibi içten bir ilgiyle gülümsüyor. "Benim için sihir gibi işleyen bir felsefe var: beladan uzak dur, bela da senden uzak dursun."

Natalie elimi okşuyor ve gidiyor, adımları ölçülü ve sakin. Onun gibi bir kadının bu yerde olmasının adaletsizlik olduğunu düşünmeden edemiyorum. O çok daha iyisini hak ediyor.

Merdivenlerden bazı erkek sesleri duyduğumda odanın kapısını açmaya başlıyorum. Yukarı gelmiyorlar. Sadece konuşuyorlar. Yerimde kıpırdanıyorum ve saçımın bir telini döndürüyorum.

Özellikle yeni geldiğim için kulak misafiri olmak riskli ama elime geçen hiçbir fırsatı kaçıramam. Ayrıca, yakalanırsam, kaybolmuş gibi davranırım. Hâlâ yeni olduğum için serbest geçiş hakkım var.

Parmak uçlarımda merdivenlerin tepesine çıkıyorum ve köşenin arkasına saklanıyorum. Görebildiğim kadarıyla iki adam, siyah takım elbiseleri ve devetüyü vücutlarına bakılırsa gardiyanlar, sahanlıkta durmuş sigara içiyorlar. Nikotin havayı ve burun deliklerimi dolduruyor.

İçlerinden kel ve siyah olanı, "Sanırım yeni fabrikayı koruduğumuz için bize ekstra ödeme yapacaklar" diyor.

Daha yakına eğildim, tüm vücudum dikkat kesilmişti.

Daha uzun boylu, zayıf ve çarpıcı beyaz-sarı saçları olan ikincisi Rus aksanıyla, "Kapa çeneni. Bu görevimizin bir parçası."

İlki bir nefes çeker ve bir duman bulutu üfler ve şöyle der. "Yani evet, ama Başkan Joe ve hırsız çetesi işi çalmak ya da mahvetmek istiyorsa, güvenliği güçlendirmeliyiz. Ekstra saatler. Ekstra ödeme. Sadece söylüyorum."

Başkan Joe'nun gözünü şimdiden fabrikaya diktiğini biliyordum.

Rus adam, "Hayalet ve Gölge ona pay vermek istemez," diyor.

Neden olmasın ki? Rakip örgütler her zaman bir tür barış anlaşması olarak diğerine küçük bir pay verdiğinden, bunun tamamlanmış bir anlaşma olduğunu sanıyordum. Eğer Başkan Joe'ya bir şey vermeye niyetleri yoksa, o zaman görevim tehlikede demektir.

"Bence kabul edecekler." Siyah adam omuz silkiyor. "Hayalet savaş istemiyor."

"Gölge olabilir." Rus.

Yumruklarım sıkıldı. Lanet olası kibirli piç. Ondan nefret ettiğimi biliyordum. Buraya gelme sebebimi mahvetmeye çalışıyor. Başkan Joe'nun bir paya ihtiyacı var. Bunun için de Shadow'un durdurulması gerekiyor.

Ne pahasına olursa olsun.

"Ama," diye başlıyor siyah adam ve ben öne doğru eğildiğimde Rus'un kafası bana doğru çarpıyor. Bir sarsıntıyla geri çekildim.

Kalbim neredeyse göğsümden fırlayacak ve merdivenlere düşecek. Lanet olası silahın oğlu!

Beni görmedi, değil mi? Öğrenmek istemiyorum. Koşmaya başladım. Köşeyi döndüğümde başım sert bir göğse çarptı.

Çığlık atarak duruyorum ve neredeyse kıçımın üzerine düşüyorum. Güçlü bir kol belimi sarıyor ve beni kolaylıkla dik tutuyor. Başımı kaldırıyorum ve yanaklarıma sıcaklık yayılıyor. Bir an için o bulutlu gri gözlere takılıp kalıyorum.

Gölge bir parıltı ve sırıtışla bana bakıyor. "Birbirimize rastlayıp duruyoruz."

Merdivenlerden ayak sesleri geliyor ve kalbim gümbür gümbür atıyor. O Rus herif Shadow'a gizlice dinlediğimi söyleyecek ve her şey sona erecek.

Zihnim aşırı hızda çalışıyor ve ne kadar düşünürsem düşüneyim, net bir çözüm gelmiyor. Ayak sesleri yaklaşıyor. Kısa sürede bana ulaşacaklar.

Bu yüzden bana zaman kazandırabilecek tek şeyi yaptım. Bir hata. Bir delilik. Parmak uçlarımda duruyorum ve dudaklarımı Shadow'unkilere mühürlüyorum.

Altıncı Bölüm

Dudaklarım onun sert dudaklarına değiyor. Bir anlığına, yolumuza çıkan ayak seslerini neredeyse unutuyorum ve anın içinde kayboluyorum.

Tadı duman ve... viski. Güçlü, baş döndürücü bir viski. İskoç viskisinin tadının bu kadar erotik olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Onun sert kaslarına ve geniş omuzlarına kıyasla ne kadar yumuşak ve küçük olduğumun farkındayım. Göğüslerim onun güçlü göğsüne sürtünüyor ve sıcaklık kollarımı boğup sırtımdan aşağı iniyor.

Shadow beni geri öpmüyor.

Belimdeki tutuşu sıkılaşıyor ve vücudu katılaşıyor ama öpüşen tek kişi benim - ya da daha çok dudaklarımı acınası bir şekilde onunkilere bastıran.

Aşağılanma göğsümü kazıyor ve boğazımın arkasında toz gibi bir tat bırakıyor. Neyse ki bu beni gerçekliğe geri döndürdü. Ağzımı daha az şefkatle onunkine kapatmaya devam ederek Shadow'un tişörtünü avuçluyorum ve onu itiyorum

Bir odaya doğru geri geri.

İçeri girer girmez ondan ayrılıp geri dönüyorum. Duvara yaslanıyorum ve küçük çatlaktan bakıyorum. Rus muhafız birkaç saniye önce Gölge'yle karşılaştığım yerde duruyor, sert gözleri etrafı tarıyor. Eli ceketinin altına uzanıyor ve metal bir şeyi kavrıyor. Bir silah.

Titriyorum ve parmaklarım terliyor. Askerde uygulamalı eğitim almıştık ve bir silahı nasıl kullanacağımı biliyorum ama karşı tarafta olmak her zaman çok korkutucudur.

Sırada siyah muhafız var. Duyamadığım bir şeyler mırıldanıyor. Rus'u ikna ediyor çünkü o da bir şeyler söylüyor ve sonra ikisi de gözden kayboluyor.

İçimin derinliklerinden bir nefes

koptu. Bu çok yakındı!

Karanlık, uğursuz bir ses kulağıma "Ne yapıyorsun?" diye mırıldanırken sırtımdan aşağıya doğru sıcaklık yayılıyor.

Sarsılıyorum ve dönüyorum. Kapı hareketle birlikte tıkırdayarak kapandı. Gölge öne doğru eğilmiş, bir eli pantolonunun cebinde, diğeri ise yanında hareketsiz duruyor. Burası biraz karanlık ve hangi odaya indiğimizi bilmiyorum ama yakışıklı yüz hatlarını çevreleyen kasvetli enerjiyi seçebiliyorum.

Kaplan dövmeleri, beyaz tişörtünün kısa kollarına karşı canlı duruyor. Kollarındaki güçlü damarlar gerginlikten mi yoksa bastırılmış enerjiden mi kaynaklanıyor, emin değilim.

Pantolonunun içine hapsetmediği eli, sanki kendini bir şeyden alıkoyuyormuş gibi sıkılıp açılıyor. Ne, bilmiyorum.

Ve öğrenmek istemiyorum.

İnandırıcı bir kahkaha olmasını umduğum bir ses çıkarıyorum. "Yok bir şey. Sadece bir oyun.

Unut gitsin."

Daha da yakınıma eğiliyor, zorba boyu ve uğursuz, yürek burkan bakışlarıyla alanımı işgal ediyor. Gözlerindeki fırtınaya o kadar benziyor ki - hepsi bir kasırgayla karışık. İnsanları sadece onları yok edip tükürmek için yörüngesine çekmek onun için çok kolay olmalı.

Yakından bakınca güçlü, misk gibi bir şey ve baş döndürücü bir viski kokuyor. Cidden, viski ne zamandan beri bu kadar seksi kokuyor?

Dudakları zalim bir sırıtışla kıvrılıyor. "Unutan bir adama benziyor muyum, güzelim?"

Tabii ki hayır.

Ne düşünüyordum ki? Onu öpmeden de itebilirdim, değil mi? Ama o zaman onu hazırlıksız yakalayabileceğimden emin değildim ve sürpriz unsuruna ihtiyacım vardı.

Daha da yaklaşıyor ve bu sefer ben geri adım atıyorum. Omuzlarım kapıya çarpıyor ve sırtım tahtaya yapışıyor. Gölge avucunu başıma yaklaştırıyor. İrkiliyorum ve onu bir fırtınaya benzettiğim için pişman oluyorum çünkü *gerçekten de* fırtınaya dönüşüyor. Sırıtışı kayboluyor. Gözleri, patlamak ve yörüngesindeki herkesi boğmak üzere olan korkutucu bir duman gibi kararıyor.

Sesi ürpertici ve monoton çıkıyor. "Psikolojik hasarı nasıl telafi etmeyi düşünüyorsun, Zoe?"

"Psikolojik hasar mı? Biraz fazla dramatik davranmıyor musun?" Tekrar gülüyorum ama zoraki ve garip. Muhtemelen çok yakınımda olduğu için ve o sinir bozucu sırıtışı bile yok olduğu için. Bunu bu boğucu karanlığa tercih ederdim.

Kalbim çarpıyor ve buradan kaçmaktan başka bir şey istemiyorum.

Ondan.

"Sadece bir öpücüktü," diye mırıldanıyorum. Parmaklarım saçımın bir telini döndürüyor.

Her şeyin nasıl gittiği konusunda sinirli ve utanıyorum. Daha önce hiç öpücük başlatmamıştım ve başlattığım anda bile karşılık görmedim.

"Söyle bana güzelim. Eğer roller tersine dönseydi ve ben seni durup dururken öpseydim, ne yapardın?"

"Seni tokatlayacağım."

"Hmmm." Kurt gibi sırıtışı yeniden ortaya çıkıyor. "Yani bu sadece bir öpücük değil."

Dudaklarımı büzüyorum. "Peki. Ne istiyorsun? Tokatlamak mı? Hadi at. Umurumda değil."

Elini kaldırıyor.

Gözlerim açıldı. Gerçekten bana tokat mı atacak?

Göz kapaklarımı ve dudaklarımı kapattım. Hatamın bedelini ödeyip bu işi bitirsem iyi olacak.

Korku filmlerinde bir karakterin öldürülmesinden hemen önceki sessizlik gibi aramızda bir sessizlik oluşuyor. Darbeyi bekliyorum ve bekliyorum ve bekliyorum.

Hiçbir şey olmuyor.

Gözlerimi yavaşça açıyorum. Gölge iki eli cebinde dimdik ayakta duruyor. Pozisyonundan dolayı kolları düz çizgiler halinde. Işık, şişkin pazularını ve tişörtünün kolundan taşan renkli dövmelerini belirginleştiriyor.

Avını inceleyen bir avcı gibi kaşlarını kaldırmış, dikkatle beni izliyor. Yaydığı kolay tehlikede midemi bulandıran ve alnımdan terler akmasına neden olan bir şey var.

Bu adam kötü haber. Çok kötü. O gerçekten annemin beni uyardığı canavar.

"Bir daha izinsiz bana dokunma," diyor otoriter bir ses tonuyla.

Kapı koluna uzanıyor ve ben sendeleyerek uzaklaşıyorum.

Gölge son bir anlaşılmaz bakışla yanımdan geçip gidiyor.

Sırtına ve yalan söylemeyeceğim, o kıçına bakıyorum. Koridorda yavaşça yürüyor, umursamaz ve kayıtsız. Sanki dünyanın yarısına sahipmiş de diğer yarısı umurunda değilmiş gibi.

Belki de öyledir.

Belki de Gölge hastalıklı bir oyun oynamıyordu. Ne de olsa tepkisini kontrol etmeye çalışıyordu. Belki de dokunulmaktan gerçekten nefret ediyordur.

Belki, sadece belki, onun şeytanları da benimkiler kadar rahatsız edicidir.

Bir hafta geçti ve Le Salon'a entegrasyonum düşündüğüm kadar zor olmadı.

Ya da belki de karanlığın insanı ne kadar kolay içine çekebileceğini hafife alıyorum.

Kızlarla arkadaş olmayı kendime görev edindim. Sadece bilgi için değil, aynı zamanda her zaman arkadaşlığa susadığım için. Kaotik kafamla baş başa kalmasam iyi olur yoksa sessiz, korkunç anılara geri döneceğim.

Dezavantajı ise Elle'i çok özlüyorum. Hiç bu kadar uzun süre ayrı kalmamıştık. Her gece onunla ve Liam'la konuşmaya çalışıyorum ama bu pek yeterli olmuyor.

Umarım bu yalnızlık hissine alışırım çünkü Le Salon'dayken onlarla görüşemem. İkisini de tehlikeye atmaktansa bir köşede ölmeyi tercih ederim.

Kulübün yeni yükselen yıldızı olmak için saatlerimi ve günlerimi harcadım. Bu *çok* Çoğu kız onların pozisyonlarının peşinde olduğumu düşünürken sempatik olmak çok zor.

ya da eskortların saflarında. Böyle bir 'hırsım' olmadığına ne kadar yemin etsem de bana inanmazlar.

Beni Natalie ile takılırken gördüklerinde sözümü ciddiye almaya başladılar. Görünüşe göre, rütbesi düşürüldüğü için buradaki en düşüklerden biri. Diğer garsonlar bile onu küçümsüyor, arkasından 'işe yaramaz fahişe' diyorlar.

O kızlar gerçek sürtükler olabiliyor.

Onlara inat, zamanımın çoğunu Nat ile geçiriyorum. Buradaki en sıcak insan o.

Oda arkadaşım Scarlett... eksantrik demek yüzyılın en hafif tabiri olur.

Ayak parmaklarıma yeşil oje sürerken ona bakıyorum. Eski bir Oasis şarkısı eşliğinde sallanıyor. Gözleri kapalı ve platin sarısı saçları yüzünün etrafında karmakarışık bir şekilde dağılıyor.

Üzerinde 'Yeterince sert atarsan günde bir elma herkesi uzak tutabilir' yazılı kabarık pembe bir bluz giyiyor.

Şaka yapmıyorum. Üzerinde en tuhaf sözlerin yazılı olduğu bir yığın üst ve tişörtü var. Kot şortu soluk kalçalarını ve muhteşem kum saati kadınsı figürünü ortaya çıkarıyor. Yüz hatları bir Fransız bebeği gibi minyon ve yumuşak.

Buradaki bir numaralı eskort olmasına şaşmamalı, ama onu anlayamıyorum. Çok hızlı dönüyor ve ona yetişmek imkansız.

O yeraltı dövüş ringinde Gölge ile ilk tanıştığım gece Mist ve diğerleriyle gelen sarışındı. Sonra ortadan kayboldu.

Onda bir şeyler ters gidiyor ama şu ana kadar bir şey bulamadım.

Şarkı sona eriyor.

Scarlett onu izlediğimi hissetmiş gibi kocaman kehribar gözlerini açıp bana bakıyor. Poker suratı. Vücudu bir tahta kadar hareketsiz.

Sonra gülümsüyor ve bu yapay görünüyor. Gözlerine ulaşıyor ama tam olarak değil ve fark ettim ki herkese sunduğu tek gülümseme türü bu.

"Hitler'in Birinci Dünya Savaşı'nda asker olduğunu biliyor muydunuz?" Heyecanla soruyor.

"Evet." Başımı salladım ve ayak parmaklarımı boyamaya geri döndüm. İkinci Dünya Savaşı ıvır zıvırları onun sapkınlığı gibi bir şey.

"Humph." Bildiğim için hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Her zaman öyledir.

Tarih dersinde iyiydim. En sevdiğim derslerden biriydi. Geçmişi unutan biri değilim.

Birkaç saniye içinde Scarlett yanımda duruyordu. "Makyajını yapmamı ister misin?"

"Kendim yapabilirim ama teşekkürler."

Ağırlığını yatağa veriyor ve inliyor. "Neden bu kadar sıkıcısın, Zoe?"

Hâlâ taburenin üzerinde tüneyerek başımı çevirip ona bakıyorum. "Ben sıkıcı değilim. Belki de öylesinizdir."

Ters ters bakıyor ama neden çocuk gibi göründüğünü bilmiyorum. "Birkaç arkadaşın var diye sıkıcı olmadığını mı sanıyorsun?"

"En azından benim var. Senin için aynı şeyi söyleyemeyeceğim."

Scarlett'i kızdırmamam gerekiyor, ama o imkansız bir bilgi kaynağı ve değerli hiçbir şey hakkında konuşmuyor. Konuyu ne kadar stratejik bir şekilde açmaya çalışırsam çalışayım. Belki onu kızdırırsam, gerçek, öfke dolu sözler söyleyebilir.

Ayağa kalkıp sırıtıyor ve bu Shadow'unkinden korkunç bir geri dönüş. O sadist, eğlenen enerji tam göğsüme çarpıyor.

"Söz konusu arkadaşlarına dikkat et, Zoe. Sizi sırtınızdan bıçaklamaktan ve kanamanızı izlemekten çekinmeyeceklerdir."

Duraksıyorum ve oje şişesini dikkatlice kapatıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Bileceksin." Dolaba yöneldi ve Oasis'in 'Talk Tonight' şarkısını açtı. Bu Scarlett'in her türlü sorgulamayı kesmek için yaptığı bir hareket.

Scarlett - hayır, Scar, çünkü kendisine böyle hitap edilmesinden hoşlanıyor - sadece istediği şeyi ortaya çıkarıyor ve sonra geri çekiliyor.

Saklambaç oyunu beni yormaya başladı.

Ama yalnız bir kurt olsa bile Le Salon'da yüksek rütbeye sahip. Diğer kızlar otomatik olarak ondan uzak duruyor ve Mist'ten hiçbir disiplin almıyor.

Kesin olan bir şey var ki, buranın yeni liderleri, önceki sahibinden daha gizemli.

Sis, Le Salon'la ilgili her şeyle ilgilenir ve kızlardan biri taciz edildiğinde korkutucu bir hal alır. Hayalet hiç görünmüyor. Mist'in ofisine birkaç adamın daha girdiğini fark ettim ama içlerinden birinin Hayalet olduğundan şüpheliyim.

Shadow mesafeli ve en kafa karıştırıcı olanı ama ona yaklaşmak zorundayım. Öyle ya da böyle. Başkan Joe'nun buradaki mafya işine katılmasını sabote etmeye çalışmaktan vazgeçmeli.

Bunu yapmanın yollarını düşünüyordum. Sorun şu ki, onu daha iyi tanımadan hiçbir şey yapamam.

Onu kızdıran şey. Onu hoşgörülü yapan şey. Benden şüphelenmeden fikrini değiştirmesi için kullanabileceğim şeyler.

Kızlar onun hakkında pek bir şey bilmiyor, biliyormuş gibi görünenler de mesafeli. Orada bulmam gereken bir çizgi var. Ondan etkilendikleri açık ama onun hakkında konuşmak istemiyorlar. Bu nasıl bir mantık?

Ben saf değilim. Shadow'un fırtınalı gözleri gibi tehlikeli ve öngörülemez bir adam olduğu açık ve net. Görevim kolay olmayacak ama intikamımı almak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Bu, herkesin korktuğu canavara isteyerek yaklaşmak anlamına gelse bile.

Dekolteli yeşil bir elbise giydikten sonra nude topuklu ayakkabılarımı giyiyorum ve Le Salon'un lounge alanına gidiyorum. Saat henüz erken, bu yüzden mekân henüz müşterilerle dolup taşmıyor.

Arka planda çalan alçak sesli, alternatif bir rock şarkısı kulübü dingin bir haleyle yıkıyor. İçkilerden bazılarını dağıtırken kendimi sallanırken buluyorum. Annemin beni kollarına alıp ikimizi de nasıl dans ettirdiğini hatırlıyorum. Çok gülerdik ve etrafta dolanırdık.

Ve sonra gitmişti.

O anıları hatırlamak bile bedenimin sallanmasını durduruyor. Arkamı dönüyorum ve en gri, bulutlu gözler beni yakalıyor. Shadow kulübün karşısından beni izliyor, şehvetli dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Bir sandalyede arkasına yaslanmış, bir kolunu koltuğun arkasına asmış, bir kolunu da masanın üzerinde rahatça içkisini yudumluyor. Lachlan ve Julian - Mist'in sağ kolu - ile oturuyor ama tüm karanlık dikkati benim üzerimde.

İstenmeyen sıcaklık karnımdan aşağı ve yanaklarımdan yukarı süzülüyor.

Son zamanlarda bunu çok sık yapıyor: sanki benim üzerimde bir hakkı varmış gibi uzaktan izliyor. Onu her dik dik bakarken yakaladığımda içimi bir heyecan dalgası kaplıyor. Bu adamdan nefret ediyorum. Kibirli, kaypak ve... yanlış biri.

Bu sadece bir evre. Görmezden gelirsem kalçalarımdaki karıncalanmanın geçeceğine eminim.

Bakışlarımı yırtıp görevime odaklanıyorum. Onunla göz göze gelmenin bir faydası *yok* çünkü *asla* gözlerini kaçırmıyor. Şimdi bile, onun bakışlarını hissedebiliyorum.

Sırtımdaki delici dikkat.

Açıklanamaz bir şey ama bara giderken kalçalarımı sallamaya ekstra özen gösteriyorum.

Yoğun gecenin geri kalanını kıçımı yırtarak ve Natalie ile birkaç mola vererek geçiriyorum. Vardiya bitmek üzereyken Nat'ten yerime bakması için bir iyilik isteyip arka kapıdan sıvışıyorum.

Gözlemlediğim kadarıyla, Shadow her zaman kulübün kapanışından on beş dakika kadar önce ayrılır ve Le Salon'un dışında dolaşır.

Bir nefes alıyorum ve gecenin karanlığına adım atıyorum. Bu gece, canavarı inine kadar takip edeceğim.

Yedinci Bölüm

Kafamdaki çarpıntı hiç durmuyor.

Sürekli, vızıltılı ve çok rahatsız edici. O küçük elf sürtükleri dev çekiçler taşıyor ve lanet olası akıl sağlığımın duvarlarına vuruyorlar. Yoksa neden kafamın içinde çıplak, iğrenç elfler hayal edeyim ki?

Kesin olan bir şey var, hayali ya da değil, o küçük sürtükleri yakaladığımda, onları parçalara ayıracağım.

Başımın arkasından bir acı saplanıyor. Lanet elfler intikam alıyor.

Le Salon'dan çıkarken şakağımı ovuyorum. Bu sürekli, uyuşturan ağrının tek çözümü Omega ilaç adlı küçük bir kapsül.

Acı çok fazla olduğunda, yoksunluk için gereken dozdan daha fazlasını aldım. Ghost şüphelenmeye başladığından beri başımın etini yiyor.

Hiç anlamıyor. Ben o değilim; tüm aile babası ve sorumluluklar. Sıfır Takımı için her şeyi yapar çünkü onları ailesi olarak görüyor.

Bana sorarsanız bu çok saçma. Omega'dayken birbirimizi zar zor hatırlıyoruz ve hepimiz lanet olası katilleriz. Neyimiz bu kadar ailevi?

Hayalet ve onun sarmalanmış gerçeklik duygusu tamamen ona ait. Bütün bu aile ve gökkuşağı saçmalığını paylaşmıyorum.

Ne kadar canavar olduğumu anladığında her şey bitecek. Bunu öğrenmesine izin vermemek benim görevim.

Doğrulup yola fırlıyorum ve o kadar hızlı koşuyorum ki sokaklar bulanıklaşmaya başlıyor. Soğuk gece havası yüzüme tokat gibi çarpıyor. Karanlığa ve sıcaklığın tamamen yokluğuna sığınıyorum.

Burası benim bölgem. Soğukluk. Hiçlik. Lanet olası boşluk.

Koşuyorum.

Bir deli ya da özgür bir ruh gibi, gününe göre değişir.

Bugün koşmam lazım. Boks ve koşmak Omega'nın kalıcı etkilerine iyi geliyor. Bana başkalarının hayatını sonlandırmaktan başka bir amaç veriyorlar.

Buluşma yerine varmam son sürat otuz dakika sürüyor. Ciğerlerim kanlı hava için yalvarıyor ama onlara bu zevki yasaklıyorum. Doğu Londra'nın kenar mahallelerindeki terk edilmiş bina üç katlı ve duvarları dükkan taşlarından yapılmış.

Ellerimi birbirine sürtüyorum ve taşların arasındaki çatlaklara yerleştiriyorum. Vücudumu yukarı çekiyorum ve tırmanmaya başlıyorum.

Ayaklarım kayıyor ve neredeyse düşüyordum, bu yüzden bir elimle taşlardaki bir çatlağı tutuyorum. Omuz kaslarım tüm ağırlığımı taşımakta zorlanıyor. Homurdanıyorum, nefes alıyorum, diğer elimle duvarı kavrıyorum ve devam ediyorum.

Elbette, kapılar ve merdivenler var, ama bunun neresi eğlenceli?

Kendimi canlı olarak görmüyorum. Hiçbir zaman da olmadım. Ne Omega'dan önce ne de Omega sırasında; o zamanlar sadece bir robot gibi öldürüyordum. Bir vuruş ve dozumu alıyorum. Vurmazsam Hades bizi geri çekilmeye zorluyor. Sırf yapabildiği için.

Bu yüzden artık yaşadığımı hissetmek için her fırsatı değerlendiriyorum.

Çatıya vardığımda bir nefes alıp kıyafetlerimin tozunu alıyorum. Bağlantım burada değil. Saatimi kontrol ediyorum. Erken gelmişim.

Yapacak daha iyi bir şeyim olmadığından, paslı metal korkulukların olmadığı çatının kenarına atlıyorum. Orada durup boş sokağı izliyorum.

Gölgeler. Sokak kedileri arasında bazı çöpler yüzünden gladyatör seviyesinde bir savaş yaşanıyor.

Bir taksi caddenin karşısındaki yıpranmış binanın önünde durur. Sarışın bir kadın tökezleyerek dışarı çıkar. Siyahi bir adam diğer taraftan aceleyle ona destek olur. Kız okullu bir kız gibi kıkırdıyor. Adam onu binanın önüne bırakır, iyi olduğundan emin olduktan sonra taksiye geri döner.

Kadın binanın önünde kıpırdanıyor, belli ki sarhoş ve bayılmak üzere. Taksi gözden kaybolana kadar olduğu yerde sallanıyor. Sonra, kaldırımın ortasına doğru tökezliyor.

Onu izlediğim süre boyunca, ne olduğunu anlayamıyorum ama onu sarsmak istiyorum.

Bu bir yalan.

Bir parmak basabilirim. Bu açıdan, belirgin fiziksel özellikleri olmadan, bana o lanet Zoe'yi hatırlatıyor. İsmi bile çok sinir bozucu. Zoe ne demek ki? Hayat demek. Biraz araştırdım.

Ne zaman odaya girse bir kan emici gibi dikkatimi çekiyor.
Başka tarafa bakamıyorum - ve bu denemediğimden değil.

Ama diğer tarafa dönmeyi öğrensem iyi olur çünkü sonuçları onun için hiç de hoş olmayacak.

Hay sikeyim. Kimi kandırıyorum ben? Başka tarafa mı bakayım? Bakışlarımı sokağın aşağısındaki taklidinden bile ayıramıyorum.

Sonsuza kadar sürecekmiş gibi görünen bir sürenin ardından sarışın binaya girer.

Arkamdan bir hışırtı geliyor. Yüzüme bir silah doğrultulması için tam zamanında döndüm. Korkulukları olmayan bir çatının kenarındayım. Düşmek beni öldürür. Bir silah sesi kafatasımın ezilmesinden daha az acı verir.

Kapüşonu yüz hatlarını örtüyor ama birkaç asi koyu kızıl saç teli hapsedildikleri yerden kaçıyor. Hepsi kısa bir sakalla tamamlanmış.

"Seni öldürebilirim," diyor Flame kendine özgü mesafeli ses tonuyla.

"Deneyebilirsin." Silahını görmezden geliyorum ve onunla göz hizama gelecek şekilde aşağı atlıyorum. Silahı işaret parmağının üzerinde döndürüyor ve bileğindeki 'yangın tehlikesine dikkat' dövmesini bana gösteriyor. O silahın emniyetini açsa iyi olur.
Beni kazara vurdu.

"Eğer başka biri olsaydı." Başını yana eğiyor. "Ölmüş olurdun."

"Ben 'eğer' ile yaşamam." Paslı parmaklıklara yaslanıyorum ve parmaklıklar protesto için gıcırdıyor. "Geç kaldın."

"Erkencisin." Silahını kapüşonunun altındaki kot pantolonunun arkasına saklıyor. Yaklaşık benim boyumda ama daha zayıf ve daha acımasız. En azından ben Ghost'u önemsiyorum. Flame hiç kimseyi umursamıyor.

Kot pantolonunun cebine uzandı ve bir paket sigara çıkardı. "Neden Le Salon yerine burada buluşuyoruz?"

"Nedenini biliyorsun."

Sigarası ağzında sallanırken duraksıyor. Acele etmeden yakıyor, sonra ilk nefesini yavaşça çekiyor. Nikotin yüzüme çarpıyor.

Aramıza sessizlik çöküyor - sokak kedilerinin gladyatör dövüşünün arka plandaki gürültüsü dışında. Bilerek sessiz kalıyor. Flame, Sıfır Takımı'ndaki o küçük piç - kimse onu özellikle sevmiyor - ama yararlı bir piç. Ghost'un sarmalanmış aile anlayışında Flame, tüm aileyi öldürecek psikopat bir katile dönüşme ihtimali olan ya da olmayan sorunlu çocuktur.

Şimdiye kadar, psikopat katil kısmı doğru.

Hades tarafından bizimle birlikte gönderildi. Görevi mafya işinin finans departmanı. Sayılar ve bilgisayar korsanlığı konusunda bir dahi ama diğer dehasına ihtiyacım var. Ondan yardım istemek, almamak için uzun süre mücadele ettiğim bir risk.

Flame güvenilir değil. Sis'ten bile daha kötü. O yaşlı cadıyı sevmem bile ama sadıktır. Flame böyle bir şey bilmiyor. Çok kaypak biri.

Ama o mesajdan sonra Flame son çarem oldu. Sırrımı bilen herkesi ortadan kaldırmam gerekiyor ve Flame'de benim sahip olmadığım bağlantılar var.

Yüzüme daha fazla nikotin üflüyor. "Sanırım Ghost'un bunu bilmemesi gerekiyor?"

Geniş geniş sırıtma gösterisi yapıyorum. "Eğer öğrenirse, bağırsaklarını göt deliğinden çıkarırım."

"Korkunç." O da sırıtıyor. "Şimdilik reddetmek zorundayım. Yine de bir hedef üzerinde deneyebiliriz."

"Hâlâ Hades'le birlikte olan ikinci nesil suikastçılarla olan bağlantılarınıza ihtiyacım var."

Başını eğiyor. "Neden Celeste değil?"

"O Hayalet'in öğrencisi."

Hiçbir tepki göstermiyor. Bunu Ghost'tan saklamak için büyük çaba sarf ettiğimi itiraf ettim ve eminim Flame bunu kendi çıkarları için kullanacaktır.

Faydası olur. Ne yaparsa yapsın, gerçeği öğrendiğinde Ghost'un yapacaklarının yanına bile yaklaşamaz.

"Ne istiyorsun?" diye sorar.

"Mürekkep'in mümkün olduğunca uzun süre Çukur'un tutsağı olarak kalmasını istiyorum."

Sıfır Takımı üyelerinden birinin, bizden birinin kilit altında tutulmaya devam etmesini ve sonunda Hades tarafından işkence görmesini istediğim gerçeğine tepki vermiyor. Flame'in bu yönünü seviyorum. Yargılayıcı değil.

Sigarasını dudaklarından çıkarır. "İkinci neslin Çukur'da bizim sahip olduğumuzdan daha az etkisi var. Hades'in onları dinleyeceğini düşünüyorsanız, hangi gezegenden geldiğinizi bilmiyorum."

Elimi cebime atıyorum. "Eminim öğrencilerine bir ya da iki manipülasyon öğretmişsindir. Eğer Hades ilk önce birini serbest bırakacaksa, bunun Mürekkep olmasını istemiyorum."

Sessizlik yine hak iddia ediyor. Alev sigara içmek için tatlı kıçını kullanıyor. O karanlık beyni artıları ve eksileri sayıyor olmalı.

İkinci nesil suikastçılar Sıfır Takımı'ndan sonra geldi. Otuz sekizimiz öldüğünde, Hades Omega'nın suikastçı 'ordusunu' kurmak için uzun vadeli bir çözüm olmadığını fark etti. Daha fazla çocuk kaçırdı ve bunlar beş ila on yaş arası gerçek çocuklardı. Onları eğitmemizi ve ikinci nesil katillerini şekillendirmemizi istedi. Tek fark, onları Omega aracılığıyla bizi kontrol ettiği gibi kontrol edememesi ve bu nedenle kaçmak için bizden daha fazla alana sahip olmaları.

Flame o meşhur soruyu sorarken sigarasını baş ve işaret parmakları arasında tutuyor. "Bundan ne çıkarım olacak?"

Ben bir şey söyleyemeden devam etti. "İşte alamayacağım şey. Onun onaylamadığı bir şey yaptığın için Ghost'un gazabını göze alacağım."

Bir omzumu kaldırıyorum. "Eğer ona söylemezsen, bilmeyecek."

"Ink intikamcıdır ve onun Çukur'dan çıkmasını geciktirdiğimi öğrenirse beni kesip biçecektir."

"Tekrar söylüyorum, öğrenmeyecek."

"Bağlantılarımdan biriyle bir iyilik kaybedeceğim."

"Benden bir iyilik kazanacaksın." Yumruğumu sıktım. İşte anlaşmanın en acı kısmı. Flame'e bir borcum olacak ve onun borçları her zaman iki katıyla ödenir.

Risk almaya hazırım.

"Üç iyilik," diyor sert bir ses tonuyla.

"İki." Ben de karşılık veriyorum. "Son teklifim."

Uzun saniyeler boyunca sessiz kalıyor, eminim beni güldürmek için. Benden ya da herhangi bir Zero'dan iyilik görmeye bayılır. Sırf oradaki şeytanlardan iyilik görebilmek için beni cehenneme laboratuvar faresi olarak göndereceğinden eminim. Onları neden yığdığı hakkında hiçbir fikrim yok.

"Halledilecek." Sigarasını atıyor ve merdivenlere yöneliyor.

Küçük bir nefes bırakıyor beni.

Enfeksiyon kapmış bir yaraya sadece bandaj yapıştırıyorum ama en yakın arkadaşıma benim ölmemi isteyebileceğini itiraf etmek için zamana ihtiyacım var.

Binadan aşağı inip tekrar koşmaya başladım.

Birkaç gün sonra, fabrikadaki olağan kontrolden sonra, Lachlan'ı eski hırpalanmış mahallesine götürüyorum.

Yolcu koltuğunda kıpırdanıyor ve araba kullanmayı tercih ettiğini biliyorum ama siktir et. O benim şoförüm değil ve kesinlikle kurşun geçirmez Jaguar'ımı kullanmayacak. Bu, öldürme sözleşmelerimden kazandığım parayla yaptığım en tatlı yatırım.

"Natalie bugün geliyor mu?" Mahallenin virajlı, engebeli yollarında birbiri ardına dönüşler yaparken soruyorum.

"Belki." İlgisizmiş gibi davranıyor. Lanet bir yalancı. İki hafta önce, kız gelmedi ve o da bütün gün lanet bir çocuk gibi surat astı.

Çocuk *olmasına* rağmen. Çok sorumlu davrandığı için bunu unutup duruyorum.

Lachlan'ın ailesinin evinden çok uzakta olmayan bir okulun önünde duruyoruz. Babası eskiden okulun müdürüymüş ama sağlığı bozulduğu için erken emekliye ayrılmak zorunda kalmış.

Çoğu anaokulu çağında olan küçük çocuklar ön kapıdan fırladılar. Sanki İsa'larıymışız gibi benim ve Lachlan'ın bacaklarına yapışıyorlar. Lekeli kıyafetlerine ve dağınık saçlarına bakıyorum ve kendimi onlar gibi hayal ediyorum. Terk edilmiş. Kaybolmuş. Hiç kimse. Bana eskiden dedikleri gibi *Çöp Çocuk.*

Bu çocuklar terk edilmiş değiller ama fakirden de fakirler ve onları bu dünyaya getirdikleri için ailelerini öldürmek istiyorum. Çocuklara bakamayacaklarsa neden çocuk sahibi olsunlar ki?

Lachlan ve ben her hafta onlara getirdiğimiz ödülleri ve oyuncakları geri alıyoruz. Lachlan'ın babasını öğrendiğimden beri bu yere rastladım ve... Yaşlı bir kadın kapıdan içeri girene kadar çocukların arkasından bakıyorum. Beyaz saçları pixie kesim ve üzerinde örme bir kazak ve düz uzun bir etek var.

Bakışları üzerime düştüğünde gülümsüyor ve gözlerini kapatıyor. "Angelo."

Ona doğru koşuyorum ve işaret parmağımı ağzına koyuyorum. "Bana öyle deme,
Nonna. İnsanlar duyabilir. Artık Shadow. Sadece Gölge."

Parmağıma vurup uzaklaştırıyor. "Her şeyden önce, beni susturmaya devam etme evlat. Seni ben büyüttüm, başka türlü değil. İkincisi, Gölge çok sıkıcı."

Gülüyorum, sonra eğilip fısıldıyorum: "O sırada Angelo'dan başka bir şey düşünemedin mi? Çok korkakça."

Omzuma bir şaplak attı ve bilemezsiniz. Nonna'nın yaşı vuruşunun gücünü ölçemez. "Dil."

İtalyan aksanı zamanla kayboldu. Artık neredeyse hiç fark edilmiyor.

Çocuklar ve başka bir öğretmen Lachlan'ın arabanın içindekileri taşımasına yardım ederken omzumu ovuşturuyorum.

"Gel bir fincan çay iç." Nonna onu takip etmemi işaret etti.

Anaokulunun arka tarafındaki küçük ofisine giriyoruz. Lachlan'ın babasının erken emekliliğinden sonra yeni müdür o. Eski tahta sandalyeye itaatkâr bir çocuk gibi oturuyorum ve o çay poşetlerinin üzerine sıcak su dökerken bekliyorum. Yasemin kokusu ofisi dolduruyor. Bu Nonna'nın kokusu.

Onun Angelo'su olduğum zamanlara dair anılar aklıma hücum etmeye çalışıyor. İsmini bile hatırlamıyorum. Belki de gerçekten çok korkak bir isim olduğu içindir.

Angel. *Lanet olsun.* Benim gibi biri nasıl melek olabilir?

Ancak, Nonna'yı hatırlıyorum. Beni o çöp kutusunda bulmuş ve adımı Angelo koymuştu ve kayıtlı olduğum koruyucu ailede çalışıyordu. Bana Çöp Çocuk diyenin ağzını burnunu kırardı. "Onun adı Angelo ve sen onunki gibi muhteşem bir isme sahip olmadığın için kıskanıyorsun.

Bu anı parçalarının Omega'dan sonra bile nasıl benimle kaldığı hakkında hiçbir fikrim yok, ama kaldılar.

Bunca yıldır onu unutmuşum. Ancak bir ay kadar önce Lachlan'ın babası için buraya geldiğimde beni tanıyan o oldu. Tek yapması gereken gözlerinde yaşlarla "Angelo?" demekti ve ben de onu tanıdım.

Tekrar tam bir Omega bağımlısı olmamamın sebebi o. Geçmişten nefret ederdim ama Nonna'dan asla. O geçmişteki en parlak şeydi.

"Buyurun." Dumanı tüten çay bardağını masaya koyuyor ve kendi yontulmuş bardağıyla karşıma oturuyor.

Bir pazen battaniye alır ve dizlerinin üzerine yerleştirir.

"Cehennem gibi görünüyorsun, evlat." Çayını yudumluyor. "Düzgün yiyor musun?"

En çekici halimle sırıtıyorum. "Yine de seksi görünüyorum, değil mi Nonna?"

Dizime bir dergiyle vuruyor. "O ağzın hâlâ bok dolu."

"Dil, Nonna!"

"Yaşlandım, çocukların önünde olmadığımız sürece istediğim her şeyi söyleyebilirim."

Onunlayken gülüyorum ve gerçekten kaygısız hissediyorum. Belki de bu yüzden her hafta gizlice buraya geliyorum. Ama Hayalet gibi, eğer Nonna da yetiştirdiği küçük Angelo'nun ölümcül bir gölgeye dönüştüğünü öğrenirse, benimle hiçbir şey yapmak istemeyecektir.

Bir kez daha bencilce davranıp bunun tadını çıkarabildiğim kadar çıkaracağım.

"Hiç aileni aradın mı?" diye soruyor, uysal kahverengi gözleri fincanın kenarından bana bakıyor.

Çayımdan bir yudum alıyorum. "Beni çöp kutusuna atanlar mı?"

"Onlar hâlâ senin ailen, Angelo." Sesi yumuşuyor. "Ayrıca, belki de seni oraya atan onlar değildir."

"Öyle olmasalar bile, bunu durdurmak için hiçbir şey yapmadılar." Sapını sıkıca kavrıyorum. O şerefsizleri bulursam, kendi ellerimle katledeceğim. Aktif olarak onları aramadığım için şanslılar.

Nonna ayağa kalkıyor ve masasındaki bir çekmeceyi anahtarla açıyor. Sonra küçük ahşap bir kutu çıkarıyor. Eski görünüyor ama iyi bakılmış. Nonna yeniden bir araya geldiğimizden beri bana bu şeyi vermeye çalışıyor.

Bu aileni bulman için bir işaret, dedi.

Başımı bininci kez sallıyorum. Duygularını inciteceğini bilmesem, geceleri gizlice buraya gelir ve o şeyi yakardım.

Kapının arkasında küçük bir hışırtı duyulur. Çocuklardan biri değil. Birisi tedbirli olmaya çalışıyor.

Nonna'ya sessiz kalmasını işaret etmek için işaret parmağımı ağzımın önüne koyuyorum.

Parmak uçlarımda kapıya doğru ilerliyorum, çömeliyorum ve baldırımdan bir bıçak çıkarıyorum - Nonna'yı silahla korkutmamak için. Kapıyı çekip açıyorum ve bıçağın ucunu

Yeni gelenin boğazına.

Parlak yeşil gözler bana saf bir dehşetle bakıyor.

Hay sikeyim.

Korku. Karanlık eğilimlerimin tetikleyicisi. Uyuşturucum ve aforizmam.

Bana *asla* korku göstermemeli.

Tek bir düşünce kaldı: Öldürmek.

Sekizinci Bölüm

Nefesim kesiliyor ve bacaklarım neredeyse beni bırakıyor.

Soluk gözlerinde hiçbir duygu yok. Çok koyulaşmışlar, neredeyse siyaha dönüyorlar. Yüzünde okunamayan kıyamet çizgileri var. Onu daha önce bir fırtına ya da kasırgaya benzetmiştim ama şimdi öyle bir şey yok. Beni boğucu, aşılmaz bir duman gibi saran sessiz bir karanlık türü. Çok sessiz ama aynı zamanda ölümcül.

Bu bir katilin yüzü.

Boynuma dayadığı bıçağı sabit tutuşundan belli. Tereddüt yok. Sakarlık yok. Bunu daha önce de yapmıştı. Kurbanlarını bıçağın ucuna tutmuş ve boğazlarını keserken muhtemelen gözünü bile kırpmamış.

Babam gibi bir canavar.

Korku kürek kemiklerimi çekiyor ve sırtımdan aşağı ter damlamasına neden oluyor.

Ağzımdaki kuruluğu yutmak istiyorum ama kesilip açılma riski beni hareketsiz tutuyor.

Bir şey söylemek de söz konusu değil. Beni öldüreceğinden ve bunu hissetmeyeceğinden hiç şüphem yok.

Bulutlu, robotik gözlerinin derinliklerine bakarken Gölge'yi göremiyorum bile. En azından, çileden çıkarıcı derecede şakacı versiyonunu göremiyorum. Yüzeyin altında gizlenen o karanlık tarafı tamamen serbest bıraktı.

Yaşlı, minyon, pixie saç kesimli bir kadın Shadow'un arkasından bakıyor. Çelimsiz elini adamın gergin pazusuna koyar. Adamın bakışları ona doğru kayar. Oh, silahın oğlu! Ona zarar verecek.

Bir doz adrenalin kaslarımı sıkılaştırıyor. İleri atılıp onunla yaşlı kadının arasında duruyorum. Göğsüm kabarıyor ve dizlerim beni ayakta zor tutuyor.

Korkuyorum. Hayır, onun bu versiyonundan dehşete düştüm. Kontrolsüzce terlememe neden olan bir gücü var. Ama ne kadar korkarsam korkayım, yaşlı bir kadını incitmesini izlemeyeceğim.

Karanlık, duygusuz bakışları boynuma odaklanıyor. Bir, iki kez göz kırpıyor ve sonra, bir mucize gibi, hayat bulutlu griye geri dönüyor.

En azından bu Gölge'yi tanıyabiliyorum.

Tuttuğumu bilmediğim bir nefesi bırakıyorum ve onunla birlikte boynumda bir şeyin yandığını fark ediyorum.

"Lanet olsun." Shadow gergin bir eli saçlarında gezdirerek zaten dağınık olan sarı bukleleri karıştırıyor.

Parmaklarımı boynuma dokunduruyorum. Yapışkan bir sıvı onları kaplıyor. Elimi yüzüme götürdüğümde gördüğüm tek şey kan. Yapışkan sıvı kandı. Kalbim neredeyse duracak. Sanırım bayılacağım.

"Rahatla, tatlım." Yaşlı kadın beni bir sandalyeye
götürüyor. Dengesiz bacaklarla yürüyorum.
Boğazımı kesti.
Kan kaybından öleceğim.
"Sığ." Sesi yumuşak ve yatıştırıcı. "Sadece nefes al, tatlım." Bir bez getirip
boynumdaki kanı sildi. Çok fazla değil,
Ama kan kaybından öleceğim düşüncesi beni terk etmiyor. Kontrol edilemeyen ürpermeler uzuvlarımı sarıyor ve asit tadı alıyorum.

Gölge bir saniye içinde benim ve yaşlı kadının üzerinde belirdi. Gözleri karanlık ama duygusuz değil. Hatta... pişmanlık mı var? Pişmanlık mı? Suçluluk mu?

Belki de hayal görüyorumdur.

İnsan gibi özür dilemek yerine, gergin bir sesle "Alanıma girme. Sakın sürpriz hareketler yapma."

Ona küfretmek istiyorum. Hayır. Ayağa kalkıp suratını tekmelemek istiyorum ama aptal gibi bakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar şoktayım.

Yaşlı kadın onun omzuna vurur. "Çık dışarı."

Bana sert bir bakış fırlatıyor, kaşlarını birbirine çatıyor, ama sözümü dinliyor. Eşikte duruyor ve omzunun üzerinden bana bir bakış fırlatıyor. Kısa ve geçici bir bakış ama önceki suçluluk ve pişmanlık tüm gücüyle geri dönüyor. Ancak şimdi, bir öfke duygusu da var. Bana neden bu kadar kızgın?

O çıktıktan sonra bile kapıya bakmaya devam ediyorum.

"İsteyerek yapmadı," diyor yaşlı kadın yarama yara bandı yapıştırırken.

Şok yavaş yavaş dağılıyor ve damarlarıma kızgın bir öfke doluyor. Gergin bir parmağımla boynumu işaret ediyorum. "Bu farklı olabilir. Neredeyse beni öldürüyordu!"

Yaşlı kadın, yan masanın üzerine özenle yerleştirilmiş çay setine doğru yürür ve dolaptan çay tabaklarını alır. "Affedilebilir bir şey değil ama bıçağına karşı hamle yaptın tatlım."

Ağzım açık kaldı. Onu savunduğuna inanamıyorum. "Neden boğazıma bıçak dayasın ki?"

Dumanı tüten bir fincan çay getiriyor ve bir sandalyeye oturmadan önce önüme koyuyor. Alnındaki kırışıklıklar çatlıyor. "Çünkü o kendinde değil."

Bekle. Shadow'un her zamanki gibi olmadığını da mı fark etti? Her zamanki derken, alıştığım halinden bahsediyorum.

Dakikalar önce yaşadığım travmaya rağmen dikkatim canlanıyor. Bu yaşlı kadın belli ki Shadow'u bir dereceye kadar tanıyor. Onu hiç kimsenin emirlerine uyan biri olarak görmemiştim ama kadın ona dışarı çıkmasını söylediğinde çıktı.

Natalie ile bu anaokuluna gelmemin sebebi de buydu. Üç gece önce ona dair tüm izleri kaybettim. Ortadan kayboldu. Natalie burada Lachlan ve Shadow ile birlikte gönüllü olduğunu söyleyince benim de katılmam gerekti.

Bunun boğazıma bıçak dayayarak biteceğini hiç düşünmemiştim.

"Onu nereden tanıyorsun?" diye sordum, sonra kendime lanet ettim. Bu çok doğrudan oldu. "Onu ben büyüttüm." Çayından bir yudum alıyor ve tül perdeye bakıyor-

sanki anılarını görüyormuş gibi. "Sert bir çocukluk geçirdi, bu yüzden sert bir yetişkine dönüştü, ama Angelo'mun hala orada olduğunu biliyorum."

"Angelo?" Kahve içmeyi tercih etmeme rağmen misafirperverliğini kabul etmek için fincanı alıyorum.

"Onun adı bu. Gölge, takındığı sert bir maskedir."

"Oh."

Onu asla melek kelimesiyle bağdaştırmazdım. Asla.

Düşmüş bir melekten falan bahsetmiyorsak tabii.

Meraklı bakışları sanki beni ilk kez görüyormuş gibi üzerimde geziniyor. Kendimi biraz mahcup hissediyorum ve ceketimi hafifçe açıkta bırakan üstümün üzerinden geçirmek için kaşınıyorum. En azından bugün kot pantolon giymiştim.

"Angelo'm için nesin sen?"

"Hiçbir şey." Garip bir şekilde gülümsedim. "O benim kulüpteki patronum sayılır."

Mırıldanıyor, gözlerindeki bakış imalı. "Hiçbir şey, ha? Neden içimde bir şey olduğu hissi var?"

"Hayır. İnan bana. Göt heriflere alerjim var."

İnce dudakları sırıtarak kalkıyor. "Ama sinir bozucu derecede yakışıklı olabiliyorlar, değil mi?"

Gülümsüyorum. Şakacı yaşlı bir kadın. Bunun bana neden Gölge'yi hatırlattığını bilmiyorum. Çaydan bir yudum alıyorum ve yasemin aroması boğazımı ısıtıyor. "Onu uzun zamandır mı tanıyorsun?"

Fincanı dudaklarının yarısına kadar sarkıyor ve uzaklara bakmaya devam ediyor. "Her şey otuz beş yıl önce, son derece soğuk bir kış mevsiminde başladı. Giovanni ve ben bir randevudan sonra kar fırtınası haberi üzerine eve dönüyorduk. Bir bebeğin ağladığını duyduk ve onu bir çöp kutusunun içinde battaniyeye sarılmış halde bulduk. Her tarafı mosmordu ve karla kaplıydı. Daha birkaç aylıktı. Ölmemesi bir mucize ama benim Angelo'm bir savaşçıdır. Her zaman öyleydi."

Kalbim sıkışıyor. Adam neredeyse beni öldürüyordu ve onun için üzülüyorum. Hayır. Onun bebek versiyonu için üzülüyorum. Kimse böyle bir zalimliği hak etmiyor.

Masanın üzerindeki ahşap bir kutuya uzanıyor ve onu açıyor. "Yanında bulduğum tek şey bu."

Altın kolye incedir ancak karmaşık, çarpıcı oymalarıyla son derece yüksek kalitede görünmektedir. Kolye ucunun üzerinde üvez ağacı sembolü ile arma benzeri bir tasarım bulunmaktadır.

"Koruyucu aile sistemine alındı," diye devam ediyor. "Benim ve Giovanni'nin mali durumu evlat edinme başvurusunda bulunmamıza izin vermiyordu, bu yüzden işimin bir parçası olarak bile onunla ilgilendiğimden emin oldum. Çocukken zayıf ve sıska olduğu için diğer çocuklar tarafından sürekli zorbalığa ve saldırıya uğruyordu. Onu kanlar içinde ve morarmış buluyordum ama o sümüklü burnunu siliyor ve acısını dizginliyordu. O her zaman hayatta kalan biriydi."

Ilık çayımdan dalgın dalgın bir yudum alıyorum. Dokunulmaktan bu yüzden nefret ediyor olmalı. "Bu yüzden mi şu anki haline geldi?"

"O ne?"

Tereddüt ediyorum. Onun bir gangster ve kesinlikle bir katil olduğunu bildiğinden eminim. "Bıçağı gördün."

Uzun, acılı bir iç çekiş salıveriyor. "Bilmiyorum. Yirmi yıldan fazla bir süre onunla bağlantımı kaybettim. O zamanlar annem hastaydı ve ona gerektiği kadar destek olamadım. Sanırım yanlış yola saptı. Bir gün okulda, sokakta ya da her zaman t a k ı l d ı ğ ı yerlerde yoktu. Öylece ortadan kayboldu." Kırışmış gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Uzun süre onun öldürüldüğünü düşündüm. Polise bildirdim, ama on bir yaşında olduğu için kaçak olduğuna karar verdiler. Onlara bana veda etmeden gitmeyeceğini söylediğimde bile. Ben onun Nonna'sıyım."

Kokluyor ve kalbim onun için kırılıyor. İnce dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Sonra, bir melek gibi, kısa bir süre önce buraya geldi."

Bu, Nonna'sından uzakta geçirdiği yıllarda ona bir şeyler olduğu anlamına geliyor. Angelo nasıl Gölge'ye dönüştü?

Ve lanet olsun. Neden bu işe bu kadar bağlandım?

Bunun tek nedeni Başkan Joe'yu onaylamak için onun kıçına ihtiyacım olması ve bunun için de düşmanı tanımam gerekiyor. Başka bir şey değil.

Kesinlikle hiçbir şey.

"Bir dakika." Nonna ayağa kalkar ve ölçülü adımlarla odadan çıkar.

Kolyeye bakmaya devam ediyorum. Shadow'un geçmişine giden tek yol. Normal bir ailede büyüseydi nasıl biri olurdu? Tüm zaman boyunca karanlık ve oyunbazlık arasındaki çizgide mi oynardı?

Ama sanırım bunu asla bilemeyeceğim, tıpkı normal bir ailede olsaydım nasıl biri olacağımı asla bilemeyeceğim gibi. Daha az intikamcı, elbette. Ama bu Elle ya da Liam'la tanışmamı engellerdi.

Keşkeler işe yaramaz.

Kolyeyi kutuya yerleştirdim, kapattım ve masanın üzerine geri koydum.

Kapı açılır. Nonna, huysuz bir Gölge tarafından takip edilerek içeri giriyor. Aradaki boy farkı komik değilse bile gülünçtür. İki elini de pantolonunun ceplerine sokmuş. Kaplan dövmeleri gergin ve tam olarak tanımlayamadığım başka bir şeyle gergin.

"Devam et." Nonna onun yanında duruyor ve önümde durması için onu öne doğru itiyor.

Gözlerindeki kasvetli gri benimkilerle buluşuyor ve "Seni incitmek istememiştim" derken gerçek bir dürüstlük var.

Dudaklarım ayrılıyor ve sıcaklık vücudumu kaplıyor. Neden sadece bu sözlerin bile beni onun hakkında aşırı bilinçlendirdiğini bilmiyorum. Shadow gibi bir adamın özür dileyeceğini hiç düşünmemiştim. Gerçekten üzgün olduğunu söylemedi ama yeterince yakın.

Sessizlik aramızda uzayıp gidiyor. Ne söyleyeceğimi bilemeden çay bardağını daha sıkı tutuyorum. Boğazımı kesti ve bana attığı o bakışın kâbuslarımda peşimi bırakmayacağından eminim. Yine de... Boyuna bakıyorum ve sıcaklık sırtımdan aşağı süzülüyor.

Az önce beni öldürmeye çalıştı, ama birkaç kelime ve vücudum

o.

Ondan nefret ediyorum.

Beni böyle etkilemesine sinirlenerek ters ters bakıyorum. O korkutucu bir geri dönüş. Babamın nasıl bir canavar olduğunu. Ondan nefret etmeliydim.

Gölge elini cebinden çıkarıp parmağıyla beni işaret ediyor. "Ama sen ileri atıldın ve yoluma çıktın -"

Nonna sırtına vurunca sözünü kesiyor. "Özür dileyeceksen 'ama' ile devam etme. Sana böyle öğretmedim, Angelo."

"Nonna!" İnliyor, sonra sesini alçaltıyor. "Bana öyle deme." "Sana

ne istersem onu diyeceğimi söyledim."

Onlar didişmeye devam ederken hafif bir eğlenceyle izliyorum. Shadow'un etrafta alay edip durduğu karanlık, berbat tarafının yanı sıra gerçekten eğlenceli bir tarafı da var. Belki de Nonna'sını gerçekten önemsiyordur.

Birkaç ileri geri konuşmadan sonra, saf büyükanne şımarıklığıyla onu susturuyor ve bana dönüyor. "Özür olarak Angelo'm seni Hyde Park'ta ata bindirecek."

"*Yapmayacağım*." Adam ona pis bir bakış atıyor. "Benim adıma planlar yapma, Nonna."

"Evet, öylesin." Duruşunu genişletiyor ve ayağını yere vuruyor. "Sorun

değil," diyerek fincanı masaya bıraktım ve ayağa kalktım. "Nasıl yapacağımı

bilmiyorum.

ata binmek. Ayrıca, geri dönmeliyim."

"Ata binmeyi biliyor." Nonna kolunu Shadow'unkiyle birleştiriyor. "Ona Giovanni'yle ata binmeyi özlediğimi söylediğimde Angelo geçen hafta beni Hyde Park'a götürdü."

"Hala yapmam gereken -" Cümlemi bitiremiyorum.

Nonna ikimizi de ofisinden dışarı ve koridora doğru itiyor. Çocuklarla oynayan Natalie ve Lachlan'ın yanından geçiyoruz. Natalie gülümserken Lachlan gözlerini bana dikiyor.

Nonna bizi anaokulundan çıkarıp siyah bir spor arabaya bindiriyor. Jaguar da sahibi kadar ürkütücü görünüyor. Ne olduğunu anlamadan yolcu koltuğuna oturuyorum. Nonna, Gölge'yi sürücü koltuğuna oturtmadan önce kulağına bir şeyler fısıldıyor.

Okulun eşiğinden beni izlemeye devam ediyor. Emniyet kemerimi bağlayıp derinin içine gömülürken garip bir şekilde gülümsüyorum. Viski, erkek ve... Gölge gibi kokuyor.

Motor canlandı. Titreşim doğrudan kalçalarımın arasına vuruyor. Araba caddede hızlanırken yutkunuyorum.

Vay anasını. Elbette, Shadow gibi biri heyecan verici derecede hızlı bir araba kullanır. Onunla ilgili her şey güç ve tehlikedir.

Nonna gözden kaybolduğunda, önüme bakıyorum ve mesafeli bir ses tonuyla, "Beni Le Salon'a geri götür," diyorum.

Bana bakmıyor bile. "Hayır."

"O zaman beni burada bırak, kendim giderim." "Lanet olası parka gidiyoruz." Homurdanıyor.

Yüzümü ona dönmek için yan dönüyorum. "Şey, ben tuvalete gitmek istemiyorum. *lanet* park."

Bana kısa süreli sinirli bir bakış atıyor. "Umursuyor gibi mi görünüyorum?" "Merak ediyorsan söyleyeyim, buna bencillik denir."

Dramatik bir şekilde nefesi kesilir. "Eğitici ipucu için teşekkürler."

"Rica ederim. Hazır başlamışken, neden başkalarının isteklerine saygı duymayı öğrenmiyorsun?"

Sesi alaycı bir tonda. "İznim olmadan beni öptüğünü düşünürsek bunu senden duymak komik."

Yanaklarım kızarıyor ama geri adım atmayı reddediyorum. "Asla tekrarlamayacağım bir hata. Şimdi, beni geri götür."

"Bu hayır demek olurdu, güzelim."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Sen de benim kadar gitmek istemiyorsun, neden kendini zorluyorsun?"

Bana çekici bir sırıtışla bakıyor. "Çünkü Nonna'nın tokadı acıtıyor."

"Benim sorunum değil. Kenara çek."

"Ben emir almam." Mahalleden çıkıp ana yolda hızlanırken sesi düzleşiyor.

"Bu arabadan inmek istiyorum."

"Cevabım hâlâ hayır." Şeytani sırıtışı tam ekran. "Yine de size iki seçenek sunacağım."

İçimden bir ses onları sevmeyeceğimi söylüyor. "Ne?"

"İtaatkar bir şekilde git ya da..." Bakışları üzerimde geziniyor ve ceketimi çaprazlayıp göğüs dekoltelerimi saklamamak için kendimi zor tutuyorum.

Karıncalanmalar tenimin üzerinde patlak veriyor ve bacaklarımın arasına yerleşiyor. Kıvranıyorum ve kalçalarımı birbirine yaklaştırıyorum.

Bana bakışını seviyorum.

Söyleyeceği her ne varsa, şeytani sırıtışı geri döndüğünden beri kayboldu ve bu hiç de şakacı değildi. "Kapıyı açıp dışarı atlayabilirsin. Seçim senin güzelim."

Tanrım. Ondan nefret ediyorum!

O sonsuz bir rahatlıkla sürerken ben öfkelenmeye devam ediyorum. Onunla dövüşmek anlamsız. Aslında onunla dövüşmemeliyim çünkü bu onu daha yakın bir mesafeden incelemek için altın bir şans. Ama aklımda dönüp duran şey bu değil.

Nonna ile yaptığım konuşmadan sonra, bu kibirli pisliği insanlaştırmaya başlıyorum ve bu hoşuma gitmiyor.

Hyde Park'a vardık. Shadow bir park yeri buluyor ve uzun adımlarıyla ahırlara doğru ilerlerken beni beklemiyor. Kot pantolonlu kıçını izlemek için bilerek geride kalmış olabilirim.

Ahırdan bir atı almak için hızlı bir çalışma yapıyor. Onlarla konuştuğu süre boyunca kayıt bürosundaki bayanlar kalp gözleriyle bakıyorlar. Ben kenarda durup onu izliyorum. Aslında sorun görünüşü değil, her ne kadar dağınık, sarışın kötü çocuk yakışıklısı bir yüzü olsa da - ve o dövmeler için ölmek gerek. Ama daha çok aurasıyla ilgili.

Shadow'un kolay bir çekiciliği ve bulaşıcı mükemmel bir sırıtışı var. İçinde kaynayan ve serbest kalmak için pençelerini geçiren karanlığı bilselerdi, onun üzerine atlayacaklarından şüpheliyim.

Patlamaya hazır bir fırtına gibi.

Gölge ahırdan çıkıyor, başında benekli bir kısrak var. Kısrak zarif adımlarla onu takip ediyor ve boynunu kokluyor. Harika. Kısrak bile onun peşinde.

Bugün kot pantolon ve bot giymeyi tercih ettiğim için şükrediyorum, yoksa ata binmek çok garip bir hal alabilirdi.

"Neden sadece bir at var?" Önümde durduğunda soruyorum.

"Ata binmeyi bilmediğini söylemiştin."

"Yani?"

"Bir at yeterli olacaktır. Seni parkın her yerinde kovalayacak havada değilim." Sırıtırken gözleri parlıyor. "Ya da belki boynunu kırmak istersin?"

"Sen bir ucubesin. Bunu biliyor muydun?"

"Bunu her zaman duyuyorum." Ayağını üzengiye yerleştirir ve ata kolaylıkla biner. "Şimdi, zıpla."

Onu taklit etmeye çalışıyorum ama ayaklarım üzengiye takılıyor ve neredeyse geriye düşüyorum. Güçlü bir el kolumu kavrıyor ve beni yukarı çekiyor. Sonunda Gölge'nin önünde yanlamasına oturuyorum. Bacaklarım atın yanından sarkıyor.

Güçlü kolları her iki yanımda. Biri sırtımı sarıyor, diğeri sert göğsü koluma yapışmış halde karnımı sıyırıyor. Karnımın alt kısmında neler oluyor? Neden durup dururken kasılıyor?

Beni saran kollarına odaklanıyorum ve bu yanlış bir dikkat dağıtıcı.

Renkli dövmeler öğleden sonra ışığı altında daha parlak. Hırlayan kaplanlar hâlâ ürkütücü ama normalde olduğundan daha az korkutucu.

Sıcak nefesler boynumu gıdıklıyor ve kokusu beni bunaltıyor. Gözlerine bakıp grinin hangi tonlarında olduklarını görmek istiyorum ama bunu yaparsam nasıl başa çıkacağımı bilmediğim bir alana girmiş olacağım.

Vücudumdaki kaosa rağmen ilerliyorum. "Ne bekliyorsun?"

Ne kadar çabuk başlarsak, onun yakınlığının neden olduğu bu ezici histen o kadar çabuk kurtulacağım.

Hafif bir duraklama oluyor. Gözlerinin başımın tepesinde bir delik açtığını hissedebiliyorum ama nefes almaya konsantre oluyorum.

Shadow kısrağı hafifçe tekmeleyerek ılımlı bir tempoya sokuyor. Bir nefes bırakıyorum.

Diğer sürücüler de aynı yoldadır, ancak Gölge, insanlar azalana kadar birkaç viraj almaya devam eder.

Tüm bu süre boyunca vücudum bir ateş topuna dönüşüyor. Pazularının esnemesine ve kısrağı tutuşundaki kolaylığa odaklandıkça nefesim daha da sertleşiyor. Meme uçlarım sutyenime ve ince bluzuma karşı geriliyor ve zonkluyor.

Sessizliği ve umarım gerginliği dağıtmak için boğazımı temizliyorum. "Seni hiç ata binen bir tip olarak düşünmemiştim."

"Ben de öyle," diyor düşünceli bir şekilde. "Hızlı öğrenen biriyim."

Bekle. Bunu Nonna'nın hatırı için mi öğrendi? Dudaklarımı büzüyorum. Bu onu insanlaştırmaz. Hayır. Hem de hiç.

"Bencil olmayı bırakmayı hızlıca öğrenmeyi hiç düşündün mü?" Alay ediyorum. İçten içe Nonna'yı ve o çocukları önemsediğini düşünsem bile.

"Neden bu kadar sıkıcı bir şey yapayım ki?"

"Daha iyi bir insan olmak istediğin için mi?"

"Bu daha da sıkıcı." Bana küçümseyici bir bakış attı. "Sen de dünya barışı saçmalığına inananlardan mısın?"

"Bunun nesi yanlış?" "Sanrılar. Yanlış
olan bu."

"İnsanın kendisinin daha iyi bir versiyonu olmak için çabalamasında yanlış bir şey yoktur."

Sesim yükseliyor. Tüm bunları daha iyi olmak istediğim için yapıyorum. Tüm bu intikamcı enerjiyi sistemimden temizlemeden iyi bir memur ya da düzgün bir insan olamam.

"Evet, Rahibe Teresa." Alay ediyor.

"Ne? Herkes bunu isterdi." "Ben herkes
değilim."

"Belli ki."

Gözlerinin grisi berrak ve nedense bu beni rahatlatıyor. "Sen de herkes gibi olmamalısın. Kendin ol, herkesin kendi boku var."

"Yani herkes kapıldı mı?" "Benim
versiyonum daha iyi."

Kendime rağmen gülümsüyorum. "Daha iyi bir versiyonu var diye bir alıntıyı değiştiremezsin."

"Elbette yapabilirim."

"Her şeyi evirip çeviriyor musun?"

Kocaman sırıtıyor. "Mümkün olan her zaman."

"Tuhafsın."

"Hepimiz öyle değil miyiz?"

Hayır. O normal bir garipten daha fazlası. Ve bu beni içine çekiyor, lanet olsun.

Alıntıları değiştiremeyeceği konusunda biraz daha tartıştık. Sadece onları çalabilir. Bunu Elle'e her zaman yapıyorum.

Shadow, deyimlerin ve alıntıların olduğu gibi korunmasının saçma olduğunu düşünüyor. Artık daha çok yönlü bir dilimiz var, bu yüzden onları renklendirmeliyiz.

Ahıra geri döndüğümüzde, aslında belli bir rahatlık hissediyorum. Le Salon'a geldiğimden beri, bu yolculuktaki kadar kaygısız hissetmemiştim ve

arkamdaki zorba kişi sayesinde.

Attan atlıyor ve bana yardım etmek için elini uzatıyor. Bulutlu gözlerindeki bakışla göğsüm titriyor. Çok sıcaklar ama aynı zamanda okunamazlar.

Derin bir nefes alıyorum ama elimi onun elinin içine koyamadan kısrak kişniyor ve hareket ediyor. Dengemi kaybediyorum ve düşerken çığlık atıyorum. İri eller beni kalçalarımdan kavrıyor. Ayaklarım yere değerken ellerim onun geniş omuzlarına iniyor.

Shadow kalçalarımdaki elini çekmiyor. Üstüm kamburlaşıyor ve başparmakları çıplak tenimin üzerinde kayıyor. Meme uçlarım zonkluyor ve bu his uyluklarıma kadar iniyor.

Fırtınalı bakışları tüm yoğunluğuyla yüzümde dolaşıyor. Beni becermek ve sonra da canımı yakmak istiyor gibi görünüyor. Ya da belki aynı anda hem sikip hem de canımı yakacak.

Gırtlaktan gelen bir inilti boğazımın arkasında düğümleniyor.

Kalp atışlarım boğazımda düğümleniyor ve göz kapaklarım kapanmak için çırpınıyor. Tadına varana kadar dudaklarım beklentiyle karıncalanıyor. Shadow'un nefesleri boynumun kenarını gıdıklıyor ve dudaklarının tenimden birkaç santim uzakta gezindiğini hissedebiliyorum.

O bir canavar, Zoe. Baban bir canavar.

Annemin sesi beni gerçeğe döndürüyor.

Gölge'yi itiyorum, sesim bir fareninki kadar küçük. "Yapamam."

Meraklı bakışları sanki kafamın içine girip cevaplar arıyormuş gibi beni inceliyor. Dürüst olmak gerekirse, hiçbir şeyi ondan üstün tutmazdım.

Nedenini bilmek istiyor ve eğer ona ikna edici bir şeyler vermezsem, duvarlarımı yıkmaya ve tahribat yaratmaya devam edecek.

Shadow gibi biri pes edecek birine benzemiyor. Sadece belirli bir amaç için burada olduğumu öğrenirse tehlikeli biri haline gelir. Onun gibi ölümcül birine bulaşmak görevim için bir risk.

Erkekleri uzaklaştırmak için her zaman kullandığım ilk şeyi ağzımdan kaçırdım, "Benim bir erkek arkadaşım var."

Shadow'un elleri iki yanımdan düşüyor. Bir parçam hayal kırıklığına uğradı. Boş bedenim onunkini arzuluyor.

Dönüyor ve parktan çıkıyor.

Bunun ikimiz için de iyi olduğunu biliyorum ama bana kısa bir bakış bile atmadığında kalbim sıkışıyor.

Nick'in sözleri tüm gücüyle geri döndü.

O güzel yüzünün altında çok berbat bir haldesin, Zoe. Aklı başında hiç kimse seni istemez.

Dökülmek üzere olan gözyaşlarımı yutuyorum. Bu sözleri ne kadar görmezden gelmeye çalışsam da o kadar derinden kesiyorlardı ki.

Çünkü bunların doğru olabileceğine inanmaya başlıyorum.

Dokuzuncu Bölüm

Bir haftadan fazla bir süre hiçbir ipucu olmadan geçer.

Liam huzursuzlanmaya başladı. Sonuç alamadığım için değil, pozisyonumun er ya da geç tehlikeye gireceğine inandığı için.

Beni endişelendiren şey, bu yeni liderlerin Başkan Joe'yu işlerine karıştırmak istemiyor gibi görünmeleri. Buralar biraz gergin ama kimsenin bir savaştan endişe ettiğini sanmıyorum.

Eğer bir şey varsa buna hazırlar.

Mist'in ya da gizemli Hayalet'in kayıpları önleyecek kadar akıllı olmasını umuyordum ama belki de onlar da Gölge gibidir ve kıyamet gibi bir şey umurlarında değildir.

Başımı sallayarak barmene teşekkür ediyorum ve içki tepsisini alıyorum. Gürleyen müzik kulüp alanını yutuyor. Her masaya dağılırken hareketlerim otomatik ve sıkıcı. Bazı müşterilerin bakışları koyu kırmızı elbisemin dekoltesinde biraz fazla oyalanıyor. Ancak şu ana kadar kimse bana dokunmaya çalışmadı.

Belki de Mist'in terör estiren yöntemleri yeterince uyarıcıdır. Zengin adamları ve politikacıları gözünü kırpmadan dışarı attığını gördüm.

O hala benim kahramanım - uyuşturucu olayını bir kenara bırakırsak.

Natalie odanın diğer ucundan bana gülümsüyor. Ben de gülümsüyorum ama loş, kırmızı ışıkta ve karmaşada gördüğünden şüpheliyim.

Bu ben değilim. Bir kulüpte her gece enerjim tükenene kadar çalışan bir garson olmamam gerekiyor.

Annemin sesini duyduğum kâbuslar geri dönüyor ve yanaklarımdan süzülen gözyaşları ve derimin altında yanan kendimden nefretle uyanıyorum.

Bir gözüm Le Salon'da, gizli anlaşmalarda ve gizli toplantılarda, ama hala büyük bir şey için bir açıklık bulamıyorum. Belki de Başkan Joe'nun tarafına geçip mezarını oradan kazmaya çalışmalıydım.

Kimi kandırıyorum ki? Ona karşı olan niyetimi hemen açığa vururdum. Nefretimi gizleyemeyecek kadar ona kızgınım. Birkaç gün önce Mist ile görüşmeye geldi. Tek gördüğüm annemin ölü yüzüydü ve neredeyse ona saldıracaktım. Bu da beni öldürebilirdi.

Bakışlarım asansöre ve merdivenlere takılıyor. Her çıkışın yanında her zamankinden daha fazla muhafız var. Mist'in bu gece gizemli bir misafirle toplantısı var. Bir açıklık bulup kulak misafiri olmaya çalışmalı ve umarım işe yarar bir şeyler bulmalıyım.

Bara doğru dönüyorum ve kısa bir süre duruyorum. Shadow, dans pistinin karşısındaki loş alanda Lachlan ve Scar'la birlikte duruyor. Üzerinde standart koyu renk kot pantolonu ve etkileyici yapısını saran beyaz bir tişört var. Bu mesafeden bile o hırlayan kaplanları seçebiliyorum, sanki beni yaklaştırmak istiyorlarmış gibi.

Shadow, Hyde Park'taki gezintiden beri bana en ufak bir ilgi göstermiyor. Sanki görünmezmişim gibi beni tamamen sildi.

Onu reddeden benim, ama bir bakışa layık olmadığım gerçeği beni kaşındırıyor.

Siktir et onu. O da benim için yok.

Yine de bakışlarım onun o büyüleyici boyunu ve 'dünyanın canı cehenneme' duruşunu tarıyor. Nonna'yı ziyaret etmem ve yaşlı kadının bana Shadow'un çocukluğuyla ilgili her türlü hikayeyi anlatması da yardımcı olmuyor. Çoğu trajikti.

Ona takılmamın tek nedeni ona acıyor olmam. Başka bir şey değil.

Yine de...

Minyon, yumuşak vücudunu saran Barbie tarzı kısa bir elbise giyen Scar'a ters ters bakıyorum. Onun mükemmel yüzünü mahvetmek ve tüm gardırobunu parçalamak istiyorum. Burada Mist dışında Shadow ve Julian'la rahatça konuşmaya cesaret eden tek kadın o.

Bundan *nefret* ediyorum.

Bakışlarımı onlardan ayırıp Natalie'yi arıyorum. Neredeyse kapanış saati geldi ve her zamanki kahvemden daha sert bir içkiye ihtiyacım var.

Kulüpte Nat'ten iz yoktu, ben de onun sığınağına gittim. Depoda çok fazla zaman geçiriyor. Sanırım tüm bu karmaşadan saklanmanın bir yolu.

Bozuk bir ses duyduğumda merdivenlerin dibinde duruyorum. Dikkatli adımlarla aralık kapıya yaklaşırken kulüpteki müzik arka planda susuyor.

"Hayır, lütfen." Natalie'nin kırılgan sesi. "Beni öldürecekler." Lotus bileziğime dokunduğumda kalp atışlarım hızlanıyor.

Ardından sert bir erkek sesi konuşur. "Tek yapman gereken bana ne istediklerini söylemek, bebeğim, ve sonra dışarı çık."

"Hayır, hayır. Lütfen."

Kapıyı iterek açtım ve içeri girdim. Zayıf ama uzun boylu bir adam, titreyen bir Natalie'yi alkol kutularının olduğu sıraya hapsetmiş. Panik kahverengi gözlerini bulandırıyor ve geri çekiliyor.

Adamın üzerinde deri bir ceket ve kemikli vücuduna hiç yakışmayan bir kot pantolon var. Girişte bana sıkılmış bir bakış fırlattı. Yanakları çıkık ve alnının ortasından sol yanağına kadar uzanan uzun, soluk bir yara izi var.

O iğrenç yüzü Liam'ın raporlarında ve birkaç hafta önceki dövüş sırasında gördüm.

Johnny. Başkan Joe'nun ikinci adamı.

Mist'in gizemli misafirinin Başkan Joe ile bir ilgisi olduğunu bilmeliydim.

Johnny belli ki güvenlikten kaçmanın bir yolunu bulmuş çünkü Le Salon'da bu kadar rahat dolaşmasına izin vereceklerinden şüpheliyim.

Kirli gözleri çıplak bacaklarımda geziniyor, kalçalarımı ve göğüslerimi ölçtükten sonra göğüs dekoltelerimi süzüyor. Yüzündeki şehveti gizlemek için hiç çaba sarf etmiyor.

Bu rahatsızlığı bastırmak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor.

"Burada kim varmış?" Dikkati benim üzerimde ama Nat'i yalnız bırakmıyor. "Mist sizi nerede buluyor?"

Yüzünü tekmelemek yerine kocaman gülümsüyorum. "Teşekkür ederim. Çok naziksiniz."

Natalie'ye uzaklaşmasını işaret ediyorum.

Johnny elini onun diğer tarafına vurur. Natalie irkilir ve başını eğer. Kahverengi saç bukleleri yüzünü kaplar.

Johnny onun çenesini kavrayıp inleyene kadar sıkarken yavaşça onlara yaklaşıyorum. "Şimdi söyle yoksa lanet yüzünü keserim."

"O işe yaramaz bir fahişe." Gülümsemeye devam ediyorum ama içimdeki şiddet dürtüsü yüzeyin altında zorlukla kontrol altına alınıyor. "Sana yardım etmeme ne dersin?"

Johnny Natalie'yi bırakır ve etrafında döner. Gözlerinde sadist bir parıltı vardır, sanki sırf yapabildiği için başkalarının canını yakmak ve acı çekmelerini izlemek istemektedir.

Babam gibi.

Ve Gölge.

Elbette Başkan Joe gibi bir pislik, Johnny gibi birini emir subayı yapacaktır.

Sonunda özgür kalan Natalie uzaklaştı. Bana emin olmayan bir bakış atıyor, gözyaşları yanaklarından süzülüyor. Başımı salladım ve o da depodan kaçtı.

Johnny beni kolumdan tutup öne doğru çekiyor. Karnımın alt kısmında bir gerginlik oluşuyor ve kaşlarımda boncuk boncuk terler birikiyor. Panik atak için adrenalin patlamasını neredeyse hissedebiliyorum.

Yutkunuyorum ve Johnny'ye gülümsüyorum. "Ne bilmek istiyordun?"

"Evet, bebeğim." Kalın bir parmak şakağımdan yanağıma doğru ilerliyor ve ardında iğrenç izler bırakıyor. "Bu şerefsizlerle iyi bir ortaklık kurmak istiyorum ama onların bir zayıf noktasını yakalayamıyoruz. Belki sen bu konuda yardımcı olabilirsin?"

Bir elimi göğsüne koyuyorum. Uysal ve flörtöz tavrım devam ediyor, ama tek hayal ettiğim onun yaralı yüzünü biraz daha mahvetmek. "Karşılığında ne alacağım?"

İki omzumu da kavrıyor ve öyle sert sıkıyor ki derimin altında acı patlıyor. "Başın bu güzel omuzların üzerinde kalacak. Buna ne dersin?"

Acının ısırığını yutuyorum ve sırıtıyorum. Ona yardım etmek benim yararıma, ama bunu karşılığında bir şey istemeden yaparsam, Johnny bana faydası dokunacak bir şey olmadan Le Salon'a ihanet etmemi şüpheli bulacaktır.

"Öğrenirlerse beni öldürürler. Kulübünüzde çalışmaya başlarsam daha iyi bir maaş almayı umuyordum." Duraklıyorum ve egosuna son bir darbe indiriyorum. "Duydum ki

En fazla güce sahip olan ve dolayısıyla bana yardım edebilecek tek kişi sizsiniz."

Yüzünü kendini beğenmiş bir ifade kaplıyor. "Bunu görebilirim, bebeğim." Sert yüz hatları geri döndü. "Şimdi konuş."

"İşte bildiğim şey." Deri ceketinin fermuarıyla oynuyormuş gibi yapıyorum. "Eğer bir anlaşma yapmak istiyorsan, Gölge'nin etrafta olduğu zamanlardan kaçın. Sis ve Hayalet'e hitap edersen şansın daha yüksek olur. Onlar daha mantıklı ve savaş istemiyorlar. Anlaşmayı bozan sürekli Gölge oluyor."

Dudakları o sadist gülümsemeyle kıvrılıyor. "Yani kafasını mı kesmeliyim?"

Düşündükçe göğsüm sıkışıyor. Gölge'nin yaşayıp yaşamaması neden umurumda olsun ki? Bu gerçekten aptalca. İnsanlar ondan korkmalı, tam tersi değil. Johnny ona elini bile süremeden yerin dibine girecek.

Cilveli ses tonumu koruyorum. "Size kalmış ama onu öldürmek yoldaşlarına karşı işinizi zorlaştırabilir."

"Öyle mi?" Aynı kalın parmağını yanağımda gezdiriyor. "O zaman ne öneriyorsun?"

Tiksintimi yutuyorum ve bunu Johnny'nin düşüncesi gibi göstermek için kafamda binlerce fikir dönüyor. Çok fazla egosu var ve bu ona karşı kullanmak için mükemmel bir silah.

"Bilmiyorum." Aptal numarası yapıyorum. "Ama Gölge kapanış saatinden önce ayrılıyor. O burada değilken..."

Gözleri tanıma ile parlıyor. "Shadow'un arkasından Başkan Joe'yu getireceğim ve Mist ile Ghost'a reddedemeyecekleri bir teklif yapacağım."

Phew!

"Sen bir dahisin!" Mide bulantısı beni ele geçirmekle tehdit etse de omuzlarına masaj y a p ı y o r u m .

Johnny bana kendini beğenmiş, küçümseyici bir bakış attı. Herif bu fikrin tamamen kendisine ait olduğuna inanıyor olmalı.

Kapı hızla açıldı. O bulutlu gözlerle karşılaşınca irkiliyorum ve donup kalıyorum. Gördüğü herkesi alıp götürmekle tehdit eden bir fırtınaya dönüşüyorlar.

Görünmezmişim gibi davranan biri için, şu anda dikkatini bana verdiği kesin. Tehditkâr bakışları Johnny'den yanağımdaki parmağına ve omuzlarındaki ellerime yöneliyor.

Cezalandırıcı bakışlarını hâlâ üzerimizde tutan Shadow, ölçülü bir sesle sesleniyor. "Lachlan, Johnny'ye çıkışı göster."

Lachlan bize doğru kararlı adımlarla ilerliyor. Bize ulaşmadan önce Johnny yaklaşıyor ve kulağıma fısıldıyor, "Birbirimizi çok göreceğiz, bebeğim." Boynumu yalayarak iğrenç bir gösteri yapıyor.

Tiksintiden kıvranıyorum ama bir şey yapamadan Johnny benden uzaklaşıyor. Lachlan'ı bekliyordum ama her nasılsa Shadow gardını düşürdü ve Johnny'yi pis, iğrenç bir domuzmuş gibi yakasından tuttu. Nonna'nın evinde boğazıma bıçak dayadığı zamanki robotik bakışlarıyla ona bakmaya devam ediyor.

Katil versiyonu.

Lachlan Johnny'yi tutuyor ve içimden bir ses onu Shadow'un ona yapmayı planladığı şeyden kurtardığını söylüyor.

Johnny kıpırdanarak Lachlan'ın elinden kurtulur. "Kendi başıma yürüyebilirim."

Yavaş adımlarla dışarı çıkıyor. Eşikten Nat'in buklelerini seçiyorum. Johnny yanından geçerken köşeye doğru sarsılıyor. Lachlan arkalarından kapıyı kapattığında Nat'in görüşü kapanıyor.

Dikkatim üzerimde beliren kasvetli, hayattan daha uzun varlığa geri dönüyor. Gölge, ciğerlerimdeki tüm havayı boğan karanlık, zehirli bir enerjiyle bana bakıyor.

"Çok fena sıçtın, güzelim."

Onuncu Bölüm

Korku.

Bu benim kendi Omega türüm. Dopamin bulanıklığımın tetikleyicisi. Kanlı bir bağımlılık.

Ve bu Zoe'nin solgun yüzünde açıkça görülüyor. Genelde çok açık sözlü ve cesurdur. Bana sorarsanız, başkalarını korumak için boğazının kesilmesini göze alabilecek bir tip.

Ama şimdi korkuyor. Hayır, dehşete düştü. Kekeleyerek nefes almaya devam ediyor. Yuvarlak göğüsleri ağır bir şekilde inip kalkıyor. Gözlerinin mavi-yeşil boku en parlak, en korkmuş renge genişliyor.

Etrafımızdaki havada onun korkusunun kokusunu ve tadını alıyorum. Belki de kırmızı görmeme sebep olan şey budur. Ya da belki de o piç Johnny onu yalarken ona yapıştığı içindir.

Ya da ikisini de.

Zoe göz temasını keserek akıllıca bir seçim yapıyor. Korkusunu göstermeye devam ederse boynunu kıracağım.

Omega'nın çekimiyle savaşırken yumruklarımı sıkıp açıyorum. Bugün Ghost ve diğerlerinden daha fazla doz almış olabilirim.

Ve dün.

Ve ondan önceki gün.

Sadece unutmak için, dedim kendime. Omega bir sürtük, ama Omega her şeyi alıp götürüyor. Omega bir uyuşukluk getirir ve kendimiz hakkında düşünmemizi yasaklar.

Buna ihtiyacım var çünkü ne zaman aynaya baksam bir canavar görüyorum. Omega'yı aldığımda o canavar yok oluyor.

Zoe başını eğiyor ve beni atlatmaya çalışıyor. Verdiği tepki, boğazına bıçak dayadığım zamankinden yüz kat farklıydı. En azından o zaman gözlerimin içine bakmış ve gerçekten pişmanlık hissettirmişti. Hatıra olarak boynunda hâlâ bir alçı var.

Kolundan tutup onu geri çekiyorum, amaçladığımdan daha sert, çünkü Omega'dayken gücümün daha az farkındayım.

Kürek kemikleri raflara çarpıyor ve yüzünü buruşturuyor. Bir kutu düşüyor ve ben onu yumruklayarak uzaklaştırıyorum. İçindeki şişeler parçalara ayrılıyor ve kehribar rengi sıvı kutuyu ıslatıp zemine dökülüyor.

"Ne halt ediyordun, Zoe?"

Bana bakarken kısa bir meydan okuma - ya da aptallık - var. İçimde bir şey hayata karşı öfkeleniyor. Ne zaman bana meydan okusa, onu incitmek ve anlamsızca becermek istiyorum. Aynı zamanda.

Çenesini eğiyor. "Ne yaparsam yapayım seni ilgilendirmez."

Johnny denen pisliğin onu lanet bir parazit gibi yaladığı görüntüsü gözlerimi kör ediyor. "Bir garson tuttuğumuzu sanıyordum, fahişe değil."

Yumruğunu savurdu ve yanağıma çarptı. Sertçe. Zar zor acıyor. Bu Omega. Kan kaybından ölebilirim ama muhtemelen acıyı hissetmeyeceğim.

"Bana böyle demeye hakkın yok!" Bağırıyor ama sesi titreme ve derin, çiğ bir korkuyla dolu.

"Böyle devam et, güzelim." Sırıtıyorum. "Benimle alay et, beni kışkırt ve sonra bana o lanet korkuyu göster ve sonunda iz bırakmadan kaybolan insanlar listesine gireceksin."

Kırmızı dudakları ayrılıyor. "Sen bir canavarsın."

"Ve şimdi bu canavarın görüş alanındasın." Sadece korkusunun değil, meyve parfümünün de kokusunu alana kadar ona yaklaşıyorum. Uzuvlarında hafif bir titreme var ama Zoe olduğu yerde duruyor ve bana dik dik bakmaya devam ediyor.

İşte. Nonna'nın evinde beni derinden yaralayan bakış.

Bu bakış bende onu parçalara ayırma, kırma ve tekrar bir araya getirme isteği uyandırıyor, böylece her şeyi tekrar yapabiliyorum. Ona yapmak istediğim şeylerin sınırı yok. O kıpkırmızı dudaklardan başlayarak.

Üzgün olduğumu söylerdim ama değilim. Beni tahammül edebileceğimden daha fazla kışkırtıyor. Çok fazla tahammül ettiğimden değil.

Önce, onu Le Salon gibi bir yerde çalışmaya gönderecek kadar korkak bir erkek arkadaşı var. Ve şimdi, Johnny.

Kadınlar - ya da genel olarak insanlar - benden korkar ve kaçarlar. Hayatım boyunca bu böyle oldu ve sürekli tekrar ediyor.

Zoe kaçmıyor.

Kocaman yeşil kapıları olan bu sarışın, korktuğu her halinden belliyken bile bana dik dik bakıyor.

Bu onun sonu olacak. Kaçmalıydı. Kaçanlar hayatta kalır.
Kaçmayan tek kişi o ve bu yüzden onu mahvetmek istiyorum.

Çenesini avuçluyorum. Teni yumuşacık ve onu okşayıp her kıvrımını öğrenme isteği duyuyorum. "Erkek arkadaşını terk et. Bugünden itibaren benimsin."

O sikilesi kırmızı dudaklar aralanıyor, ama çok geçmeden onları kapatıp göğsünü şişiriyor. "Asla senin olmayacağım."

"Burada çalışıyorsun ve bu yüzden ben ne dersem o olacaksın." "Hayır.

Olmayacağım." Gözünü bile kırpmadan yerini koruyor.

"Erkek arkadaşın yüzünden mi?"

Tam bir korkak. Beni parkta vurduğundan beri onu öldürmeyi hayal ediyor olabilirim. Onun yerinde olsaydım, onu yatağıma zincirlerdim, erkeklerin özgürce bakabileceği bir yere göndermezdim.

"Ya öyleyse?"

"Johnny'nin üzerindeyken o zavallı herifi kesinlikle umursamıyordun." Alay ediyorum.

"Bir erkek arkadaşım ya da Johnny olmasaydı bile, senin gibi birine asla ikinci kez bakmazdım."

"Peki bu neden güzelim?"

"Elbette görünüşün var, ama içinde, yapabildiğinden başka hiçbir sebep olmadan ağırlığını etrafa atmayı seven boş bir canavardan başka bir şey değilsin." Gerçek bir sempatiyle iç geçiriyor. "Sana acıyorum."

Dudaklarım otomatik bir gülümsemeye dönüşüyor, ama görüşüm kararıyor ve çenesindeki kavramam sıkılaşıyor. İnliyor ve kurtulmak için mücadele etmeye çalışıyor. Avucumu kafasına yaklaştırıyorum ve patlama sesi etrafımızda yankılanıyor.

Yüzümdeki değişimi gördüğünden eminim çünkü dudakları bir çizgi halinde geriliyor ve korku dolu gözlerle bana bakıyor.

"Devam et, Zoe," diyorum sırıtarak. "Ağzını ne kadar çok açarsan, o kadar çok sikmeyi düşünüyorum." Duraklıyorum. "Şimdi deneyelim, olur mu? Dizlerinin üzerinde."

Elimden kurtulmaya çalışıyor. Onu yerinde tutmak için üzerine kapandım. Karnıma yumruk attı ve kolumun altından kaymayı başardı. Lanet olsun. Çok güçlü. Bunlar eğitim almış birinin hareketleri.

Tanıdık adrenalin patlaması uzuvlarıma doluyor. Eğitimli olabilir ama hiçbir şey Omega'ya denk olamaz.

Zoe kapıya doğru atılıyor, onu arkadan kalçalarından kavrıyorum, geriye çekiyorum ve etrafında döndürüyorum. Omzuma vururken bağırıyor ve çırpınıyor. Ayakları yere bile değmezken işe yaramıyor.

Yanakları kıpkırmızı oldu. "Bırakın beni yoksa çığlık atıp her yeri yıkarım!"

"Sana söylemiştim." Dudaklarımı kulağına yapıştırıyorum ve fısıldıyorum, "Çığlık atmayı seviyorum."

Gözbebekleri büyüyor ve sanki maratondan çıkmış gibi göğsü inip kalkıyor. Göğüsleri elbiseyi itiyor ve dikkatimi mükemmel dolgunluklarına çekiyor.

Mücadele etmeyi bırakmıyor ama o kadar da güçlü değil. "Sende bir sorun var."

"Oh, biliyorum." Dilim dışarı fırlıyor ve yumuşak etini kemirmeden önce kulak memesini yalıyorum. Sanki bu kadar özgürce inlemeyeli uzun zaman olmuş gibi derin bir inilti kopuyor içinden.

İçimdeki canavar, birisinin ona bu şekilde sahip olduğu düşüncesiyle canlanıyor ve tek gördüğüm kan kırmızısı.

Ağzım hamamböceği Johnny'nin yaladığı yeri buluyor ve ısırıyorum. Sertçe. Zoe çığlık atıyor ama tek yaptığı bu değil. Kendi dişleri köprücük kemiğimi buluyor ve deriyi kırarak ısırıyor. Çok acıtmıyor ama ben göze göz, dişe diş olduğuna inanırım.

Metalik tat ağzıma dolana ve kan dudaklarıma bulaşana kadar dişlerimi boynunun yumuşak derisine geçiriyorum.

Kırmızı onun solgun tenini bozduğunda aletim canlanıyor.

Çığlık atıyor ve sırtım bir kutuya çarpana kadar beni itiyor. Eli boynunun yan tarafındaki yarayı kapatıyor. Kan ona doğru damlıyor

Köprücük kemiği sanatsal bir şaheser gibi. Daha önceki yarası hala alçıyla kaplı. Bir hafta içinde onu iki kez işaretledim.

Huh.

Zoe kıpkırmızı olmuş parmaklarına bakarken bir an için afallıyor. Saklamaya çalışıyor, bunu kabul ediyorum, ama hiçbir şey, kesinlikle *hiçbir şey* göğüs uçlarının elbisesine nasıl çarptığını ve göz bebeklerinin nasıl büyüdüğünü gizleyemez.

Vay, vay, vay. Görünüşe göre küçük bayan belanın karanlık bir tarafı var.

Göründüğü kadar hızlı bir şekilde o tarafını kapatıyor ve bana ters ters bakıyor. "Seni ucube!"

Boynuma dokunuyorum ve ona ne yaptığının kanıtını gösteriyorum. "Önce sen benim kanımı akıttın. Karma bir sürtüktür ve ben kin tutarım."

Bana Kamikaze gibi saldırıyor ama duruşu profesyonelce. Tekmesi diyaframımı hedef alıyor. Onun muhteşem duruşu ve siyah dantel külotunun parıltısı bir an için dikkatimi dağıtıyor. Tekmesi ciğerlerimdeki nefesi kesiyor.

Ereksiyonum acı verene kadar kotuma baskı yapıyor. Mücadele etmeyi hep sevmişimdir.

Bir momentum yakaladığını düşünen Zoe bir yumrukla bana saldırdı. Yumruğu kafesleyip onu yere yatırıyorum. Sırtı yere çarpıyor ve ben onun yumuşak, minik kıvrımlarının üzerindeyim. Kıvranıyor ve üstüme yuvarlanmaya çalışıyor. Mücadele uzun dakikalar boyunca devam ediyor. İkimiz de bırakmak istemiyoruz ve ben onu ezmemek için kendimi tutuyorum.

Belki de kontrol tamamen Omega'da değildir.

"Sen delisin!" Altımdan kurtulmaya çalışıyor ama iki bileğini de çekip başının üstünden yere vuruyorum.

Sırıtıyorum ve ağır nefesler alarak konuşuyorum. "Sen de öylesin güzelim." "Seni öldüreceğim," diye homurdanıyor.

Eğiliyorum ve yarı saydam teninden akan kanı metal tadı alana kadar yalıyorum. "Deneyebilirsin."

Nefes alış verişi derinleşiyor ve nabzı dilimin altında atıyor. Uyluklarının sıkılması, bundan gizliden gizliye ne kadar hoşlandığına dair tepkisini gizleyemediğinin yeterli kanıtı.

Ereksiyonumu karnının altına bastırıyorum. Donup kalıyor ve dudakları aralanıyor. Gözlerindeki derin şehveti hiçbir şey silemez.

"Devam et, Zoe. Ne kadar çok mücadele edersen, bununla o kadar çok ilgilenmek zorunda kalacaksın."

"Sen hastasın." İnlemeler arasında pantolonunu indiriyor. "Tamamen hastasın."

Uyluklarını kapatmaya çalışıyor. Onları ayırıyorum ve dizimi seksinin yanına koyuyorum. Hareketlerim donuyor ve kızaran yüzüne ve hızlı hava alışına bakıyorum. Kot pantolonun içinden bile olsa, onun uyarılmışlığının kokusunu alabiliyorum ve bu koku doğrudan sikime vuruyor.

Sırıtıyorum. "Görünüşe göre başka biri daha çok hasta." Yanlara doğru kıvrılıyor.

Bileklerini sıkıca kavrayarak onu yere yatırıyorum. Elbisesini beline kadar çekiyorum ve gözlerimi pürüzsüz, solgun ve narin teninde gezdiriyorum. Zihnim onu işaretleyebileceğim ve bana bağlayabileceğim milyonlarca yolla dolup taşıyor. Sırılsıklam külotunun üzerinden onu avuçluyorum. İnliyor, gözleri başının arkasına kayıyor.

Sesim boğuk ve hırıltılı çıkıyor. "Büyük ve kudretli davranmayı bırak ve benim kadar pis olduğunu kabul et."

Yeşil gözlerindeki ateş beni neredeyse yakıyor. "Asla."

Lanet olsun...

Nemini kasıtlı bir yavaşlıkla bezin üzerine sürüyorum ve başparmağımı klitorisine bastırıyorum, ta ki o muhtaç sesler çıkarana kadar.

"Gölge..."

"İtiraf edecek misin?"

"Hayır..."

"Hmmm." Aletim onun içinde hak iddia etmek için yalvarırken - özellikle de sırılsıklam ve hazır olduğu için - şaşırmamış gibi davranıyorum. Ancak, inatçılığı bırakması gerekiyor.

Önce meydan okumasını, sonra da merhametini kıracağım. Her şeyi mahvedeceğim.

Yavaş ve ölçülü sürtünmelerle klitorisiyle alay etmeye devam ediyorum. İkimiz için de işkence gibi ama durmuyorum. Sikim kot pantolonumdan dışarı fırlamak üzereyken bile. Sırtını eğip yalvarırcasına adımı söylemeye devam ettiğinde de.

Tüm vücudu kızarmış ve benim merhametimin altında.

İşaret parmağım iç çamaşırının altından kayıyor. Tenim onunkine değdiği anda öyle yüksek sesle inliyor ki, neredeyse lanet bir ergen gibi pantolonuma üfleyeceğim.

Göz kapakları kapanıyor. Duruyorum ama elimi çekmiyorum. "Bana bak. Saklanamazsın, güzelim."

Gözlerini açıyor ama şehvet ve meydan okumayla dolu. Daha kımıldamadan savaşma ihtiyacını anlıyorum. Kendi hastalıklı fantezilerimin bir aynası.

Beni tekmelemesine izin veriyorum çünkü bu beni azdırıyor, eminim onu da aynı şekilde etkiliyordur.

Başı benimkine çarpıyor. Alnımda bir acı zonkluyor ve eminim bu onun canını daha çok yakıyordur. Yüzünü buruşturup beni itiyor ve ben sırtüstü yatacak şekilde yuvarlanıyoruz. Kalçalarını avuçluyorum. Saçımı çekiştiriyor. Onu aşağı çekiyorum, böylece dudaklarım onunkilerden birkaç santim uzaktayken o karnıma biniyor. Onu içime çekiyorum. Kavgasını. Bakışlarını. O saf şehveti.

"Bu orospuluğu senden söküp alacağım, güzelim." Onu aşağı çevirmeye çalışıyorum.

Kıvranarak kurtuluyor ve ayağa kalkıyor. Gözlerinde bir pırıltı parlıyor. "Denediğini görmek isterim, göt herif."

Zıpladım ve aparkatını kavradım. Ellerimi omuzlarına koyuyorum ve onu dizlerinin üzerine çöktürüyorum. "Şu ağızla başlayalım."

Ayağa kalkmaya çalışıyor ama bir elimle onu zahmetsizce yere yatırırken diğer elimle kemerimi karıştırıyorum.

Ben oynamayı bıraktım.

"Yapma!" Bağırıyor ve gözleri benimkilerle buluştuğunda artık meydan okuma, şehvet ve hatta korkuyla parlamıyor.

Geçen seferki gibi panik atak geçiriyor.

"Dizlerimin üstünde olmaz!" Histerik çığlığı, sanki bana yalvarıyormuş gibi zar zor duyulabilen bir fısıltıya dönüşüyor. "Dizlerimin üstünde olmaz..."

Pantolonumu bıraktım. Pozisyon yüzünden mi panikliyor? Gözleri yaşla dolduğunda görüşüm kararıyor. Lanet olsun. Saniyeler önce benimle bir şampiyon gibi güreşiyordu ama şimdi kırık bir oyuncak bebek gibi görünüyor.

Bundan nefret ediyorum.

Omega'nın sisinin yerini çok daha kötü bir şey alıyor. Öfke. Tek düşündüğüm, onun bu hale gelmesine neden olan kişiyi kesip açmam gerektiği. Çığlıklarına, ölü bakışlarına ve kanlarına ihtiyacım var.

Başkası için öldürme fikri benim için bir ilk, ama Zoe zaten pek çok ilki kaptı.

Onu uyarmamak için elimi omzundan yavaşça çekiyorum. Onu bıraktığım anda kapı açıldı. Mist'in öfkeli yüzü görünmeden önce topuklu ayakkabılar arkamda takırdıyor. Benimle Zoe'nin arasına bakıyor. Yere çöküp titrerken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. Ayağa kalkmaya bile çalışmıyor.

Ona yardım etmek için çömeldiğimde Mist elimi tokatlayarak uzaklaştırıyor ve Zoe'yi ayağa kaldırıyor. Görünüşe göre şaşkınlığını üzerinden atan Zoe yanaklarını siliyor.

"İyi misin?" Sis onu bir annenin kaza sonrası çocuğunu ölçmesi gibi inceliyor.

Zoe başını eğerek selam verdi. Sonra bana bir bakış bile atmadan depodan çıktı.

Kapı arkasından kapandığı anda Mist yumruğunu suratıma indiriyor.
İşte bu acıtacak bir yumruk.

"Neyin var senin?" Beni itti. Omuzlarım rafa çarpıyor ve demir çubuk derime batıyor. "Ne zamandan beri kızlara zorbalık yapıyorsun?"

Hiç dokunmadım. Aslında, burada çalışanlardan hiçbirine dokunmadım. Ama Zoe ile? Lanet olsun. İçimdeki gerçek canavarı harekete geçirdi ve şimdi ne evcilleştirilebiliyor ne de kafesine geri konulabiliyor.

Bana yumruk attığı için Mist'in yüzünü mahvetmememin nedeni derin düşüncelere dalmış olmam. Zoe'nin onu dizlerinin üzerine çökmeye zorladığımdaki panik modu beni rahatsız ediyor ve ağzımda ekşi bir tat bırakıyor.

Ona ne oldu böyle?

Sis yakama yapışıyor, ben de onun sertleşmiş ela gözlerine bakıyorum. Her zaman terk edilmiş ormanlardaki gibi çamurlu yeşil olduklarını düşünmüşümdür.

"Beni dinle Gölge. Kimse benim gözetimim altında hiçbir kızı zorlayamaz. Ghost için özel olman umurumda değil. Eğer Zoe'ye bir şey yaparsan, seni hadım ederim."

Elini tiksintiyle geri çektim. "Senin korumana ihtiyacı yok, yaşlı cadı. Kendi başının çaresine bakabilir." Boynumdaki yanan yarayı gösteriyorum. "Başından bir şey geçip geçmediğini biliyor musun?"

Kollarını göğsünün altında kavuşturuyor ve bana küçümseyici bir bakış fırlatıyor. "Bilsem bile sana neden söyleyeyim ki?"

Tabii ki bunu söyleyecekti. Beni kızdırmak için yaşıyor. "Bir kez yaşlı bir cadı, her zaman yaşlı bir cadıdır."

Parmağıyla göğsümü işaret ediyor. "Kızlarımı bencil varlığının dışında bırak. Eğer çökmek ve yanmak istiyorsan, bunu yalnız yap."

Bir kez daha ters ters bakarak oradan ayrılır.

Zoe'ye ne olduğunu kendim bulacağım.

Şimdi onu gözüme kestirdim, onu yalnız bırakmayacağım. Bana hiç tattırmamalıydı, şimdi daha fazlasını arzuluyorum.

Bana canavar diyor.

Canavarlar asla doymuyor.

On Birinci Bölüm

Bir canavarı kışkırttım ve beni yok etmek için her şeyi yapacaktır.

Le Salon'un kulüp bölümüne giden merdivenlerden inerken kolum Scar'ınkiyle birbirine dolanmış olmasına rağmen ellerim titriyor. Scar'ın üzerinde kalçalarının ortasına ancak ulaşan fuşya pembesi bir elbise varken, benim üzerimde sade siyah bir elbise var.

Bir hafta önce Shadow'la karşılaştığımızdan beri Scar yanımdan ayrılmadı. Natalie'yle yalnız kalmama da izin vermedi çünkü Scar'ın deyimiyle o zayıf bir kız.

Mist'in Scar'ı korumam olarak görevlendirip görevlendirmediğini ya da Scar'ın beni koruyup koruyamayacağını bilmiyorum ama yine de koluna tutunmaya devam ediyorum. Tek kalkanım o gibi görünüyor ve lanet olası bir kalkana ihtiyacım var.

Benim gibi birinin korunmaya ihtiyacı olacağını kim düşünebilirdi ki? Eskiden Elle'in koruyucusu olduğuma inanacak kadar kibirliydim. Liam'ın da kalkanı olabilirdim.

Ama şimdi...

Bakışlarım Shadow'un muzip bakışlarıyla buluşuyor. Barın loş bir köşesinde oturuyor ama ben onun aşırı farkında olduğum için yine de onu seçebiliyorum. Duruşu nötr ve her iki pazusu da hırlayan kaplanları gösteren barın üzerinde duruyor. Dikkatimi çektikten sonra dudakları yavaşça sırıtıyor. Bir gülümsemenin gösterebileceği karanlık karşısında donup kalıyorum. Onunki çok berbat ve iliklerime kadar ürpertici.

Bazen, onun gözlerinin ardındaki canavarı gören tek kişi ben miyim diye merak ediyorum.

Onu ısırdığım yere, boynuna dokunuyor. Benim aksime, sanki bir rozet gibi takıyormuş gibi bandajlama zahmetine girmiyor.

Ona kaşlarımı çatıyorum, ama Scar'ın kolunu sıkıca kavrıyorum. Benim neyim var bilmiyorum. Ondan uzak durmalıydım. Depoda hasta ve dengesiz olduğunu kanıtladı, ama beni çoktan kızdırdıysa ne anlamı var?

Geçen geceler boyunca tek hayal edebildiğim onunla güreşmek ve kan tadı alana kadar onu öpmekti. Her sabah ıslak uyanıyorum.

Görünüşe göre ben de hastayım.

Nick'le geçirdiğim günlerden biliyordum. Onun kibarlığı bunu yapmıyordu. Orgazm oluyordum ama yetmiyordu. Asla yetmiyordu. Bana daha sert davranması için yalvardığımda Nick bana öyle bir tiksintiyle baktı ki hâlâ utanç duyuyorum.

Shadow beni depoda kıstırdığından beri tek düşündüğüm, beni dizlerimin üzerine çökmeye zorlamasaydı ne kadar ileri gidebileceğimiz. Sapkın bir yanım onun sunduğu ahlaksızlığı arzuluyor. Belki de bu parçam yüzünden aynada boynuma kazıdığı izlere bakıyorum. Aynada gördüğüm ahlaksız özlem beni utandırıyor.

Bir kalkana ihtiyaç duymamın nedeni Gölge'yi uzak tutmak değil, kendimi kafamı dolduran bu sonsuz ayartmalardan korumak.

Scar, yanından geçen bir müşteriye en tatlı gülümsemesini atarken, "Aldırma ona," diye fısıldıyor. "Ona ne kadar çok bakarsan, seni o kadar rahat bırakmayacaktır."

Beni yalnız bırakacağını hiç sanmıyorum.

Mist bana bir şey yapmasına izin vermeyeceğine dair güvence verdi. Julian her gün Shadow'u alıp götürüyor. Scar artık bütün geceyi odamızın dışında geçirmiyor.

Tüm bunlar yeterli değil.

Bir fırsatını bulacak ve beni köşeye sıkıştıracak.

Sinirlerim tepeme çıkıyor. O anı bekliyor muyum yoksa korkuyor muyum bilemiyorum. Aradaki çizgi bulanıklaşıyor ve ne yapacağımı bilemiyorum.

Keşke Elle burada olsaydı da ona ölesiye sarılabilseydim. Rahatlatma konusunda pek iyi değil ama varlığı kafamdaki kaosu yatıştırmaya yetiyor.

Gölge yırtıcı bir rahatlıkla ayağa kalkıyor. Kalp atışlarım hızlanıyor ve omurgamda bir ürperti beliriyor. Bu korku ya da dehşet değil. Bu iğrenç, acımasız bir duygu.

Beklenti.

Derimin altında geri tepiyor ve damarlarıma hücum ediyor. Vücudum sanki onunla yarı yolda buluşmam ve başladığımız şeyi bitirmem için çığlık atıyormuş gibi geriliyor.

Vücudum intihara meyilli bir salak.

Scar durur ve ona ters ters bakar. Diğer kızlar Shadow'un ya da Julian'ın gözlerinin içine bile bakmıyorlar ama Scar? Kız çok küçük ama asla geri adım atmıyor. Bu yönüne hayranım, muhtemelen daha önce onun gibi olduğumu düşündüğüm için.

Julian, Gölge'nin arkasından beliriyor. Boyları hemen hemen aynıdır ama Mist'in favori koruması daha iridir. Koyu kahverengi gözleri ve saçları ona sert ve yakışıklı bir görünüm verirken, çenesinin yapısı ve ciddi yüz hatları uğursuz ve gizemli bir adama işaret ediyor.

Sessiz biri ve toplum içinde pek görünmüyor ama Mist'in yakın çevresinin bir parçası. Onun hakkında pek bir ipucu bulamıyorum: A- Karanlık bir enerji yayıyor ve bu nedenle kaçınılması gerekiyor ve B- Gölge'ye yakın ve bir kez daha kaçınılması gerekiyor.

Julian, Shadow'un omzuna vuruyor. Gölge döndüğü anda ters yöne doğru koşmaya çalışıyorum. Belki Natalie ile saklanabilirim.

Scar, küçük bedenine sığmayan çelik bir tutuşla kolumu kavrayarak beni durduruyor. "Avlanmayı seviyor. Shadow gibi birine karşı yapabileceğin en kötü şey kaçmaktır. Seni kovalaması için onu kışkırtmış olursun."

"Onun hakkında çok şey biliyorsun." Sinirlenmek istememiştim ama öyle anlaşılıyor.

Yüz ifadesi okunamaz halde. "Yapmalıyım."

Tuhaf, alışılmadık bir sıkışma göğsümü kavrıyor. Bu Gölge'yle aralarında bir şey olduğu anlamına mı geliyor? Belki hâlâ vardır. Onu yere yatırıp bana yaptığı gibi ısırdı mı? İhanetin ekşi tadı ağzımı dolduruyor. Bunun için kendimden nefret ediyorum.

Shadow ve ben bir hiçiz. Neden bir *hiç* uğruna ihanete uğramış gibi hissedeyim ki?

"Vardiyama başlayacağım." Kolumu onunkinden niyet ettiğimden daha şiddetli bir şekilde çekiyorum.

Barın arkasına geçtiğimde uzun bir nefes alıyorum. Julian, Shadow'u götürdü. Huzurlu bir gece daha geçireceğim.

Ama her gün Rus ruleti oynamaya devam edemem.

O geceden beri işe yarayan tek şey Johnny'nin plana sadık kalması oldu.

Ekibini ortalıkta görmedim ama muhafızlardan ve kızların dedikodularından duyduğuma göre 'biz' artık Başkan Joe ile müttefikmişiz. Hayalet -her kimse o- fabrikanın bir hissesini Başkan Joe'ya satmak için bir anlaşma yapmış.

Shadow'un söz verdiği gibi gelip beni mahvetmesini bekleyemeyeceğime ve intikamıma devam etmem gerektiğine göre, planlarda bir değişiklik olması gerekiyor.

Başkan Joe'nun başarısıyla daha uzun süre yıkanmasına izin vermeyi umuyordum, böylece onu elimden aldığımda çok acıtacaktı. Ancak Shadow ile bu sinir oyununu oynamaya devam edemem. Bir dahaki sefere çılgınca bir şey yaptığında, karşılığında ben de daha çılgınca bir şey yapabilirim.

Göze göz.

Onun için hiçbir savaşı kaybetmeyeceğim.

Etrafıma dikkatlice bakıyorum. Barmaid bir müşteriyle sohbet etmekle meşgul ama yakın çevremde başka kimse yok. Telefonumu elime alıp Liam'a bir mesaj gönderiyorum. "Birde.

Bu kodu anlamalı.

İkimizden biri evden ya da okulun hapsinden kaçmak istediğinde onu ileri geri gönderirdik.

Arı gibi garsonluğa geri döndüm. İş gerginliğimin bir kısmını alıp götürüyor ve düşünmemi engelliyor. Gölge bana bir şeyler yaparken, ruhuma bakan o karanlık, bulutlu gözlerin hayalini kurmaya devam edemem.

Pis, akli dengesi bozuk şeyler.

O zaman beni mahvedecek. Ne de olsa babam gibi. Yıkım onların genlerinde var. Barış kafalarını karıştırıyor.

İntikamımın yanı sıra, kendime asla babam gibi bir adamla birlikte olmayacağıma ya da annem gibi bir kurban olmayacağıma dair söz verdim.

O zaman neden Shadow'dan etkileniyorum? Akli

dengem mi bozuk?

Bulanık düşünceleri bir kenara itip müşterilerle ilgileniyorum. Natalie yolumu iki kez kesiyor ve tüm hafta boyunca olduğu gibi başını eğip koşarak uzaklaşıyor.

O gece Johnny ile olanlar için, yapmaması gerektiğini söylememe rağmen kendini suçluyor olmalı.

I umut o gel etrafında Çünkü Bu yer o olma onun sakin enerjisi olmadan daha boğucu.

Aslında, gerçekten önemli değil. Liam'la bir plan yaptıktan sonra buradan gideceğim ve asla arkama bakmayacağım.

Parmaklarım boynumdaki bandajın izini sürüyor. Shadow beni iki kez işaretledi. Üçüncü bir şans elde ederse ne yapacağını öğrenmek istemiyorum.

"Saçmalık!"

Liam'ın öfkesine iç geçiriyorum. Bazen tam bir katır olabiliyor. Üstünü çiz, çoğu zaman katır gibi. Sanırım üçümüz de öyleyiz.

En tatlı gülümsememle, onunla uyluk uyruğa gelene kadar yaklaşıyorum. Bayan Adler'in bizim için bıraktığı göl evinde buluşuyoruz. Aslında bize bırakmadı. Çocukluğumuzdan beri anahtarları bize verirdi. Liam, Elle ve ben tüm mülkü ayrı yaşadığı oğlundan satın almak için para biriktiriyoruz.

Bu arada, ne zaman istersek buraya geliyoruz. Çocukken burası bizim sığınağımızdı. Bu minderlerin arasında Liam bize ilk yumruklarımızı öğretti ve Elle beni ilk kez yendi - ve aslında o zamandan beri her zaman.

"Birazdan çıkacağım," diyorum tatlı bir ses tonuyla. "Söz veriyorum."

Yeşil gözleri bana bakıyor. Her zaman benim parlak gözlerimin karanlığı olmuşlardır, bir tür yin ve yang gibi. "Yine saçmalık. En başta bu göreve gitmemeliydin. Uyuşturucu işlerini ispiyonladığını öğrenirlerse, ibret olsun diye seni öldürürler."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Dudaklarım titriyor ve onları sıkıca kapatıyorum. "Ama bunu yapmak zorundayım."

"Elle huzursuzlanmaya başladı." Sesi sakin, tınısız. "Şampiyona yüzünden dikkati dağılmış durumda ama şampiyona biter bitmez seni rahat bırakmayacak."

Beni geri adım attırmak için suçluluk duygusunu kullanıyor. Liam benim kardeşim, ama kafasına bir şey koyduğunda korkutucu olabiliyor. Ne olduğunu hayal etmek istemiyorum

onun tarafından sorgulanmak gibi hissettiriyor.

"Gitmeye çalışıyorum ve gideceğim. O yüzden tartışmak yerine, daha erken ayrılabilmem için bir plan yapmama yardım etmeye ne dersin?"

Parmakları kalçasına vuruyor. "Aklında ne vardı?"

Sırıtıyorum. "Sadece fabrikanın yerini bulmam gerekiyor, değil mi? Belki de üyelerden birini takip etmeliyim."

"Hayır. Riskli." Eğiliyor ve dirseklerini kalçalarına dayıyor. "Bunu uzun zamandır yapmaya çalışıyoruz ve işe yaramıyor. Tehlikeye gireceksin."

Liam'ın pozisyonunu taklit ediyorum ve dirseklerimi kalçalarımın üzerine koyuyorum. "Sence Mist'in ofisinde işe yarar bir şey var mıdır? Araştırmamı yaptım ve orada hiç kamera yok."

"Kamera yoksa değerli bir şey de yoktur." "Ya da bu bir

deflasyon yöntemi olabilir."

"Ne yaparsanız yapın, doğrudan yüzleşmekten kaçının."

Gülüyorum ve selam veriyorum. "Bu benim yöntemim, Teğmen!"

Gölge hariç, lanet olsun.

Liam saçımı karıştırıyor, ben de elini geri

itiyorum. "Hey, bana çocukmuşum gibi

davranma."

"Hayır." Sırıtıyor. "Sen her zaman kurbağa toplayıp Maria'nın odasına atan çocuk olarak kalacaksın."

Ben de gülümsüyorum. "Bunu kesinlikle hak etti."

"Aynen öyle." Bir an duraksıyor. "Benim gibi olmayı seçtiğin için ne kadar gurur duyduğumu biliyorsun, değil mi? Hem sen hem de Elle sahip olduğum tek ailesiniz ama hukuk yolunu seçtiğiniz için benim eşimsiniz."

Kendimden nefret ederek alt dudağımı ısırıyorum. Liam'ı hayal kırıklığına uğratmaktan ya da niyetimin onunki kadar asil olmadığını itiraf etmekten nefret ediyorum. Yasa dışı yöntemlerle komplo kurarken o üniformayı giymeyi hak etmiyorum.

"Liam..."

"Bu yüzden üniformanı bunun için riske atmandan hoşlanmıyorum." Gözlerini kısar. "*Bu* her neyse."

Kolunu ovuyorum ve arsız bir gülümseme veriyorum. "Her şey yoluna girecek."

Ona mı yoksa kendime mi yalan söylediğimden emin değilim. Kuvvetlerdeki geleceğime ne olacağını düşünmek bile istemiyorum. Tabii hala bir geleceğim varsa.

"O şey seni boğmuyor mu?" Liam boynumdaki atkıyı işaret ediyor.

Dudaklarımdan garip bir kahkaha dökülüyor. "Üşüyorum."

O canavarın yaptığının kokusunu alırsa, kıyameti koparır.

Liam parmağını kalçasına vurmaya devam ediyor. Bana inanmıyor ve bu bilgiyi benden nasıl alacağını düşünüyor gibi görünüyor.

Telefonum titriyor ve Liam'ın düşünce zincirini kim böldüyse onu öpebileceğime yemin ediyorum.

Scar'dan bir mesaj.

Neden Le Salon'dan çıktın?

Ben de cevap yazıyorum.

Birkaç şey almam gerekiyordu. Neden?

Cevap vermeden önce uzun ve rahatsız edici bir duraklama oluyor.

Telefonunda GPS var ve Shadow kayboldu. Geri gel. Şimdi.

Sarsılarak ayağa kalktım, telefonum neredeyse yere düşüyordu. Vay anasını. İzinleri olmadan insanların yerlerini mi takip ediyorlar? Onlar polis değil.

Liam sert bir duruşa geçti. Omuzları dikleşir ve eli arkaya uzanır - bir silah için. "Sorun nedir?"

"Gözetleniyorum. Geri dönmek zorundayım." Küçük göl evinin kapısını açtım.

Dışarıda ürkütücü bir gece hüküm sürüyor. Göl siyah, sonsuz bir sessizlik içinde durmaktadır. Yüzeyinde ay ışığı olmadığı için koyu, dipsiz bir mürekkep gibi görünüyor. Sadece uzun, eğilmiş ağaçların arasından geçen küçük hava tıslamaları duyulabiliyor. Geçmişin hayaletleri gibiler, nefesimi boğuyorlar.

Shadow Liam'ı bulmadan önce buradan çıkmalıyım ve -

Karanlık gölün karşısından bir hışırtı geliyor. Buna ister içgüdü, ister paranoya, ister altıncı his deyin ama Gölge olduğunu biliyorum.

Sadece bir tekne var ve o da gölün bizim tarafındaki bir direğe sarılmış durumda. Bu Shadow'un gelişini geciktirecektir.

Liam'a dönüyorum ve onu tekneye doğru itiyorum. "Git

buradan." Direndi. "Peki ya sen?"

"Ben iyi olacağım. Senin gitmen gerek! İkimiz de tehlikede olabiliriz."

Bu onu ikna etmişe benziyor çünkü başını sallayıp güverteye doğru ilerliyor. Ben de gölü ve çevremizi dikkatle izleyerek onu takip ediyorum. Gölge'nin buraya gelmek için bir tekneye ihtiyacı var, yani güvendeyim. En azından öyle hissetmeye çalışıyorum.

Çalkantılı su sesi havayı dolduruyor.

Shadow gerçekten deli ve bu da onu tahmin etmeyi imkansız kılıyor. Ne planladığına dair hiçbir fikrim yok.

Liam'ı eski tekneye bindiriyorum ve hatta onu iterek daha önce sakin olan suda bir kargaşa ve sıçrama yaratıyorum. Liam uzaklaşır uzaklaşmaz kalp atışlarım biraz sakinleşiyor.

Suda hâlâ teknenin sesi var ama Shadow'dan iz yok. Liam'ın kıyıya vardığından emin olmak için güverteye yaklaşıyorum.

Su, etrafını saran gece gibi zifiri karanlık. Sessizlik havayı delip geçiyor. Liam ana kapıya yöneldiğinde nefesimi bırakıyorum. Kapıyı açtığında metal, protesto edercesine gıcırdıyor.

Farkına varmak beni bir kasırga gibi çarptı. Ya Gölge Liam'ı dışarıda bekliyorsa? Ya -

Su sıçrıyor ve bir el bileğimi kavrıyor. Gölge'nin kafası yüzeye çıkarken çığlık atıyorum.

Sırıtırken bulutlu gözleri beni içine çekiyor. "Yakaladım seni, güzelim."

On İkinci Bölüm

Bir canavarı kışkırtmakla ilgili olan şey mi? Tüm ıslak ihtişamıyla tam önümde duruyor.

Gölge başını bir hayvan gibi sallıyor ve yüzüme su sıçrıyor.
Koyu sarı saç bukleleri kusursuz bir dağınıklıkla alnına düşüyor.

Beyaz tişörtü transparan hale gelmiş ve dövmeli kaslarına yapışmış. Kot pantolonu kalçalarından aşağı sarkıyor ve kasıklarını bir ok gibi gösteren belirgin bir V çizgisiyle alay ediyor. Boynundan ve pazularından pantolonunun altına doğru yılan gibi inen su izlerini takip etmekten kendimi alamıyorum.

Zihinsel olarak kendimi onun büyüsünden kurtarıyorum. Ona nasıl bu kadar bağlanabildim? Kibirli, acımasız ve insanlıktan zerre kadar nasibini almamış biri - Nonna'nın kıymetli Angelo'su için hâlâ beslediği boş umut dışında.

Angel, kıçımın kenarı. O şeytanın kendisi tarafından yetiştirilmiş bir iblis.

Suyla ıslanmasına rağmen Shadow'un tüm dikkati benim üzerimde. Göl evinden gelen loş ışığın altında gözleri daha koyu ve

daha uğursuz.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ona dik dik bakıyorum. Ondan korkmadığımı söylemek yüzyılın yalanı olurdu. Ölü kalmasını istediğim bir yanımı kışkırtıyor. İçimden çıkardıkları beni yaptıklarından daha çok korkutuyor. Ama beni korkutabileceğini sanıyorsa, yanlış kızı bulmuş demektir.

Shadow ıslak saç tellerini karıştırıp gelişigüzel dökülmelerine izin veriyor. "İyi kurtardın."

"Ne?"

Başparmağını karşı taraftaki güverteye doğru uzatıyor. "Erkek arkadaşını hayatının bir saniyesinde kurtardın."

"Hayatının bir santimi içinde" denmiyor mu?

Polis olduğumuzdan şüphelenmek yerine Liam'ın erkek arkadaşım olduğuna inanması en iyisi. Shadow'un yıkıcı ellerini Liam ve Elle'den mümkün olduğunca uzak tutması gerekiyor.

"İşimiz bitmişti ve o da zaten gidiyordu." Sıkılmış gibi yapıyorum ve yeşil cilalı tırnaklarımı inceliyorum. "Kendini övme."

Bir saniye içinde Shadow benimle burun buruna geldi.

"Devam et, güzelim. Bana daha fazlasını anlat." Sırıtıyor ve şimdi, canavarlığını bu sonsuz gülümsemelerin ardında nasıl ustaca gizlediğini biliyorum. O kadar çekici ki, neredeyse normal görünüyor. Ancak ben görüyorum. O çukur gözlerin ardında neredeyse hiçbir şey yok.

En başından beri insan mıydı?

Nonna'ya göre öyleydi. Acımasızca terk edilmesine rağmen, insanlığının bir kısmını hala saklıyordu. Ancak Nonna'dan ayrıldığından beri bir canavara dönüştü ve bundan oldukça memnun görünüyor.

"İçi boş olmayı seviyor musun?" Soruyorum çünkü gerçekten bilmek istiyorum.

Hâlâ o iğrenç sırıtışının ardına saklanıyor olsa da duruşu sertleşiyor. "Seni burada becermemi ister misin?"

Kaşlarımı çatıyorum.

"Erkek arkadaşının seni siktiği yeri mi tercih ediyorsun?" Sırıtışı genişler. "Sapıkça."

"Tek söylemen gereken içi boş olmayı sevdiğin, gerisini ben hallederim. Havasını söndürmeye gerek yok. Seninle neden uğraştığımı bile bilmiyorum." İçimi çektim ve çantamı almak için göl evine doğru yürüdüm. Buradan ne kadar çabuk g i d e r s e m o kadar iyi.

Bileğimi kavrayıp beni yüzüne doğru çevirdiğinde daha içeri yeni girmiştim. Yumuşak ışığın altında, saat beş yönündeki gölgesi ona savaşçı gibi bir hava veriyor.

"'Gerisini sen bulacaksın' derken ne demek istiyorsun?"

"Umurunda mı ki?"

Bir an duraksıyor ve ilk kez o iğrenç sırıtışı kayboluyor. "Olabilir."

"Bulduğunda bana haber ver." Yastığın üzerindeki çantama uzandım.

Bileğimdeki tutuşunu sıkılaştırıyor ve irkilmeme neden oluyor. "Neden dizlerinin üzerinde olmaktan nefret ediyorsun?"

Dehşet omurgamdan aşağı süzülüyor ve kan kulaklarıma pompalanıyor. Uzaklaşmaya çalışıyorum. Shadow iki parmağını çenemin altına koyuyor ve beni gözlerindeki fırtınaya bakmaya zorluyor. O derin griler beni kamçılamaya başlıyor. Çoğu zaman içi boş, hesapçı bir labirent, ama diğer zamanlarda patlamaya yakın bir kasırga.

"Umursayıp umursamadığımı sordun." İşaret parmağı çenemin çizgisinde geziniyor. "Bunu önemsiyorum."

Bakışlarımı onun yüzü dışında herhangi bir yere çeviriyorum. "Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

Ona en karanlık sırrımı öylece söylememi mi bekliyor? Elle ve Liam bile bu yanımı bilmiyor.

İşaret parmağı ve başparmağı çenemi kavrıyor ve sıkıyor. O kadar sert değil ama gücünün farkına varmam için yeterli.

"Erkek arkadaşından ayrılacaksın." "Pardon?"

Bu sefer bana sırıttı. "Sana artık benim olduğunu söylemiştim." "Oh, özür dilerim. Komadayken falan mı kabul ettim?" "Böyle devam et, güzelim."

Bileğimi kavrayarak beni kendine doğru çekti. Göğüslerim onun sert göğsüne çarpıyor. Karnımın alt kısmında belirgin bir çıkıntı bastırdığında nefesim kesiliyor.

"O akıllı ağzının ne yaptığını gördün mü?" Sesi bir oktav düşer.

Nefes alışverişim derinleşiyor, ta ki havayı tüketmekte zorlanana kadar. Onu itmem gerekiyor, ama onun üzerindeki etkimi iliklerime kadar hissetmekten kendimi alamıyorum. O kadar sert ve kalın ki, birden elbisemden nefret ettim.

Etkilenmemiş gibi davranarak ofluyorum. "Neden umursayayım ki?" Ses tonu şakacı bir hal alıyor. "Sen ilgileneceksin diye mi?"

"Rüyanda görürsün" diyorum, oysa tek demek istediğim *beni yap*.

Geçen sefer yaptığımız güreşi hatırlayınca kalçalarım sıkıştı.

Kan dolaşımım beklenti ve heyecan içinde pompalanıyor.

Ne tür bir insan bir canavarla güreşmek için can atar? Görünüşe göre ben.

Shadow sözlerimin ardındaki çifte anlamı anlamış olmalı çünkü genellikle ölü grisi olan gözlerinde bir parıltı belirdi. Benimkilerin de aynı şekilde göründüğünden şüpheleniyorum.

Elbisemin fermuarına uzanıyor. Onu itiyorum. Bana izin veriyor ve bana yumuşak davrandığını biliyorum çünkü gerçek tutuşu çelik gibi. İstese tek bir hamleyle kolumu kırabilir ama kırmıyor.

Shadow da benimle birlikte hasta oyununa katılıyor.

Bir canavarla oynuyorum ve bundan daha heyecanlı olamazdım.

Ondan hızla uzaklaşırken adrenalin uzuvlarıma yayılıyor. Güçlü kollar belimi arkadan sarıyor ve beni yerden kaldırıyor. Onun elinde bir kukla gibi çırpınıyor ve kıpırdanıyorum. Bırakmayınca kolunu ısırıyorum. Sertçe. Dişlerim neredeyse deriyi deliyordu.

Tutuşunu gevşetiyor ve ben düşüyorum. Ayaklarımın üzerine düşüyorum ve bir tekmeyle geri çekiliyorum. Baskın bacağımı yakalıyor ve bakışlarımla buluşuyor. Gözleri puslu bir şehvet ve enerjik bir ateşle parlıyor. Eminim benimkiler de aynısını yansıtıyordur.

Birini mahvetmek ve onu ölesiye öpmek istemenin mümkün olduğunu bilmiyordum. Geçmişte, daha fazlasını arzuladığımda, ön sevişme istediğimi sanırdım. Şehvet ve nefretin duyularımı bu şekilde harap edeceğini bilmiyordum.

Bir yanım tüm bu çelişkiler yüzünden Shadow'u öldürmek istiyor ama diğer yanım beynimi sikmesine izin vermemi istiyor.

Ateşli gözleri artık yüzüme odaklanmıyor. Bacağım havada asılı dururken, siyah dantelli iç çamaşırımı tamamen görebiliyor.

Dudaklarını bilinçli bir şekilde yalıyor. "Güzel."

Kıvrılıp kendimi kurtarırken yanaklarım ısınıyor. Ben ona hiç acımadan ve pişmanlık duymadan vururken Shadow beni tutmaya çalışıyor.

Sorun mu var? Vuruşlarımı hissettiğini ya da umursadığını sanmıyorum. Sanki mücadelemden zevk alıyormuş gibi bana o sinir bozucu sırıtışlarını gösterip duruyor.

Beni sinirlendirmesine izin vermemem gerektiğini ve sinirlenmenin kaybetmenin kesin yolu olduğunu biliyorum ama elimde değil. Tüm gücümle ona saldırıyorum. Beni arkamdan hapsediyor, dövmeli kolları beni sıkıca kucaklıyor.

"Vazgeç, güzelim." Sıcak, boğucu kelimeler kulağıma fısıldıyor.

Onu hissettiğimde tüylerim diken diken oluyor. Her şeyiyle. Omuzlarının genişliğinden, yanağımı sıyıran hafif kirli sakalına, sırtımın altındaki şişkinliğe kadar.

"Asla," diye inliyorum ve ona dirsek atıyorum ama yine hiçbir işe yaramıyor. Ya kasları çok sert ya da acıyı hiç umursamıyor.

Kulağıma fısıldamaya devam ediyor, "Benim hakkımdaki fikrini değiştirebilirsin, biliyorsun."

Gülüyorum, uzun ve mizahsız. "İçi boş bir canavarın değiştirilecek nesi var ki?"

Shadow'un hoşgörüsü pencereden uçup gitmiş gibi görünüyor. Beni o kadar hızlı döndürüyor ki başım dönüyor. İfadesinde dönen karanlığı analiz edemiyorum.

Dudaklarını benimkilere yapıştırıyor.

Shadow öpmez, yutar. Dili içeri dalıyor ve kontrol edilemez bir çılgınlıkla benimkini buluyor. Onun morartıcı, sahiplenici iddiasına ayak uyduramıyorum. Bedenim karanfil ve göl suyu kokan ıslak göğsüne yaslanıyor. Başım dönüyor ve boğulacakmışım gibi hissediyorum. Yüzeyi görebiliyorum, parmaklarımın ucunda ama uzanmak istemiyorum. Nefes alamasam da, Gölge'nin özür dilemeyen iddiasına düşmeye devam ediyorum.

Serbest kaldığında ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Şişmiş dudaklarıma doğru mırıldandı, "Canavarı öpüyorsun."

Ağzı dudaklarımı taciz etmeye devam ediyor. Dudaklarımı aralıyor ve dilini daha çılgınca bir acelecilikle içeri sokuyor. Sanki beni cezalandırıyor ve sahip olduğum kontrolün her zerresini elimden alıyor.

O kadar kolay değil.

Dilini ısırıyorum, kan akıtacak kadar sert değil ama onu itmeye yetiyor. Ya da ben öyle düşünüyorum. Shadow geri çekilmiyor. Metalik tat ağzımı doldurana kadar dilimi ısırıyor. Keskin acıdan bir zevk fermuarı filizleniyor.

Tanrım. Bunu zevkli bulduğuma göre kafadan hasta olmalıyım. Eli elbisemin yırtmacından içeri kayıyor.

Parmak uçlarını göğüslerimin kabarıklığında gezdirmek için kıçını yırtıyor ama en çok acı çektiğim yere dokunmuyor. Meme uçlarım dikkat çekmek için zonkluyor ama Shadow onlara hiçbir iyilik yapmıyor.

Titriyorum ve bunun ıslak kıyafetlerinin bana yapışmasıyla hiçbir ilgisi yok.

Beni minderlere doğru itti. O kadar sert düşüyorum ki düşünmeye bile fırsatım olmuyor. Bedenim yumuşak kumaşa gömülüyor ve içimde garip bir ihtiyaç sarmalı oluşuyor. Shadow'un güçlü kalçaları karnımı sarıyor. Kan dudaklarına bulaşıyor. Bir vampir gibi yalıyor, bulutlu gözlerini benden ayırmıyor.

Kanımı. Kanımı yaladı. İğrenmem gerekirdi ama bedenimin kendi aklı var ve onun dokunuşu için ateşleniyor.

"Senden nefret ediyorum!"

Her iki bileğimi de başımın üzerine çekip bir eliyle tutuyor. Nasırlı parmakları kumaşın arasından göğüs ucumu buluyor ve sivri çakıl taşını çimdikliyor.

Omurgamdan bir zevk fermuarı geçiyor ve haykırıyorum.

"Bir daha söyle," diye alay ediyor.

"Senden nefret ediyorum! Seni küçümsüyorum.

Varlığından iğreniyorum." Patlamamda hastalıklı bir

zevk var.

"Öyle olmasını diliyorsun." Başını eğiyor ve dehşet içinde elbisemin belimin ortasına kadar kıvrıldığını görüyorum. Alt tarafım Shadow'un vahşi gözleri için yayılmıştı.

Bana delirmiş gibi bakmasını *seviyorum*. Sanki onun beni delirttiği kadar ben de onu delirtiyorum.

İç çamaşırımın üzerinden beni kavrıyor ve işaret parmağını kumaşın altından geçirip ıslak, kaygan kıvrımlarıma sokuyor. Yüz hatlarını bir vahşet kaplıyor. "Benden bu kadar nefret etmene bayılıyorum."

Vücudum ona doğru eğilmesine rağmen inliyorum. "Siktir git, göt herif."

Sırıtışı puslu bir şehvetle birleşiyor. "Nasıl istersen."

Utanmaz bir şekilde külotumu bacaklarımdan aşağı çekti.

Artık savaşmak için kendimi kandıramıyorum bile.

Bileklerimi bırakıyor ve kalçalarımı çelik gibi kavrıyor. Başı kalçalarımın arasına gömülüyor. Onu göremiyorum ama *hissediyorum*. Beni alttan klitorisime doğru yalıyor. Bedenim ele geçirilmiş gibi sarsılıyor.

"Siktir. Tadın günah gibi."

Elim nemli saçlarına kenetlendi. Yemin ederim onu itmek istemiştim. Sonra dili açıklığıma girdi. Sırtım çaresiz bir iniltiyle kavislendi. Sarı saç tellerini çekiştirip onu kendime yaklaştırıyorum. Cehennem gibi acıyor olmalı, ama Shadow ve hınzır dili umursamıyor gibi görünüyor.

Sanki açlıktan ölüyormuş ve ben onun son yemeğiymişim gibi beni harap ediyor. Saldırının yoğunluğu karşısında nefesim kesiliyor ve spazmlar vücudumu sarsıyor. Ciğerlerim nefes almak için savaşıyor

Her acımasız vuruşta. Israrcı ve sınırları yok.

Klitorisimi emerken dizlerim su birikintisine dönüşüyor. Düşüyorum. Hayır. Düşüyorum ve beni uçuruma ulaşmaktan alıkoyacak bir yol olduğunu sanmıyorum.

Bir dopamin hücumuyla boşalıyorum. Orgazm o kadar güçlü ki tek yapabildiğim sözsüz bir çığlık. Bir sağanak gibi, onu durduramıyorum ya da onunla savaşamıyorum. Tek yapabildiğim yağmurda ıslanmak ve bu hissin tadını çıkarmak.

Kaslarım hareketsizleşiyor ve hareket edemeyecek kadar başım dönüyor. Gölge'nin benimle işi bitmedi.

Yaşayanların dünyasına döndüğümde bacaklarımın arasında oturuyordu. Parmakları, yarı sarhoş bir bakışla ıslaklığımı hassas tenime bulaştırıyor.

"K e n d i n i pis hissediyor musun?" Saçları ne kadar çok çektiğim için dağılmış.

Daha önce. "Tıpkı benim gibi."

Beni bu şekilde görmesini reddederek başımı başka yöne çeviriyorum. Kendimi savunmasız hissediyorum ve bundan nefret ediyorum.

"Bana bak." Sert parmakları çeneme saplanıyor ve yüzü benimkinden birkaç santim ötede duruyor. "Beni istediğini söyle."

"Hayır." Bu sadece bir fısıltı ve bedenim buna isyan ediyor.

"Hayır mı?" Bir kaşını kaldırıyor.

Evet! Dokun bana artık.

"Durdur beni." Cesaret ediyor. "Tekmele beni."

Yapmalıyım. Tanrım, yapmalıyım. Ama gözlerindeki cüret, eğer yaparsam gerçekten duracağı anlamına geliyor ve ben durmasını istemiyorum.

Bana dokunmadan önce bile bedenimi kendi bedenine büyülemeyi başarması çılgınca. Artık dokunduğuna göre, onu itmek söz konusu bile olamaz. Uyuşturucusundan ilk dozumu aldım ama hâlâ bitmek bilmeyen ilaçlara ihtiyacım var.

Hareket etmediğimde, gözleri fırtınaya dönüşüyor. Vahşi.

Kalın.

Durdurulama

z.

Pantolonunun kemerini çözerek ereksiyonunu serbest bıraktı. Aleti sertleşmiş ve ihtiyaçla zonkluyordu.

Yutkunuyorum. O şey beni kıracak.

Neden beni kırmasını istiyorum ki?

Shadow sikini iki kez pompalıyor ve ben dudaklarımı aralayarak bakıyorum. Göğsüne yapışan ıslak tişörtü ve bana doğru uzanan sertliğiyle bir seks tanrısı gibi görünüyor.

Döl kaplı ucu giriş yerimde aşağı yukarı gezdirerek ıslaklığımla bulaştırıyor. Bir inlemenin serbest kalmasını engellemek için alt dudağımı ısırıyorum.

Gölge saldırıya devam ediyor.

Yukarı.

Aşağı.

Yukarı

.

Aşağı.

Nefes alışım derinleşiyor ve yemin ederim ki giriş yerim sıkılıyor, onu içime almak için yalvarıyorum.

Ucu içeri yerleşiyor ve ben nefesimi tutuyorum. Seks yapmayalı yıllar olmuştu ve boyutunu göz önünde bulundurursak, canımın çok yanacağından eminim. Korku ya da dehşet yerine tek hissettiğim beklenti ve heyecan.

Acıtmasını istiyorum.

Shadow'un yüzünde ne bir sırıtma ne de bir gülümseme var. Bunun yerine, çiğ bir şehvet var - kanımda dolaşanla aynı duygu.

Kalçalarını öne doğru sallıyor ve ben onun içeri girmesini bekliyorum.

Öngörülemeyen muammanın başka planları var. Elimi tutuyor ve boyunun etrafına sarıyor. Nelerden hoşlandığını tahmin etmeye çalıştığım için ilk başta onu yavaşça yukarı aşağı hareket ettirirken yüzündeki yarı şaşkın ifadede boğuluyorum.

Şimdi benim zamanım. Beni orgazma sürüklemiş olabilir ama hala kontrol bende.

Onu daha hızlı ve daha sert ovuyorum ve beni diliyle becerdiği zamanki kadar sınırsız. Kısa süre sonra kontrolünü kaybediyor ve kendini tutuşuma sokup çıkarıyor.

Elimi beceriyor.

Gözlerindeki çılgın fırtına beni olması gerekenden daha fazla tahrik ediyor.

Bir iniltiyle başını arkaya atıyor. Omuzlarının görkemli kasları gerginlikle kıvrılıyor. Sıcaklık tüm cinsel organıma ve karnıma yayılıyor.

Onu sınıra kadar zorladığım için memnunum, hayır, gururluyum. Aynı zamanda, içime giremediği için hayal kırıklığına uğradım.

"Bir dahaki sefere, güzelim..." Eğildi ve beni öptü. Sonra alt dudağımı ısırdı. "Sana gerçekte ne tür bir canavar olduğumu göstereceğim."

On Üçüncü Bölüm

Le Salon'daki tüm kaosu içime çekerken parmaklarım en uçtaki pozisyonumdan barın tezgahına vuruyor. Yüksek sesli müzik. Gösterişli parfümler. Adi, yaşlı, sosyetik insanlar. İstesem hepsini öldürebilirim, başka hiçbir sebep yokken.

Bazen, hayatımda Ghost ve Nonna olmasaydı nasıl biri olurdum diye merak ediyorum. Muhtemelen zevk için öldüren psikopat bir katil olurdum.

Bana sorarsanız fena değil. En azından ne için var olduğum konusunda tereddütlerim olmazdı.

Arkamda bir varlık beliriyor. Dikkatimi vermiyorum ve viski bardağımı alıyorum. Sıfır Takımı'nda şöyle bir şey var: Gizlice dolaşmak. Sırf yapabildiğimiz için.

Flame mırıldanıyor, "Tamamdır."

Bardağımın kenarından gülümsüyorum. Sakin ol. Flame'in harika bir iş çıkaracağını biliyordum.

"Ne kadar bittiğinden bahsediyoruz?"

Her zamanki mesafeli ifadesiyle önümde yürüyor. Bu gece başını kapüşonu örtmüyor. Bakır rengi saç telleri kulübün ışıkları altında parlıyor. Sakalı da bakımlı. Uyku takıntısı olan birinin toplum içinde normal görüneceğini kim bilebilirdi?

"İlk o serbest bırakılmayacak, bitti." Sadece benim duyabileceğim şekilde yaklaşıyor. "Eğer ilk etapta biri çıkacaksa."

Bir sigara alır ve yakar. Bakışları alevde bir saniye kadar uzun süre kalır.

Onunla yüzleşiyorum. "Ama bir sorun var?"

Yüzüme nikotin üflüyor. Bilerek. Piç kurusu. "Ben nasıl içeriden birini elde edebiliyorsam, Ink de edebilir."

Bardağımın yarısını boğuyorum. "Kilit altında ve şiddetli Omega yoksunluğu yaşıyor. Hiçbir şey yapamıyor."

Flame kaşını kaldırır. "Öğrencileri yapabilir."

"Sıfır Takımı'nın müritlere olan bu takıntısı da neyin nesi?" Neden kendilerinden başka insanlarla ilgilenmek istediklerini hiç anlamadım. Bırakın ikinci nesil suikastçıları kanatlarımın altına almayı, kendime bile zar zor göz kulak olabiliyorum.

Ghost birçok kez akıl hocası aldı. En yakını Kyle ve onun yanından hiç ayrılmıyor. Flame'in de kendi benleri var ama onları Ghost gibi ailevi bir şekilde görmüyor.

"İşi senin için yapabilirler," diyor Flame sanki bu kesinmiş gibi ve şakağına vuruyor. "Daha çok değil, daha akıllıca çalışın."

"Bu zahmete değmez."

Boş olmayı seviyor musun?

Zoe'nin sözleri kafamın içinde çınlıyor ve ağzıma acı bir tat getiriyor. Viskimden bir yudum alıp onu ve sözlerini bir uçuruma gömüyorum.

"Sadece şunu bilin ki," diye tırnak işareti yapıyor Flame, "dışarıda bir *Mürekkep Takımı* var. Eğer ona kin besliyorsanız. Onların da size garezi var."

Sırıtıyorum ve omzunu sıkıyorum. "Aww. Benim için endişeleniyor musun?"

Sıkılmış yüz ifadesi hiç değişmiyor. Sigarasını söndürüyor ve dokunuşumdan uzaklaşıyor. "Bana borçlu olduğun iyilikler için endişeleniyorum."

Şimdi. Bu boş.

Eğer bir psikoterapist Flame'in beynine bakarsa, psikopat spektrumunda o kadar üst sıralarda yer alır ki, sırf üzerinde çalışmak için onu hapse atarlar. Tabii masayı devirip onlardan bazı iyilikler elde etmezse.

Önüme bir joker kartı atıyor. Sıfır Takımı için zaman öldürmenin bir yolu. Birimiz sıkıldığında ve avcılık oyunu oynamak istediğinde, hedeflerimizden birini seçer ve üzerine bir joker kartı yerleştiririz. Tüm Zero'lar önce onları yakalamak için yarışır. Hedefi öldüren ve joker kartını geri alan kazanır.

Joker kart oyunu oynandığını bilmiyordum. "Ne cüretle beni dışarıda bırakırsın?"

Sırıtıyor. "Crow bir notla birlikte gönderdi. *Bir daha sakın bana joker kartı gönderme.*"

Gülmekten kendimi alamıyorum. Crow, Hades'ten kaçan tek Sıfır Takımı üyesi, ancak bu süreçte kendi ölümünü taklit etmek zorunda kaldı. O joker kartı Omega'nın vaftiz babası Dr Johnson'ın kızına yerleştirildi. Babasının günahları için onu öldürmemiz gerekiyordu. Crow ona aşık olarak bunu mahvetti. Hepimizi öldürmekle tehdit etti.

Crow'un bu şekilde değişmesi çok garipti. Benim gibi o da sadece kendini önemsiyordu ama o Fransız hemşireyle tanıştığından beri sanki biri bir düğmeye basmış gibiydi.

İnsanların başkalarını memnun etmek için nasıl değiştiğini asla anlayamayacağım. Diğerleri sadece seni hayal kırıklığına uğratır.

Flame sonsuz uykusuna devam etmek için ayrıldıktan sonra gözlerim Le Salon'a geri dönüyor. Zoe henüz gelmedi ve üç gece önceki göl evinden beri onun odasının penceresine tırmanmayı arzuluyorum.

Aslında, yaptım. İki kez. Cehennemden gelen bir bekçi gibi, Scar'ın nahoş varlığı her seferinde pencere camındaydı.

O ve Mist tam bir baş belası.

O gece Zoe ile başladığım işi bitirmek bir ihtiyaç değil, bir zorunluluk. Vücudunun benimkinin içinde eridiğini ve yumuşak, solgun tenindeki izlerimi hatırlamak bile sikimi sertleştiriyor. İnlemeleri, çığlıkları ve çırpınışları ruhumun derinliklerine kazındı. Her canavar gibi ben de daha fazlasını istiyorum.

Her şeyi istiyorum.

Zoe benimle savaşan ilk kadın. Zincirlenmiş hallerini sevdiğimi sanırdım ama onunla mücadeleyi daha çok seviyorum. Onun vahşi ruhunu arzuluyorum ama savunmasını aşmaktan daha çok zevk alacağım.

Benim boş olduğumu söylüyor ve ben de onu benim kadar boş yapmak için can atıyorum.

Kır onu.

Yok et onu.

Ona sahip çık.

Tamamen benim olacağı anı düşünmek bile sikimin kotuma sürtünmesine neden oluyor.

Lanet bir okul çocuğu gibi görünmek istemediğim için şişkinliği ayarladım. O geceden kalan anısıyla kaç kez 31 çektiğimin sayısını unutmuştum.

Bu böyle devam edemez.

Ayağa kalktım, gerekirse odasının kapısını kırmaya kararlıydım. Scar yoluma çıkarsa, onu pencereden aşağı atacağım. O psikopat bebek benimle uğraşmaması gerektiğini bilmeli.

Hareketlerim durdu.

Onu görmeden önce hissediyorum. Altıncı his, Omega ya da her ne haltsa, hissediyorum işte.

Zoe köşede Scar'la birlikte beliriyor. Üzerinde, soluk göğüslerini en ufak bir şekilde gösteren ve narin kıvrımlarını saran dar, küçük mavi bir elbise var.

Gözlerim onu aşağıdan yukarıya doğru tarıyor. Beni yere serdiğinde etrafımı saran o yüce bacakları. Onu yerken tutunduğum o kalçalar. Tatlı tadı hala dilimde.

En parlak yeşil gözleriyle etrafını inceliyor ama bana bakmıyor. O günden beri bana bakmadı - beni bu açıdan görebildiğinden değil. Eskiden meydan okumaları ve sürekli bakışlarıyla beni deli ederdi ama şimdi benden kaçıyor.

Onu fazla zorlamış olabilirim. Ne yazık ki umurumda değil. O da beni zorluyor ve ben kin tutuyorum.

Scar sonunda onu bırakıyor ve Zoe hızla barın arkasında kayboluyor. Bardağımı boşaltıp tezgâha çarpıyorum ve ona doğru yürüyorum. Barmen saygıyla başını eğiyor. Ben de başımı sallıyorum ve diğer tarafa geçmesini işaret ediyorum. Tek kelime etmeden itaat ediyor.

Zoe barın altına tünemişti. Bu açıdan, ellerimi üzerinde gezdirmem için yalvaran elbisenin içindeki o küçük, dar kıçı net bir şekilde görebiliyorum.

Kulağına telefon tutarken bir şeyler arıyor. Gecenin başı olduğu için müzik hafif, bu yüzden söylediklerini yüksek sesle ve net bir şekilde duyabiliyorum.

"Gürültü mü? Ah, evet, arkadaşlarımla dışarıdayım."

Tam arkasında duruyorum, kollarımı ve bileklerimi kavuşturup duvara yaslanıyorum. Yalan söylüyor. Ama kime? Erkek arkadaşına mı?

Başka birinin ona sahip olduğu, ona dokunduğu, onu *tattığı* düşüncesi görüşümü kırmızıya *boyuyor*.

O erkek arkadaşa bir joker kartı yerleştirmek istiyorum. Boşver onu. Hiçbir Sıfır benim eğlencemi alamayacak. Onu öldürmek sadece ve sadece benim olacak.

Ona ağzımın her yerine boşaldığını da söyledi mi? Kafatasını ezmeden önce onu bulup bunu kendim söylemem gerekebilir.

"Seni çok özledim, Rage Ball." Zoe öpücük sesi çıkarır ve telefonu kapatır.

"Rage Ball kim?" Ben soruyorum. O piç için bir takma adı bile mi var?

Zoe geriye doğru sarsılıyor ve başını yukarıdaki tezgâha çarpıyor. Kıçının üstüne düşüyor, inliyor ve omzunun üzerinden bana ters ters bakıyor. Bunu yaptığında burnu kırışıyor ve çok sevimli görünüyor.

Telefon konuşması beni öldürücü bir ruh haline soksa da sırıtmaktan kendimi alamıyorum.

Vurulduğu yeri ovalıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Bu sapıkça bir şey, biliyorsun."

"Umurumda gibi mi görünüyorum?"

Ayağa kalkıyor ve parmağıyla göğsümü işaret ediyor. "Sanırım burada bir şeyler yetişebileceğine inanacak kadar safmışım."

Sırıtışım genişliyor ama elini çekiyorum. Sanki zamanına ya da enerjisine değmeyecekmişim gibi bu sözleri söyleyip durmasından nefret ediyorum.

"Soruma cevap vermedin." "Çünkü

cevap vermek istemiyorum."

"Hmmm." İşaret parmağımla yanağında iz bırakıyorum. Gözle görülür bir şekilde yumuşuyor ve benden ne kadar nefret etmesini ve beni istemesini sağlayabildiğim için hastalıklı bir zevk alıyorum.

"Kendim öğreneceğim." Çenesini baş ve işaret parmaklarımın arasına sıkıştırıyorum. "Hoş olmayacak."

Panik, yeşil kapılarının derinliklerinde ikamet ediyor. Onu diz çökmeye zorladığım o güne çok benziyor.

Elimi geri çektiğimde, yüz hatlarını kaplayan bir yalvarışla yumuşak elini geri alıyor. "Yapma. Lütfen yapma."

Çenem sertleşiyor. O piçi bana yalvaracak kadar önemsiyor. Bu ona bir iyilik yapmıyor çünkü ölümcül düşüncelerim kontrolden çıkıyor. Eğer bir şey olursa, ona ölüm merhametini bahşetmeden önce işkence edeceğim.

Zoe zaten benimmiş gibi hissediyor ve bir şerefsizin onu benden almasına izin verirsem lanetleneceğim.

"Onun tüm bunlarla hiçbir ilgisi yok." Sonunda sesi titriyor.

Kendimi aptal gibi hissederek suikast planlarıma ara verdim. Uzun zamandır h i s s e t m e d i ğ i m bir his. "*O* kim?"

"Arkadaşım." Kirpiklerinin altından bana bakıyor. "Onu rahat bırakacaksın, değil mi?"

"Duruma göre değişir."

"Neye bağlı?"

Tatlı, baş döndürücü kokusunu içime çekene kadar ona yaklaşıyorum. Narenciye. Bu bokun bu kadar güzel kokabileceğini hiç düşünmemiştim. "Bana neden küçük panik ataklar geçirdiğini söyle."

Yüzündeki tüm korku siliniyor ve o tanıdık meydan okuma yerini alıyor. "Nonna'dan ayrılmanla şu an arasında sana ne olduğunu anlat bana."

"Zoe," diye uyarıyorum.

"Ben senin hakkında hiçbir şey bilmezken sen benim hakkımda her şeyi bilemezsin. Bu işler böyle yürümez."

"Bu mu?"

Elini havaya kaldırır. "Bu her neyse."

"Bir yanılgı içindesin gibi görünüyor." Çıplak kolunu kavrıyorum ve dolgun göğüsleri göğsüme çarpana kadar onu öne doğru çekiyorum. "*Böyle* bir şey yok. İstediğimi alırım, o kadar." Sırıtıyorum. "Anladın mı güzelim?"

Hayal kırıklığı ve acı yüzünde parlıyor. Bunun için kendimden nefret ediyorum. Sadece onu uzak tutmak istedim ama geri tepiyor.

Zoe söz konusu olduğunda her şey ters teper.

Duygularını çabucak bir kenara bırakıyor ve bana sıkılmış bir bakış fırlatıyor. "Artık benden bir şey alamayacaksın, o yüzden yeni bir oyuncak bulsan iyi olur." Gülümsememi taklit ediyor. "Anladın mı, canavar?"

Ona birkaç kelime söylemeye hazırlanıyorum ama beni itip geçiyor. Depoya doğru yürürken arkasından bakakalıyorum. Kafamda iki net düşünce dolaşıyor.

Birincisi, kapanmasına izin veremem çünkü çirkinliği iğrenç olur.

İki, onu yakınımda istiyorum ki her şeyi görsün ve ben de onu bütünüyle yutabileyim. "Ne yapıyorsun?" Ghost yanımda belirdi, bakışları odaklanmıştı ve hesaplanabilir.

Bugünlerde tasmamı sıkı tutuyor. Boksun fazla enerjiyi boşaltmaya yardımcı olduğunu biliyor, bu yüzden her sabah s a a t l e r c e devam ediyoruz.

Bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Dostum, Mist sana ne söyledi bilmiyorum ama ben çok formdayım."

"Sisin bana bir şey söylemesine gerek yok. Gözlerine bir kez baktığımda her şey gün gibi ortada." Karanlık bakışlarını benimkilere dikiyor. "Haftalardır robot gibiler. Detoks yapıyor musun?"

Göz temasını kesiyorum ama gülümsüyorum. "Detoksifikasyon her birimiz için farklı çalışır. Hatırladın mı?"

"İlerleme kaydetmeyen tek kişi sensin." Hayalet iç geçiriyor ve ses tonunu yumuşatıyor. "Bu neyle ilgili?"

"Şimdi bir dakikamız olacak mı?" Alay ediyorum. "Seni seviyorum dostum, ama kararlı bir ilişki için hazır değilim."

Yüz ifadesi taş gibi soğuk.

Onu bırakıp koridorda ilerlemeye başladım. "Pireyi deve yapma. Bu bir şey değil."

O da bana ayak uyduruyor. "Derler ki: Pireyi deve yapma."

"Aynı şey." Gitmesini umarak adımlarımı hızlandırdım. Şansım yaver gitmedi.

"Seni on yıllardır tanıyorum. Omega ağırlıklı olduğumuz zamanlardan pek bir şey hatırlamıyor olabilirim ama ne zaman bir şey sakladığını biliyorum."

"Değilim," diye homurdandım.

"Sis haklı. Zoe senin bu uyuşturulmuş yanını hak etmiyor." Bir kaşımı kaldırıyorum. "Yani şimdi Mist Takımı'ndan mısın?"

"Ben Mantık Takımı'ndanım. Hiç aynaya baktın mı? Bir insanın gölgesi gibi görünüyorsun." Duraklıyor ve bir sonraki söyleyeceği şeyin benim hoşuma gitmeyeceğini biliyorum. "Detoks yaparsan yıllar önceki o çocuğa dönmekten mi korkuyorsun?"

Çenem sıkıştı. "O çocuk öldü."

Ghost'un bakışları geçmişten bir parça arıyormuş gibi üzerimde geziniyor ama belki o da boşluğu görüyordur. "Öyle mi?"

"Nonna, ben boş muyum?"

Tuhaf, ani sorumdan hiç etkilenmedi. Ofisinde karşımda oturuyor, dizlerinin üzerinde pazen bir battaniye var ve derin düşüncelere dalmış gibi görünerek çayından bir yudum alıyor.

"Bazen."

Bir yandan kendi çayımı yudumlarken bir yandan da şiddetli bir baş ağrısıyla uğraşıyorum. Omega'yı azaltıyorum ve o elf sürtükleri kafamı deşme fırsatını yakalıyor. Kafamı fethetmeye çalışırken iyi şanslar, sürtükler.

Ghost'un iki gün önceki sözleri beni etkiledi. Beni gözetlediğinden bahsetmiyorum bile.

İçi boş olarak adlandırılmak bir şey, ama hayatta hiçbir amacı ya da ihtiyacı olmayan biri gibi hissetmek tamamen başka bir şey. Sanki her an ölebilirmişim ve kimse beni özlemeyecekmiş gibi.

Ghost ve Nonna hariç.

Belki de bu yüzden beni boş bir kutu olarak görmelerini istemiyorum.

Nonna'nın ince dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle çekiliyor. "Hâlâ Angelo'mun orada bir yerde olduğuna inanıyorum."

"Ya değilse?"

"Dinle beni evlat. Bana söylemeyi reddettiğin için neler yaşadığını bilmiyorum ama Angelo'mu odada hissediyorum, o yüzden onu geri ver."

Hafifçe gülümsedim. "Angelo Çöp Çocuk'tu. Bana zayıflığı, soğuğu ve kanlı bir şekilde bayılana kadar dövülmeyi hatırlatıyor. Tekrar o zayıf çocuk olmayı reddediyorum."

Nonna ayağa kalkıyor ve ölçülü adımlarla bana yaklaşıyor. Yüzümü buruşuk ellerinin arasında tutuyor ve bana sert bir bakış atıyor. "Dayak yemek kötü bir şey değil. Hayatta kaldığın ve hayatta kalmaya devam ettiğin anlamına gelir, ama bu?" Alnıma vuruyor. "Zihninde duvarlar örmen güçlü olduğun anlamına gelmez. Saklandığın anlamına gelir." Nonna nostalji dolu sıcak gülümsemesini sunuyor. "Benim Angelo'm fiziksel güce sahip olmayabilirdi ama asla geri adım atmadı ya da saklanmadı ve her zaman güçlü kaldı." Omzuma bir şaplak attı. "Onu geri ver."

Başımı eğip eski fayanslara odaklanıyorum, gözlerinin içine bakamıyorum. Dileğini nasıl yerine getireceğimi bilmiyorum. Kendimi bildim bileli Gölge'yim. Başka bir yol artık çok geç görünüyor.

Bir insan boşlukla barışık olduktan sonra kendini nasıl doldurabilir?

Boşluk hiçbir şey hissetmemek demekti. Lanet olası nix. Sonuçlarını düşünmeden öldürebiliyor ve eğlenebiliyordum. Şimdi ise, her şeyi silmem gerekiyor.

ve yeniden başlamak mı?

Nereden başlayacaksın? Lanet duygularla mı?

Ben bunları yapmam. İstersem Omega'yı bırakabilirim ama sonra ne olacak? Damarlarıma pompalanan o ilaç olmadan o kadar verimli olamam.

"Zoe nerede?" Nonna oturduğu yerden soruyor.

Onun adını anmak bile beni karanlık bir ruh haline sokuyor. Sözlerine sadık kaldı ve sanki hiç var olmamışım gibi beni sildi. Mist'in müdahalesini de ekleyince onu artık ana kulüpte bile göremiyorum.

Zoe'yi görmek umurumda bile değildi. Bütün bu karmaşayı burnunu ait olmadığı yere sokarak başlattı.

"Bilmiyorum," diyorum Nonna'ya. "Umurumda değil."

"Dil!" Nonna ulaşılabilecek bir mesafede olsaydı beni tokatlardı.

Sırıtıyorum.

"Bugün çocuklara kitap okumak için gelmesi gerekiyordu." Nonna çayını yudumluyor ve iç geçiriyor.

"Ben burada olduğum sürece muhtemelen ortaya çıkmayacaktır."

Bir an için düşünceli görünüyor. "Giovanni'm beni kızdırdığında, bana güzel bir şey almıştı ve ona kızgın kalacak yüreğim yoktu. Ona bir hediye verin. Seni affedebilir."

"Onun affına ihtiyacım yok." Ayağa kalkıyorum. "Onu ara ve gittiğimi söyle. Ortaya çıkacaktır."

"Bekle." Masanın etrafında dönüyor ve bir anahtarı çekmecenin eski kilidine sokmak için acele etmiyor. Zihinsel not: Nonna'nın kilitlerini değiştir.

Kolyenin içinde olduğu kutuyu alıyor. Ben gözlerimi devirip onu bir kez daha reddedemeden, Nonna elini kaldırıp beni susturuyor.

"Bunu kimin satın almış olabileceğini öğrenmek umuduyla kuyumcu dükkanlarına sorup duruyorum."

"Nonna..."

"Sözümü kesme evlat." Kutuyu bana doğru salladı. "Kötü haber şu ki, hepsi bunun özel yapım olduğu konusunda hemfikir, muhtemelen Meditarrenian'da bir yerde. Görünüşe göre bu mücevher milyonlara mal oluyor Angelo. Kolyeyi gösterdiğim herkes onu satın almak istedi."

"Nonna, o insanlar *gerçekten* umurumda değil."

Hemen 'dil' diye bağırmayıp ışıltılı gözlerle bakmaya devam ettiğinde pişman oluyorum.

"Nihayet bunu biliyorum," diyor iç çekerek. "Ama kim olduğunu şekillendirdiğini de bilmelisin."

Evet. Her neyse.

Nonna bana doğru geliyor ve kutuyu elime tutuşturuyor. "Bunu Zoe'ye hediye edebilirsin, böylece seni affeder."

Bir an için kolyeyi Zoe'nin boynunda ve solgun teninde hayal ediyorum. Üzerinde her zaman bana ait bir şey olacak.

Ne oluyor lan? Nonna'nın tavsiyesini dinlememeliyim.

Kutuyu tekrar eline tutuşturmaya çalıştığımda bana vuruyor ve kolyeyi arka cebime koyana kadar gitmeme izin vermiyor.

Anaokulundan çıkar çıkmaz rüzgâr yüzüme tokat gibi çarpıyor. Lachlan kalacak çünkü Natalie burada ve onun parmağında bir yüzüğe dönüşüyor. Artık Zoe ile takılmıyor, muhtemelen Scar onun koruması rolünü üstlendiği için.

Uzun bir iç çekiyorum ve başım zonkluyor. Gecekondu mahallelerinde dolaşırken yoksunluk beni asık suratlı bir ruh haline sokuyor.

Attığım her adımda dikkatim dağılıyor ve biraz dinlenmem gerekiyor. Zayıf bir katil işe yaramaz bir katildir ve ben şu anda kesinlikle zayıfım.

Şimdi Flame'in neden zamanının çoğunu uyuyarak geçirdiğini anlıyorum.

Koşmayı tercih ediyorum ama gecekondu mahallesinden çıkamadan arkamda bir hareket hissediyorum. Soğukkanlı adımlarımı sürdürüyorum ve etrafıma birkaç göz atıyorum. Kimse yoktu. En azından görünürde.

Bu bir profesyonel ve muhtemelen ikinci nesil suikastçılardan biri. Lanet olsun.

Bu içinde bulunabileceğim en kötü durum. Omega'da değilken daha az verimliyim. Reflekslerim daha yavaş ve hızım da öyle. Buna bir de şiddetli baş ağrısı eklenince sakat bir katil kadar işe yaramaz oluyorum.

Ancak ben kavgadan kaçan bir tip değilim.

Karanlık bir ara sokağın ortasında duruyorum. Sidik ve kusmuk kokusu boğazımı tıkıyor ve baş ağrımı daha da kötüleştiriyor.

"Dışarı çık ve oyna," diyorum.

Sessizlik.

Bir. İki. Üç.

Şimdi.

Arkamı dönüyorum ama reflekslerim geciktiği için geç kalıyorum. Bıçak kalbime saplanmadan önce tam zamanında eğildim. Onun yerine omzuma saplandı.

Önümde uzun boylu bir adam belirdi. Kapüşonlu bir tişört giyiyor. Kollarında hamamböceği dövmeleri var. Birinin neden hamamböceği dövmesi yaptırmak isteyeceği hakkında hiçbir fikrim yok - tabii kendisi hamamböceği değilse. Ama 3D stili bunun Ink'in işi olduğunu kanıtlamaya yetiyor. Bu onun öğrencilerinden biri olmalı çünkü Ink sadece en az on yıldır tanıdığı kişilere dövme yapıyor.

"Biz hiç tanışmadık, evlat." Omzumdaki yanmaya rağmen sırıtıyorum. Omega'nın ağrı kesici etkisi şu anda iyi gelirdi. "Ben Sıfır Takımı'ndanım. Bizi hiç duydun mu?"

Bana doğru hücum ederken gözleri odaklanmış durumda.

Eğildim ve elimi tuttum. "Bir şey denemeden önce bilmeni isterim ki kin tutarım. Uzak dur. Zeroes'a karşı hiç şansın yok."

Yapmıyor. Ya yoksunluk çektiğimi biliyor ya da umursamıyor.

İkinci vuruşu boynuma geldi. Kollarıma daha iyi nişan alıyor ama onlara dokunmak istemiyor gibi görünüyor. Lanet olsun. Ink'in dövmelerine zarar vermek istemiyor olmalı.

Bu ne biçim bir sadakat böyle?

Bir daha düşündüm de, o şerefsize tüm vücuduma dövme yaptırmalıydım.

Hamamböceği bana tekrar saldırdı. Eğildim ve diyaframına bir yumruk attım. Öksürerek yere eğildi. Uzun süre yerde kalmadı, ama bıçağımı almam için yeterince uzun bir süre.

"Son şansın, hamamböceği."

Bana doğru saldırıyor. Bu sefer doğru pozisyondayım. Omega'nın gelişmiş hızı yardımcı olabilirdi, ama bu yeterli.

Küçük bir ses ikimizin de dikkatini köşeye çekiyor. Zoe orada duruyor, dudakları aralanıyor. Elinde kitaplarla dolu bir çanta var ve çantayı neredeyse elinden düşürüyor.

Ona doğru koşuyorum ama Omega olmadan bedenime alışkın değilim, bu yüzden hızım beni yanıltıyor.

Mürekkep'in hamamböceği benden önce ona ulaşıyor ve bıçağını boğazına dayıyor.

Bölüm On Dört

Donup kaldım.

Nefesim boğuk bir ses olarak çıkıyor.

Sert bir beden arkamda dururken soğuk bir kenar boğazıma yapışıyor.

Boğazımı kesip açmasından korktuğum için yutkunamıyorum. Ellerim göğsümde tuttuğum kitap çantasının etrafında ter içinde kalıyor.

Sokaktan gelen boğuk sesi duyduğumda, gelip kontrol etmekte tereddüt etmedim. Belki de içimdeki memur tarafım yüzünden. Ya da aptal tarafım.

Bunun Gölge ile bu adam her kimse onun arasında bir savaş olduğunu fark etmemiştim.

Geri çekilip yardım çağıramadan yakalandım.

Bize askerde öğrettikleri gibi sakin kalmaya çalışıyorum.

Bir tutsağı asla kışkırtmayın.

Kendimi hareketsiz kalmaya zorlarken tedirgin zihnime süzülen tek şey bu.

Bakışlarım Shadow'a kayıyor. En azından benim panik modumun yarısı kadar olmasını bekliyordum ama o tamamen sakin. Kan tişörtünün beyazını ıslatıyor ama omuzları rahat ve bulutlu gözleri okunmuyor. Hiçbir gerginlik ya da telaş yok. Sanki birinin boğazıma bıçak dayamış olması umurunda bile değil.

Sonra aklıma geldi.

Muhtemelen umursamıyor. Yaşayıp yaşamadığım neden umurunda olsun ki?

Bu düşünce boğazımı acı bir tatla dolduruyor. Son birkaç haftadır beni rahatsız ediyordu. Sürekli itişip kakışmamız sayesinde, ona gösterdiğim ilginin bir parçasına sahip olabileceğini düşündüm. Oysa gerçekte ben muhtemelen vakit öldürdüğü bir oyuncağım.

Ne kadar aptalım.

Gözlerimi açıyorum ve burnumdan nefes alıyorum. Eğer hayatta kalmak istiyorsam, sakin kalmalıyım.

Bakışlarım kullanabileceğim bir şey bulmak için yana doğru kayıyor. Sokak çöplerle dolu. İnsan atıklarının mide bulandırıcı kokusu boğazımdaki tıkanıklığı daha da kötüleştiriyor.

Bu adam beni sıkıca tuttuğu için, silah aramak bir yana, doğru düzgün nefes bile alamıyorum.

Düşün, düşün.

Kitaplar!

Kavrayışım onları sıkılaştırıyor. O kadar ağır değiller ama biraz hasar verebilirler.

"O bir sivil," diyor Shadow kayıtsızca, ama altındaki gerginliği hissediyorum.

Ona bakıyorum ve yanaklarını kaplayan kirli sakalının altında çenesinin hafifçe sıkıldığını görüyorum.

Kafa karışıklığı beynimi yağa çeviriyor. Shadow'un umurunda mı değil mi? Bu, okunması imkansız olan en kötü zaman.

"Bıçağını bırak," diyor beni esir alan kişi ölü, kopuk bir sesle.

Kim bu adam? Gölge'den ne istiyor? Yine de sürpriz olmamalı. Gölge gibi birinin düşmanları olmalı.

Dikkatim Shadow'un omzundaki yarığa odaklanıyor. Kan beyaz kumaşı mide bulandırıcı parlak bir kırmızıya boyuyor. Kötü yaralanmış mı?

"Seni dinleyeceğim." Gölge sırıtıyor ama bunun sahte bir sırıtma olduğunu anlayabiliyorum. "Devam et, hamamböceği. Sen ve Mürekkep Takımı ne istiyorsunuz?"

"Sen içeridesin." Beni esir alanın sesi sertti. "Mürekkep dışarıda. Çukur'a geri dönmek için gönüllü olacaksın. Aksi takdirde Hades kabul etmeyecek."

Gölge uzun bir kahkaha atıyor ve bu kahkaha her şeyden çok ısırıyor. Bütün bu olanlar kafamı karıştırdı. Mürekkep. Hades. Çukur. Tüm bunların ne anlama gelmesi gerekiyor?

Shadow'un kahkahası aniden kesiliyor ve yüzü anlaşılmaz çizgilere dönüşüyor. "'Sanrısal' ilaç mı alıyorsun?"

"Sırrını biliyorum." Beni esir alan kişi.

Gölge'nin dudakları en geniş, en sahte sırıtışını sergilediği için bu durum onu etkilemiş gibi görünüyor. Görünüşe göre ne kadar tedirgin olursa, gülümsemesini o kadar sert taklit ediyor. Benim gibi.

"Öyle mi?"

"Bıçağını bırak." Beni esir alan kişi sakin ve soğuk. "Benimle gel yoksa onu öldürürüm. "

Dehşet, viral bir hastalık gibi derimin altına sızıyor. Neden bahsettikleri hakkında hiçbir fikrim yok ama görünüşe göre bu karşılaşmanın kurbanı ben olacağım.

Shadow hakkında öğrendiğim bir şey varsa o da bencilliğidir. Kimse için kendini feda etmesine imkan yok. Bırak beni.

Zihnim kitapları kullanmak için fikirlerle dolup taşıyor. Eğer onları geri sıkıştırırsam, beni esir alan kişi daha hızlı davranıp boğazımı kesebilir. Eğilip fırlatırsam -

Düşüncelerim yarıda kesildi. Gölge beni şok eden bir şey yaptı. Eğildi ve bıçağını yere koydu. Hareket sırasında gözleri benimkilerle buluşuyor. Kayıtsız değiller. Aksine... endişe bakışlarını tunç rengine çeviriyor.

Benim için endişeleniyor mu?

Hâlâ sırıtıyor ama gözleri sağa kayıyor. Bir kere. İki kez. Onu yakından izlemeseydim fark etmezdim.

Bana bir mesaj veriyor.

Sağa kay, sanırım. Hayır. Eminim.

Saniyeler içinde olur. Gölge başını sallıyor. Beni esir alan kişiyi böbreğimden dirsekleyip arkamı yana dönüyorum. Gözlerimi kapatıyorum, yarı yarıya beni kesmesini ve kendimi kan kaybından ölürken bulmayı bekliyorum.

Gözlerimi açtım. Kan yok.

Rahat bir nefes alamadan önümdeki manzara damarlarımı buz gibi yapıyor.

Gölge beni yakalayanın arkasında beliriyor. Adam ancak yirmili yaşlarının başında ya da ortalarında - benim yaşlarımda. Gölge'nin bıçağı boğazının derinliklerine saplanmış.

Orada da durmuyor.

Bıçağı geri çeker. Bir kan fıskiyesi Shadow'un üzerine sıçrar ve onu kırmızı bir banyoya batırır. Adam kendi kanını kusuyor. Ses cızırtılı, rahatsız edici ve ölümle doludur.

Sıcak sıvı tenimi kaplıyor. Yüzümü. Burnumun içine. Kollarımdan aşağı. Elimdeki kitapların her tarafını.

Nefes alabildiğim tek şey mide bulandırıcı, metalik bir tat.

Her şey kanlı.

Elleri.

Onun

ruhu.

Kalbi.

Hareket edemeyecek ya da düşünemeyecek kadar donmuş durumdayım, Shadow'un yüzündeki canavara yakalanmış durumdayım. Onun bir canavar olduğunu hep söylerdim ama şimdi ilk elden kanıtını görüyorum.

Yüz hatlarında hiçbir duygu yok.

Gözünü bile kırpmadan birini katletti. Gözleri kara delik de olabilir.

Hayat yok.

Pişmanlık yok.

Hayır. Hiçbir

şey.

Bu onun ilk cinayeti değil. Ve muhtemelen sonuncusu da olmayacak.

O bir katil. Annemin sesi kafamın içinde rahatsız edici bir g ı c ı r t ı gibi çınlıyor. *Katiller sadece öldürebilir. İkimizi de mahvedecek, Zoe.*

Koş.

Kulaklarımda uzun, derin bir tiz sesle çınlayan bir uğultu. Sertleşmiş sırtımdan aşağı ter damlıyor. Boğazım kapanıyor ve ciğerlerim de öyle.

Nefes

alamıyorum.

Nefes

alamıyorum.

Panik zihnimin önüne geçiyor. Sakinleştirici nefesler almaya çalışıyorum. Daha mutlu bir şeyler düşünmek için.

İşe yaramıyor.

O adam boynuma bıçak dayadığında bile böyle hissetmemiştim.

O artık ölü. Çünkü onu Gölge öldürdü.

Gözlerimi kapatıyorum, onun devasa formuna bakmak istemiyorum.

Bu panik atağımı durdurmuyor. Derim sanki lavla ıslanmış gibi karıncalanıyor. Kitaplar kollarımdan düşmüş olmalı çünkü

güm. Geriye düştüm, kıçım asfalta çarptı. Göz kapaklarımın ardında iğrenç anılar yanıp sönüyor.

Bulanık

görüntüler.

Bozuk sesler.

Siyah ve beyazın uyumsuz renkleri.

Güçlü eller beni itti, beni kurtardı. Annem. Babam bizi boğmak isterken o beni kurtardı.

O bir katil, Zoe. Afganistan'da senin gibi çocukları

öldürüyor. Baban bir tecavüzcü ve katil.

Sakın yaklaşma!

Seni seviyorum,

Petal.

Küçük eller ona uzanıyor. Benim ellerim. Gözyaşlarımın tuzunu tadıyorum. "Anne..."

Uzak durun!

Koş, Zoe. Kaç!

"Zoe!"

Gözlerim bir solukta açılıyor. Önümdeki manzara o düzensiz anılardan daha kötü. Gölge çömelmiş ve beni sarsar gibi omuzlarımı tutuyor. Gömleği kanla göğsüne yapışmış ve yüzü kırmızıya boyanmış. Oyun oynamak için ortaya çıkmış bir iblis gibi.

Bir katil. Tıpkı babam gibi.

"Dokunma bana!" Ayağa kalkıp kıpırdandığımda sesim histerik bir hal alıyor. Neyse ki gitmeme izin verdi.

"Neyin var senin?" Kaşları çatıldı.

Tek gördüğüm babamın yüzü. Annemle her konuştuğunda onun da kaşları çatılırdı. Onunla konuşmayı hiç sevmezdi. Sonra, yeterince konuştu ve onu öldürdü.

Babamı hep unutmak istedim ama şimdi daha yakından bakınca onun da Gölge'nin gözlerine sahip olduğunu görüyorum. O fırtınalı, korkutucu renk aynı.

En hafif bukleli koyu sarı saçları bile aynı.

O da aynı.

"Katil!" Bağırıyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. "Katil! Canavar!"

Bir elini kana bulanmış saçlarında gezdiriyor. "Sikerim böyle işi. Az önce seni kurtardım."

"Yani beni öldüreceksin!" Göğsüne defalarca vurdum.

Annemin ölü gözlerinin görüntüleri zihnime saplanıyor ve kendimi sadece onun gibi hayal edebiliyorum.

Ne yaparsam yapayım, hep o olacağım.

"Yeter!" Shadow iki elimi de tutuyor ve sesini yumuşatıyor. "Sakin ol, Zoe."

Ona hissettiğim kadar düzensiz ve kaotik darbelerle vurmaya devam ediyorum.

Darbelerimi tekrar tekrar kabul ediyor. Sonra omuzlarımı sıkıca ama aynı zamanda nazikçe kavrıyor. Sesi yatıştırıcı. "Nefes al, Zoe. Sakinleşmen gerek."

Babam aynı sözleri daha önce anneme de söylemişti. *Sakinleşmelisin, Renee. Histerik olmayı bırak, Renee.*

Sonra da onu öldürdü.

Onu hızlı ve sert tekmeliyorum. Beni bıraktığında,

düşünmüyorum. Koşmaya başladım.

O canavardan uzakta.

Annemin başka bir versiyonu olmaktan çok uzak.

On Beşinci Bölüm

Kendimi Le Salon'da buldum.

Mist'in ofisinde oturuyorum, titriyorum ve her yerim kan içinde. Bana yardım edebilecek tek kişi olarak aklıma o geldi.

Liam ya da Elle'i bu işe bulaştırmamın imkânı yok. Shadow'un bana ulaşmak için onlara zarar vermekten çekinmeyeceğinden hiç şüphem yok. Onları herhangi bir tehlikeye maruz bırakmaktansa ölmeyi tercih ederim.

Mist her zamanki gibi masasının arkasında oturmak yerine karşımda oturuyor. Üzerinde zarif, lacivert bir elbise var. Koyu kızıl saçları, yüksek elmacık kemiklerini vurgulayan bir Fransız bükümüyle toplanmış.

Bana ıslak mendil uzatıyor ve ben yüzümü ve ellerimi ovarken sabırla bekliyor. Hâlâ her yerim titriyor ama bu kanı üzerimden atmam gerek.

O adamın gurultuları hâlâ kulaklarımda musallat olmuş bir hayalet gibi yankılanıyor. Gözyaşlarına boğulmamak için kendimi zor tutuyorum.

"O ne yaptı?" Mist yumuşak ama kararlı bir şekilde soruyor. Belli ki beni zorlamak istemiyor ama cevaplara da ihtiyacı var.

Psikoloji derslerinde bize kurbanlarla uğraşırken böyle yapmamız öğretildi. Sonunun böyle olacağını hiç düşünmemiştim.

Titreyen ellerimi zapt etmeye çalışıyorum ama başaramıyorum. "Onun bir katil olduğunu biliyor muydun?" "Anlıyorum." Kırmızı manikürlü saçları ve elleri parmakları koluna dokunuyor. "Buna tanık olmak zorunda kaldığın için üzgünüm." "Biliyor muydun?" Sesim yükseliyor.

"Hepimiz öyleyiz Zoe," diye rahatlıkla itiraf ediyor. Hayır.

Bunu öylesine söylemedi.

Hepsi katil mi? Mafyadalar, bu yüzden öldürmeleri sürpriz olmamalı, ama hepsi Shadow kadar soğukkanlı mı?

"Bizi bildiğine göre, sana ne olacağını düşünüyorsun?" diye devam ederken sesi yumuşak ve kararlı.

Sarsılarak ayağa kalkıyorum ve yavaşça kapıya doğru geri çekiliyorum. Sis hareket etmiyor. Hâlâ kollarını kavuşturmuş, ağır ağır oturuyor. Arkama uzanıp kapı kolunu kavrarken ve çevirirken bakışlarımı ondan ayırmıyorum.

Bundan sonra nereye gideceğimi bilmiyorum ama bu insanlardan mümkün olduğunca uzağa kaçmam gerekiyor.

Arkamı dönüyorum ama başım güçlü bir göğse çarpıyor. Julian'ın karanlık, soğuk gözleri benimkilere dikilmişti.

O da onlardan biri. Bir katil. Bir katil.

Köşeye sıkıştığım için, kaçış modu imkansız. Savaş o zaman.

Duruşum genişliyor ve kollarım da genişliyor. Adrenalinin coşkusunu tadana kadar enerji damarlarımda vızıldıyor. Eğer ölüyorsam bu onurlu bir ölümdür.

"Rahatla, Zoe." Julian'ın sesi sakindi. Sakin. Sanki öğrencisine ders veren bilge bir profesör gibi.

"Hiç sanmıyorum." Geri itiyorum, böylece ondan ve Mist'ten güvenli bir mesafede oluyorum.

Julian kapıyı kapatır ve içeri girer. "Senin hakkında kapsamlı bir geçmiş araştırması yaptık."

"Zekiymişsin." Arkamdan gelen Mist'in sesinde bir gülümseme var. "Neredeyse kaydını bulamıyorduk."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Julian Mist'in olduğu yere doğru ilerleyip sandalyesinin yanında dururken ben yana çekiliyorum.

Julian gömleğinin manşetlerini kıvırıyor, ellerinde ve kollarında yılan gibi kıvrılan dövmeler ortaya çıkıyor. Her zaman ölümcül hisler verirdi, ama bir sonraki sözleri beni mahvediyor. "Polis olduğunuzu biliyoruz."

İşte bu kadar. Şimdi beni öldürecekler.

Kalbim hızla çarparak kapıya doğru fırladım. Gözyaşları gözlerimi bulanıklaştırıyor. Tek düşünebildiğim Liam ve Elle'in hayatlarını tehlikeye attığımdı. Eğer benim geçmişimi araştırsalardı, onları tanırlardı. Hayatlarını tehlikeye atmamak için ortadan kaybolmalıyım.

Ben hayatta olduğum sürece Elle ve Liam'ın sırtında bir hedef olacak. Mist ve Julian yüzünden değilse bile Shadow yüzünden olacak.

İntikam, taşıyıcı ailemi tehlikeye atmaya değer mi?

"Gölge'den kaçmanız gerekiyor ve işbirliğinize ihtiyacımız var." Kapıya ulaştığımda Mist'in sözleri beni durdurdu.

Göğsüm kabarıyor ve adrenalin kan dolaşımımda hâlâ yüksek. Tek yapmak istediğim kaçıp saklanmak ama bu Liam ve Elle'in hayatını kurtarmayacak.

Yavaşça arkamı dönüyorum. Mist hâlâ rahat bir pozisyonda oturuyor, kollarını kavuşturmuş. Julian da onun yanında saygılı bir koruma gibi duruyor. İkisi de çok sakin görünüyor, bu da tenimin karıncalanmasına neden oluyor.

"İşbirliğime ihtiyacım var derken ne demek istiyorsun?" Sesimin sert ve dengeli olmasına çok sevindim. Pazarlık yapmanın en iyi yolu eşit görünmektir.

"Gölge'den kaçmak istiyorsun, doğru mu?" Sis sorar.

Dikkatlice başımı sallıyorum. Bu artık içimde uyandırdığı sapkın arzularla ilgili değil. Bu onun kim olduğuyla, *ne* olduğuyla ilgili. Babamın bir kopyası. Göz önünde bir canavar.

İçime girdi. Sadece bedenime değil, *bana* da. Onu önemsemeye başladım ve en tehlikeli kısmı da bu. Kurbanlar böyle doğar. Sonunda onları öldürene kadar birlikte yaşadıkları şeytanlar için bahaneler bulmaya devam ederler.

Annemin sefil hayatını yaşamaktansa kalbimi paramparça etmeye hazırım.

Gölge'den kaçmak bir seçenek değil, bir zorunluluktur.

Mist gülümsüyor ve bu gülümseme her zamanki sert gözlerine ulaşıyor. "Polise ihbarda bulunmamıza yardım edersen bunu ayarlayabiliriz."

"Benim adım Hayalet." Julian öne çıkar. "Size bir anlaşma teklif etmek istiyorum."

On Altıncı Bölüm

Her yerde onu arıyorum.

Telefonu kapalı, o yüzden konumunu bulamadım. Göl evini denedim ama boş çıktı.

Erkek arkadaşının izini sürmek istiyorum ama onu öldürebilirim. Ayrıca, o zavallı herifin adını bile bilmiyorum.

Şu Rage Ball... sadece bir takma ad. Benim de onunla ilgili bir şeyim yok. Fırsatım varken Zoe'nin telefonunu çalıp verilerini toplamalıydım.

Onun gözünde zaten bir canavarım, öyleymişim gibi davranabilirim.

Duştan çıktıktan sonra gergin bir el saçlarımı karıştırıyor. Kanla ıslanmış olmak aramama yardımcı olmayacaktı ve... onu korkutmak istemiyordum. Bu yüzden hemen peşinden atlamadım.

Zaten korkudan aklını kaçırmıştı.

Bana attığı o korku dolu bakış aklımdan çıkmayacak. Zoe korkacak bir tip değil. O şimdiye kadar karşılaştığım en meydan okuyan şey, ama onda şu var

kırık bir bebek olduğu anlar. Bu beni neden bu kadar rahatsız ediyor bilmiyorum.

Bacaklarımı pantolonun içine sokuyorum ve üzerime bir tişört geçiriyorum. Kumaş omzumdaki yaraya sürtünüyor ve tıslıyorum.

Başım hâlâ zonkluyor ve ellerim seğiriyor. Şu anda bir Omega dozu harika olurdu ama o zehir konusunda kendime güvenemem.

Zoe'nin o robotik bakışı tekrar görmesini istemiyorum, korkmuş bir kedi yavrusu gibi kaçtıktan sonra olmaz.

Hamamböceğinin boğazını keserken tek düşünebildiğim ölümdü. Elleri kızın üzerindeydi ve bu yüzden ölmesi gerekiyordu. Kimse ona dokunamaz ve yaşayamaz. Şu anda bu kadar basitti.

Sırrımı bildiği için onu susturmam gerektiğini bile düşünmedim. Zoe'nin önünde birini öldüreceğimi hiç düşünmedim.

Şimdi düşünüyorum da, o orada dururken onu öldürmemeliydim. Ben kan ve yıkım içinde boğuluyorum ama o boğulmuyor. Ne kadar güçlü görünürse görünsün.

Güvenli evin merdivenlerinden atlayıp kulübe giriyorum. Açılış saati olduğu için duvarlar yüksek sesli müzikle gümbürdüyor. Terli vücutlar dans edip gülüyor ve ben hepsinin boynunu kırmak istiyorum.

Aradığım kişiyi bulduğumda bu düşünce uçup gidiyor. Yaşlı bir adam Natalie'nin kıçına vuruyor. Şansına, Mist ortalıkta yok. Lachlan vardı. Adamı ayağa kaldırıyor ve ona kapıyı gösteriyor.

Natalie başını eğiyor ve arka taraftaki depoya yöneliyor. Onu takip ediyorum ve kutuları kurcalarken buluyorum.

"Zoe'yi gördün mü?"

Natalie irkiliyor ve yavaşça arkasını dönüyor, dudakları aralanıyor ve koyu teni bir ton soluyor. Bakışları bir kaçış yolu arar gibi yana doğru kayar.

Hiç olmayacak.

Onun üzerinde yükseliyorum ve daha kısık bir ses tonuyla tekrarlıyorum. "Dedim ki. Zoe'yi gördün mü?"

"Hayır." Parmaklarını birbirine kenetliyor. "Artık o kadar yakın değiliz."

"Eğer bir şey saklıyorsan..." Uyarıyı askıda bırakıyorum. Eminim ki Bir şeyler saklıyor ve benim olmayan sabrımı test etmekten daha iyisini biliyor.

Kahverengi gözleri bana bakmadan önce dişleri alt dudağını kemiriyor. Ağzını açıyor, sonra kapatıyor.

"Ne oldu?" Bu saçmalık için zamanım yok.

"Onu daha önce Mist'in ofisine girerken gördüm." "Daha önce mi?"

"Anaokulundan döndüğümde."

Benden kaçtığı sıralarda. Zoe akıllı bir şey değil mi? Le Salon'un yerleşkesi arayacağım son yer.

Bir hışımla Mist'in ofisine çıktım. Kapı kolu güçlü itişim altında neredeyse parçalanıyordu.

Sis ve Hayalet, önlerinde bir sürü kâğıtla kanepede karşılıklı oturuyor. Flame'in hareketsiz bedeni yan kanepeye atılmış, her zamanki gibi uyukluyor.

Hışımla içeri girdim ve Mist'e çıkıştım. "Nerede o?"

Viski şişesine uzanıyor ve amber rengi sıvıyı bardağa boşaltıyor. "Kim?"

"Benimle taşak geçme, yaşlı cadı." Diye bağırdım. "Zoe nerede?"

Kırmızı manikürlü parmağıyla bardağının kenarını çiziyor. "Senden olabildiğince uzakta."

Ona doğru hamle yaptım. Sarsılarak ayağa kalktı. Ghost aramıza girerek onu öldürmemi engelledi.

"Dur." Bir elini göğsüme, diğerini de onunkine koyuyor. Ben ona ters ters bakıyorum, o da bana ters ters bakıyor.

"Seni kanla yıkanırken gördü," diye ısırıyor Sis.

Hayalet gözlerini kısar. "Ne oldu?"

Bir omzumu kaldırıyorum. "Eski bir kin."

Sis parmağıyla beni işaret ediyor. "Senin yüzünden hepimiz tehlikedeyiz."

Nefes alışım yavaşlıyor. "Yani.... Ne? Onu sen mi temizledin?"

"Fark etmez." Kanepeye uzanıyor ve tekrar içkisine odaklanıyor. "Bu herkes için en iyisi."

"Eğer ona parmağını bile sürersen..." Ne yapacağımı bilmiyorum. Sanırım Mist'i öldüreceğim. Ghost'un benden sonsuza dek nefret etmesini ya da canavar unvanının sonsuza dek derimin altına kazınmasını umursamam bile.

"Yeter." Hayalet burnundan nefes alıyor. "Şimdi zamanı değil. İnsanlarımızı bu gece fabrikadan tahliye etmemiz gerekiyor."

"Meşgulüm." Şu anda fabrika, Hades ya da Sıfır Takımı umurumda bile değildi.

"Zaman bulun. Bunun için herkese ihtiyacımız var." Hayalet omzunun üzerinden bir bakış fırlatır. "Sen de Alev. İzlerimizi örtmek için sana ihtiyacımız var."

Flame doğrulup avuçlarının içiyle yüzünü ovuşturmadan önce bir homurtu duyulur. "Çok gürültülü."

Üçünün arasına bakıyorum. "Ne hakkında izlerimizi örtmek?"

"Met Polisi'ne bir ihbarda bulundum," diyor Ghost. "Uyuşturucu fabrikası çöküyor."

Kafamda açlıktan ölmek üzere olan yırtıcı hayvanlar gibi bir sürü düşünce ve soru dolaşıyordu.

Birincisi, Ghost bahşişi nasıl aldı ve bunu bana neden söylemedi?

İki, bu Hades'i çıldırtacak. Bu çok büyük bir yatırım. Polis tarafından basılırsa, kaybettiği parayı yerine koymak için bizi tüketecektir. Bu işle hiçbir ilgimiz olmadığını düşünmesini sağlasak bile.

Üçüncüsü ve en önemlisi, Hades Sıfır Takımı'nın rehinelerinin gitmesine izin vermeyecek.

- Mürekkep dahil.

Buna sevinemiyorum bile. Tüm öfkeli düşüncelerim aynı damara geri akıyor.

Zoe hangi cehenneme gitti?

Bu takıntım giderek daha da güçleniyor. Umurumda değil. Zoe'yi bulduğum an onu yatağıma zincirleyeceğim ve o panik ataklar hakkında uzun uzun konuşacağız. Onu anlamsızca becerdikten sonra. Ya da daha önce. Beni delirtip delirtmemesine bağlı.

"Bitmemiş bazı işlerim var." Gitmek için döndüm. "O

gitti," diyor Hayalet sert ve sakin bir ses tonuyla.

Başım tekrar ona doğru döndü. "Gitti derken ne demek istiyorsun?" "Gitti.

Yok oldu. Kayboldu. *Puf*." Flame, Mist'in yanına oturmak için yürüyor. "Başka bir eşanlamlıya mı ihtiyacınız var?"

"Kapa çeneni, Flame." Uyurken onu daha çok tercih ederdim. "O gitmedi."

Üçüne de baktım ve ne yapacağımı bilemedim.

Kendimi ya da onları ikna ediyorum.

Göğsümde garip bir sessizlik var. Eskiden orada bir kazı vardı. Bir uğultu. Bilmediğim bir şeyin umudu.

Şimdi, tüm o gürültü kesildi. Bir kıpırtı bile yok.

Memnun olmalıyım. Artık hiçbir şey beni rahatsız etmeyecek ve eskiden olduğu gibi konfor alanımın tadını çıkarabileceğim.

Ama ben memnun değilim. Kırmızı görüşümü bulandırıyor. Aklımdaki tek şey şiddet uygulama ihtiyacı.

Öldür

ün.

Maim.

Yok et amına koyayım.

"Gözlerin, seni ucube." Mist içkisiyle beni işaret ediyor. "Sen de bizim gibi detoks mu yapıyordun?"

"Dostum." Hayalet, sanki hepsinin üzerine çıldıracağımdan korkuyormuş gibi sabit adımlarla bana yaklaşıyor.

Geri çekiliyorum ve daha kesin bir tonda tekrarlıyorum. "O gitmedi."

Ofisten hışımla çıktım ve gözetleme odasına girdim. İki muhafız beni görünce saygı duruşunda bulunuyor. İçlerinden biri bana oturmamı teklif ediyor ama reddediyorum. Oturmak istemiyorum. Onu bulmak istiyorum - hayır, *ihtiyacım var*.

Biraz geri sardıktan sonra öğleden önceki güvenlik kamerasını kontrol ediyorum.

Zoe, Le Salon'un ön kapısından tökezleyerek girer. Adımları robotik. Yüzü ve kıyafetleri hamamböceğinin kanıyla lekelenmiş.

Sanki üşümüş ya da *korkmuş* gibi kollarını ovuşturup duruyor.

Duraklatmaya bastım ve kısa bir süre için gözlerimi kapattım. Onu gerçekten onun önünde öldürmemeliydim. Şoktaydı. Belki de zaten bir travması vardı ve ben onu daha da kötüleştirdim.

Onu bulduğumda, bunu telafi edeceğim.

Gözlerimi açıyorum ve oynat tuşuna basıyorum. Onu kameradan takip ediyorum ama asansöre biner binmez ekran kararıyor.

Oynatmaya zorladım, geri sardım ve tekrar başa döndüm. Hala bir şey yok.

Lachlan "Tazminat altında" dedi. Gözetim odasına girdiğini fark etmedim bile.

"Ne?"

Ekranı işaret ediyor. "Öğleden sonra açılış saatine kadar hiçbir şey kaydedilmedi."

"Siktir!" Klavyeyi fırlattım ve onu görebilecek tek kişiye doğru koştum. Scar'ı kulüpte bulamadım ve o da lanet telefonunu açmıyordu.

Bir mesaj gönderdi.

Meşgulüm. Rahatsız etmeyin.

Penceresine tırmanıyorum. Omzumdaki yara açılıyor ve kırmızı tişörtümü ıslatıyor. Dikkat etmiyorum, Zoe ve Scar'ın odasına girene kadar durmuyorum.

Psikopat bebek bağdaş kurmuş meditasyon pozisyonunda oturuyor ve etrafı vanilya kokan mumlarla çevrili. Bazı eski taşlar

Arka planda müzik çalıyor. Tişörtünde parıltıyla 'Killing You in My Mind' yazıyor.

Onu görmezden geliyorum ve odanın her yerini arıyorum. Banyonun düğmesini çevirdiğimde kalbim hızlanıyor. Zoe'nin muhtemelen burada olmayacağını biliyorum ama umut berbat bir şey. Sizi daha iyi bir şey olduğuna inandırır ve sonra her şeyi elinizden alır.

Banyo boş.

Scar'a doğru yürüyorum. "Nerede o?"

Gözlerini açmıyor. "Şu anda meditasyon yapıyorum."

Bütün mumları sönene kadar tekmeliyorum. Yıkım benim işim. Scar tek gözünü açtı ve bana dik dik baktı. "Kıtlık, göt herif."

"Nerede o?"

"Sana soran ben olmalıydım."

"Benimle dalga geçmeyi bırak ve nerede olduğunu söyle, psikopat bebek." "Gerçekten bilmiyorum. Her zaman karanlıkta kalıyorum."

"Karanlıkta bırakılmayı seviyorsun."

Gözlerini kapatıyor ve masayı işaret ediyor. "Sana bir şey bıraktı."

Zoe'nin orada saklanıp beni korkutmak için beklediğini düşünerek masaya doğru ilerliyorum. Korkmuş gibi yapacağım. Sorun değil.

Hayır.

Yakın bile değil.

Masanın üzerinde bir kağıt parçası var. İşte bu kadar. Küçücük bir kağıt parçası.

Gölge,

Beni kırdın, umarım bu da seni kırar. Zoe.

On Yedinci Bölüm

Altı hafta sonra,

Yumruğumu adamın suratına defalarca indiriyorum. Kan, bandajla sarılı eklemlerimi kaplıyor. Onun mu benim mi bilmiyorum ama durmuyorum ya da umursamıyorum.

Her yumrukta yüzü tanınmaz hale geliyor. Burnu kırılır ve açık ağzından birkaç diş düşer. Kalabalık daha fazlasını istemek için çılgına döner. Şiddet onları heyecanlandırır ve sadece seyirci olsalar bile kendilerini canlı hissetmelerini sağlar.

Boksörün antrenörü ve ekibi durmam için bana bağırıyor. Durmadım.

Henüz şiddetten nasibimi almadım. İzledikçe bulanan kalabalığın aksine benim iştahım doymak bilmiyor.

Adam bir gümbürtüyle dizlerinin üzerine düşer ve kan kusar. Bilincini hızlı ve sert bir şekilde kaybediyor ve muhtemelen şoka girecek.

Sikerim böyle işi.

Kendi kategorisinde en güçlü olması gerekmiyor muydu? Benden daha ağır ve yıllardır dövüşen birini bile aldım. Neden karşılık vermiyor?

Vur bana.

Onu sarsıyorum ama kan şırıltıları arasından sadece acı iniltileri sızıyor.

Güçlü kollar beni geri itti. Hayalet. "Onu öldürüyorsun."

Bilinci yerinde olmayan rakibime tekme atıyorum ve o da büyük bir gürültüyle geriye doğru düşüyor. Kalabalık sağır edici bir heyecanla kükrüyor. Dövüş organizatörleri arılar gibi ona doğru üşüşüyor. Bir doktor ona bir şey enjekte ederken antrenörü onu sallıyor.

Damarlarımda hâlâ adrenalin akıyor ve Ghost'un tutuşuna karşı mücadele ediyorum. Ne için, bilmiyorum. Vurmaya ve vurulmaya ihtiyacım var ama bilinçsiz bir rakip bunu sağlayamaz.

Peri boylu bir esmer, adamın gevşek kas yığınının yanında dizlerinin üzerine çöküyor. Hıçkırarak ağlıyor ve gözlerini açması için adama yalvarıyor. Adamın etrafındaki kalabalığın hiçbiri ona dikkat etmiyor, ama ben ediyorum.

Zayıf biriydi, ama birini kendisi için bu şekilde ağlatabiliyorsa farklı bir güce sahipti.

Asla sahip olamayacağım bir şey.

Belki de bu geceyi kaybettim.

Zaten bu yeraltı maçlarına kazanmak için gelmiyorum. Her gece farklı bir adrenalin patlaması yaşıyorum, böylece kanlı varlığımı unutabiliyorum.

Dövüşün yavaş yavaş sistemimden çıkmasıyla Ghost'un beni ringin dışına sürüklemesine izin verdim. Dışarıya çıkan yolda yürürken kalabalık tezahürat ve alkışlarla patlıyor. Erkekler tebrik etmek için omuzlarımı sıkıyor ve kısa etekli kadınlar bana imalı sözler söylüyor ama ben hepsini duymazdan geliyorum.

Hayalet beni dışarı çıkarırken arka planda sesler kesiliyor. Orada birkaç muhafız bekliyor, Lachlan da dahil. Ghost'u gelip çılgınlığımı durdurması için çağıran kişi o olmalı. Hakkını yemeyelim, o ve diğer muhafızlar beni bir kez durdurmayı denediler ama bu onlara birkaç kırık kaburga ve burun kazandırdı. O zamandan beri Hayalet'i çağıracak kadar akıllılar.

Arkadaşım beni Mercedes'inin ön koltuğuna itti ve direksiyona geçti.
Lachlan ve diğerleri araba caddede hızlanırken saygıyla eğilirler.

Koltuğuma yığıldım, hâlâ yarı çıplaktım. Rakibimin ve biraz da benim kanım parmak eklemlerimi ve göğsümü kaplıyor. Başlangıçta bana vurmasına izin verdiğim için alt dudağım yanıyor.

Omega'nın yoksunluk semptomları şimdilik arka planda sessiz kalıyor, ancak gerçekten detoks yaptığım için geri dönecekler.

"Bebek bakıcısı gibi mi görünüyorum?" Ghost'un sesi direksiyonu sıkıca kavrayışıyla eşleşiyor.

"Bu sadece bir maç." Sesim de hissettiğim kadar kopuk çıkıyor.

"Eğer seni her seferinde durdurmazsam, onları öldüreceksin. Şu anda ihtiyacımız olan son şey cesetleri temizlemek."

"Sakin ol dostum. Bilinci yerinde olmayan bir rakibi öldürmem. Bunun neresi eğlenceli?"

"Kafanı oyuna vermeni istiyorum." Ghost bana sert bir bakış fırlattı. "İkinci fabrikayı yıkmak için herkesin katkısına ihtiyacımız var."

"Elbette. Sadece bana ne yapacağımı söyle."

İkinci fabrika ya da Hades umurumda değil. Biraz umursamamın tek nedeni arkadaşlarımızdan biri olan Hawk'a işkence ediliyor olması ve onu çıkarmamız gerekiyor. Hepsi bu kadar. Ink yakın zamanda Çukur'dan ayrılmayacak.

"Her şeyden önce," diyor Ghost. "B o k s ö r l e r e yumruk atmayı bırakın."

"Benimle idman yaparsan yaparım." Ona ters ters baktım. "Ama sen aşk hayatınla ve tek boynuzlu at olmakla çok meşgulsün."

Araba Le Salon'un önünde durdu. O bir kelime daha etmeden arabadan indim.

Güvenli eve doğru ilerlerken benim hızıma ayak uyduruyor. "Bütün bunlar Zoe'yle mi ilgili?"

Onun adını duymak bile zaten taze olan yarama bıçak gibi saplanıyor.

Öfke, acı ve özlemin karışımı görüşümü kaplıyor, ama hepsini kovuyorum. Onu düşünmüyorum.

Onu bulana kadar, onu hiç düşünmeyeceğim.

Ya da her gece bir şişe viskinin içinde boğulurken kendime böyle söylüyorum. En azından Omega'dan kurtulmaya çalışıyorum.

Hayalet uzun ve derin bir iç çeker. "O gitti. Bırak onu."

Bir şeye takılıp kalırsam, hiçbir şey yapamayacağımı herkesten daha iyi biliyor olmalı.
- kesinlikle *hiçbir şey* beni buna sahip olmaktan alıkoyamaz.

Arkasında büyük bir boşluk bıraktı ve bu boşluğu doldurana kadar onu yalnız bırakmayacağım.

o.

O günden beri deli gibi koşturup duruyorum. Gölü takip ettim
birinci sınıf bir sürüngen gibi. Şimdiye kadar tanıştığı herkesi bulmaya çalıştım.

biliniyor. Hiçbir sonuç çıkmadı. Sanki buhar olup uçmuş gibi.

İşte o zaman bunun Sıfır Takımı'nın işi olduğunu anladım. Onu başka biri saklasaydı bulabilirdim - tanık koruma programı da dahil.

Mist benim hedefim oldu çünkü o yaşlı cadı onunla teması olan son kişi. Onu konuşturmak için elimden geleni yapacağım.

"Gitmedi," diye mırıldandım.

Tam bir şey söyleyecekken Elle güvenli evden çıkar. Üzerinde sade bir kot pantolon ve Scar'a ait olması gereken pastel yeşil bir tişört var. Uzun kahverengi saçları makyajsız yüzünün iki yanına dökülüyor.

Ghost'un hoşlandığı yeni bir garson. Ya da daha çok onu takıntı haline getirmiş.

Çok garip. Ghost'un romantik bir ilişki içinde olduğuna inanmadan önce uzaylılar tarafından kaçırıldığına inanırdım.

Elle çetin cevizdir ve kendini korumasını bilir ama ona güvenmiyorum. Özellikle de o gün beni göl evine kadar takip ettikten sonra. Sanki onu bir yerden tanıyor gibiyim. Yüzünü hatırlamamak beni rahatsız ediyor.

Yumuşak yüz hatları ve elektrik mavisi gözleri unutulmamalı, peki onu daha önce nerede gördüm?

Ghost'un yanına sokulmadan önce bana dikkatli bir bakış fırlatıyor. Dudakları gülümsemeye en yakın şekilde hareket ediyor. Elle'e olan son takıntısı, Hades, fabrika ve Sıfır Takımı'yla ilgili tüm kaosa rağmen gevşemesini sağladı.

Onun için mutlu olmalıyım, ama ben dar kafalıyım, bu yüzden içeri girip onları kendi hallerine bırakıyorum.

Odama girer girmez dolabı açıyorum ve gece için aldığım viski şişesini kapıyorum. Bir bardakla uğraşmıyorum ve yanık neredeyse boğazımı kesene kadar içiyorum.

Faydası yok. Bunların hiçbiri işe yaramıyor.

Zoe'yi bulamazsam, ödünç alınmış bir hayat ve ödünç alınmış her şeyle bu ödünç alınmış zamanda sıkışıp kalacağım.

Zoe dünyama girdi ve bana meydan okudu. Sadece bu da değil, uzun zamandır ölü olduğunu düşündüğüm bir yanımı da ortaya çıkardı. Sanki hiç orada olmamış gibi hayatımdan çıkıp gitmesine izin vermem mümkün değil.

İçme çılgınlığımın bir yerinde yatağa düşüyorum. Zihnim Mist'i öldürmeden konuşturmanın yollarıyla dolup taşıyor. Hawk'ı Hades'in pençelerinden kurtarmayı takıntı haline getirmişti ve ben de bunu kendi çıkarlarım için kullanmayı düşündüm.

Avantaj. Onu kaçırıp hayatıyla tehdit edebilirim çünkü ondan nefret ediyormuş gibi yapsa da nefret ettiğini sanmıyorum. Aksi takdirde, Hades Hawk'a işkence videosu gönderdiğinde neden kendini kaybetsin ki?

Hawk'a zarar vereceğimden değil, ama yaşlı cadıya karşı iyi bir pazarlık kozu.

"Beni aramayı bırak." Yanımdan yumuşak bir ses geliyor.

Parmaklarımdan sarkan şişeyle yuvarlanıyorum. Zoe yatağımda kan bulaşmış siyah elbisesiyle oturuyor. Neden gittiğinin acımasız bir hatırlatıcısı. Onun illüzyonu şişeyle işimin neredeyse bittiği anlamına geliyor ve bunun bir illüzyon olduğunu biliyorum ama yine de onu izliyorum. Kokusu zamanla kayboldu, ama koyu yeşil kapıları aynı kaldı. Sarışın saç telleri ağzı ve burnu da kan içinde.

Gözleri hüzünlü ve yaşlarla çevrili. "Bırak beni, Gölge." "Asla."

Ses tonum sessiz.

Benimle olduğu sürece benden istediği kadar nefret edebilir. Kahretsin, bana vurmasına izin vereceğim ve tepki vermeyeceğim. Eğer istediği buysa, onun için kendi derimi yüzüp kanımı akıtabilirim.

"Sonunda aklını mı kaçırdın?" Girişten sıkılmış bir ses sesleniyor. Zoe'nin illüzyonu kaybolur.

Şişeyi ona fırlattım.

Alev eğilir. Şişe arkasındaki duvara çarparak kırılır. Parçalanmış cam ve viski kalıntıları yere düşer.

"Sana da merhaba." Bir eli cebinde yatağımın yanında dururken kaşlarını kaldırıyor. "Bok gibi görünüyorsun."

"Siktir git." Kafama bir yastık geçirerek onun varlığını siliyorum. Belki o giderse, Zoe geri döner.

"Yardımımı ister misin?"

"Bulduğumda sana söylerim." Sesim yastık yüzünden boğuk çıkıyor. Flame'in istihbaratını Mist'i tehdit etmek için kullanabilirim. "Şimdi defol git."

"Kaybolduğu günün görüntülerine ulaştım. Adı neydi? Z bir şey."

Sözleri sarhoş beynime bir ayıklık iğnesi gibi geldi. Yastığı fırlatıp atıyorum ve yavaşça doğruluyorum. Flame'in sanki beni yakaladığını biliyormuş gibi kendini beğenmiş bir ifadesi var.

"Kameralar tazminat kapsamında değil miydi?"

diye sordum. "Hayır. Görüntüler temizlendi."

Lanet olası yaşlı cadı. Bunu neden düşünemedim?

Sendeleyerek ayağa kalktım. "Ver onu bana."

"Karşılığında bana bir iyilik borçlu olacak mısın?"

"Evet." Eğer ruhumu şeytan Hades'e satmamış olsaydım, şu anda her şeyi yeniden satmaya hazır olurdum.

Flame bir sigara alır ve dudaklarının arasına sıkıştırır. "Yarın hazır olacak."

Sonra da kapıdan çıkar.

Heyecan damarlarımda dolaşıyor, s a r h o ş l u k sersemliğini kovalıyor. Yarın daha erken gelemezdi.

İlk defa, Zoe'nin illüzyonu kaybolduğu için kızgın değilim. Ona ne olduğunu öğreneceğim ve sonra da onu yakalayacağım.

Bu sefer asla kaçmayacak.

On Sekizinci Bölüm

Üzerimde bir gölge beliriyor, karanlık ve meçhul, ama o olduğunu biliyorum.

Düzensiz kalp atışları neredeyse boğazımdan dışarı fırlıyor. Garip bir his, boğucu, ama parmaklarımı koyamadığım başka bir şey daha var.

O benim için burada.

Bu sefer beni yalnız bırakmayacak.

Korkmam, sarsılmam ve savaşmam gerekiyor ama bedenimin başka fikirleri var. Kalçalarımın arasındaki boşluk - hiçbir şey yokken - sıkılıyor ve meme uçlarım geceliğimin ince kumaşına karşı sertleşiyor.

Varlığımdaki her lif beni kaçmaya ve yok olmaya itiyor.

Tamamen hareketsiz kalıyorum.

Ellerim yüzüne dokunmak için seğiriyor. Onu öpmek için. Bunun hayal gücümün başka bir hastalıklı oyunu olmadığından emin olmak için.

Bir parmağını yanağıma uzatıyor. Teni yanağıma değdiği anda eriyip buharlaşıyor.

"Hayır!"

Çarşafların üzerime dolanmasıyla irkilerek uyanıyorum. Ter sırtımdan aşağı süzülüyor, geceliğimi tenime yapıştırıyor. Sert nefes alışımın sesi bir insandan ziyade kapana kısılmış bir hayvanı andırıyor.

Bu bir rüya. Hayır. Bir kabus.

Kollarımı ortama sarıp nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum.

Bir aydan fazla oldu. Le Salon'da kopan kıyameti atlatmış olmalıydım. Ülkenin diğer ucunda yeni bir başlangıç yapmalıydım. Keşke rüyalarımdan kaybolsa. Bazen orada beliriyor, o uğursuz gözleriyle beni izliyor. Diğer zamanlarda, kanla yıkanıyor ve bir iblis gibi gülüyor. En nefret ettiğim rüyalar beni becerdiği zamanlardır. Sert. Sert. Özür dilemeden. Kalınlığını içimde hissedebiliyordum, kaygan göbeğime girip çıkıyordu. Onun rüya versiyonunun beni nasıl açtığını ve beni nasıl hastalıklı bir zevke sürüklediğini asla unutamam. Hatta boşaldım bile. birkaç kez.

Lanet olası hormonlar.

Utanarak uyanıyorum. Her seferinde kendime ondan neden kaçtığımı ve ondan neden etkilenmemem gerektiğini hatırlatmak zorunda kalıyorum. Sadece 'annem olmayacağım' mantrasını tekrarladıktan sonra bulanıklığı gidermeyi başarıyorum.

Bu sonu gelmeyen bir kısır döngü.

Çarşafları itiyorum ve tökezleyerek ayağa kalkıyorum. Uyanmam gereken saatten yarım saat erken ama zaten daha fazla uyuyamayacağım. Eğer uyursam, onu rüyamda görmeye devam edebilirim.

Hayır. Oraya gitmiyorum.

Küçük banyoda hızlı bir duş alıyorum. Ghost ve Mist'in bana sağladığı ev York'ta bir köyün eteklerinde küçük bir mülk.

Köylüler çok iyi ve misafirperver. Çocuklara kitap okuduğum ve kadınların trajedilerini dinlediğim bir sığınma evi bile buldum. Onların hikayeleri kalbimi kanatıyor ama bu beni kendi hikayelerimden uzaklaştırıyor. Tüm enerjimi, psikoloji derslerinde bize öğrettikleri gibi başa çıkmalarına yardımcı olmak için harcıyorum. Mağdur sonrası bakım, kuvvetlerdeki en sevdiğim dersti.

Dinleme becerim, bu kadınların uzun süre ihmal edildikten sonra kendilerini önemseyen birilerinin olduğunu görmelerine yardımcı oluyor. Sadece ağlayacakları bir omuz olmak, çöp olduklarına inandırılmış kadınlar için yeterli olabilir.

O kadınların ve çocuklarının hayatlarına faydalı olmak bana bir varlık hissi veriyor. Sanki varlığımın intikam dışında başka bir amacı varmış gibi.

Bu ve...

Elimi karnımın üzerine koyuyorum. Henüz belli bile değil ama derimin altındaki yaşamı hissedebiliyorum.

Buraya geldiğim ilk haftadan sonra her uyandığımda kustum ve bütün gün başım döndü. Başlangıçta, o adamın ölümüne ve Gölge'nin bunu yaparkenki duygusuz gözlerine tanık olmanın şokundan kaynaklandığını düşündüm. Yaptıklarını gördükten sonra bile onu özlediğim için tiksindiğimi düşündüm.

Sabah bulantılarım ikinci hafta boyunca da geçmeyince yerel hastaneye gittim. Doktor sonuçlarımı getirdiğinde bıçaklanmış gibi görünüyor olmalıydım çünkü doktor nabzımı kontrol etmeye devam etti.

Hamile.

Ona yıllardır seks yapmadığımı söyledim. Hamile olamam. *Gidip makinelerinizi kontrol edin, bayan.*

Sonra anladım. Göl evindeki o gün Shadow her yerime boşalmıştı. Doktora göre, bu beni hamile bırakmak için yeterliymiş. Yumurtlama dönemimde sperm vajinama girebildiği sürece penetrasyon gerekli değil.

Ben hamileyim.

Bazen ben bile inanamıyorum.

Buraya geldiğimde, bir süre oyalanmayı, radarın altında kalmayı, sonra Johnny'yi aramayı ve teklifini kabul etmeyi planladım. İntikamımı sürdürmek için en iyi şansım Başkan Joe'nun altında çalışmak ve onu içeriden yok etmek.

Fabrika hakkında ispiyonculuk yapmak yeterli değil. Onun her şeyini kaybettiğini görmek istiyorum, tıpkı anneme gençliğini, özgürlüğünü ve sonunda hayatını kaybettirdiği gibi.

Ayrıca Liam ve Elle ile gizlice buluşmayı ve iyi olduğumu onlara bildirmeyi planladım.

Hamilelik haberi her şeyi değiştirdi.

Eminim bir yerlerde benim gibi kırık ve nefret dolu birinin anne olmaması gerektiği yazıyordur.

Ancak doktor kürtajı önerdiğinde neredeyse yüzüne tekme atacaktım. Kendi canımı ve kanımı öldürmemin imkanı yok. Çocuğu zaten seviyorum. O ya da o, içimdeki derin bir içgüdüyü çağırıyor. İlkel ve açıklanamaz bir şey.

Annemi pek hatırlamıyorum. Onun intikamını alma ihtiyacını hatırlıyorum. Ölü gözlerini ve mırıldanarak resimlerle konuşmak gibi garip bir huyu olduğunu hatırlıyorum. Garip bir şekilde, onun sıcaklığını ya da bana olan sevgisini hatırlamıyorum.

Kısmen, tüm iyi anıları gömdüğüm ve sadece onun intikamını alma ihtiyacını hatırladığım için kendimin çocuk versiyonundan nefret ediyorum Ama belki de bu, neden her şeyimle anne olmak istediğimin bir parçasıdır.

Bu bebekle tanışmak için gün sayıyordum.

Ama onları güvende tutmak için intikamımdan vazgeçmem gerekiyor - şimdilik.

Ayrıca hayatları benimkinin bir kopyası olmasın diye onu Shadow'dan da korumalıyım.

Soğuk su üzerime vururken başımı banyonun duvarına yaslıyorum.

Keşke o bulutlu gözler beni rahat bıraksa. Son karşılaşmamızı milyonlarca kez tekrar ettim.

Belki de çok sert davrandım. Belki de ona o kadar isim takmamalıydım. Belki de benim önümde birinin boğazını kesip kan banyosu yapmamalıydı.

Bunun üzerine düşünmek anlamsız.

Shadow olması gerektiği gibi hayatımdan çıktı.

Suyu kapatıyorum ve gövdemi bir havluya sarıyorum. Yatak odasına girdiğimde kot pantolonumu ve hafif bir kazağımı giyiyorum. Ev rahat ve bir köylünün rüyası diyebileceğim türden. Ahşap yer yer gıcırdıyor ama taştan yapılmış bina sağlam.

İki orta boy kanepe, mutfağa bakan salon alanını süslüyor. Turuncu perdelerle örtülü küçük pencereden sabahın erken saatlerinin gri tonu yayılıyor.

Kasabanın çiçekçisi Lisbeth'in barınakta gönüllü çalıştığım için bana teşekkür olarak verdiği kahve makinesini açıyorum. Oğlundan bir Noel hediyesi olduğunu söyledi ama bu şeyi sevmiyor ya da anlamıyor.

Ghost ve Mist'in böyle bir eve nasıl sahip olduklarını bilmiyorum ama minnettarım. Mükemmel bir kaçış.

Kahve hazır olduğunda bir bardağa doldurup dışarı çıkıyorum.

Temiz hava burun deliklerime giriyor ve iç çekerek onu içime çekiyorum. Çiçek tarlasına bakan verandada duruyorum. Yüzlerce parlak lale, bir renk senfonisi içinde toprağı kaplıyor. Birkaç bahar soğanı oraya buraya bakıyor. Güneş doğarken uzaktaki gökyüzünü mor ve turuncu tonlar dolduruyor.

Günün en sevdiğim zamanı. Dünya sessizdir ve sadece ben ve doğa vardır. Verandada kahvemi yudumluyorum, sonra önlüğümü ve eldivenlerimi giyip tarlaya gidiyorum.

Bu enfes çiçekleri kasabadaki çiçekçilere satarak iyi bir yaşam sürüyordum. Tanrıya şükür kira ödemek zorunda değilim yoksa sokağa atılırdım.

Gökyüzü kasvetli olmaya başlasa da kuş cıvıltıları yukarıdan günü karşılıyor. Ne zaman kapalı bir gökyüzü olsa, o gözleri hatırlamadan edemiyorum. O her zaman hava kadar küstahtı.

Cidden, ihtiyacım olduğunda 'zaman her şeyi iyileştirir' lafı nerede? Gölge bütün gün, *her* gün aklıma düşüp duramaz. Ama yine de, zamanın her şeyi iyileştiremeyeceğini herkesten daha iyi bilmeliyim.

Dikkatli ve sabit ellerle lale yetiştirmeye odaklanıyorum. Bu işi yapmayı ve barınakta gönüllü olmayı ne kadar sevsem de, bu benim için kalıcı bir yer olamaz.

Çocuğumu büyütebileceğim daha güvenli bir yer olmalı. Birliklere geri dönemem. Sis ve Hayalet'le anlaşmamızın bir parçası da ölümümü sahneleyecekleriydi.

Bir: çünkü liderlerinin -her kimse o- haini Ghost'un öldürdüğüne dair kanıta ihtiyacı var.

İki: böylece polis davamın dinlenmesine izin verdi.

Üç: Shadow yüzünden. Hayatta olduğumu düşünürse beni bulmak için her şeyi yapar ve buna Liam ve Elle'nin hayatlarını tehlikeye atmak da dahil. Öldüğümü düşünürse onlara yaklaşmaz.

Vekil ailemi düşündüğümde içimi bir keder kaplıyor. O korkunç günde bana verdiği bileziği bile kaybettim. Liam ve Elle'in öldüğümü düşünmelerini istemiyorum ama onları Shadow'dan korumak için her şeyi yaparım. Ghost ölüm haberimi son çare olarak saklamayı kabul etti, bu yüzden anlaşmanın kendi payına düşen kısmına sadık kalmasını umuyorum.

"Bu gangster işi bizim geldiğimiz dünyaya kıyasla hiçbir şey." Mist o gün bana gerçekte ne olduklarını bilmekte ısrar ettiğimde şöyle demişti. "Biz kiralık katilleriz. Bildiğimiz tek şey cinayet. Cesaretini sevdim Zoe ve senin de ikincil hasar olmanı istemiyorum. Kendini korumak istiyorsan bizim gibi insanlardan uzak dur."

Mist'in saçma sapan biri olduğunu biliyorum ama bu gerçekleri duymak gerçeği yerle bir etti. Onca yıl boyunca Shadow Nonna'dan ayrı kalmış, bir katile dönüşmüştü.

Bazen bunun nasıl bir his olduğunu ve içlerinden herhangi birinin bu konuda söz hakkı olup olmadığını merak ediyorum. Sis, Hayalet ve Gölge ne oldukları konusunda çok iddialı görünüyorlar. Soğukkanlı imajına uyan acımasız, hesapçı insanlar. Ama kalpsiz midirler? Belki de.

Ama belki de değillerdir. Belki de derinlerde, hikayenin başka bir tarafı vardır.

Umursamamam gerektiğinden değil. Lanet olsun bana.

Yeni ekilmiş lalelerden oluşan bir sepet taşıyıp bisikletimin önüne yerleştiriyorum. İş kıyafetlerimi çıkardıktan sonra tırmanıyorum ve uzun yola çıkıyorum. Ağaçlar uzakları süslüyor. Evimiz kasabadan biraz uzakta ama her sabah bisikletle yirmi dakikalık güzel bir yolculuk harika oluyor.

Çiçekçi dükkânının sahipleri Bay ve Bayan George beni kocaman kuzeyli gülümsemeleriyle karşılıyor.

İkisi de iri yarı ve altmışlarında bir çifte göre çok sağlıklı görünüyorlar. Öte yandan, York'taki çoğu insan stres altında değil ve yaşam oranları şüphesiz Güney'deki bizlerden daha yüksek.

Mark sepetimi alıyor ve seçtiklerimi onaylayarak başını sallıyor. Çiçekleri eşi Lisbeth'e verdikten sonra sordu. "Bir fincan çay ister misin?"

Dirseklerimi tezgâhın üzerine koyup sırıtıyorum. "Kahvemi içtim ama beni bilirsin, daha fazlasına hayır diyemem."

Mark kobalt mavisi gözlerini bana dikmek için bir dizi güzel yaban mersini dizmeye ara veriyor. "Bir fincan çay dedim. Bu çay demek, genç bayan."

"Kahve istiyorum."

"Sen İngiliz misin ki? Muhtemelen savaştan sonra aramıza sızan Fransızlardan birisin."

"Dramatik olma Mark." Lisbeth sağdaki bir kapının ardında kaybolmadan önce başını sallar.

Elimi kalbimin üzerine koyuyorum ve nefes alıyormuş gibi yapıyorum. "Bunu hiç düşünmemiştim ama belki de öyleyimdir."

Huffs. "Lanet olası Fransızlar."

"Lanet İngilizler. Hayır, öyle değil." En komik Fransızcamı takınıyorum ve çılgınca el kol hareketleri yapıyorum. "*Pfft. Les Anglais!!*"

Mark kahkahalar atıyor ve göbeği derin kahkahalarla hareket ediyor. Kendimi tutamayıp onunla birlikte gülüyorum.

Le Salon'dan çıktığım ve bir daha arkama bakmadığım o günden beri beni ayakta tutan şey bu basit, sıcak kalpli alışverişler.

Lisbeth elinde ev gibi kokan kahve dolu büyük bir kupayla geri dönüyor. Dükkânlarının tamamından ev hissi sızıyor. Çocuklarının çerçeveli resimleri tüm duvarları kaplamış. Biri pilot. Diğeri bir öğretmen - kahve makinesi için teşekkür etmem gereken kişi. Üçüncüsü ise basit bir çiftçi. Mark ve Lisbeth hepsiyle gurur duyuyor. Birinden bahsetmeden diğerinden bahsetmezler.

Lisbeth ve Mark gibi normal ebeveynlere sahip normal bir ailede büyüseydim nasıl hissederdim? Utanç verici bir varlık olmazdım. Başarılı bir kariyerim bile olurdu. Bir ailem olurdu. Noel'de anneme bir kahve makinesi getirebilirdim ve o da bunu güneyli kıza verebilirdi.

Hayal kurmayı bırak, Zoe.

"Bugün çocuklara kitap okuyacak mısın?" Lisbeth kalın bir kuzey aksanıyla soruyor.

"Elbette." Kahvemden bir yudum alıyorum. Ev yapımı. Nefis. "Hangi hikâyeyi okuyacağımı tartışıyordum."

"Siz güneyliler her şeyi fazla düşünürsünüz." Sırıtıyor. "Hayatınızı yaşayın ve seçimleri unutun."

Keşke bu kadar kolay olsaydı.

Ben de Lisbeth'e gülümsüyorum. Kırışıklıklarından mı yoksa kısa, beyazlayan saçlarından mı bilmiyorum ama bana Nonna'yı hatırlatıyor. Gölge'nin karanlığındaki tek ışık. Sık sık nasıl olduğunu merak ediyorum. Veda edemedim ama keşke her şeyin cehenneme döndüğü o gün onu son bir kez görebilseydim.

Mark ve Lisbeth ile rahat bir sohbetin ardından kahve için teşekkür ediyor ve kasabada her zamanki market alışverişimi yapıyorum. Süper şirin kız elbiseleri buluyorum ve aşık olmaktan kendimi alamıyorum.

Umarım bir kızım olur.

Dayanamayıp elbiseyi ve sevimli küçük tavşanlı sarı ayakkabıları alıyorum. Evin merdivenlerini çıkarken aptal gibi sırıtıyorum.

Yeni bir hayat. Sadece ben ve

bebeğim. "Günaydın, Zoe."

Adımımın ortasında donup kaldım. Market poşeti elimden düşüyor ve bir şangırtıyla ahşap zemine çarpıyor.

Sesin kaynağı verandamın köşesinde duruyor. Hayalet.

Her zamanki takım elbiselerinden birini giyiyor ve duruşu dik ama gergin değil. Yüzündeki çizgilerde bir parça yorgunluk beliriyor. İşte

Ama onda farklı bir şey var. Gözleri. Eskiden hesapçı ve gizemliydiler, ama şimdi kara kaşları sanki üzgünmüş gibi görünüyor?

Bu hiç mantıklı değil. Hayalet aslında Le Salon'un lideri. Adını sık sık duyuyordum ama o bana söyleyene kadar Julian ve Ghost'un aynı kişi olduğunu hiç düşünmemiştim.

O zaman tüm iletişimi kesmeye karar vermiştik. Evimin -onun evinin- verandasında duruyor olması en hafif tabirle endişe verici.

Belki de Shadow'un adına buradadır. Ne de olsa onun arkadaşı. Sarsıcı bir düşünce daha aklıma geldi.

Hayalet beni almak için Gölge'yle mi geldi? Geri adım atarken bakışlarım yana kayıyor.

Neden şeytanın ortaya çıkıp beni karanlığa çekmesini beklediğimi bilmiyorum. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi gümbür gümbür atıyor ama dehşete kapılıyorum, bunun nedeni korku değil. Sıcak bir beklenti patlaması beni iliklerime kadar dolduruyor.

"Burada değil," diyor Ghost sanki aklımı okuyormuş gibi. "Sana söz vermiştim."

Ona tuhaf tuhaf bakıyorum, neden ortaya çıktığına hâlâ güvenemiyorum.

Yerde duran market poşetine uzanıyor. Kapıp göğsüme yakın tutuyorum. "İstediğin bir şey var mı?"

Ses tonumun ısırıcı olmaması gerekiyordu. Ghost'u kışkırtmamalıyım. Ya beni bu evden kovmak için buradaysa? Hala buradan nereye gideceğim konusunda net bir hareket tarzı oluşturamadım.

"Elle geliyor."

Ona bakıyorum, duruşum genişliyor. Hayalet, katil ya da her neyse umurumda değil. "Ona ne yaptın?"

Dudakları hüzünlü bir gülümsemeyi andıran bir şekilde seğiriyor. Kaşlarımı çattım. İlk kez bir gülümseme belirtisi gösterdi. "Asıl soru şu olmalı: O ne yaptı? Onun cesaretiyle gurur duymalısın. Seni aramak için aramıza sızdı."

Kalbim neredeyse yere düşüyordu. Şu salak. *Lanet* olası salak. Ortadan kaybolmam durumunda yerinde kalmayacağını bilmeliydim ama Liam'ın onu güvende tutacağına güvenmiştim. Neden onun Le Salon gibi bir yere sızmasına izin versin ki?

Elle'i tanıyorum, muhtemelen Liam'ı benim dinlemediğim gibi dinlememiştir.

Hayalet'in sahip olduğu merhamet kırıntısına yalvarırken sesim yalvarıyor. "Kendi iyiliği için fazla cesur. Ona biraz akıl vereceğime söz veriyorum.

Lütfen ona zarar vermeyin."

Uzun saniyeler boyunca sessiz kaldı. Ben de aynı süre boyunca nefesimi tutuyorum ve işte o zaman daha önce kaçırdığım şeyi görüyorum. Ghost... kalbi kırık. Anlayabiliyorum çünkü durumumu kabullenmeye çalışsam da Shadow'dan ve labirentinden ayrıldığım günden beri böyle hissediyorum.

"Ona zarar vermek gibi bir niyetim yok." Sözleri kendinden emin, her türlü şüpheyi çürütüyor. "Mist'le birlikte buraya doğru yola çıktığını bilmenizi istedim. Gideceği yeri bilmiyor, bu yüzden Mist'e yönünü değiştirmesini söylememi isterseniz, şimdi bana söylemenin tam zamanı."

Başımı salladım. "O da gelebilir."

Kardeşimin hayatı konusunda onlara güvenmem mümkün değil. Ayrıca, onu çok özlüyorum. Elle'in benim için o dünyaya sızdığına inanamıyorum. Aptal herif. Bunun için onu tokatlayacağım - ona ölene kadar sarıldıktan sonra.

"Pekâlâ." Hayalet başını sallar ve gitmeye başlar.

"Ve..." Arkasından sesleniyorum ve durup yavaşça bana doğru dönüyor. Boğazımdaki yumru ne kadar yutkunsam da geçmiyor. "Gölge öldüğümü biliyor muydu?"

"Bunun için neredeyse beni öldürüyordu." Hayalet'in dudakları seğiriyor ama bu tam olarak bir gülümseme değil. "Ölümünü tezgahladığını da biliyor, bu yüzden senin için gelmeye çalışacak. Numaram sende var. Bir şeye ihtiyacın olursa ara."

Gölge benim için geliyor.

Heyecanlanmalı mıyım yoksa korkudan aklımı mı kaçırmalıyım bilemiyorum. Ya da ikisinden de.

On Dokuzuncu Bölüm

Elle asla sarılmazdı. Bundan tutkuyla nefret ederdi ve ben de onu bu konuda kızdırmayı severdim.

Bu yüzden kollarıma koştuğunda, şaşkınlık ve diğer çözülemeyen duygularla boğuldum. Kolları beni sarana kadar buna ihtiyacım olduğunu bilmiyordum.

Ona tekrar sarıldım ve gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. Onu özlemiştim. Kusurlu da olsa küçük hayatımızı özledim.

Gerçek bana hızlı ve sert bir şekilde çarptı. Hayatımı ne için terk etmiştim? İntikam için mi? Ben hiçliğin ortasındaki bir kasabaya götürülürken Başkan Joe nefes almaya ve gülmeye devam ediyor.

Elle'in omuzları titriyor ve onun da ağladığını fark ediyorum. Rage Ball asla ağlamaz, annesi ona ağlamanın zayıflar için olduğunu öğrettiğinden beri ağlamıyor. Sonsuza kadar sürecekmiş gibi gelen bir süre boyunca ona sarılıp hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Onu da tüm bu karmaşanın içine soktuğuma inanamıyorum.

"Hey... um..." Mist telaşlı bir ifadeyle verandada yanımızda yürüyor. "Ağlama."

Elle ve ben Mist kıpırdanana kadar daha çok ağlıyoruz. Le Salon'un belalı madamı gerçekten kıpırdanıyor. Kızların incinmesinden hoşlanmadığını biliyordum ama bunun onu bu kadar rahatsız ettiğini hiç düşünmemiştim.

"Eğer ağlamayı kesersen..." Sis, ikimiz de ona bakana kadar devam ediyor. "Senin için onları yumruklayacağım ya da daha iyisi, baskın kollarını kıracağım, böylece işe yaramazlar."

Yanaklarımdan süzülen sümük ve gözyaşlarına rağmen gülümsüyorum. Bunu yapabilecek biri varsa o da Mist'tir.

Elle kaşlarını çatıyor. "Yapma bunu."

O gözlerini silerken ben bulanık bir görüşle ona bakıyorum. Mist "onlar" dedi, Gölge değil. Elle kendini Le Salon'a nasıl bulaştırdı?

Mist benden Elle'e bakıyor, sanki kaçmak istiyormuş gibi görünüyor. "Gitmem gerek ama geri geleceğim. Sen iyi olacak mısın?"

Elimin tersiyle gözlerimi siliyorum. "Geri dönmek zorunda değilsin."

Yoksa Shadow onu takip eder ve beni bulur. Haftalardır zar zor dayanıyorum. Onun yüzünü görürsem ne olur bilmiyorum.

Sis sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi, "Seni bulamayacak," diyor. Lanet olsun. O kadar şeffaf mıyım? "Avlanmakta iyidir ama ben izlerimi daha iyi saklarım."

Gülümsüyorum ama eminim garip geliyordur. Shadow tanıdığım en öngörülemez insan. Onu küçümsemek ölüm fermanını imzalamak demektir.

Mist'in onunla geçmişi çok eskiye dayanıyor ve belki de onu benden daha iyi tanıyor, ama onu ve dolayısıyla beni takip edemeyeceğine güvenemiyorum.

Mist gittikten sonra Elle'i götürüp verandaya oturtuyorum ve tepeden tırnağa inceliyorum. Görünür bir yarası yok. Siyah elbisesi vücudunda biraz bol duruyor. Bekle. Bu Scar'ın elbisesi değil mi? Yemin ederim onu atmak için elbiseye bakarken gördüm. Onun sözleriyle, "elbise sıkıcı".

Kıyafet bir yana, Elle'de son derece farklı bir şeyler var. Bunun gözlerinde hâlâ parlayan yaşlarla değil, daha çok çökmüş omuzları ve yumuşak yüz hatlarındaki kayıp parıltısıyla ilgisi var.

Onu son gördüğümde tam bir savaşçıydı. Ne zaman bir maçı kaybetse, hiçbir şey olmamış gibi toparlanırdı. Şimdi, bir dövüşten daha değerli bir şey kaybetmiş gibi görünüyor.

Yanına oturdum ve elini tuttum. "Ne oldu, Ellie?"

Kaşlarını çatarak beni selamlıyor. "Neden bana ne olduğunu anlatmıyorsun, Zoe? Öldüğünü sanmıştık." Yanaklarından daha fazla gözyaşı akıyor ve

dudakları titrer. "Her gün uyanıp kendimi senin ölmediğine ikna etmeye çalışmanın nasıl bir his olduğunu biliyor musun?"

Tekrar gözyaşlarına boğulmamak için alt dudağımı ısırıyorum. "Çok özür dilerim, Ellie. Ben... seni korumak istedim."

"Beni neyden koruyacaksın?"

"O yerden ve oradaki insanlardan." Boğazımda düğümler oluşuyor ve kelimeler duygularla boğulmuş bir şekilde çıkıyor. "Korkunç bir arkadaş olduğum için çok özür dilerim. Senin inatçı kıçının beni aramak için o iğrenç yere gideceğini düşünmeliydim."

Başını sallıyor ve gözyaşlarının arasından gülümsüyor. "Sen de aynısını yapardın."

"Çok farklı görünüyorsun, Ellie." Kalın kahverengi saçlarının tellerini geriye doğru okşuyorum. "Orada sana ne oldu?"

"Çok fazla."

"Bunun bir kısmı Ghost yüzünden mi?"

Bu sadece bir spekülasyon, ama cevabımı daha o konuşmadan alıyorum. Omuzları çöküyor ve ifadesi daha kasvetli bir hal alıyor.

Hem Elle'in hem de Ghost'un aynı işkence görmüş görünüme sahip olması tesadüf değil.

"Sen bile onun adının Hayalet olduğunu biliyorsun. Bende sadece Julian var." Küçümseyen bir el attı. "Artık bir önemi yok."

"Berbat görünürken nasıl fark etmez? Sana saldırmadı ya da başka bir şey yapmadı, değil mi? Onu çıplak ellerimle öldüreceğim."

"Hayır!" Elle böyle bir şeyi önerdiğim için bile kırılmış görünüyordu. "O bunu asla yapmaz."

"O zaman nedir?"

"Artık çok hamım." Sesi bastırılmış duygularla boğuluyor. "Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?"

"Elbette." Bir sonraki sözlerimi düşünmek istemediğim için yutkunuyorum. "Gölge seni incitti mi?"

"Hayır. Aslında seni aramama yardım etti."

"Öyle mi yaptı?"

Elle gözyaşlarının kalıntılarını burnuna çekerek başını sallar.

"Seni zorlamadı. Sana yardım mı etti?" İki kez baktım.

"Evet. Başta benden şüphelendi ama arkadaşın olduğumu anlayınca tavrını değiştirdi ve bana yardım etti."

Ağzım açık kaldı ve kelimeleri bir araya getiremedim. Liam ve Elle'in peşine düşmesinden korkuyordum ama ona *yardım edeceğini* hiç düşünmemiştim.

Şeytana ne oldu?

"Onun derdi ne ki?" Elle'in meraklı kocaman mavi gözleri benimkilere dikilmişti.

"Hiçbir şey."

Parmağıyla göğsümü işaret ediyor. "Onu göl evine kadar takip ettim. O evi üçümüzden başka kimse bilmiyor. Ona bir not bile bırakmışsın. "Hiçbir şey" saçmalık."

"Bu... uzun bir hikaye."

Kollarını kavuşturur. "Bütün günüm var."

"Sana anlatacağım." Bir kolumu omuzlarına doladım, ayağa kalktım ve onu yanıma aldım. "Önce uyumalısın. Yorgun görünüyorsun."

Gerçek şu ki, bunların hiçbiri hakkında konuşmaya hazır değilim. Ne cesaretim ne de enerjim var.

Ve korkuyorum.

İşte, itiraf ediyorum. Elle'in bebeğimi kabul etmemesinden korkuyorum. Ya bir katilin bebeğini taşıdığım için beni yargılarsa ya da söz konusu katile karşı hâlâ aptalca duygular besliyorsam.

"Cesur olduğunu biliyordum ama o organizasyona girmek çok cesurca." Elle'i yatak odama götürürken saçlarını karıştırıyorum. "Sana bir şey olmamasına çok sevindim."

"Çılgıncaydı," diye itiraf ediyor, dağılmış saçlarını umursamadan. Elle hiçbir zaman dış görünüşe önem veren biri olmadı. "Uyuşturucu, kumar ve fuhuş. Tüm bunların bir parçası olduğuma hâlâ inanamıyorum."

"Değildin." Eski ahşap gardıroptan bir battaniye aldım. "Bu liderlerin hatası, senin değil."

Elle derin bir iç çekerek yatağa uzanıyor. "Bu onların da suçu değil."

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyor muydun?"

"Neyi bilmiyordum?"

Hikaye anlatmak üzere olan bir nine gibi yanındaki noktaya dokunuyor. Merak beni benden alıyor. Ona doğru ilerliyorum ve battaniyeyi kucağıma alarak yatağa oturuyorum.

"En azından onların mafya dünyasının yerlileri olmadığını biliyor musun?"

O soruyor. "Mist bana kendisinin, Hayalet'in ve Gölge'nin mafyadan daha büyük olduğunu söyledi.

iş."

"Doğru. Scar ve şu kızıl sakallı sessiz adam da." "Bekle." Bir elimi kaldırdım. "Scar mı?"

Elle'in burnu sanki bir şey hatırlıyormuş gibi kıvrılıyor. "O da onlardan biri. Öğrendiğimde ben de şaşırdım."

"Şey, o biraz deli, bu yüzden tam bir sürpriz değil." "Hey!

Orada sahip olduğum tek arkadaşım o."

Ona ters ters baktım. "Beni bu kadar çabuk mu değiştirdin?"

Kendi omzuyla benim omzuma vuruyor. "Bana yardım etti. Biz arkadaşız."

Elle'in Scar ile arkadaş olduğunu hayal etmek garip. Scar'ın hiperaktivite seviyesi düşünüldüğünde, bu Ellie'nin içe dönük ölçeğinde bir kabus olmalı, ama en azından orada yalnız değildi. Ve Scar'ın elbisesini giyiyor.

"Her neyse, Le Salon onların son oyunu değil," diye devam ediyor Elle.

"Onlar kiralık katiller." Battaniyeyle oynuyorum. "O kadarını biliyorum."

Gölge'nin soğukkanlı cinayetlerine ilk elden tanık olduğumu eklememek için direniyorum.

Kurbanının kanıyla yıkanırken gözlerindeki o duygusuz bakış karşısında bedenim hâlâ geriliyor.

"Peki Omega'yı biliyor musun?" Elle soruyor.

"Omega mı?"

Elle sanki bu konuyu biriyle konuşmak için can atıyormuş gibi hevesle başını sallıyor. "Bu bir ilaç. Çocukken kaçırıldıklarından beri onlara enjekte ediliyor. İlaç yeteneklerini geliştiriyor, acı reseptörlerini kapatıyor ve onları duygusuz birer ölüm makinesine dönüştürüyor."

Düşüncelerimin aşırı yoğunluğu beni ele geçirirken dudaklarım aralanıyor. Bu, Shadow'un acısını neredeyse hiç ifade etmemesini ya da bilincinin bazen ulaşılamaz bir yere sürüklenmesini açıklıyor.

"Detoks yapmaya çalışıyorlar." Elle biraz gülümsüyor. "Hayalet neredeyse temiz. Mist de öyle sanırım. Scar meditasyon yapmaya çalışıyor, o yüzden nereye varacağını bilmiyorum."

Detoks yapabilirler mi? Kafamın arkasında bir umut ışığı beliriyor, ta ki daha kötü bir düşünce onu bastırana kadar. "Shadow'un olmadığına eminim."

Elle ona dostluk nişanesi olarak verdiğim ateş böceği bileziğinin izini sürüyor. "Sanırım o da detoks yapıyor. Her sabah Jul... yani Hayalet'le dövüşüyor ve birbirlerinin kanını akıtıyorlar. Omega'nın neden olduğu bastırılmış enerjiyi boşaltmanın yolu bu."

"Numara yapıyor olabilir." Shadow hakkında öğrendiğim bir şey varsa o da insanların beklentilerini önemsemediğidir. Aslında, o isteyebilir

Ondan ne beklendiğini bildiği için tam tersini yapar. Ne yapacağı belli olmayan bir tip.

Elle'e nasıl olduğunu sormak için içimdeki dürtüyle savaşıyorum. Omzundaki yaranın iyileşip iyileşmediğini.

Eğer iyi yaşıyorsa.

Bu beni ilgilendirmez.

"Hâlâ uyuşturucu kullanıyorlarmış gibi davranmak *zorundalar*," diye devam ediyor Elle, benim parçalanmış duygularımdan habersiz. "Bunu gizli tutmaları gerekiyor çünkü izleniyorlar. Geldikleri örgütün adı Çukur. Adı Hades olan lider piç, Sıfır Takımı'ndaki arkadaşlarını rehine olarak tutuyor. Julian ve diğerleri tüm mafya işlerini halletmedikçe onları serbest bırakmayacak."

Hades. Çukur. Bu isimleri Gölge'nin diğer adamla dövüşü sırasında duydum.

Kalbimde bir şeyler hafifçe parlıyor. Nedenini bilmiyorum. Belki de Shadow'un buna zorlanmış olması ya da kendinden başka birini önemsiyor olması.

O ışık sönmekte olan bir mum gibi sönüp gider.

Elle'in söylediklerinin hiçbiri Shadow'un ne olduğunu değiştirmez.

Babam ayrıca İngiliz ordusu için bir katile dönüştürüldü. Cesaretinden dolayı kraliçeden madalya bile aldı. Parlak madalyalarının ya da saray ziyaretlerinin hiçbiri onun bir katil olduğu gerçeğini silmedi.

Derinlerde bir yerde, bu yok etme dürtüsü onu ailemizi en korkunç şekilde sona erdirmeye itti.

Babamla Gölge arasındaki tek fark, birinin katil rozetini göstermesi, diğerinin ise karanlıkta gizlenmesidir.

"Zoe?"

Elle'nin sesi beni hayallerimden koparıyor ve battaniyeyi boğmakta olduğumu fark ediyorum. Beklenti dolu yüz ifadesine gülümsüyorum. "Seni küçük sinsi. Benden daha fazla bilgi topladın. Sanki güçlerin eğitimini almış gibisin."

Az önceki hüzün geri döndü. "Julian... Yani Ghost bana her şeyi anlattı."

Böyle bir bilgi için ona güvendiğine göre yakın olmalılar. Kalbim sıkışıyor. Shadow beni hiçbir zaman bir şey söyleyecek kadar yakın görmedi.

Karşılık verdiğimden değil, ama yine de...

Elle kirpiklerinin arasından bakıyor. Ne zaman Hayalet'ten bahsetse yanaklarında bir pembelik fark etmeye başlıyorum. "Önceki fabrikanın yıkılmasında Julian'a yardım mı ettin?"

Başımı sallıyorum, sonra geri dönüyorum. "Önceki derken neyi kastediyorsun? Yeni bir tane mi var?"

"Sen ortadan kaybolduktan kısa bir süre sonra, Hades yeni bir tane başlattı. Neredeyse Le Salon ve Başkan Joe arasında bir savaşa neden oluyordu ama Julian Başkan Joe'ya büyük bir pay vererek bunu engelledi."

Kaçınmaya çalıştığım korku üzerime çöküyor. Bir kolumu karnıma sarıyorum, bu duygu saldırısı nedeniyle bebeğime bir şey olmasından korkuyorum.

Yaptığım ve feda ettiğim onca şeyden sonra Başkan Joe daha da büyük bir pay alıyor. Gülüyor ve kârını sayıyor olmalı.

Sıcak öfke damarlarımda yanıyor ve yumruklarım battaniyenin içinde sıkılıyor. Çaresizlik kalbimi kemiriyor. Artık onu incitmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. İçimde büyüyen bir çocuk varken olmaz.

Ya da belki gösteriye başlamadan önce bir şeyler yapabilirim.

"Artık o dünyanın dışındayız." Elle'in sözlerine bir parça hüzün karışıyor ve gözleri yeniden yaşlarla doluyor. "Orada ne olursa olsun bizi ilgilendirmez."

Yakın bile değil.

İçimdeki bu sönmemiş ateşi hissetmeye devam ettiğim sürece huzura kavuşabileceğimden emin değilim.

Salondaki hava boğucu.

Elle geleli üç hafta oldu. Liam hemen ertesi gün geldi. Onunla nasıl yüzleşeceğimi bilmiyordum ama Elle gibi o da hayatta olduğum için mutluydu. En azından ilk başta. Ondan sonra, büyük kardeş kıyafetini giydi ve bana acı verdi.

Elle ve Liam o zamandan beri yanımdan ayrılmadılar. Mist de bizi kontrol etmeye geliyor.

Biraz bunaltıcı ama yeni hayatımdaki rahatsızlıktan ziyade barınağa odaklanıyorum.

Bugün başka bir ziyaretçimiz var; Scar.

Mist'in hızlı ziyaretlerine zar zor alışıyordum ama Scar? Gürültücü ve düşüncesiz. Neyin peşinde olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece o gerçekten

Elle'i önemsiyor.

Scar onunla konuşmaya çalışıyor ama Liam eşikte cehennemden gelmiş bir muhafız gibi duruyor. Omuzları dik ve bacakları iki yana açık duruyor. Onun bir katil olduğunu ve eğer isterse tüm çevresinin onu parçalara ayırabileceğini biliyor ama bu onu gözleriyle hançerlemekten alıkoymuyor.

Scar genellikle üzüntüsünü neşeli bir yüz ifadesinin altında saklasa da, Liam'ın varlığında bunu yapamıyor gibi görünüyor. Eğer bakışları bıçak olsaydı, Liam şu anda kesilmiş ve kan kaybından ölmüş olurdu.

"Görünüşe göre burada bulunmam istenmiyor ve benim de polise alerjim var." Scar bize gülümsüyor. "Görüşürüz, Ellie ve Zoe! Tabii fikrinizi değiştirmezseniz."

Rahatlayarak iç çektim. Scar gelmesin diye Liam'ın burada kalması gerekiyor. Ne zaman o ya da Mist ortaya çıksa küçük kalp krizleri geçiriyorum. Her zaman arkalarına bakıyorum, o manyetik, bulutlu gözlerin benimkileri delip geçmesini bekliyorum.

Ortaya çıkmadığı her seferinde içimde garip bir rahatlama ve hayal kırıklığı karışımı hissediyorum.

Scar gittikten sonra, Elle olduğu yerde sabit kalır. Düşünceli ya da gergin olduğunda yaptığı hareket olan bileziğini inceliyor. Sonra sanki bir şimşek çakmış gibi sarsılıyor ve girişe doğru koşuyor.

Liam onun kolunu tutuyor ve ciyaklayarak durmasını sağlıyor. "Nereye gidiyorsun? Sakın bana az önce o deli kadının söylediklerini dinlediğini söyleme."

"Bir insanın isteyebileceği en iyi ağabey oldun Liam ve sen harika bir adamsın. Öylesin. Ama kanunun diğer tarafında da iyi adamlar var." Sırıtıyor. "Ve ben kendiminkini buldum."

Kalbim ısınıyor. Küçük kız kardeşime bak, aşık olduğunu itiraf ediyor. Böyle bir günün geleceğini hiç düşünmemiştim.

"Devam et, Rage Ball!" Ona hızlıca sarıldım.

"Hâlâ konuşmamız gerekiyor." Parmağıyla beni işaret ediyor ve sonra kapıdan koşarak çıkıyor.

Elle gittikten sonra Liam ensesini ovuşturur. "Onun beynini yıkamışlar."

"Belki de hayatta kalmak için buna ihtiyacı vardır, Li."

"Onlar yüzünden öldürüldüğünde hayatta olmayacak." Haklı olabilir, ama ben kimim ki Elle'in hayatını belirleyeyim? Ben kendi hayatımda kayboldum.

Ne istediğini benden daha iyi biliyor gibi görünüyor. Ghost'u iyi tanımıyorum ama dürüst birine benziyor. Ayrıca,

Elle yanlış seçim yapamaz. O asabi, saçma sapan kişiliğiyle değil. "Geri dönelim, Zoe." Liam'ın işaret parmağı kalçasına dokunuyor. "O zaman neden ortadan kaybolduğunu konuşalım."

Dudaklarım garip bir gülümsemeyle kalkıyor ve bunu görebildiğinden eminim ama yine de dişlerimin arasından yalan söylüyorum. "Biraz yorgunum. Erken yatmaya gideceğim."

"Bundan sonsuza dek kaçamazsın."

Deneyebilirim.

"Konuşuruz." Elimi pazusuna koyuyorum, parmak uçlarıma basıp yanağına bir öpücük konduruyorum. "Söz veriyorum."

Liam hâlâ ikna olmamıştır ama yine de başını sallar.

Merdivenleri çıkıyorum, sonra ilk basamakta duruyorum. "Burada olmana sevindim, Li."

Bu sefer gülümsüyor. Yalnız olduğumda ne kadar çirkinleştiğimi herkes gibi Liam da anlıyor.

Pencereleri kapattıktan sonra komodinin ışığını açık bırakıyorum ve yatağa giriyorum. Zihnim ne yapabileceğime dair seçeneklerle dolup taşarken ellerim karnımı örtüyor. Elle ve Liam'a hamile olduğumu söyleyebilirim - ve ev hapsine alınma riskini göze alabilirim.

Ya da onların haberi olmadan Başkan Joe'nun peşine düşebilirim. Ama onlara bu acıyı tekrar yaşatamam.

Ayrıca, ya bebeğim yaralanırsa?

Onu riske atmak söz konusu bile olamaz.

Göz kapaklarım titreyerek kapandı. Cevapları sabah sistemimde galonlarca kahve varken alacağım.

Uyanıklıkla uyku arasında bir yerde, pencereden soğuk bir esinti geliyor. Tüylerim diken diken oluyor. İnliyorum. O şeyi kapatmamış mıydım?

Hayır. Kapattım.

Göz kapaklarım açıldığında o bulutlu gözlerle karşılaşıyorum. Karanlık bir sırıtış dudaklarını kaldırıyor.

"Yakaladım seni, güzelim."

Yirminci Bölüm

Aynada kendime bakmıyorum. Ne zaman b a k s a m , bir insan taklidi beni karşılıyor.

Ancak geçtiğimiz iki ay boyunca kendimi her gün aynaya bakmaya zorladım. Gördüğüm manzara tahmin ettiğim kadar çirkindi. İlk hafta aynayı kırdım ve bu mazoşist şeyi tamamen bırakmayı düşündüm.

Ben yapmadım.

Gözlerimin nasıl göründüğünü ya da Omega'nın duyularımla oynayıp oynamadığını anlamamın tek yolu bu olduğu için aynayla göz kamaştırıcı savaşıma devam ettim.

Aynaya karşı verdiğim gladyatör mücadelesinde bir yerlerde, Zoe'nin gözlerime her baktığında gördüğü versiyonu algıladım.

Boş bir varoluş.

Onun yerinde olsaydım ben de kendime bakmazdım. Hâlâ kendime bakmaktan ve o hiçliği görmekten nefret ediyorum.

Gitmesine şaşmamalı.

Bu benden uzaklaşabileceği anlamına gelmiyor.

Onun benim olduğuna çoktan karar verdim ve dünyada beni benim olandan uzak tutacak hiçbir şey yok.

Saplantı, evet. Sahiplenme, daha da fazla evet. Ona olan saplantımı haklı çıkarmaya çalışmıyorum. Tam tersine. Onu bütünüyle yutmak istiyorum ve bu konuda en ufak bir özür bile dilemiyorum.

Flame görüntüleri bulduktan ve Ghost'un Zoe'yi vurduğu videoyu izledikten sonra tek gördüğüm kırmızıydı. Kendi dostumu öldürmeye hazırdım. Ve bana gerçeği söylemeseydi neredeyse öldürecektim. Kendi ölümünü hazırlamasına yardım etti.

Zoe benden kaçmak için onca zahmete girdi.

Sana iyi şanslar.

Kaldığı köylü evinin dışındaki ağacın dalına çömeliyorum. York. Ne kadar da uygun. Ülkenin diğer yarısına birini göndermeyi Hayalet ve Sis'e bırakın.

Hatta evi bilmediğim bir takma isimle kaydettirmişler. Kendilerini akıllı sanıyorlar. Onları takip edemediğim doğru ama Scar'ı unuttular. Onu takip etmek en kolay şeylerden biri. Nadiren takip edilemeyen bir telefon kullanır.

Hayalet ve Sis o psikopat bebeği düşünmeliydi çünkü elime geçen her fırsatta saldırıyorum.

Zoe'nin ortaya çıkmasını beklerken lanet bir ergen gibi kıpırdanmak üzereyim. Manyak gibi onu arıyordum. Yeraltı maçlarında sayısız dövüşçünün burnunu kırdım ve Ghost'un birkaç kez kanamasına neden oldum.

Yine de yeterli değil.

Eğer Zoe'ye olan saplantım sadece bir takıntı olsaydı, şimdiye kadar çoktan bitmiş olurdu.

Onunla tanıştığım günden beri bir şey beni içten içe kavrıyor ve artık savaşmıyorum. Yakınından bile geçmiyorum.

Bu sefer, ben sahipleneceğim.

Zoe beliriyor. Nefesim derinleşiyor ve bedenim canlanıyor. Sanki ödünç alınmış bir havayla yaşıyordum ve ilk kez gerçekten nefes alabiliyorum.

Kot pantolon ve sade beyaz bol bir kazak giyiyor. Grimsi sarı saçları sırtına dökülüyor. İfadesini seçemiyorum ama akıl sağlığımla oynayan, çıldırtıcı olsa da hala aynı yumuşak kadın olduğunu inkar edemem.

Tam ağaçtan atlamak üzereydim ki yanında uzun boylu bir adam belirdi. Sırtını bana dönmüş, zemin kattaki pencereden görünüyor. Zoe onun koluna dokunuyor ve yanağından öpüyor.

Gözlerimin üzerine kırmızı bir sis çöküyor.

Eğer erkek arkadaşı buysa, bu gece cinayet işliyorum demektir. Onunla Kuzey York'a yerleşmek için mi beni terk etti?

Acı bir tat öfkeyle birleşiyor ve boğazımı dolduruyor.

Bunu benimle asla istemeyeceği düşüncesi kanımı kaynatıyor.

Seçme şansının olmaması çok kötü.

Cesedini saklamak ne kadar sürer? Belki otuz dakika, ya da hızıma bağlı olarak daha az.

Başımı sallıyorum. O zavallı piçi öldürürsem Zoe benden ömür boyu nefret edecek. Onu şu andan sildim. Ondan kurtulmanın bir yolunu sonra düşünürüm.

Zoe merdivenleri tek başına tırmanıyor. Bunun için şükürler olsun yoksa tepkimi kontrol edemezdim.

Ağaçtan aşağı atlıyorum ve duvara doğru ilerliyorum. Birinci katta tam üstümde bir ışık yanıyor. Onun odası olmalı. Birkaç dakika sonra söndü.

Birkaç dakika daha tamamen hareketsiz kalıyorum. Zemin katta bir hareketlilik oluyor. Ödünç alınmış bir zamanda yaşayan erkek arkadaşım evin dışında hızlı bir tarama yapıyor. O içeri dönene kadar bir ağacın arkasındaki karanlığa karışıyorum.

En azından güvenliği önemsiyor ama bir Sıfır değilse varlığımı fark edemeyecektir.

Sonsuza kadar sürecekmiş gibi gelen bir sürenin ardından duvara geri dönüyorum, ellerimi ovuşturuyorum ve pencereden yukarı tırmanıyorum. Adrenalin vücuduma bir dövüşte olduğumdan bile daha sert bir şekilde hücum ediyor ve rekor bir sürede odaya ulaşıyorum.

Pencere camında donup kalıyorum, önümdeki manzara karşısında donup kalıyorum.

Zoe, komodinin ışığı yüzüne sıcak bir renk verirken sırt üstü uyuyor. Yumuşak yüz hatları huzur içinde ve dudakları hafifçe ayrılmış, bu da aşk tanrısı yayını vurguluyor. Sarı saç telleri başını bir hale gibi sarıyor. Çarşaf onu karnının üstüne kadar örtüyor. Şeftali rengindeki ipeksi gecelik, göğüslerinin soluk tenini ima ediyor. Biraz kilo almış gibi görünüyor ve gecelik üzerine tam oturuyor.

Bir an için orada oturdum ve hiçbir ayrıntıyı kaçırmak istemeyerek her şeyi içine aldım.

Bunu başka bir insan hakkında söyleyebileceğimi hiç düşünmezdim ama onu özledim.

Onu çok özlüyorum.
Artık onu bulduğuma göre, gitmesine asla izin vermeyeceğim.

Bölüm Yirmi Bir

O burada.

Haftalarca süren kâbuslardan ve ruhuma bakan o bulutlu gözlerin rüyalarından sonra, onunla tekrar karşılaşmaya hazır olduğumu düşünebilirsiniz.

Ben değilim.

O bulutlu gözlere gerçekten bakmak ise bambaşka bir canavar.

Gölge hâlâ hatırladığım kadar yakışıklı ve esmer. Komodinin ışığı düz çene çizgisine ve yanaklarındaki kirli sakala keskin kenarlar veriyor. Koyu sarı saçlarından birkaç tutam alnına düşmüş, parmaklarımı onlara geçirmem için yalvarıyor.

Kalçalarının sertliği karnımı sarıyor ve güçlü kolları yüzümün iki yanında duruyor. Kıyafetlerimiz ve çarşaflar bir bariyer oluştursa da sıcaklık beni tepeden tırnağa sarıyor. O bu kadar yakınımdayken vücudumun verdiği tepkiyi dizginlemek mümkün değil.

Çok uzun zaman oldu.

Ya o da başka bir rüyaysa? Bu işkenceye daha fazla dayanamayacağım.

Bu sefer ona dokunmaya cesaret edemiyorum, buharlaşmasından korkuyorum. Sadece, açıklanamaz bir içgüdü bana bunun gerçek olduğunu söylüyor.

Bu sefer gerçek.

Şimdi daha yakından bakıyorum, gözleri onu son gördüğümdeki kadar boş değil. Eğlenceli olandan farklı ve hayata benzer bir parıltı var.

"Beni özledin mi güzelim?" Sırıtıyor ve kalbim pır pır

ediyor. O gerçek.

Rahatlayarak ağlamak mı yoksa hayal kırıklığı içinde çığlık atmak mı istediğimi bilemiyorum. Bunun yerine, yüz ifademi umarım dehşete benzeyen bir şekle sokuyorum. "Deli bir insanın akıl hastanesini özleyeceği gibi."

"Beni yaraladın, Zoe." Sahte bir tepki olarak elini göğsüne koyuyor.

"Burada ne işin var senin? Çık dışarı."

Gitme. Gitmeyi aklından bile geçirme. İç sesim ona bağırıyor.

Görünüşe göre, Gölge kelimelerimdeki yalanları okuyabiliyor çünkü her iki bileğimi de topluyor ve başımın üstünde yastığa hapsediyor.

Sıcaklık iliklerime kadar işliyor ve karıncalanmalar omurgamdan aşağı vuruyor. Geceliğin ipeğinin altında meme uçlarım dikkat çekiyor.

Onunla savaşmamın bir yolu yok. Belki de hiç istemedim.

Son iki aydır kendimle savaşıyorum. Ona bu kadar yakın olmak ruhumun kayıp bir parçasını geri kazanmak gibi.

Parmakları yanaklarıma uzanıyor. Nefes almak istesem de alamıyorum. Tenimin her santimi beklentiyle sıçrıyor, onun dokunuşu için yalvarıyor.

Gölge'nin parmakları havada asılı kalır. "Benden kaçtın." "Kaçmadım."

"Elbette." Çenemi tutuyor ve başparmağını yanağımda gezdiriyor.

Hava Gölge ile dolu. Kokusu. Karanlık ama çekici aurası. Beni bütünüyle yutmaya hazır görünen o canlı kaplan dövmeleri.

Onu özledim, kahretsin. Onu çok özledim.

Parmağı ağzımın köşesinde duruyor. Lanet olası alay. "Ama benden değil, kendinden kaçtığını biliyorsun, değil mi?"

"*Değildim*."

"Sen lanet bir korkaksın, güzelim. Bundan daha fazlası olduğunu sanmıştım." Sesi nötr, ama altındaki incinmiş nota beni şaşırtıyor.

Gözyaşlarım dışarı çıkmaya çalışırken gözlerimin arkasında basınç oluşuyor. Beni daha da şaşırtıyorlar. Neden onun beklentileri için yaşayayım ki?

Beni hayal kırıklığına uğratması neden canımı acıtıyor?

"Neyden daha fazlası olduğumu düşündün?" Tüm hüsran ve aylardır biriken enerji sesimde patlıyor. "Başka bir insanı soğukkanlılıkla öldürmeni izlemekten daha mı fazlasıydım? Bunun için bir madalya mı bekliyordun?"

"O bir insan değildi. Öldürmek için yapılmış bir makineydi."

"Görünüşe göre senin gibi."

Dudakları dudaklarıma çarpıyor. Nefesim kesiliyor ve bu derin bir iniltiye dönüşüyor. Shadow izin istemiyor. Hayır. Doğrudan içine dalıyor. Dudaklarımı araladıktan sonra dilini içeri sokuyor ve bana sahip oluyor. Öpüşü açgözlü, çaresiz ve kontrolden çıkmış gibi. Sanki beni yeterince sert öpemiyor ya da vücudunu benimkine yeterince yaklaştıramıyor.

Tutkulu vahşet beni akılsızlaştırıyor ve ihtiyaçla ateşliyor. Nefes alamıyorum.

Nefes almak istemiyorum.

Eğer beni tüketmek istiyorsa, ben de tüketilmeye hazırım. İçimdeki acıyı doyurduğu sürece her şeye razıyım.

Gölge ağzıma fısıldamak için uzaklaşıyor. "Tıpkı benim gibi."

Kafam bulanık ve sözlerinin ardındaki anlamı çıkaramıyorum. Keskin nefes alış verişlerinden sonra daha önce söylediklerime atıfta bulunduğunu fark ediyorum.

"Sen bir canavarsın," diye nefes nefese kaldım.

"*Senin* canavarın." Alt dudağımı ağzına alıyor ve sertçe ısırıyor. Kan çıkmıyor ama acı, o tanıdık ihtiyacı iliklerime kadar hissetmeme yetiyor.

Tepkimi dizginlemek için umutsuz bir çabayla kalçalarımı birbirine kenetliyorum. "Sen boşsun."

Dudakları çenemden boynuma doğru ilerliyor, dişleri tenimi sıyırıyor. "O zaman doldur beni güzelim."

Zihnim kontrolden çıkıyor ve bedenim ihtiyaçla yanıp tutuşuyor. Bunu istemiyormuş gibi davranmamın imkânı yok. Onu hayal ederek geçirdiğim onca yalnız geceden sonra olmaz.

Shadow sessizliğimi ret olarak algılamış olmalı ki bileklerimi sıkıca kavrıyor. "Devam et. Dövüş benimle."

Yapıyorum. Bana öyle söylediği için ya da gitmesini istediğim için değil, ikimiz de bundan zevk aldığımız için.

Kıpırdanmaya çalışıyorum. Beni bastırıyor. İnliyorum ve yana doğru kıvranıyorum. Diziyle bacaklarımı ayırmaya çalışıyor. Ona diz atmak için bacağımı kaldırıyorum ama ıskalıyorum.

Gölge'nin dudaklarında sadist bir gülümseme belirir. "Devam et, güzelim. Beni ne kadar istediğini söyle."

Homurdanıyorum, adrenalin ve dopaminin kaotik çekimiyle savaşıyorum. Beni bir enkaza çevirdi.

"Siktir git, göt herif." "Ben de öyle yapmayı planlıyorum."

Gerçekte ona olan tepkimi gizlemeye çalışırken, sanki bu söz bile beni rahatsız ediyormuş gibi yataktan k a l k ı y o r u m . "Rüyanda görürsün."

"Rüya görüyordum. Öldüğünü sandığım güne kadar." Sanki bir şey hatırlıyormuş gibi duraklıyor. Şehvet hâlâ orada, ama şakacılığın yerini ateş alıyor. "Beni öldüğüne inandırdın."

Yutkunuyorum. Gölge'nin bu öfkeli, akılsız tarafı korkutucu.

"Bütün o numaraları beni öldüğüne inandırmak için yaptın." Sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi tekrarlıyor.

Ne söyleyeceğimi bile bilmeden ağzımı açıyorum. Aptal bir yanım onun metalik bakışlarında dönen şeytanları yatıştırmak istiyor. Öfkesinin altında acı gizleniyor ama Shadow öfkeye odaklanmayı tercih eden bir tip.

Bir şey söyleme dürtüm elimden alındı. Gölge bileklerimi bırakıyor ve beni ters çeviriyor. Pozisyonumu fark edince önce irkiliyorum sonra nefesim kesiliyor.

Yüzüm yastığa gömülmüş, kıçım havaya kalkmış. Fermuarının sesi sessizliği dolduruyor.

Bana kızgın olduğu ve yüzüme bakmak istemediği için arkamdan vuracak.

"Hayır." Kendimi kaldırmaya çalışıyorum ama güçlü bir elini saçlarıma gömüyor ve beni olduğum yere hapsediyor.

"Sen sadece çeneni kapa ve benim aylardır yaptıklarımı hisset." "Hayır, lütfen. İlk seferimizin böyle olmasını istemiyorum." Gözyaşlarından iğreniyorum

Özgürlüğümü ve ona karşı olan zayıflığımı kırmak için savaşıyorum. Çünkü beni bu şekilde alsa bile, içimdeki her zerreyle onu yine de isterdim.

"Beni kırmak istedin, değil mi? Görev tamamlandı. Ama ne var biliyor musun? Ben kin tutarım." Dudakları kulak mememe yaklaşıyor ve sıcak, karanlık kelimelerle fısıldıyor. "Ben de seni kıracağım."

Gözyaşlarımla savaşmaktan vazgeçtim ve onları serbest bıraktım. Hem ona hem de kendime duyduğum hayal kırıklığı içimi kemiriyor. Neden o zamanlar kendimi kırdığımı anlayamıyor? Onu terk ederken, kendimden bir parça bıraktığımı? Notta bunu kastetmiştim. Kalın harflerle beni kırdığını yazmıştım.

"Devam et. Yap hadi!" Bastırılmış enerjimi haykırıyorum. "Senden nefret etmemi sağla!" "Zaten etmiyor musun?"

"Sadece yap!" Hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

Ondan kaçtım çünkü ondan nefret etmek bir seçenek değildi, bunu yapmam gerektiğinde bile. Onunla kalırsam dönüşeceğim kişiden korkuyordum.

Shadow elini saçlarımdan çekip beni ters çeviriyor, böylece o bulutlu gözlere bakıyorum. Az önceki nefret ve öfke yerine daha uçucu bir şeyle ısınmışlar. Sanki göğsümü pençeleyen vahşi özlemi yansıtıyorlar.

Yanaklarımdan daha fazla gözyaşı akıyor.

Duygusuz canavarla başa çıkmak bu versiyondan daha kolay. Yakışıklı yüzündeki derin özen, kendi akıl sağlığımı sorgulamama neden oluyor.

"Beni istediğini söyle."

İnkârımın içinde boğulmak için 'yok' demek istiyorum ama ifadesindeki kırılganlığın nazik kenarı beni durduruyor.

Onu incitmişim gibi görünüyor. Belki de onun beni incittiği kadar derinden.

Eğer roller değişseydi ve onun benden kaçmak için ölümünü sahnelediğini öğrenseydim, bu kalbimde bir delik açardı.

Yüzüne doğru çekingen bir el uzattım. Gölge onu kavrıyor, yüzünde temkinli bir ifade var. Mürekkebi hareketle birlikte esniyor ve kollarının sert çıkıntılarına hayran olmaktan kendimi alamıyorum.

"Sadece sana dokunmak istiyorum," diyorum yumuşak bir ses tonuyla.

Yüz ifadesi hâlâ temkinli ama avucumun yanağındaki hafif kirli sakala değmesine izin veriyor. Sıcak, büyük ve tamamen erkek.

Bu batan sıcaklığı çok özledim.

Çenesi kasılıyor ama hafif bir yumuşama da var. Daha önce de böyle dokunulmuş muydu?

Ona kelimelerle cevap vermek yerine eğilip dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum. Öpücüğüm onu ilk öptüğüm zamanki gibi çok daha nazik ve çekingen. O zamankinin aksine, Shadow da beni öpüyor.

Bir saniyeden kısa bir süre içinde yumuşaktan ısıtılmışa geçer.

Shadow'un ağzı benimkini ele geçiriyor. Dili içeride bir sığınak buluyor ve dudaklarımı, havamı ve lanet olası akıl sağlığımı yutuyor.

Sonuçlarını düşünmem gerekiyordu. Kafamın arkasındaki o sesi dinlemem gerekiyor.

Bilmiyorum.

Shadow son iki ayda inşa etmeye çalıştığım her şeyi mahvetti.

"Beni neden buldun? Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyorum ağzına ve dilimde metalik bir tat patlayana kadar alt dudağını ısırıyorum.

Kafamı karıştırdığı kadar onu incitmek istiyorum. Beni delirttiği kadar onu tüketmek istiyorum.

Shadow kıçımı avuçluyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Ben de senden nefret ediyorum güzelim."

Bacaklarımı ayırıyor ve kaba, nasırlı parmakları hassas kıvrımlarımla alay edene kadar uyluklarımın arasında bir yol izliyor. Vücudum onunkiyle bütünleşirken başım derin bir iniltiyle geriye düşüyor.

Hâlâ benimle alay ederken, diğer eliyle geceliğimin askılarını omuzlarımdan aşağı itiyor. Ağır göğüslerim sıkıştıkları yerden kurtuluyor ve sıcak dudakları zonklayan meme uçlarımı buluyor. O kadar sert ısırıyor ki bacaklarımın arasından elektrik fışkırıyor. Saldırıya uğramış tenimi yalıyor ve içime coşku dolu sarsıntılar gönderiyor. Tekrar ısırdığında bu hisse daha yeni alışıyordum. Daha sert.

Denge için omuzlarını kavrarken başım sözsüz bir çığlıkla geriye doğru eğiliyor. Her iki göğsümde de aynı çözülme hissini defalarca tekrarlıyor. Zevk ve acı. Sürekli tekrarlıyor. Ya kendimden geçeceğimden ya da parçalanacağımdan emin olana kadar.

"Dur... lütfen." Umutsuzca omuzlarını itmeye çalışırken nefes nefese söylediklerim zar zor duyuluyor.

Hınzır bakışları benimkilerle buluşuyor. "Durdun mu, Zoe? Ben senin öldüğünü düşünüp aklımı kaçırırken sen durdun mu?"

"I..." Hassas meme ucumu ısırdığında nefesim kesildi. "Bunu bir daha yapmayacağım." "Tabii ki yapmayacaksın."

"Gölge..."

Parmağı içime giriyor ve sırtım yükseliyor. Bir kaşını kaldırdı. "Ne?"

"I..."

"Ne oldu?"

Hayal kırıklığımla inliyorum. "Çok sinir bozucu bir piçsin ve -" İşaret parmağını içime sokuyor ve bir parmak daha ekliyor. "Oooh."

"Tekrar dene."

Onun içinde eriyorum. İçimdeki tüm mücadele dağılıyor ve boyun eğiyorum. "Lütfen... Lütfen..."

"Beni bir daha terk etmeyeceksin, değil mi Zoe?"

"Terk etmeyeceğim."

Parmaklarıyla bu ritmi tutturursa ona her şeyi söylerim.

"Aferin kızıma." Başparmağı klitorisime dokunuyor ve orgazm beni kör eden bir güçle vuruyor. Neredeyse bayılıyordum, ama dalga beni süpürürken tüm gücümle ona tutunuyorum.

Shadow'un girişimi dürttüğünü hissettiğimde daha tamamen inmemiştim. Sert, kalın ve çok hazır. Gözlerimi birkaç kez kırpıştırıyorum, gözyaşlarımın kalıntıları kirpiklerime yapışıyor. Pantolonunu çıkardığında fark etmemiştim bile.

Bir an için nasıl sığacağı ve ona uyum sağlayıp sağlayamayacağım konusunda endişelendim. Doktor seksin iyi olduğunu söyledi - ben sormasam bile - ama ya bu bebeğe zarar verirse ve -

Gölge yüzümü güçlü elleriyle tutuyor, böylece tüm dikkatim onun üzerinde kalıyor. O koyu bulutlu gözlerdeki samimiyet beni çözüyor.

Beni ezecek.

Beni parçalayacak.

Ve ona izin

vereceğim.

O sadece benim ruhumu avlamakla kalmıyor. Karşılığında bana kendi ruhundan bir parça veriyor. Tıpkı benim gibi o da bu bağın yanlış olduğunu biliyor ama daha önce hiçbir şey bu kadar doğru hissettirmemişti. Tüm bu kafa karıştırıcı duygular yüzünden benim ondan nefret ettiğim gibi o da benden nefret ediyor olmalı ama cazibesini de gizleyemiyor.

İçime giriyor ve tek odaklanabildiğim o fırtınalı gözler oluyor. İlk başta kalçalarını yavaşça yuvarlıyor, ama ben onunla aynı ritimde hareket eder etmez Shadow temposunu artırıyor.

Hızını bulması birkaç saniye alıyor. Kontrolden çıkarken küfrediyor.

Benimkiyle eşleşen çıldırmış bir acelecilikle içime giriyor. Ona yapışıyorum ve kulağına ondan nefret ettiğimi ve beni delirttiğini fısıldıyorum. O da benden nefret ettiğini ve deliliğin onun uzmanlık alanı olduğunu fısıldıyor.

Orgazm beni bir öncekinden daha sert bir güçle vuruyor. Başım Shadow'un omzuna düşüyor. Aynı anda mı boşalıyoruz yoksa o mu takip ediyor bilmiyorum ama içime boşaldığını hissedebiliyorum.

Zaten beni hamile bırakmasaydı, bu konuda endişelenirdim.

Sert nefeslerimiz birbirine karışıyor ve kalp atışlarımız birbirine çarpıyor.

Akıllara durgunluk veren bir şeydi. Hayır. Bir daha geri dönemeyeceğim bir şeydi. Şu andan itibaren hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.

Sırt üstü dönüyor ve beni çekerek üzerine yatırıyor. Başımı Shadow'un göğsüne yaslıyorum ve parmaklarımın mürekkebinin ve göğsünün sert çıkıntılarının üzerinde dolaşmasına izin veriyorum. Bu kadar kaostan sonra onun varlığının beni sakinleştirmesi çok tuhaf.

"Bu ne anlama geliyor?" Göğüs kasının üstündeki Çince karakteri daire içine alıyorum.

"Gölge." Sesi sessizdi. Onu duyduğum en sessiz ses. Belki de bundan pişmanlık duyuyordur?

Bu düşünceyle kalbim ruhumun karanlık çukurlarına düşüyor. "Zoe?"

Hâlâ sersemlemiş durumdayım, birinin bana seslendiğini fark etmiyorum. Bu Gölge değil.

Kapı çalındı. Liam.

Oh. Orospu çocuğu. Onu tamamen unutmuşum.

Sarsıldım. "Geliyorum!"

Shadow kolumdan tutup beni yatağa geri çekti. Dudaklarında karanlık bir sırıtma. "Az önce yaptın."

Bir gülümsemeyi bastırıyorum ve onu uzaklaştırıyorum. "Gitmen gerekiyor."

Onunla Liam'ı tanıştırmaya hazır değilim. Ne diyeceğim ki? "Hey, Li, işte Shadow ve yakalamaya çalıştığın suçlulardan biri. Birbirlerini öldürecekler.

Hayır. Bir tanışma söz konusu değil.

"Ya da onu öldürebilirim," diye mırıldanır Gölge tamamen ciddi bir tonda.

"Gölge!" Fısıltıyla bağırıyorum.

"Zoe?" Liam temkinli bir ses tonuyla tekrarlıyor. "Neler oluyor?" "Bir saniye!" Shadow'u itiyorum ama yerinden kımıldamıyor.

Kaşları çatılıyor ve çenesinde bir kas geriliyor. "İçine boşaldıktan sonra beni başka bir adam için kovamazsın, Zoe."

"Lütfen," diye yalvarıyorum. "Sadece git."

Hâlâ hareket etmediğinde yanağını o k ş u y o r u m ve ağzının kenarına bir öpücük konduruyorum. "*Lütfen*."

Kıyafetlerini alıp pencereye dönerken ve aşağı atlarken bana bir bakış bile atmıyor.

Yirmi İkinci Bölüm

Uyuyamadım.

Yapamadım.

Liam'ın dün g e c e k i kesintisinden sonra yatağa kıvrıldım ve Shadow'un aşağıya indiği pencereye baktım.

Sabah olduğunda, ağrım var ve duygusal bir enkaz halindeyim. Yataktan kalkıp tarihin en uzun duşunu almak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor. Haşlayan akıntının altında durup gri fayanslara bakıyorum.

Gölge'nin asla geri dönemeyeceği düşüncesi midemi bulandırıyor. Bunu ben istedim, değil mi? Bu ondan sonsuza dek kaçmak için mükemmel bir fırsat.

Alnımı usulca fayanslara vurdum. Eğer asla geri dönmeyecekse neden hayatıma geri girdi? Madem bana tutunmayı planlamıyordu, neden aylar süren sefaletten sonra bana yaşadığımı hissettirdi?

En iyisi bu.

Duştan çıkıp kot pantolon ve bol bir kazak giyerken kendime söylüyorum. Hafif şişlik belli olmaya başladı. Shadow'un bunu fark etmemesine şaşırdım.

Fark et. Şu anda sanki kilo alıyormuşum gibi görünüyor ama yakında belli olacak. Haberi Liam ve Elle'e duyurmadan önce bulabildiğim tüm zamanı kullanacağım.

Merdivenlerden inerken adımlarım yavaş ve dikkatli. Her hareket bana Gölge'nin her hamlede kendini içime nasıl kazıdığını hatırlatıyor.

Onu düşünmeyi bırak.

Liam'ı mutfak masasında otururken buluyorum. Önünde dumanı tüten aromatik bir kahve duruyor, bir yandan da gazete okuyor.

Hala gazetelerin çok eski moda olduğunu ve haber uygulamalarına geçmesi gerektiğini anlamış değil.

Ben içeri girer girmez, okuduğu şeye olan konsantrasyonunu bozmadan başını kahve fincanına doğru eğiyor.

Zengin aromalı kahveyi fincanıma dolduruyorum ve karşısına oturuyorum. Ancak ilk yudumdan sonra dünya odaklanmaya başlıyor.

Liam gazetesinin üstünden bana bakıyor. "Dün geceden sonra iyi olduğuna emin misin?"

Bakışlarımı fincandan ayırmıyorum. "Evet. Sadece bir

rüya." "Kabus mu demek istiyorsun?"

"Hayır. Bir rüya." Şimdiye kadar gördüğüm en zevkli rüyaydı. Ve şimdi, bu duyguyu bir daha asla yaşayamayabilirim.

Liam gazetesini katlıyor ve kahvesinin yanına koyuyor. "İstasyona geri dönmemi istediler. Benimle Londra'ya dönüyorsun, değil mi?"

İşaret parmağımla bardağımın kenarını çiziyorum. "Daha fazla

zamana ihtiyacım var." Kaşları çatıldı. "Ne için?"

"Sadece zamana ihtiyacım var, Li."

"Aylardır yoktun." İşaret parmağını masaya vurarak çıldırtıcı bir ritim yaratıyor. "Sana ne olduğunu bilmiyorum ama seni bu ıssız yerde yalnız bırakamam."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim. Her zaman yanımızda olamayacağın için bize kendimizi korumayı öğretmedin mi? Ayrıca, artık ölümden dönemem. Yasa dışı gizli operasyonum yüzünden tutuklanırım."

Ve o da benimle birlikte batacak. Onun kariyerini mahvetmemin imkanı yok.

Sanki bunu benden daha uzun süre düşünmüş gibi yenilgiyle iç geçiriyor. "Ne yani? Hayatının geri kalanında burada yaşamaya niyetli misin?"

"Hayır, ama şimdilik rahatım. Buralar huzurlu. Çiçeklerin arasında bıçaklı suçlar ya da uyuşturucu baronları gizlenmiyor." Espri yapmaya çalışıyorum ama

Liam gülümsemiyor. "Benim için endişelenme ve geri dön, Li. Sahada olmadığın için ne kadar huzursuz olduğunu biliyorum."

Masaya vurma sesi kesilir. "Bir şey olursa beni arayacak mısın?" Başımı sallıyorum.

"Hiçbir şey olmasa bile beni arayacak mısın?"

Kıkırdıyorum ve selam veriyorum. "Evet, efendim."

"Dikkatli olun ve Elle gibi aptalca bir şey yapmayın."

Yüz ifademi okumaması için kahvemi içiyorum. Liam, Elle'in yeraltı dövüşçüsü olmaya karar verdiği zamankinden bile daha fazla hayal kırıklığına uğramış durumda.

Şimdi Liam'ın yıllardır peşinde olduğu bir suç örgütünün lideri olan Ghost'la birlikte olduğu için işler karışacaktır. O her zaman kanun ve düzen konusunda dürüst olmuştur. Ona göre Ghost, Shadow, Mist ve Scar gibi suçlular sadece kilit altında tutulmalıdır.

Elle gibi bir şey yaparsam, Liam bize gününü gösterir. Artık bir önemi yok.

O gittikten sonra, günlük işlerime devam ediyorum. Çiçekler. Köy. Mark ve Lisbeth. Bakkal alışverişi. Barınak. Düşünmemek için kendimi olabildiğince meşgul tutuyorum.

Ama yapamam.

Dün geceyi hatırlayıp duruyorum. Shadow'un sıcaklığını ve nadir bulunan şefkatini. Gözleri daha önce hiç olmadığı kadar berrak görünüyordu. Belki de Elle haklıydı ve detoks yapıyordu.

Öğle yemeğinden sonra, onun kokusundan geriye kalanları koklamak için tekrar yatağa kıvrılıyorum. Sanki o da rüyalarımdan biriydi.

En iyisi bu.

İçi boş olan tek kişi Shadow değil. Benim de içim boş ve bu konuda bir şey yapmazsam kendimi bir daha asla bütün hissedemeyeceğim.

Derin bir nefes alarak doğruluyorum ve Liam'ın bana verdiği takip edilemeyen telefonu alıp Johnny'yi arıyorum.

Birkaç kez çaldıktan sonra cevap veriyor ama hiçbir şey söylemiyor. "Johnny ile mi görüşüyorum?" Emin olmadan soruyorum.

"Kimsin sen?" Sesi de dikkatliydi.

"Zoe? Birkaç ay önce Le Salon'da tanışmıştık?"

"Hey, bebeğim." Sesinde bir gülümseme var. "Beni geç saatte arıyorsun, değil mi?"

"Evet." Sahte bir hevesle. "Önceki fabrika kapandıktan sonra işler biraz karıştı. Ben de merak ediyordum. Le Salon'dan ayrıldım. Bana kulübünüzde bir yer bulabilir misiniz? Çok daha iyi olduğunu duydum."

"Başka bir şey duymadın mı?"

Kaşlarımı çattım. "Ne gibi?"

"Hiçbir şey." Sesi umursamaz geliyor. "Bana bilgilerinizi gönderin, ben de ne yapabileceğime bir bakayım. Bu dönem biraz zor, o yüzden biraz zaman alabilir."

"Senden telefon bekleyeceğim." "Elbette, bebeğim."

Yüzümü buruşturarak telefonu kapattım. Adi herif, ama ihtiyaç duyulan bir adi herif. İlerlemek istiyorsam, geçmişle ilgilenmeliyim.

Başkan Joe artık Ghost ve diğerleriyle arkadaş, bu yüzden onu Le Salon'dan almamın bir yolu yok. Düşman hattını geçme vakti geldi.

Şimdi, bebeğimin hayatını tehlikeye atmadan ona zarar vermek için dikkatli bir plana ihtiyacım var.

Kafamı boşaltmak için kırlarda yürüyüşe çıkmak üzereydim ki bir telefon titredi. Benimki değil. Sesin kaynağını aramak için eğildim. Yatağın altında siyah bir telefon buldum.

Shadow'un. Dün unutmuş olmalı.

Titreşim devam ederken alt dudağımı kemiriyorum. Dikizlememeliyim ama merakıma engel olamıyorum.

"Siktir et."

Telefona uzandım ve kalbim neredeyse duracaktı. Ekranda 'Angel' yazısı yanıp sönüyor.

Sıcak öfke kemiklerime kadar sızarken yumruğum sıkılıyor. Bu da kim böyle?

Ama yine de, ben gittikten hemen sonra neden başka bir kadın bulmasın ki? Shadow erkeksi, çekici bir adam ve kadınlar her zaman onun cazibesine ve kötü çocuk imajına kapılıyor. Belki de *meleğini* bulmuştur. Belki de bu yüzden artık benimle uğraşamıyordur.

Hormonlardan mı yoksa kör kıskançlıktan mı bilmiyorum ama telefonu açıyorum. "Benimle bir fincan çay içeceğine söz vermiştin, evlat."

Dudaklarım ayrılıyor. Meleği...

"Nonna?" Bir duraklama oldu. "Zoe?

Sen misin?"

Tepkimden dolayı kendimi o kadar aptal hissediyorum ki kulaklarım ısınıyor. "Hey, Nonna. Nasılsın?"

"Nasıl böyle ortadan kaybolabilirsin?" Azarlıyor. "Sana bir şey oldu sandım."

Çekiniyorum. "Özür dilerim, Nonna. Acil bir durumdu ve gitmekten başka çarem yoktu." Uzun bir nefes verdi. "Bu her şeyi açıklıyor o zaman."

Dizlerimi altıma çekerek daha dik oturuyorum. "Neyi açıklıyor?" "Sen gittikten sonra Angelo'mun kabuk bağlamasının nedeni bu olmalı."

"O her zaman bir kabuk, Nonna," diyorum üzgün bir ses tonuyla.

"O değişiyor. Gözleri bile artık o kadar uzak değil." "Bunu sen de fark ettin mi?"

"Elbette. O benim Angelo'm." Sesinde gururlu bir ton var. "Ama sen gittikten sonra eskisi gibi olmadı."

"Çünkü hayatında biri ona bir kez olsun hayır dedi."

"Pek sayılmaz, hayır." Uzun bir iç çekiş yaptı. "Uzun zaman önce ailesi gibi sen de onu terk ettin. Sanki aynı kabusu bir yetişkin olarak yeniden yaşıyor. Bu konuda konuşmuyor ama yaranın çok derin olduğu açık."

Bunu hiç düşünmemiştim. Bu yüzden mi bu kadar kırgın ve kızgındı?

Belki de artık bana güvenemeyeceğini düşündü ve asla geri dönmemeye karar verdi.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Gece Elle'yi arayıp Shadow'u ve dönüp dönmediğini sordum ama onu görmediğini söyledi.

Onu hayal etmek umuduyla gözlerimi kapatıyorum ama sanki cezalandırılıyorum. Rüyamda, küçük bir kızın yanında uyurken uyanıyorum.

Açık sarı saçları ipek gibi yastığın üzerine dökülüyor. Cenin pozisyonunda kıvrılmış, dizlerini göğsüne çekmiş. Gözleri bariz bir güçle kapanmış.

Ben.

O benim yedi yaşındaki halim.

Koridorun aşağısından belli belirsiz bağırışlar geliyor. Anne! Anne!

Küçük Zoe'nin yanındaki yerimden sıçrıyorum ve kapıya doğru koşuyorum. Sadece bir rüya olsa bile annemin yüzünü görmek istiyorum. Artık onu da babamı da hatırlamıyorum ve babamı sildiğim için mutlu olsam da annemi de silmiş olmam bana acı veriyor.

Kapı kolunu açmaya çalıştığımda yerinden oynamıyor. Annemin dışarıdaki bağırışları yükseliyor ve Küçük Zoe başını bir yastığın altına saklıyor.

Bekle.

Annemle babamın ne dediğini duymak için bir ona bir de bana bakıyorum. Babam hiç konuşkan biri değildi. Sesini yükseltmez ya da herhangi bir konuda hoşnutsuzluğunu ifade etmezdi. Varlığı hızlı ve sakindi. Kaç kez yüksek sesle tartıştığını hatırlayabiliyorum.

Bana çarptı.

Bu bir rüya değil. Bu bir anı. Bakışlarım çocukluk masamın üzerindeki takvime takılıyor. Bunu nasıl unuttuğum çok garip. Bir Barbie bebek ve bir kolu eksik bir robot, üstte birbirine yakın duruyor.

Babam benim için almıştı. Ona Barbie'mi Ken bebekle istemediğimi çünkü Ken bebeklerin sıkıcı olduğunu söyledim. Babam bana güçlü bir robot aldı. O gün havalara uçmuştum. Belki de babamla yaşadığım en mutlu anımdı. Ertesi gün uyandığımda robotun kolunun olmadığını gördüm.

Annem, babam gibi insanların böyle yaptığını söyledi. Seni mutlu ederler, sonra da her şeyi elinden alırlar.

Annemle babam koridorda kavga ediyor ve ben de onları duymayı reddettiği için Küçük Zoe'yle burada sıkışıp kaldım.

Onları duymayı reddettim.

"Zoe." Onu sarsmaya çalışıyorum ama hareket etmiyor. "Kapıyı aç." Annemin bağırışları histerik ve neredeyse korkutucu bir hal alıyor.

"Hayır, yapmayacaksın!" Annem bağırıyor. "Gidemezsin!"

Hayır. Anı tersine dönmüş. Babam bunu söyledi ve gitmesini engelledi, tam tersi değil.

Çarpıcı bir gerçek yüzüme çarptığında gözlerim yaşlarla doluyor.

Bu, kavgayı duyduğum son gece. Ertesi sabah ikisi de ölmüş olacak.

"Kızımın senin gibi biriyle yaşamasına izin vermeyeceğim." Babamın sesi ölçülüydü. Genelde öfkesine annemden daha fazla hakim olurdu ama o gece öyle değildi. "Onu mahvediyorsun. O daha bir çocuk, kafasını saçmalıklarınla doldurmayı bırak."

"O benim, ne istersem yaparım!" Annemin boğuk sesi. "Onunla sonsuza dek mutlu yaşamana izin vereceğimi mi sanıyorsun? Cesedimi çiğnemen gerek."

Hayır. Tam tersi. Bunu babam söyledi. Annem beni korumak istedi. Babam beni öldürmek istedi.

Küçük Zoe'nin yanına oturarak, "Şu yastığı kaldır," diye yalvarıyorum. "Lütfen kapıyı aç. Annemi son bir kez göreyim."

Küçük Zoe inliyor ve bir şeyler mırıldanıyor. Yastığı bırakıyor ve dizlerini göğsüne doğru çekiyor. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken, alçak bir ses tonuyla bir şeyler mırıldanıyor.

"Babam bir kahraman değil, o bir canavar. Savaşta benim gibi çocukları öldürüyor. Babamı sevmemeliyim çünkü o annemi zorladı. Babam kötü adamlardan biri..."

Boğazıma bir hıçkırık düğümlendi. Bunu hatırlamıyorum bile. Bütün gece anılarımda bulanık ama o zamanlar bu kadar acı çektiğimi fark etmemiştim.

Elimi küçük Zoe'nin başına götürüyorum. Saçlarını okşamak ve ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyorum. Olmayacak ama o sırada bunu duymaya ihtiyacım vardı. Birinin beni teselli etmesine ihtiyacım vardı ama hiç olmadı.

Bu küçük, sızlanan kız büyüyüp acı dolu bir kadına dönüşecek.

Elim ona dokunduğu anda şimdiki zamana geri dönüyorum, hâlâ inliyorum. Gözyaşları göz kapaklarımı birbirine yapıştırıyor ve yanaklarımdan aşağı akıyor.

Gözlerimi açıyorum ve üzerimde gezinen yüz boğazımdan bir hıçkırığın daha kopmasına neden oluyor.

Gölge yatağın kenarına oturmuş, kaşlarını çatmış. "Neyin var?" Sesi gerçekten endişeli geliyor, sanki beni ağlarken görmekten nefret ediyormuş gibi.

Doğruldum ve kendimi kollarına attım. Ona sarılmalı ve bu sıcaklığın gerçek olduğundan emin olmalıyım.

Beni yalnız bırakmadı.

Geri döndü.

Parmakları saçlarımın arasından geçiyor ve alnımdaki terle ıslanmış telleri okşuyor. Sonsuza kadar böyle kalacakmışız gibi geliyor. Dokunuşu sinir uçlarımı yatıştırdıkça nefes alışım yavaşlıyor.

"Bunu sana kim yaptı?" diye soruyor yavaşça, sanki cinayet planlıyormuş gibi.

"Hiç kimse." Parmaklarımı çene çizgisinde gezdiriyorum, yarı yarıya kaybolmasını bekliyorum. "Dönmeyeceğini sanıyordum."

Dudakları sırıtarak kalkıyor. "Bir canavardan kurtulamazsın, güzelim." "O zaman neden sadece şimdi buradasın?"

Gülümserken alt dudağımı okşuyor. Bu herhangi bir gülümseme değil. Bu seferki sanki bir şampiyonluk kazanmış gibi zafer dolu. Sonunda verdiğimi düşünüyor

ve belki de öyleyim. Şu anda düşüncelerimle ve berbat çocukluk anılarımla yalnız kalmak istemiyorum.

"Birkaç acil işi halletmem gerekiyordu, yoksa gitmezdim" diyor.

'Acil şeyler' konusunda ısrarcı değilim. Eğer öldürmekle ilgiliyse, bilmemeyi tercih ederim.

Bunun yerine, ben de bir karşılık veriyorum. "Dünle ilgili olarak, senden gitmeni istememin tek nedeni Liam'la aranızda gereksiz bir çatışma çıkmasını istememmedi."

"Onun hayatını kurtarmak için bana yalan mı söylüyorsun?"

Vücut ısısının benimkini bastırmaması için ondan uzaklaşıyorum. "Sırf yapabiliyorsun diye insanları öldürmeye devam edemezsin."

"Yapmayacağım."

Ona şüpheyle bakıyorum. "Yapmayacak mısın?"

"Cazip geliyor..." Ters ters bakınca sözünü kesti. "Ama senin için kendimi kontrol edebilirim."

Benim için.

Benim için çaba sarf ediyor. Bu düşünce neden beni eşi benzeri görülmemiş bir sevinçle dolduruyor?

Kaşlarını çatarak kolumu tutuyor ve kucağına oturana kadar beni kendine doğru çekiyor. "Şimdi, sırf yapabiliyorsun diye gitme. Bu işler böyle yürümez, güzelim."

Kendime rağmen gülümsüyorum. "Tuhafsın. Bunu biliyor muydun?" "Tuhaflığı kaldırabilirim. Bana daha kötüleri de söylendi."

Metalik bakışları benimkilerle buluştuğunda, ona her canavar dediğimde belki de onu incittiğimi ilk kez fark ediyorum.

Onu da ailesi gibi terk ettin. Nonna'nın sözleri kafamın içinde dönüp duruyor ve kendimi yaşayan en boktan insan gibi hissediyorum. Çocukluk travmasının bir insanın hayatını nasıl şekillendirdiğini ilk elden biliyorum. Shadow'un her şeyi nasıl gördüğünü hayal bile edemiyorum.

İçimde bir şey, mantıksız, hormonların yönlendirdiği bir yanım onu daha iyi hissettirmek istiyor. Uzanıp yanağına bir öpücük konduruyorum. "Liam benim çocukluk arkadaşım, erkek arkadaşım değil. Birbirimizi on beş yıldan fazladır tanıyoruz."

Gözlerini kısıyor. "O kadar uzun mu?"

Onu dürtüyorum. "Aramızda hiçbir şey olmaz. O benim ağabeyim gibidir."

Bana inanmıyormuş gibi gözlerini daha da kısıyor. "Hâlâ hoşuma gitmiyor."

"Bu konuda ne yapacaksın?" Alay ediyorum.

"Beni zorlama." Sesi çelik gibi sert ama gözleri vahşi bir şehvetle parlıyor. Üzerine atlayabilmek için avının hareket etmesini bekleyen bir avcı gibi.

Eğer onun içinse, her gün av olmaya hazırım.

Hastalıklı zevk uzuvlarımı sıkıyor ve kemiklerimle birlikte eriyor. Tanıdık adrenalin dalgası beni yakalıyor ve onu iterek ayağa kalkıyorum.

Kapıya koşuyorum ama açar açmaz bir el kapıyı çarparak kapatıyor. Tanıdık, hayattan daha büyük bir varlık sırtıma yapışıyor.

Tüm bunlar çok iğrenç, ama onun damarına basmaktan aldığım zevki inkar edemem. İkimiz de kovalamacayı ve kavgayı seviyoruz. Bir mücadele düşüncesiyle şimdiden sırılsıklam oldum.

O sıcak. Çok sıcak. Onunla savaşmam gerektiği halde ona doğru eğilmekten kendimi alamıyorum.

"Nereye gittiğini sanıyorsun güzelim?" diye fısıldıyor kulağıma sıcak, boğucu kelimelerle. Kalp atışlarımın gürültüsünden onu zar zor duyabiliyorum.

Ona dirsek atıyorum ve kapı kolunu tekrar deniyorum. "Senden uzağa."

Karanlık, derin kıkırdama beni hem heyecan hem de korkuyla dolduruyor. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

Dönüyorum ve göğsümü öne doğru şişiriyorum. "Yap. Beni."

İçime doğru iterken gözlerinde bir parıltı parlıyor. Bacakları benimkileri ayırıyor ve karnımın alt kısmına belirgin bir çıkıntı sürtüyor. "Oh, seni iyi yapacağım. Sikimin üzerine o kadar çok boşalacaksın ki günlerce hareket edemeyeceksin."

Evet, lütfen.

Bilinçaltım, evcilleşmemiş bir istekle bana bakan adam dışında her şeyi siliyor. Bazen bana zarar vermek istediğini hissediyorum ve bu beni tepelere doğru kaçmaya itmesi gerekirken tam tersi bir etki yaratıyor. Shadow gibi tehlikeli ve vahşi bir adam üzerinde böyle bir etkiye sahip olduğum fikri beni ezici bir heyecanla dolduruyor.

Beni kaldırıp omzuna atıyor. Kalbim heyecanla çarpıyor olsa da inliyorum. Sırtına vuruyorum, ama tutuşunu gevşetmiyor. Aksine daha da sıkıyor ve kıçımı tokatlıyor.

Bu yeni, kapsamlı his karşısında nefesim kesiliyor. "Sen bir kâbussun!" "Beni bunun için seviyorsun." Eğlence vahşi ve net bir şekilde sürükleniyor. "Humph. Kendini övme."

Sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni yatağa yatırıyor ve ben daha gözümü kırpamadan üzerime çıkıyor.

Bulutlu gözlerindeki yoğunluk neredeyse beni yakıyor. "Sen benimsin ve hep öyle kalacaksın. Buna alışmaya başla, güzelim."

Ağzı boynumdaki nabız noktasını buluyor. Tenim binlerce ateşle tutuşuyor ve sonra sertçe ısırıyor. Ben de onun omzunu ısırıyorum. Mücadele sonsuza kadar sürecekmiş gibi geliyor. Kıyafetlerimizin yarısı yırtılmış ve yerde.

Vücudum o kadar uyarılıyor ki, tek bir nefis hareketle içime girdiğinde, neredeyse hemen şimdi buraya boşalıyorum.

Tıpkı dün olduğu gibi, bakışları benimkilerden ayrılmıyor. Sanki gözlerinin ne kadar berrak olduğunu görmem için bana ihtiyacı varmış gibi. Bu bağlantı beni onun etrafında parçalara ayırıyor.

Daha önce herhangi bir şüphem varsa bile, şimdi sahip olduğumuz şeyin herhangi bir sikiş ya da fiziksel mücadelenin ötesinde olduğundan eminim. O benim ruhumun bir parçasına sahip ve kendi orgazmını yaşarken beni öptüğünde, ben de onun ruhunun bir parçasına sahip olduğumu biliyorum.

Birbirimizin kollarına uzandık, ağır ağır nefes aldık ve dopamin bulutunun kalıntılarının tadını çıkardık.

Çarşaflarda biraz kan var. Onun mu benim mi bilmiyorum. Sanırım onu çok sert çizdim.

"Bana içi boş olmayı sevip sevmediğimi sormuştun." Güçlü bir elini ensemde dolaştırıyor. "Sevmiyorum."

Kulaklarıma inanamayarak ona bakıyorum. "O zaman sen neden oradaydın?" "Daha kolaydı. Daha az karmaşıktı."

Hayatı hakkında öğrendiklerime göre, onu suçladığımı söyleyemem.

Yumuşak bir fısıltıyla, "Ben de bazen içim boşmuş gibi hissediyorum," diye itiraf ediyorum. Sanki ailemin ölümünden beri bir parçam eksikmiş gibi.

"Birbirimizi dolduracağız." Dudakları uzun, ayak parmaklarımı kıvıran bir öpücükle alnımı sıyırıyor.

Uykuya dalmış olmalıyım çünkü Shadow gecenin bir yarısı arkamdan içime girerek beni uyandırıyor. Sanki bana doyamıyormuş gibi. Tekrar uyumama izin vermeden önce iki kez boşaldım.

İkinci kez uyandığımda, bir elini ağzıma bastırıyor, diğer elinde de bir bıçak var. Dışarıdan gelen küçük ışık yüz hatlarında sert çizgiler oluşturuyor.

Uykum kaçarken gözlerim şişiyor. Ne oldu?

İşaret parmağını dudaklarına götürür. "Burada biri var."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Zoe'yi bir gardırobun içine itiyorum ve sadece sarı saç telleri görünene kadar kıyafetlerle örtüyorum. "Hiçbir koşulda dışarı çıkma."

Gözlerinin parlayan yeşili korkuyla doluyor. "Ama ya -"

Parmağımı dudaklarına koyup başımı sallıyorum. "Benim peşimdeler. Burada olduğunu bilmezlerse seni hedef almazlar."

En azından umarım yapmazlar. Bunun Mürekkep Takımı'nın numaralarından biri olduğunu tahmin ediyorum. Hedefleri ben olmalıyım. Eğer biri ona elini sürerse, onu diri diri yakarım ve lanet gösteriyi izlerim.

İyi bir yerde saklandığından emin olduktan sonra gardırobu kapatmaya başlıyorum.

Zoe bileğimi tutuyor. "Ateş edebilirim. Bana bir silah ver."

Ghost'la güvenlik kayıtları hakkında yüzleştikten sonra, onun bir polis kuvvetleri öğrencisi olduğundan bahsetti. Onun dövüş yetenekleri

ama o zamanlar bunu pek düşünmemiştim. Şimdi işe yarıyor. En azından bana bir şey olursa kendini koruyabileceğini biliyorum.

Yere uzanıyorum, silahı bulana kadar pantolonumu karıştırıyorum. Onu alabilir, bıçakla ben ilgilenirim. Zaten yakın mesafeli dövüşlerde daha iyiyim.

Silahı ona verdiğimde, Zoe kendinden emin parmaklarıyla silahı tutuyor ve mermi yatağını kontrol ediyor. Onunla açıklanamaz bir şekilde gurur duyarak sırıtıyorum.

"Peki ya sen?" Elimdeki bıçağa bakıyor.

"Yedeğim var," diye yalan söyledim. "Alçakta kal. Saldırıya uğramadıkça saldırmayın."

Gerektiğinden daha uzun süre başını sallıyor. Kapıyı tuttuğunda gardırobu kapatmak üzereydim. Yumuşak yalvarışı neredeyse beni çözüyordu. "Geri gel, tamam mı?"

"Emin olabilirsin, güzelim."

Gardırobu, pencereyi ve kapıyı kapattım ve merdivenlerden aşağı uçuyorum.

Ink'in hamamböcekleri son birkaç haftadır saklanıyordu, bu yüzden kinini bıraktığını düşündüm. Daha iyi bilmeliydim. O herif benden bile daha aşağılık.

Pantolonumun düğmelerini iliklerken bıçağın keskin olmayan tarafını dişlerimin arasında tutuyorum. Girişe doğru ilerlerken hareketlerim hızlı ve sessiz.

Mutfaktan sesler geliyor. Bir tava. Bir çakmak. Çekilen bir sandalye. Omega'da bile değilim - o kadar - ama yine de onları duyabiliyorum.

Mutfağa giden köşede duruyorum ve bıçağımı elime alıyorum. İzinsiz giren biri için çok fazla gürültü var ama Çukur'un suikastçıları çok fazla çılgınlık yapıyor.

Belki de ölmek istiyorlardır. "Bir

fincan çay ister misin? Kahve?"

"Daha sert bir şey."

Şu iki ses.

Bıçağı elimde tutmakta zorlanıyorum ama mutfağa dalarken düşürmüyorum.

Flame mutfak masasında toplanmış. Uzun, geniş gövdesi eski ahşap sandalyeyi cüceleştiriyor. Bacakları önünde uzanıyor, ayak bileklerini çaprazlamış ve dudaklarından bir sigara sarkıyor. Koyu kızıl saçları sanki yataktan yeni kalkmış gibi dağınık - ki muhtemelen öyledir.

Yanındaki ise bir sürpriz. Hawk tezgâhta durmuş, cezveden kendine kahve dolduruyor.

Hades'in gönderdiği videolarda kötü göründüğünü düşünüyordum ama yüz yüze çok daha kötü.

Saçları kısa, askeri tarzda kesilmiş ve bu da yüzündeki ve boynundaki mavi, yeşil ve sarı galaksiyi öne çıkarıyor. Sıfır Takımı içinde Hawk muhtemelen en geniş ve en iri yapılı olanı. Gençliğimizden beri çok fazla ağırlık kaldırdı ve vücut şekli sanki steroid kullanıyormuş gibi kaslı. Yine de şimdi, kilosunun en az yirmi kilosunu kaybettiğini söylemek yanlış olmaz. Yarım yamalak gri tişörtü omuzlarını yutuyor.

Görünüşü bir yana, ölümcül olsa da hâlâ aynı sakinliği yansıtıyor.

Hades bir keresinde bize sessizlerin en ölümcül olduğunu söylemişti - gerçi Scar ve ben onu hep haksız çıkardık. Bu koca adam Sıfır Takımı'nın en iyi keskin nişancısı. Orta Doğu'da ordudan daha fazla insan öldürdü.

Hiç ıskalamıyor.

Geri kalanımız mafya işleriyle uğraşırken o aylarca Hades'in işkence konusu oldu. Hawk, Ink ve diğer iki Sıfır Takımı üyesiyle birlikte hapsedildi ve sert bir geri çekilme sürecinden geçti.

"Burada ne yapıyorsun?" Bıçağı hâlâ tutuyorum ama indirdim.

Sıfır Takımı'nı Ghost gibi bir aile olarak görmüyor olabilirim ama bu iki pisliği on yıllardır tanıyorum. Yıllardır en iyi uykumu böldükleri için onları öldürmememin tek nedeni bu.

Hawk'ın kafası bana doğru savruluyor ve kahve tezgâhın üzerine dökülüyor. Kelepçelendiği ve tavana asıldığı için bilekleri sargılı.

Lanet olası işkence. Hades ona bir numara yaptı.

Yaşlı cadı Mist'in onu şahsen gördüğünde ne hissettiğini merak ediyorum. Tabii hâlâ saklambaç oynamıyorlarsa.

Hawk'ın kaşları çatıldı. "Seni hissetmedim."

"Zaman alıyor ama alışacaksın." Onu daha iyi hissettirmek için yalan söyledim.

Bu zayıf halime alışabileceğimi hiç sanmıyorum ve sık sık Omega'ya geri dönmek istiyorum. Ancak, o parlak yeşil gözlerin beni hayal kırıklığına uğrattığı ya da Hayalet'in benden vazgeçtiği düşüncesi beni her seferinde durduruyor.

Hawk bir sigara alır ve dudaklarının arasına sıkıştırır. "Flame burada olacağından bahsetmemişti."

Sessizce sigara içen Flame bir omzunu kaldırır. "Unutmuş olmalıyım."

Gözlerimi karanlık piç kurusuna dikiyorum. Her zaman bir nedeni olduğuna göre, Hawk'ı buraya getirmesi tesadüf değil. Zoe'yi korkuttuğu için onu kesmek istiyorum.

Bir sandalyeyi geriye itip karşısına çöküyorum. Bu işi ne kadar çabuk bitirirse o kadar iyi.

"Üzgünüm koca adam," dedim Hawk'a. "Burada kalamazsın. Sis'ten başka bir yerde saklan."

Hawk çakmak aramak için cebini yoklar. "Saklanmıyorum."

"Elbette. Yaşlı cadı ile yaşadığın dram beni ilgilendirmiyor." Oturması için yanımdaki sandalyeyi tekmeledim. "Flame seni neden buraya getirdi?"

Hawk yavaşça yerleşiyor, yan tarafını sıyırmamaya dikkat ediyor. Yaraları çok kötü olmalı. Onun yerinde olmak istemezdim.

Yanmayan sigarasını ağzından çıkarıyor ve bana keskin bir bakış fırlatıyor. "Ona kocakarı demeyi kes."

"Onun kırışıklıklarını görmelisin. Sadece bekle." Sırıtıyorum. "Birbirinizden kaçıyorsunuz."

Homurdanıyor ve eminim daha iyi durumda olsaydı yüzümü masaya sıkıştırabilirdi. Onun yerine Flame'in çakmağını kaptı ve sigarasına götürdü.

"Burada alkol yok." Flame ağzından duman üflüyor. "Buranın nesi var böyle?"

"Senin lanet varlığın." Sözlerim Flame'e ya da herhangi birine göstermek istediğimden daha sert. Ama onları Zoe ile aynı çatı altında düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor. Hawk yoğun bir yoksunluktan yeni çıktı ve bu nedenle nüksetmesi güçlü olacak.

Flame'in sağı solu belli olmaz ve gündemine hizmet etmek için her şeyi yapar - Her ne haltsa.

Onlara Zoe'den uzakta bir gezegende ihtiyacım var.

"Ne oldu?" Hâlâ masanın üzerindeki bıçakla oynuyor olsam da ses tonumu düzeltiyorum.

Flame sigarasından bir nefes çekip nikotin bulutu üflemek için tatlı kıçını ayırıyor. "Hades Hawk'ı serbest bırakma konusunda kendini kandırılmış hissediyor, bu yüzden onun yerine bizden birini alacak."

"İki katı gelire ulaşırsak Zero'yu yayınlamak için Ghost ile bir anlaşma yapmamış mıydı?" Ben sordum.

"Bir tanesini daha geri almayacağını hiç söylemedi." Hawk'ın eli titriyor, bu da Omega'nın artçı etkilerinin devreye girdiği anlamına geliyor.

"Evet, ne olmuş?" Bıçakla masanın üzerinde bir yol açıyorum. "Scar'ı içeri gönderelim. İçeride de dışarıda da deli ve zaten organizasyon için pek bir şey yapmıyor."

Flame başını sallar. "Hayalet buna izin vermez. Kendisi gitmeye gönüllü."

"Ne oluyor lan?" Bıçağı masaya sapladım.

Hawk alçak bir ses tonuyla, "Sis onun yerine gitmek istiyor," diyor.

"Ve Hawk geri dönmek için gönüllü oldu." Flame sanki içten içe 'etrafım aptallarla çevrili' diye düşünüyormuş gibi gözlerini deviriyor.

"Tüm bunlar ne tür parlak bir plan?" Şu an bir içki içebilirim.

"Eminim Hades üçünü de geri almaktan mutluluk duyacaktır." Flame sigarasını bana doğrulttu. "Sen ve Scar'la baş başa kalırsam can sıkıcı olur. Bu yüzden buradayız."

Elim bıçağın sapına dolanıyor. "Benden ne yapmamı bekliyorsun?" Ghost'u bir ağaca zincirlemek dışında. Ya da daha iyisi, Elle'i ona karşı kullanmak. Onunla duygusal bir bağı var ve onu kalmaya ikna edebilecek biri varsa o da Elle'dir.

Yaşlı cadı Mist, benim misafirim olabilir ve Hades'in cehennemine her gün geri yürüyebilir.

Sadece onun adına Le Salon'la ilgilenmek baş belası olacak.

Flame başını Hawk'a doğru eğiyor. "Söyle ona."

Bakışlarım aralarında geziniyor. "Neyi söyleyeceksin?" "Mürekkep'ten bir mesajım var," diyor Hawk.

Parmak eklemlerim beyazlayana kadar bıçağı sıkıca tutuyorum. "Ne?"

"Ona bir öğrencinizin hayatını borçlusunuz ve eğer geri ödemezseniz, intikamını kendi yöntemleriyle alacaktır."

Hafifçe gülümsüyorum. "Hapiste ama hala intikam almak için zamanı var mı?"

"Tam olarak söylediği şuydu: Gel beni Çukur'da bul ya da sonuçlarına katlan. Ben de senin gibi kin tutarım Gölge."

Sikeyim. Öyle. Sümüklü piç, gençken ona işkence eden gardiyanı öldürdü. Dikkatli bir şekilde planlaması on yılını aldı ama yine de yaptı.

Şimdi ya da on yıl sonra peşimden gelecektir.

Ink beni korkutmuyor ama zayıf noktalarımı hedef alması korkutuyor. O hamamböceği Ink'in en yakınlarından biriydi ve benden intikam almanın en iyi yolu değer verdiğim bir şeyi bulup onu bitirmek.

Birkaç ay önce olsa onunla kafa kafaya verirdim ve sonuçlarına katlanırdım. Şimdi Zoe ve Nonna var, her şey değişti. Yanlış bir hareket yaparsam ikisini de tehlikeye atmış olurum.

"Bunu düşüneceğim." Ayağa kalktım ve bıçağı çektim. "Şimdi, kışt ve buraya dönme."

"Bir şey daha var." Flame başını yana eğiyor. "Ne Hayalet ne de Başkan Joe Johnny'yi yakalayabildi, yani hâlâ kaçıyor ama ülke dışında değil."

"Bunun benimle ne ilgisi var?" Ona sabırsız bir bakış fırlattım. Johnny, Başkan Joe bizimle ortaklık görüşmeleri yaparken Ghost'u alaşağı etmeyi planlayarak Başkan Joe'ya ihanet etti. Ve Başkan Joe sadece kâr peşinde koştuğu için, Ghost ona yeni ilaç fabrikasının yüzde yirmi beşini teklif ettiğinde, Johnny'yi kötü bir alışkanlık gibi hızla bıraktı. O adi ihtiyar için Johnny'nin ikinci adamı ve en güvendiği adam olması paranın yanında bir hiçti.

Ama yine de Johnny ona ihanet etti, bu yüzden lanet bir köpek gibi avlanmayı hak ediyor.

Söylentilere göre Başkan Joe, kendisine ihanet eden öz kızını evlatlıktan reddetmiş. Kimse ne yaptığını bilmiyor ama herkes onu evlatlıktan reddettiğini biliyor. Yaşlı adamın iki kızı vardı. Biri evlatlıktan reddedilmiş, diğeri de otuz yıldan fazla bir süre önce bir yangında ölmüş. O zamandan beri o kadar acımasız ve güçlü oldu ki herkes onun gözüne girmek istiyor.

"Ona rastlarsan bana bahşiş ver," diyor Flame soğukkanlılıkla, ayak bileklerini açarak.

"Dur tahmin edeyim." Bıçağımı ona doğrulttum. "Eğer ona Johnny'yi getirirsen Başkan Joe sana bir iyilik borçlu olacak."

Bir omzunu kaldırdı.

"Sana iyilik borcu olmayan biri var mı?" Hawk ne düşündüğümü soruyor.

Alev bir şey hesaplıyormuş gibi sigara içerken düşünceli görünüyor. "Kraliçe."

Hawk'ın dudakları gülümsemeye benzer bir şekilde kalkıyor ve ben kıs kıs gülüyorum. "İkinizin de canı cehenneme."

"Birinin gitmesi gerekene kadar birkaç haftamız var." Flame, saati olmamasına rağmen bileğine dokunuyor. "Tik. Tock."

Kapıyı arkalarından zincirliyorum. İçeri girmeye karar verirlerse bu onları durdurmaz. Buraya yeni bir güvenlik sistemi kuruyorum.

Her seferinde üç adım yukarı koşuyorum.

Kapıyı açtığım anda bana bir silah doğrultuldu. Zoe'nin gövdesine bir çarşaf dolanıyor ve arkasından yerde sürükleniyor.

Silahı sabit tutmasına şaşırdım. Kadın silahı nasıl tutacağını iyi biliyor.

Beni görür görmez. Silahı indiriyor, kasayı açtığından emin oluyor ve komodinin üzerine yerleştiriyor.

Hay sikeyim.

Daha önceki gurur duygusu kuvvetle geri dönüyor.

Kendini kollarıma atmadan önce bir uyarı bile almıyorum. Narenciye ve çiçek kokuyor ama altında benim kokum da var. Kollarımı ona doluyorum ve vücudunu kendime doğru çekiyorum. Bu kadar takıntılı olmam ve ona dokunmaya, onun etrafında ve içinde olmaya doyamamam çılgınca.

Hâlâ aramızdaki bu çekimle savaşıyor ama zamanla ne kadar ciddi olduğumu ve onu korumak için bu dünyaya nasıl cehennemi getireceğimi anlayacak. Zamanla yumuşayacak ve beni kabullenecek. En azından, umarım öyle olur.

Onu bırakmamın imkanı yok. Beni ilk kez öpmeye cüret ettiğinden beri benim. Kimse beni öpemez. Öpüşmeyi bile sevmiyorum. Ama bu kadınla?

Yüzünü tutuyorum ve dudaklarına yapışıyorum. Bu tada ve bana erişim izni vermeden önce alt dudağının benimkine karşı seğirmesine doyamıyorum.

Ne zaman bana böyle boyun eğse, kendimi yaşayan en muzaffer erkek gibi hissetmekten kendimi alamıyorum. Belki bir gün bana bedeniyle birlikte kalbini de sunar.

Beni parçalıyor ve tekrar bir araya getiriyor. Onun ışığını görene kadar ışığa ihtiyacım olduğunu hiç düşünmemiştim.

Geri çekildiğimde, yüzünde o tanıdık şüphe vardı.

Yakında bana güvenecek. Yakında bana kapıları açacak. "Kimdi onlar?"

diye soruyor. "Onlarla konuştuğunu duydum."

"Tanıdıklar."

"Onları... öldürdün mü?"

"Hayır, ama tehlike arz etselerdi yapardım."

"Tamam." Çarşafı göğsüne bastırıyor ve bakışlarımla karşılaşmadan yatağa doğru yürüyor.

Aramızdaki tuğlaları yeniden örüyor. Ona zaman tanımaya karar verdiğim için bu konuda soğukkanlı olmaya çalışıyorum ama içimdeki acıya engel olamıyorum.

Bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Şimdi ne var? Ölmeyi hak eden insanları öldürdüğüm için özür dilememi mi istiyorsun? Dilemeyeceğim. Ve eğer bir kez daha tekrar edersem, hamamböceğini tekrar öldüreceğim çünkü eğer yapmasaydım, şu anda karşımda oturuyor olmazdın."

Her zamanki gibi tartışmasını ve misilleme yapmasını bekliyordum ama sanki söylediğim tek bir kelimeyi bile duymamış gibi uzun süre sessiz kaldı. Yataktaki oturma pozisyonu bile bir heykel gibi donmuş. Sonunda sessiz bir tonda sordu. "Hoşuna gidiyor mu?"

"Neyin tadını
çıkarayım?"

"Öldürmekten.
"

Bir omzumu kaldırdım ve gerçeği söyledim. Ona yalan söylemek dışında her şeyi yapardım. "İnsanlar ölmek zorunda ve ben öldürme konusunda etkili olanlardan biriyim. Bundan zevk almıyorum ama nefret de etmiyorum. Eğer biri ölmeyi hak *ediyorsa*, onu öldürürüm."

Dudaklarında acı bir gülümseme beliriyor. "Ona çok benziyorsun."

Birkaç saç teli neredeyse kafa derimden kopana kadar ensemi ovuyorum. Başka bir erkek hakkında konuşmak dışında her şeye hazırım. Başka birinin ona sahip olduğu düşüncesi bile ruh halimi karartıyor. "Kim bu *herif*?"

"Babam." Bakışlarıma karşılık vermeden çarşafla oynuyor. "İngiliz ordusunda yüzbaşıydı ve bir savaş kahramanıydı. En azından kraliçeden gelen madalyalar öyle diyordu. Görünüşe göre askerlerini bir süper kahraman gibi kurtarmış. Sırf o madalyaları aldığı için, sayısız insanı öldürmüş olsa da gerçekten bir kahraman olduğuna inanıyordu."

Önünde çömeliyorum ve ne kadar istesem de ona dokunmaktan kaçınıyorum. Bunu söylemek için çok cesaretli olduğu açık, bu yüzden yoluna çıkmayacağım.

"Eğer rahatlatacaksa." "Kendimi hiçbir zaman bir kahraman olarak görmedim ve kraliçeden bir madalya almadığımdan da eminim."

Gülümsüyor ama gözlerinde yaşlar oluşuyor. Konuşurken sesindeki kırılma içimi parçalıyor. "Anneme tecavüz etti. Ben o tecavüzün ve annemi onunla kalmaya zorlayan tutkalın bir sonucuyum. Beni alıp gitmek istediğinde, bizi gazla boğmaya çalıştı. Annem beni son anda kurtardı ama... başaramadı."

Panik atak geçirmesine şaşmamalı. Beni öldürürken gördüğünde tamamen çıldırmasına şaşmamalı. Dik duruyorum, omuzlarım çöküyor. Ona sarılmak istiyorum ama sözlerindeki anlam beni etkilemiyor.

"Sonunda babanın anneni öldürdüğü gibi seni de öldüreceğimi düşünüyorsun." Sormuyorum, bir gerçeği söylüyorum. Bu bana neden sürekli canavar dediğini açıklıyor. Babası gibi olduğumu düşünüyor.

Bu durumda, ne yaparsam yapayım, beni asla kabul etmeyecek. Kabul etse bile, benimle ilgili ilk düşünceleri her zaman aklının bir köşesinde kalacak.

Kafa.

Gitmek için döndüm.

Ona ve kendime zaman vermeliyim. Bu bir şaka değildi, onu *asla* terk etmeyeceğim. Ancak, kendimi onun hayatına yapıştırdığımda takıntılı bir sürüngen gibi görünmemenin bir yolunu bulmam gerekiyor.

Yumuşak kollar arkadan belimi sarıyor. Islak bir yüz sırtıma yapışıyor ve Zoe tenime doğru fısıldıyor. "Bana asla zarar vermeyeceğini biliyorum ve bu kafa karıştırıcı. Karakterin, görünüşün ve... her şeyinle babamın tıpatıp aynısısın. Eğer bana zarar vermeyeceğini biliyorsam, neden babamın verdiğinden bu kadar eminim?"

Titriyor, sesi bir oktav düşüyor. "Ya anılarımda bir şeyler ters giderse?"

Yirmi Beşinci Bölüm

Bir canavar. Baban bir canavar.

Koş, Zoe. Koş!

Şakaklarımda boncuk boncuk terle irkilerek uyanıyorum. Titrek ellerimle saçlarımı geriye itiyorum. Gece o kâbusu gördüğümde, güçlü eller beni sardı ve kulağıma yatıştırıcı sözler fısıldadı. Huzurlu bir uykuya geri dönebildim.

Şimdi geriye sadece çarşaflar ve onun kokusu kaldı ama Gölge'den eser yok.

Hayal kırıklığı içimi kemiriyor.

Belki de gitmiştir. Dün geceden sonra onu suçlamamalıyım. Ne de olsa tüm bunları ona anlatmamın nedeni bu değil miydi? Artık onun katil yaşam tarzına neden bu kadar karşı olduğumu ve bunun geçmişimle nasıl bir ilişkisi olduğunu biliyor.

Yine de onu itmek yerine ona sarıldım ve uykuya dalarken beni kucaklamasına izin verdim.

Tek bir dokunuşla tüm varlığımın ona dönüşmesi çılgınca. Hayır. Bu korkutucu. Gölge benim ve akıl sağlığım için kötü. Beni en çok korkutan şey, geçmişini öğrendikçe ondan uzak durmanın daha da zorlaşması. Onu reddedemem ya da ona karşı hiçbir şey hissetmiyormuş gibi davranamam.

Bu gidişle hep pes edeceğim ve çok geçmeden kendimi annemle aynı yolda bulacağım.

Shadow bana tecavüz etmedi. Kendime hatırlatıyorum. *Gölge benimle histerik kavgalara girmez.*

Bu bahaneler bile endişelerimi gidermeye yetmiyor, özellikle de içimde büyüyen bebek varken.

Bir elimi çıplak karnımın üzerine koyuyorum. Yakında ortaya çıkmaya başlayacak ve vermem gereken zor kararlar var. Bunlardan en önemlisi Shadow'a çocuğu haber verip vermememem.

Shadow'un tam bir canavar olduğuna inanmasam bile, hiçbir şey onun bir katil olduğu gerçeğini silemez. Çocuğumun böyle bir ortamda büyümesine nasıl izin verebilirim?

Telefonumu alıp Elle'i arıyorum. Birkaç kez çaldıktan sonra

cevap verdi. "Zoe? Neyin var?" Sesi uykulu ama telaşlı.

Lanet olsun. Saat sabahın beşi. "Uyandırdığım için özür dilerim. Sonra ararım."

"Hayır, kapatma!" diye fısıldar. Bir hışırtı duyulur, bir kapı açılır ve sonra kapanır. Sesi normale döner. "Ne oldu, Zoe? Her şey yolunda mı?"

"Evet. Her şey yolunda." Onu endişelendirdiğim için kendimi en boktan arkadaş gibi hissediyorum. "Tanrıya şükür. Bir şey oldu sandım." Bir esnemeyi bastırdı.

alarm kaybolmuş gibi görünüyor. "Ee, ne oldu? Londra'ya ne zaman dönüyorsun?"

"Yakında." Bu yakında ne zaman olacağını belirtmedim.

"Liam son konuştuğumuzda pek memnun görünmüyordu. Yine de bunun senden çok benimle ilgili olduğunu düşünüyorum."

"Ona zaman verin. Alışacaktır."

"Ha. Güzeldi. Liam benim bir yeraltı patronuyla ilişki y a ş a m a m a kesinlikle alışacak - ki bu aynı zamanda onun bok listesinin en başında yer alıyor. Liam'ın Julian'ı Noel'e davet ettiğini, bira ve futbol maçları üzerinden bağ kurduklarını hayal edebiliyorum."

Kendime rağmen kıkırdıyorum. "Bir boks maçı üzerinden bağ kurmak daha kolay olacaktır.

Erkekler ve onların adrenalin ihtiyacı çok saçma, sadece söylüyorum."

İç çekiyor, teslim olmuş gibi görünüyor. "Bir de bana sor." "Ellie... Mutlusun, değil mi? Ghost'la yani."

Hülyalı bir ses tonuyla cevap vermeden önce bir duraksama oluyor. "Öyleyim."

Benim tanıdığım Rage Ball asla hülyalı bir ton kullanmazdı. Her zaman ciddi ve dik dururdu.

"Bana onun yanında zayıf olabileceğimi hissettirdi," diye devam ediyor. "Her zaman güçlü olmanın her şeyin anahtarı olduğunu düşünürdüm ama Julian bana doğru insanların yanında zayıf olmanın ne kadar özgürleştirici olabileceğini gösterdi. Dış görünüşe bürünmek yerine kendim olmalıyım."

Yastığa yaslanıyorum. "Seninle *çok* gurur duyuyorum. Bana bir düzine kucak borçlusun."

"Uh... tamam... sanırım. Sadece geri gel ve ne yapabileceğime bir bakayım." Güldüm. Bazı şeyler asla değişmeyecek.

"Sorun ne, Zoe?" Sesinden endişe damlıyor. "Gülüşün bile aynı değil. Bunca aydır sana ne oldu?"

Hem de çok. Belki de Elle gibi ben de dış görünüşümü kaybediyorum. Shadow'un kokusunu içime çekene kadar çarşafı burnuma yaklaştırıyorum. Hepsi onun yüzünden. Bana her şeyi sorgulatıyor.

"Ghost'la nasıl gidiyor?" Cevap vermek yerine soruyorum. "Yani, onun bir katil olduğunu hiç unutuyor musun?"

"Hmmm. Julian'a baktığımda bir katil görmüyorum. Terk edilmiş, kaçırılmış ve katil olmaya zorlanmış bir çocuk görüyorum. Bir fahişenin kızı olmak konusunda benim bir söz hakkım yoktu, onun da bir katil olmak konusunda bir söz hakkı yoktu."

"Ya bir aile istiyorsan? Ghost'un yaşam tarzıyla buna sahip olamazsın."

"Bir aile mi?" Kıkırdıyor. Elle acayip *kıkırdıyor*. "Komik çünkü beni kesinlikle hamile bırakmaya çalışıyor. Yine de yaşam tarzı konusunda endişelenmiyorum. Kimsenin beni Julian kadar koruyamayacağını biliyorum."

"Hey! Peki ya ben?"

"Sen ve Liam da tabii ki." Yanındakine seslenmeden önce diğer uçta bir hışırtı duyulur. "Uyandın mı?"

Ghost'un sesi uzaktan geliyor ama sahiplenme duygusunu net bir şekilde duyabiliyorum. "Bu saatte kiminle konuşuyorsun?"

"Zoe."

"Sadece Zoe mi?"

Gülüyor ve kaygısız sesi kalbimi ısıtıyor. "Evet, sadece Zoe." "Seninle sonra konuşuruz, Rage Ball."

Ciyaklamadan önce olumlu bir şeyler mırıldanıyor ve ardından kahkahalara boğuluyor.

Gülümseyerek kapatıyorum. Görünüşe göre Ghost ona iyi bakıyor - *Bir çeşit*.

Duşta dururken bacaklarımın arasındaki ağrının acı verici bir şekilde farkındayım. Göğüslerim çok ağır ve meme uçlarım ağrıyor. Bunun hamilelikten mi yoksa Shadow'un ısırıklarından mı kaynaklandığını bilmiyorum.

Muhtemelen ikisi de.

Dün gece beni nasıl uyuttuğunu hatırlamak bile uyarılmış bedenimde sıcak bir farkındalık yaratıyor. Sırtıma yasladığı sert göğsünün ve belime doladığı güçlü kollarının verdiği his, kendime sarılma isteği uyandırıyor.

Acı bir iç çekişle duştan çıkıyorum. Hafif yünlü bir elbise giydikten sonra mutfaktan kahvemi alıp dışarı çıkıyorum.

Rüzgar hala nemli olan saçlarımı savuruyor ve verandada donuyorum - hava yüzünden değil.

Gölge tarlada yarı kanlı çıplak duruyor. Yumuşak sabah ışığı yan profiline doğaüstü bir görünüm veriyor. Turuncu renk, kesilmiş kaslarını neredeyse parlak görünene kadar vurguluyor. Kaplan dövmeleri sanki ortaya çıkıp oynamak için can atıyormuş gibi kollarından aşağıya doğru hırlıyor. Daha az ürkütücü ve daha sanatsal görünüyorlar. Bir köpek gibi salyalarımın akmasını engellemek için yutkunuyorum. O kadar güzel ki bu haksızlık.

Puslu havadan bir anlığına -sadece birazcık- çıktığımda, küçük bir çocuğa davranır gibi sonsuz bir özenle çiçekleri kesme şekline odaklanıyorum.

Kahvemi masanın üzerine bırakıyorum. Genelde sadece kahve güne başlamamı sağlayabilir ama Gölge'yi gördüğümde çoktan uyanmıştım.

Gitmedi.

O burada.

Bunun farkına varmak neredeyse gözlerimi yaşartıyor. Lanet olası hormonlar.

Shadow'un kalmasını ne kadar istediğimi fark etmemiştim, ta ki onu bir moda dergisindeki manken gibi orada dikilirken görene kadar.

Gölge yaklaştığımda beni hissediyor olmalı, ama dikkati dikkatle kestiği kırmızı laleden ayrılmıyor. Sepetinde birkaç tane var. Aslında onun düzgün çalışmasından etkilendim.

"Ne zamandan beri uyanıyorsun?" Hâlâ burada olduğu için çok mutlu görünmemeye çalışıyorum.

"Pek uyuyamıyorum." Elindeki lale dikkatini dağıtıyor.

"İlk kez gelen biri için iyi iş çıkardın."

Bakışlarımla buluşuyor ve o kadar geniş sırıtıyor ki gri gözleri parlıyor. Kalbim duraksıyor. O gerçekten farklı. Sırıtışı bile gerçek ve boğucu bir karanlık değil.

"Sana söylemiştim. Hızlı öğrenirim."

Kollarımı kavuşturup ayağımı yere vuruyorum. "Bütün işimi sen devralırsan, ben ne yapacağım?"

Bakışları yaramaz bir sırıtışla üzerimde geziniyor. "Bana günaydın öpücüğü verir misin?"

Bunu düşünmek ve analiz etmek için kendime izin vermiyorum. Parmak uçlarımda duruyorum, her iki yanağını da avuçluyorum ve ağzımı onunkine bastırıyorum. En iyi ihtimalle özensiz bir öpücük, ama Shadow'un boğazının arkasından bir homurtu kopuyor.

Alt dudağına son bir ısırık atarak geri çekiliyorum. "Günaydın. Bugün çok seksi görünüyorsun."

Eğiliyor, saçlarımı bir tarafa çekiyor ve boğazımın derisini emiyor. "Sadece bugün mü?"

Yumuşak bir inilti beni terk ediyor. "Diğer günlerde sinir bozucusun."

Isırıyor ve nefesim kesiliyor. Tekrar emerken bacaklarım su birikintisine dönüşüyor.

Gölge geri çekilip vahşi bir sahiplenme kıvılcımıyla boynuma bakıyor.

"Bir iz bıraktın, değil mi?" Gerçek şu ki, üzerimde bıraktığı tüm izleri özlediğim halde alıngan görünmeye çalışıyorum.

Özür bile dilemeden omzunu kaldırıyor. Çok utanmaz ama aynı zamanda açık sözlü ve direkt. Bu yönünü seviyorum.

Gölge laleyi sepete yerleştiriyor ve beni kalçalarımdan tutup kendine çekiyor. O tanıdık farkındalık derimin altına ve kemiklerime kadar sızıyor. Yoğunluğunun beni kalın bir sis gibi bütünüyle yutması garip. Bir çıkış yolu olsa bile, onu kullanacağımdan emin değilim.

"Neden bu kadar ışıltılısın?" "Öyle miyim?"

"Sende yeni bir aura var." Yüzüme geri dönmeden önce beni tepeden tırnağa ölçüyor. "Kilo bile almışsın."

Yutkunuyorum. Belli etmediğim ve genellikle vücudumu incelemek için çok acele ettiği için fark etmeyeceğini düşündüm. Belli ki onu hafife almışım. Ne de olsa profesyonel bir katil. Her şeyi fark etmek için eğitilmiş.

Hamileliğimi açıklamaya hazır değilim. Shadow öğrenirse, bunu beni kendisine bağlamak için kullanacak ve ben bu sıçramaya hazır değilim.

İfademi yumuşatarak azarlıyorum. "*Kilo aldın* demek bir kadına söylenebilecek en kötü şeydir."

Kaşları çatıldı. "Şimdi daha sağlıklı göründüğünü söylemenin nesi kötü?"

"Ha. Bakalım ben..." olduğumda da böyle düşünecek misin? Sözümü kesiyorum. Vay anasını. Neredeyse *hamileliğimin ilerleyen dönemlerinde* diyecektim.

Benim neyim var böyle?

Başparmakları kalçalarımın hatlarını okşuyor, en çok *kilo aldığım* yere tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor. "Ne zaman?"

"Şişman olduğumda." İnceleyen bakışlarından kıpırdanarak uzaklaşıyorum. "Bunları kasabaya götürmeliyim. Mark beni bekliyor olmalı."

Gölge güçlü elini elime koyuyor ve beni olduğum yerde durduruyor. O kusursuz karanlık, ani bir tsunami gibi ses tonuna geri dönüyor. "Mark kim lan?"

En arsız gülümsememi takınıyorum. "Diğer erkek arkadaşım. Liam'ın arkasından onunla bir ilişki yaşıyordum."

"Öyle mi?" Gölge sırıtıyor ama hiç sıcaklık yok. Benim şakacılığıma ayak uydurmaya çalışıyor ama başaramıyor.

Kıskançlık ve sahiplenme yönü her zaman güçlü olmuştur ve muhtemelen ateşle oynuyorum, ama onun üzerinde bu etkiyi bırakamayacak kadar çok seviyorum. "Evet. O çok iyi bir sporcu."

Gülümsemesi kayboluyor ve dostane görünmekten vazgeçiyor. "Devam et, güzelim."

"Fotoğraflarımızı görmek ister misin?" Telefonuma uzandım ama yukarıda bıraktığımı unutmuşum. Yazık oldu. Ona Mark'ın dükkânındaki fotoğraflarını göstermek ve tepkisine gülmek istedim.

Gölge elimi tuttu ve beni geri itti. Sırtım bir ağaç gövdesine çarpıyor ve nefesim kesiliyor. Karanlık, metalik bakışlarındaki sert ifadeyle bedenim canlanıyor.

Tanrım. Sadece bir bakış ve tüm varlığım onunkiyle büyüleniyor. Hormonlar yüzünden olduğunu düşünmek istiyorum ama biliyorum ki hepsi bu adam yüzünden.

"Bu hoşuna gidiyor mu, Zoe, hmm?" Yünlü elbisemi yukarı fırlatıyor. Güçlü elinin sıcaklığı kalçalarımı ayırmadan önce soğuk hava çıplak tenimi tokatlıyor. "Beni delirtmekten hoşlanıyor musun?"

Külotumu indiriyor.

"Ne yapıyorsun?" Onu itmeye çalışıyorum.

Güçlü parmakları uyluklarımın iç kısmında sert, zihnimi parçalayan darbelerle geziniyor ama en çok acı çektiğim yere dokunmuyor. Aynı anda kemerini çözüyor.

Bacaklarımı kapalı tutmak için savaşırken - ve başarısız olurken - bakışlarım etrafımızda dolaşıyor. Diğer tarlalar güvenli bir mesafede ama çiftçiler her an kuşatmanın yakınında belirebilir. "Birileri bizi görebilir -"

Elbisenin içinden göğüs ucumu ısırıyor ve ben çığlık atıyorum.

"Bunu beni kışkırtmadan önce düşünmeliydin." Kıçımı avuçladı ve beni yukarı kaldırdı. Sırtımı ağaca dayadığım için bacaklarım beline dolanırken omuzlarına tutunmaktan başka çarem yok.

İçime girmesini ve beni hızlı ve kirli bir şekilde almasını bekliyorum, ama yapmıyor. Sert siki sırılsıklam kıvrımlarımdan girişime kadar kayıyor ve bir ihtiyaç izi bırakıyor.

Bacaklarım belinin etrafında sıkıca kenetlenmiş, sadece yapması için yalvarıyor.

Aşağı yukarı yaptığı işkenceli ritim beni çıldırtıyor. İçeri gireceğini düşündüğümde, çıldırtıcı yukarı ve aşağı hareketine devam ediyor. Biraz daha sürtünmeyle, bundan yalnız çıkabilirim.

"Gölge... lütfen..."

"Yine benim yanımda başka bir adamdan mı bahsedeceksin?"

"Hayır," diye mırıldandım.

Dudakları kulak mememi buluyor, ağzına alıyor ve sertçe ısırıyor. "Seni duymadım."

"Hayır!"

Çenemden diğer kulağıma doğru öpücükler konduruyor. "Sen kime aitsin güzelim?"

"Sen. Ben sana aidim."

Sanki sözlerim sihirliymiş gibi, Shadow sonunda içime giriyor, beni tamamen dolduruyor ve geriyor. Hem bu his hem de bulutlu gözlerindeki evcilleşmemiş vahşet karşısında nefesim kesiliyor.

Sahiplenme ve hafif öfke onu ateşli ve karşı konulmaz kılıyor.

"Sen. Benimsin." Her kelimeyi sarsıcı bir hamleyle telaffuz ediyor. "Bir daha aksini düşündüğünde, vücudunun bana ait olduğunu hatırla."

Düşünce üretmek bir yana, nefes bile alamıyorum. Vücudum, kalçalarının her çılgınca vuruşuyla tamamen sahiplenildi. O benim tatlı noktama tekrar tekrar vuruyor

sayıklayana kadar.

Bu bir çılgınlık.

Bir çözülme.

Şu anda sadece bedenime değil, her şeye sahip olduğundan eminim. Onu durdurmanın hiçbir yolu yok.

Parmaklarımı saçlarına geçirip çekiyorum, sonra da kan tadı alana kadar boynunu ısırıyorum. "Ben de izimi bıraktım. Sen de benimsin."

"Tabii ki öyleyim."

Bu sözler beni uçuruma sürüklüyor. Dalgalar beni geri gelmeyeceğimi düşünene kadar taşırken tırnaklarımı tenine batırıyorum. Shadow homurdanarak geliyor, bana ne kadar güzel olduğumu ve onu ne kadar delirttiğimi söylüyor.

Birkaç dakika beni ağaca hapsettikten sonra, sallantılı ayaklarımın üzerinde aşağı kaymama izin veriyor. Beni kendine çektiği ve kalp atışları benimkiyle eşleşene kadar göğsüne yasladığı için minnettarım.

Bu lanet adam bana her dokunduğunda beni mahvediyor.

Bacaklarımın arasındaki acıyı ve uyluklarımdan aşağı süzülen sıcaklığı şimdiden hissediyorum. Bu sefer o kadar sertleşti ki, bu hem endişe verici hem de lezzetli.

Tanrım. Belki de Nick'in dediği gibi terapiye ihtiyacım vardır.

Bakışlarım lale sepetine takılıyor ve Georges'u hatırlıyorum. "Kahretsin. Hemen bir duş alayım."

"Hayır."

"Çiçekleri teslim etmem gerekiyor."

"Yapacaksın." Sırıtıyor. "Kokum her yerindeyken." "Mağara
adamı gibi mi?" Aynalı gülümsememi bastırıyorum.

"Senin için mi?" Saçımın tepesine bir öpücük konduruyor. "Her zaman, güzelim."

Shadow hızlı öğrenen biri olduğunu söylerken gerçekten ciddiydi. Çiçekleri jaguarının arkasına özenle yerleştirdi ve biz de onları Georges'lara sağ salim teslim ettik.

Dükkâna girdiğimizde Lisbeth onun peşindeydi. Shadow'un insanları içine çeken karşı konulmaz bir dış cazibesi var. Hâlâ gülümsemesini satabileceğinden eminim. Eğer işler farklı olsaydı, muhtemelen bir aktör ya da model olabilirdi.

Bir kez daha düşündüm de, olmadığına memnunum. Onu paylaşma fikri içimdeki pençelerin serbest kalmasına neden oluyor.

Fısıldamak için eğildiğinde yüzünde sinsi bir sırıtış beliriyor: "Mark'ı her zaman rakibim olarak görürüm."

Ona dirsek atıyorum ve her zamanki kahvemden bir yudum alıyorum.

"Yardım edeyim." Shadow, vazoları dükkânın diğer tarafına taşıyan Mark'a doğru koşar.

Tezgâha yaslanıyorum ve Shadow'un çevik figürünü izliyorum - daha doğrusu ağzımın suyu akıyor. Üzerinde sadece basit bir beyaz tişört ve kot pantolon var ama bu hormonlarımı harekete geçirmeye yetiyor.

Bir saat önce beynimi sikmiş olması bile önemli değil. Ona ve onun vahşi yoğunluğuna asla doyamamam delilik.

Lisbeth yanımda duruyor, ellerini önlüğüne siliyor ve sadece benim duyabileceğim şekilde alçak sesle konuşuyor. "O senin erkek arkadaşın mı?"

"Bu..." İç çekiyorum, bardağımın kenarını yokluyorum. "Karmaşık."

"Sadece sen karmaşıklaştırdığında karmaşık oluyor, tatlım." Biz güneylilerin işleri hep karmaşıklaştırdığımızı söyleyip duruyor.

Onunla dalga geçiyorum ama bakışlarım sürekli Gölge'ye kayıyor. Biz tam olarak neyiz? Erkek arkadaş, kız arkadaş gibi bir şey yaptığımızı hayal etmek tuhaf ama aynı zamanda başka ne olabiliriz bilmiyorum. Sikiş arkadaşı mı? Çıkarları olan arkadaşlar? Ha. Shadow ve ben asla öyle olamayız. Aramızdaki şey etiketlenemeyecek kadar değişken.

O kadar normal görünüyor ki, bitmek bilmeyen sırıtışları bile kaygısız. Onu böyle görmek bana bir şeyler hissettiriyor, özellikle de geçmişini hatırladığımda.

Elle'in bu sabahki sözleri geri döndü. Tıpkı Hayalet gibi Gölge de kaçırılmış ve bir katile dönüştürülmüştü. Çelik gibi sertleşmeden önce Shadow çöpe atılmış bir bebek, dövülmüş ve zorbalığa uğramış bir çocuktu.

Bu hale gelmesi bile yanlış mı? Küçük yaştan beri Liam ve Elle'e sahip olmasaydım, bana ne olurdu bilmiyorum. Üçümüz de kendi yöntemlerimizle berbat durumdaydık ama birbirimize destek olduk ve sistemin bizi alaşağı etmesine izin vermedik. Savaşmak ve tırnaklarımızla kazıyarak çıkmak dışında bir seçeneğimiz yoktu.

Shadow ve meslektaşlarının da başka seçenekleri yoktu. Ya katil olarak yaşayacaklar ya da öleceklerdi.

Georges'dan sonra Shadow beni ara sıra gittiğim küçük bir kasaba restoranına kahvaltıya götürüyor. Garsonun masamıza servis yaparken ona kirpiklerini fırlatmasından hoşlanmıyorum. Ona bir bakış bile atmıyor ama ben ona ters bir bakış atıyorum.

"Bekle." Waffle'ımdan aldığım lokmayı yuttum, hâlâ öfkeliydim. "Ben gittikten sonra biriyle yattın mı?"

Shadow, waffle'ına bir sürü şurup sürerken kaşlarını çatıyor. "Neden umursuyorsun ki? Sen gittin."

Kahvaltıda yediklerimi kusacak gibi hissediyorum. Elle, Shadow'un beni aramak için çok fazla enerji harcadığını söyledi, bu yüzden umarım başka biri için zamanı yoktur. Bu kadar çabuk hayatına devam etmesi, acıyan kalbime bir parça sapladı.

"Ne olmuş yani? Benimle birini mi aldatıyorsun?" Sesim acı dolu bir mırıltıyla çıkıyor.

Şeytani bir gülümseme ağzının kenarını kaldırıyor. "Bırak dokunmayı, başka bir kadına bile bakmadım."

"Ne...?"

"Seni hayal ederken becerdiğim tek şey elimdi." Waffle'ı ağzına tıkıyor.

Yanaklarım ısınıyor ve gülümsemeden edemiyorum.

Başını yana eğdiğinde waffle tabağına düşer. Soğukkanlılık kaybolur ve Gölge'nin sadece korkutucu, sahiplenici yanı kalır. "Biriyle birlikte olduğun için mi soruyorsun?"

Sanki o beni mahvettikten sonra başka bir adama bakabilirmişim gibi. Yine de meraktan soruyorum, "Eğer yaparsam beni terk eder misin?"

Çenesinde bir kas kıpırdıyor. Tik. Tik. Tik. Başını bir kez sallar. "O piçi öldüreceğim ve sadece bana ait olduğunu anlayana kadar seni becereceğim."

Şaka yaptığını düşünseydim gülerdim. Şaka yapmıyor. Gölge'nin bu kısmı korkunç ama onun yörüngesine sürüklenmekten kendimi alamıyorum. Artık onunla savaşmam bile gerekmiyor.

Gülümseyerek onun büyük elini kendi küçük elimle kapatıyorum. "Sadece sen varsın. Her zaman sendin."

Beni kendine doğru çekiyor ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor, beni öyle vahşice ve öyle derin öpüyor ki etrafımızdaki birkaç genç kıkırdayarak gülmekten kırılıyor.

Shadow onları görmezden geliyor ve ancak neredeyse nefesim tükendiğinde ve beni bitirebileceğimiz özel bir yere götürmesi için neredeyse yalvardığımda gitmeme izin veriyor.

Boku yedim.

Kahvaltımızı bitirdikten sonra Shadow her zamanki market alışverişime yardım ediyor. Bugün o kadar kaygısız ve dost canlısı ki, bunun kötü rüyalarımdan biri olmadığından emin olmak için kendimi çimdiklemeye direniyorum.

Shadow ile şehrin her yerinde dolaşmak uzun zamandır yaptığım en iyi şeylerden biri. Yıllardır gülmediğim kadar gülüyorum. Elleri sahiplenici bir şekilde sırtımın alt kısmına uzanıyor. Bana her dokunduğunda onu öpesim geliyor. Sadece duruyorum çünkü toplum içindeyiz ve ikimiz de bir öpücükten sonra doyamayacağız.

Yine de sabahı ve öğle yemeğine kadar olan zamanı şehirde geçirdik. Ona etrafı gezdirdim, tanıttım.

Eve dönerken sordum. "Ailenizden nefret ediyor musunuz?"

Engebeli yola odaklanmış durumda. "Onlardan nefret etmemi gerektirecek kadar önemli değiller. Onları tanımıyordum bile. Nonna bir ebeveyne en yakın olanım."

İç çekiyorum. "Keşke ben de senin gibi olsaydım."

Elimi avucunun içine alıyor ve kalçasının üzerine koyuyor. Parmaklarımı onun güçlü ve büyük avucuna doğru büküyorum. Onun bronz teni ile benim solgun tenim arasında çarpıcı bir fark var. "Bazen, keşke hepsini unutabilsem diyorum."

Yola dönmeden önce bana bir bakış fırlatıyor. "Sanırım bir bakıma öyle."

"Ne demek istiyorsun?"

"Baban ordudandı, değil mi?" Başımı salladım.

"Travma sonrası stres bozukluğu var mıydı?" diye soruyor. "Hiç sanmıyorum."

"Yüksek sesler ya da patlamalar karşısında eğildi ya da irkildi mi?"

"Hayır." Zihnimi yokluyorum. "Aslında havai fişekleri severdi ve beni birkaç kez götürdü."

"Demek ki TSSB'si yokmuş."

Kaşlarım çatıldı. "TSSB'nin herhangi bir şeyle ne ilgisi var?"

"TSSB'si olsaydı, silah kullanmak istemeyip gaz kullanması mantıklı olurdu, ama kullanmadığına göre, işler yolunda gitmiyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Gazla boğulma ordudaki bir yüzbaşıya uygun bir intihar yöntemi değil. Gaz gibi evcil bir şeyden ziyade silahlara daha aşinadır.

Eğer gerçekten bir aile intiharı isteseydi, bunu yapmak için en emin yolu kullanırdı. Mantıken, önce seni ve anneni sonra da kendisini vururdu, böylece başarısızlık oranı yüzde sıfır olurdu."

"Ama..." Ne kadar yutkunursam yutkunayım boğazım kuruyor. "O geceyi hatırlıyorum."

"Öyle mi?"

"Ne hatırladığımı biliyorum." Sesim titriyor, çünkü gerçek şu ki, artık o kadar emin değilim, özellikle de son kâbuslardan sonra. O gece hep bulanıktı.

Shadow'un sesi soğuk. "Seni öldürmeyi planladığını net bir şekilde hatırlıyor musun?"

"Ölüm hakkında bir şeyler söyledi ve..."

"Ve?"

"Ve..."

"İşte. Hatırlamıyorsun. Bence boşlukları yanlış ya da değiştirilmiş anılarla dolduruyorsun."

Yutkunuyorum, bu fikri düşünmek bile istemiyorum. "Ne zamandan beri psikiyatrist oldun?"

"Ben değilim." Elimi avucunun içinde sıkıyor. "Ama bence açman gereken bir kapıyı kapatıyorsun, Zoe."

"Ne hatırladığımı biliyorum, tamam mı? Ben deli değilim!"

Çılgınca.

O deli.

Ona ne yaptığını gördün mü?

O anıları geldikleri anda susturdum.

Shadow arabayı durdurdu ve bana baktı. "Gerçeği bilmek istemiyor musun?" Başımı çılgınca sallıyorum. "Ben zaten gerçeği biliyorum."

Arabayı durduruyor ve beni k e n d i n e çekiyor. Kucaklaması sıcak ve rahatlatıcı ve gözlerimde yaşların oluşmasına neden oluyor.

"Senin için buradayım. Her ne olursa olsun, seni asla terk etmeyeceğim." Anıların saldırısı beni vururken göğsünde hıçkırıyorum. *"Seni asla bırakmayacağım, tatlım."*

"Gerçekten mi, baba?"

"Sana söz veriyorum."

Sonra, gitmişti.

Yirmi Altıncı Bölüm

İki haftadan fazla bir süre boyunca Shadow yanımdan hiç ayrılmadı.

İlk başlarda bu gerçeküstü bir durumdu ve bu çekimle savaşmaya çalıştım ama bu bir akıntıda yüzmek gibiydi. Onunla birlikte olduğum için ne zaman mutlu olsam, kendime bunun uzun vadeli olamayacağını hatırlatıyorum.

Sonra bana dokunuyor ve ben gidici oluyorum. Artık neredeyse sürekli bir ağrı. Başlangıçta onun doyumsuz cinsel gücüne ayak uyduranın ben olduğumu sanıyordum ama sonra ellerimi ondan ne kadar uzak tutamadığımı fark ettim.

Bir gün, Lachlan'la iş görüşmesi yapmak için tek başına kasabaya gitmesi gerekti. Öğleden sonra dönene kadar neredeyse aklımı kaçıracaktım. İçeri girmesine bile izin vermedim. İkimiz de bayılana kadar verandada ona bindim.

Onu korkunç bir şiddetle arzuluyorum. Bazen ben pes edene kadar güreşiriz ve o beni sert ve hızlı bir şekilde siker. Yaşadığımız en iyi seks bu. Diğer zamanlarda, beni incitmemek için kendini tuttuğunu hissediyorum.

Seks her geçen gün daha yoğun ve kontrol edilemez hale geliyor. Kadın doğum uzmanıma tüm bunların bebek için tehlikeli olup olmadığını sormak zorunda kaldım. Hayır dedi. Bununla birlikte, hafif demir eksikliğim var, bu yüzden bana vitamin reçete etti.

Shadow neden hap aldığımı sorduğunda ona D vitamini eksikliğim olduğunu söyledim. Bu konuda çok çalıştı ve güneş çıktığında beni uzun yürüyüşlere çıkardı.

Yakında hamileliğimle ilgili noktaları birleştirmeyeceğini düşünecek kadar saf değilim. Bazen, bakmadığımı sandığı bir anda beni dikkatle izlerken yakalıyorum onu.

Tek güvendiğim şey, aylardır hamile olduğumun aklına gelmeyeceği. Prezervatif kullanmadığımız doğru ama bu aylardır değil, haftalardır devam ediyor. Umarım bu bana daha fazla zaman kazandırır.

İçten içe, sadece şu anda sahip olduğumuz nadir huzurun tadını çıkarmak için bir karar vermeyi ertelediğimi biliyorum. Geçtiğimiz haftalar sıcak, heyecan verici bir balayı gibiydi.

Shadow köyü ve tarlaları benden daha iyi öğrendi ve beni her gün bir maceraya sürüklüyor. Sonra sanki bana doyamıyormuş gibi günde iki ya da üç kez beynimi sikiyor.

Çok ağrım olduğunda bana sıcak bir banyo hazırlar ve kaslarım su birikintisine dönüşene kadar tepeden tırnağa masaj yapar. Kabuslarım beni rahatsız ettiğinde, tekrar uykuya dalana kadar bana sarılır.

Onun şefkatli yanı da karanlık, neredeyse korkutucu yanı kadar bağımlılık yapıyor. Benimle bu kadar çok ilgilendiği için kendimi şımarık hissetmekten alamıyorum. Yediğim en iyi lazanyayı bile o pişiriyor. İlk kez onun yaptığını öğrendiğimde şaşkına döndüm. *Sadece internetteki bir tarifi uyguladım*, diye cevap verdi. O zamandan beri mümkün olduğunca çok tarife uymasını sağlıyorum.

Gizli bir aşçılık yeteneği olmalı çünkü ben internet tariflerini takip ederek ağız sulandıran yemekler yapmadığıma eminim.

Londra'ya dönmek hakkında hiç konuşmadık. Telefonda Ghost ya da Lachlan ile konuştuğunu duyuyorum ama her seferinde onları geri çeviriyor. Liam da beni rahatsız ediyor ama bencil bir yanım bu kaçışı bir gün bile ertelemek istiyor.

Tüm bu mutluluğa bir son verip gerçek dünyaya geri dönme düşüncesi kalbimi sızlatıyor.

Sonsuza kadar böyle kalamaz mıyız?

Parmaklarım Nonna'da gördüğüm kolyenin köprücük kemiğimi sardığı yere doğru kıvrılıyor. Shadow bunu bana geçen hafta vermişti ve ben de her fırsatta kendimi aynada ona bakarken yakalıyordum. Ona bunun her gün için fazla süslü olduğunu söylemeye çalıştım. "Hiçbir şey senin için fazla süslü değil" dedi. Atmakla tehdit edince giymeye razı oldum. Beğenmediğimi düşünüyorsa, geçmişi için çok şey ifade eden böylesine güzel bir kolyeyi atacak kadar delidir. Belki bir gün sahibini bulabilirim.

"Ne düşünüyorsun?" Parmakları saçlarımda tembel daireler çizerken Shadow boğuk bir sesle soruyor. Bu rahatlatıcı his karşısında neredeyse bir kedi yavrusu gibi mırıldanıyorum.

Bir başka sert seks turunu daha yeni bitirdik ve salondaki kanepede tembellik ediyoruz, ben de onun şık göğsünün üstüne uzanıyorum.

"Seni incittim mi?" Ses tonu dikkatli.

"Ne? Hayır." Avuç içimi göğsünün sert çıkıntılarına bastırıyorum. "Fark etmediysen diye söylüyorum, iki kez boşaldım."

Onaylama ya da tefekkür olarak tanımlayamadığım bir ses çıkarıyor.

"Neden? Daha önce başka kadınları incittin mi?" İçim kıskançlıkla kaynarken sesimi hafif çıkarmaya çalışıyorum. Başka bir kadının ona sahip olduğu düşüncesi ağzımı bulandırıyor.

"Hayır. Daha önce kendimi kontrol edebiliyordum ama seninleyken bu imkansız." "Neden..." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Nedenmiş o?"

Parmakları saçlarıma dolanıyor ve beni orada tutuyor. "Seni tüketmek ve kendimi derinin altına öyle derin kazımak istiyorum ki, ikimizden biri ölmedikçe beni çıkaramayacaksın."

Önceden sakin olan atmosfer şimdi gerginlikle dalgalanıyor. Sözleri beni tepelere doğru koşturmalıydı ama öyle olmadı. Shadow'un bana takıntılı olduğunu uzun zaman önce anlamıştım. Bunun sağlıklı olup olmaması sorun değil. Sorun, benim de ona aynı derecede takıntılı hale gelmem.

"Ama seni incitmek istemiyorum." Saçımı okşamaya devam ediyor. "Eğer çok ileri gidersem, beni durdur."

"Çok uzağa gitme konusunda endişelenmene gerek yok." Alt dudağımı ısırıyorum, yanaklarımın ısındığını hissediyorum. "Sert severim."

Bunu itiraf ettiğime inanamıyorum. Yıllarca Nick'in sözlerinden utandıktan sonra, tabu olan bir şeyi paylaşıyormuşum gibi hissediyorum. Ya Shadow hasta olduğumu düşünürse? Ya -

"Ben de sert severim." Gölge'nin sesinde bir eğlence var.

Ona bakıyorum ve muzip bir parıltıyla kocaman sırıtıyor. Parıltı kayboluyor ve kaşları çatılıyor. "Sorun nedir?"

O zaman ağlamanın eşiğinde olduğumu fark ediyorum çünkü beni utandırmadı. Lanet olası hormonlar.

"Zoe?"

"Yok bir şey."

"Belli ki bir şey var." Ben hâlâ üstündeyken ayağa kalktı, şimdi ben onun kucağında oturuyorum. "Ne oldu?"

Bunu ondan saklamak anlamsız. Birincisi, istediğini elde edene kadar pes etmeyecek - korkutucu derecede ısrarcı. İkincisi, sonunda bu konuda birine güvenmek istiyorum.

Gözlerimi sildim ve ona Nick hakkında her şeyi anlattım. Nasıl hasta olduğumu ve terapiye ihtiyacım olduğunu düşündüğünü. Bir parçam bağlanmaktan korktuğu için ilişkilerden ne kadar kaçındığımı.

İşim bittiğinde, Shadow'un diğer erkeklerden bahsettiğimde genellikle olduğu gibi kızmasını bekliyorum. Bunun yerine, her şeyden daha düşünceli görünüyor.

"Sen uyumlu değildin," diyor sonunda.

"Normal olmadığımı anladım."

Çenemi kavrıyor ve başımı geriye yatırıyor, böylece metalik bakışlarına bakıyorum. "Sorun senin normal olmaman değil. Sen ve o piç kurusu birbirinize uygun değilsiniz. Normal, senin kendin için tanımladığın şeydir, güzelim. Toplumsal standartlara uymadığın için anormal olduğunu söyleyen herkesin canı cehenneme."

Bu muhtemelen birinin bana söylediği en güzel şey. Nasıl oluyor da yılların kendine olan güvensizliğini böyle güven verici sözlerle silebiliyor?

Serbest kalmak isteyen gözyaşlarıma karşı koyuyorum. Minnettarlıkla onu öpmek istiyorum ama o benden önce davranıp dudaklarımı uzun, baş döndürücü bir öpücükle kapıyor.

Hava almak için ayrıldığımızda gülümsüyor. "Herkes gökkuşakları ve tek boynuzlu atlarla ilgilenmez. Bazen aşk acımasız olabilir."

"Beni sevdiğini falan mı söylüyorsun?" Gülüyorum ama yüzündeki ciddi çizgileri fark edince gülmem kesiliyor.

Bekle. Şaka yapıyor, değil mi? "Tabii ki seni seviyorum." "Ne?"

Bağırıyorum.

Elimi kavrıyor ve kalbinin üzerine koyuyor. "Neden bunca zamandır seni aradığımı sanıyorsun? Neden seninle birlikte olmak için dünyaya mecazi bir orta parmak gösteriyorum?"

"Ama -"

"Seni çok seviyorum güzelim."

"Gölge..." Ne diyeceğimi ya da ne düşüneceğimi bilemiyorum.

Parmağını dudaklarıma koyuyor ve başını sallıyor. "Bir gün seni kendime öyle bir aşık edeceğim ki, kelimeleri söylemeden önce tereddüt etmeyeceksin."

Yirmi Yedinci Bölüm

"Şşş. Sorun yok. Nefes al, Zoe. İşte böyle."

Onu göğsümde koza gibi sararken kolları omzumu itmeyi bırakıyor. Yatakta doğruluyorum ve onu kollarımın arasına alıyorum. Kucağıma kıvrılıyor, uzun bacaklarını altına alıyor. Sertçe nefes alırken yüzü köprücük kemiğime saklanıyor.

Ter, nemli saçlarını alnına yapıştırıyor ve teni beyaz çarşaflardan daha solgun hale geliyor.

Parmaklarım sarı saçlarını okşuyor, bundan ne kadar hoşlandığını biliyorum. Zoe tepki olarak titriyor ve kolları belime sıkıca sarılıyor.

Elimde kırık bir oyuncak bebek gibi çok kırılgan görünüyor. Kabuslarının çığlık atarak uyanacak kadar kötüleşmesinden nefret ediyorum. Bazen annesinin adını mırıldanıyor ama her zaman babasının adını haykırıyor. Ses o kadar çiğ ve gırtlaktan geliyor ki, her seferinde bıçaklanmış gibi oluyorum.

Birlikte geçirdiğimiz haftalar boyunca onu rahat ettirmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Hem rahatlamasını istediğim için hem de onu rahatlatmak için

Geçmişini anlatması için.

Anılarını karıştırdığından neredeyse eminim. Geçmişte çözülmeden bıraktığı her ne varsa onu içten içe kemiriyor ve ben buna seyirci kalıp onun kendi kendini yok etmesini izleyemem.

Zoe ile bir gelecek benzerliği yaşamak istiyorsam, onu babasının bir kopyası olmadığıma ikna etmeliyim.

Bazen, birkaç gün önceki itirafımdan sonra bile bana hala inanmadığını düşünüyorum. Kalbimi ve ruhumu ne kadar tuttuğu konusunda ne kadar ciddi olduğumu ona kanıtlayacağım.

Ona sahip olmak ve saplantımın serbestçe dolaşmasına izin vermek kolay. İşin zor kısmı, onun da bana inanmasını ve aşık olmasını sağlamak. Şu anda hayattaki amacım bu.

Ink'in çenesini kapatmak dışında - ama o daha sonra.

Zoe başını kaldırıp sessiz bir minnettarlıkla bana bakıyor. Tek kelime etmeden ona sarılmam hoşuna gidiyor.

Parmakları kolumu okşuyor. "Artık iyiyim."

"Daha ne kadar iyi olacaksın?"

Şaşırıyor ve bakışları kayganlaşıyor. Genellikle bu bölümde onu ya uyuturum ya da düşünemeyecek kadar bitkin düşene kadar beceririm. Her ne kadar onun daracık küçük amına girmek istesem de, bu geceki planım bu değil.

"Peki ya yarın? O zaman iyi olacak mısın?" Soğuk bir tonda devam ediyorum. "Peki ya ertesi gün?"

Kıpırdanmaya çalışıyor ama ben kollarımı sıkarak onu sıkıştırıyorum. "İyi değilsin, Zoe."

İnliyor ve biraz daha dövüşüyor. Bu sadece zaten azalan enerjisini tüketiyor. Tutuşumdan kaçmasına imkan yok. Eğlenceli mücadelemizde, saldırmasına izin vermek için geri çekiliyorum, ama bu gece geri çekilmek yok.

"Kaçmayı bırak!" Onu salladım.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" Yeşil kapıları hem kaybolmuş hem de öfkeliydi. Çok güçlü ama bir o kadar da narin.

"Geçmişinle yüzleş, Zoe. Bunu kendine borçlusun."

"Geçmişinle *yüzleştin* mi?" Sesi yarı meraklı yarı suçlayıcı geliyor.

"Aramızdaki fark bu. En azından ben geçmişimi *biliyorum*."

"Ben de geçmişimi biliyorum," diye mırıldanıyor. "Bildiğini sanıyorsun."

Bakışlarımla buluşmadan önce bir sessizlik oluyor. Gözbebekleri büyüyor ve çok narin ve kaybolmuş görünüyor. "Ben... korkuyorum."

Bu ilk adım.

Başının üstünü öperim. "Korkunu alacağım, güzelim." O korkunç telefon görüşmesini yapma vakti geldi.

Yirmi Sekizinci Bölüm

"Gözlerini dikip bakmayı kes. Kırışıklıkların belli oluyor." Gölge'nin yumuşak sesi alaycı bir tonda.

Sanki mümkünmüş gibi, Mist'in kaşları daha da çatılıyor. Ben kanepede onların karşısında otururken o salonda Shadow ile ayak ayak üstüne atmış duruyor. Havadaki gerilim o kadar boğucu ki nefes almakta zorlanıyorum.

Mist'in çıplak topuklu ayakkabılarıyla bile aralarındaki boy farkı bariz. Hiçbir şekilde kısa değil ama Shadow çok uzun.

Bu onu korkutmalı ama Mist'in korkulacak bir tip olmadığına inanmaya başlıyorum. O zarif, bozulmamış duruşu ve mükemmel, bakımlı yüz hatlarıyla herhangi bir yere girdiğinde, sanki oradaki insanlara çoktan sahip olmuş gibi hissediyor.

Kollarını kavuşturmuş, kırmızı manikürlü parmaklarıyla pazusuna vuruyor. Yüz ifadesinden anladığım kadarıyla onu zihninde öldürüyor.

Anlayabiliyorum. Bazen o kadar sinir bozucu oluyor.

Shadow gece yarısı Mist'i aramış olmalı, çünkü sabah ilk iş buraya geldi.

"Bir şey isteyecekseniz kibarca isteyin," diyor. "Bu benim için değil." Başını bana doğru eğiyor. "Zoe için."

"Tabii ki Zoe için buradayım. Eğer senin için olsaydı." Sadist bir gülümseme dudaklarını kaldırıyor. "Kanında boğulmanı izlerken tırnaklarımı yapıyor olurdum."

O da sırıtıyor. "Aynı, yaşlı cadı."

"Ghost'a seni kurtarmaya çalıştığımı söyleyeceğim. Sadece dostane olmak için."

"Ben de ona aynısını söyleyeceğim." Yakınına eğilir. "Hatta ölümünü merhametli kılmaya çalışacağım. Ne kadar erken ölürsen o kadar iyi."

"Neden kanamanızın ne kadar süreceğini saymıyoruz?"

"Ben senden daha büyüğüm, yaşlı cadı. Ne zamana kadar test etmek daha hızlı olacak kan kaybından."

"Uzlaşabilirim, önce sen." "Önce *bayanlar*."

Bakışlarım ping pong topu gibi birinden diğerine gidip geliyor. Şakalaşmaları elimdeki kahve fincanından daha eğlenceli. Sanki herkesin kara mizah tarzında kan ve öldürmekten bahsettiği bir Tarantino filmi izliyor gibiyim. Shadow ve Mist'in ifadeleri, birbirlerinin ölümünü izlemenin yaratıcı yollarını sıralarken nötr kalıyor. İleri geri konuşmaları birkaç dakika sürdüğünde, şaka mı yapıyorlar yoksa gerçek mi emin olamıyorum.

Mist'in Shadow'la asla ilgilenmeyeceğinden bu kadar emin olmasaydım, onu kıskanabilirdim. Ateşli kızıl saçları ve iri ela gözleriyle çok egzotik. Koyu yeşil elbisesi ince vücuduna çok yakışıyor ve krem rengi tenini güzelleştiriyor.

Muhtemelen Shadow'un cazibesine direneceğinden emin olduğum tek kişi o. Sadece ikisinin hayatta kaldığı bir kıyamet durumunda, içimden bir ses onunla birlikte hayatta kalmaktansa onu öldürüp kendi başına delirmeyi t e r c i h edeceğini söylüyor.

İkisi de birbirlerinin cenazelerinde ağlamama konusunda anlaştıktan sonra tatmin olmuş görünüyorlar. Shadow, beni 'geçmişimle yüzleştirme' görevine başladığından beri takındığı kararlı ifadeyle bana dönüyor.

Korktuğumu aptalca itiraf ettikten sonraki birkaç gün boyunca Shadow beni konuşturmaya çalıştı.

Ona o gece ve öncesiyle ilgili hatırladığım her şeyi anlattım ama o hala bazı şeyleri engellediğime inanıyor. Muhtemelen ona otomatik pilotta anlattığım ve çok derine inmemeye dikkat ettiğim içindir.

Onun çözümü Mist. Görünüşe göre daha önce hipnoz uygulamış ve kayıp anıları geri kazanmaya yardımcı olabiliyor.

"Şimdi ona yardım et," diyor Gölge.

"Yardıma ihtiyacım yok." Artık gerçek olmaya başladığına göre, Pandora'nın Kutusu'nu açmaya hazır değilim.

Bana nötr bir ifadeyle bakıyor ama beyaz tişörtünün altındaki omuzları gergin. Pazuları esniyor ve bugün kaplanlar tam anlamıyla hırlıyor ve tehdit ediyor. "Yardıma ihtiyacı olan herkes böyle der."

Köşeye sıkışmış bir hayvan gibi saldırıya geçiyorum. "O zaman sen de aynı şeyi düşünmüş olmalısın."

Sis gülümser ama hiçbir şey söylemez.

Hemen pişman oldum. Sırf incindim diye, bu bana onu incitme hakkını vermez. Ancak ben bir şey söyleyemeden Shadow yüzüme bakıyor. Azrail gibi oturduğum yere doğru eğildi.

"Evet, güzelim. Berbat durumdayım ve içi boş bir canavarım, unuttun mu? Ama bunu kabul ediyorum. Lanet duvarların arkasına saklanıp her şey *yolundaymış* gibi davranmıyorum." Dudaklarım titriyor ve ellerim titriyor. Fincanı masaya koymam gerekiyor ki Kahveyi kotuma dökmeyeceğim. Parmaklarım tişörtünün yakasında kıvrılıyor ve onu aşağı çekiyorum. "Neden burnunu ait olmadığı yerlere sokmaktan vazgeçmiyorsun?"

Sırıtıyor, sadistçe ve düpedüz tehditkâr. "Devam et, güzelim. Bana fikir verin."

Bir sarsıntıyla onu bıraktım. "Aklının o yöne gittiğine inanamıyorum. Göt herif."

"Oh, biliyorum. Ve eğer hala bunu yapmayı reddedersen, daha büyük bir pislik olacağım, seni yatağa zincirleyeceğim ve seni açılmaya zorlayacağım."

"Bunu yaparsan senden sonsuza dek nefret ederim."

Gözleri nadir görülen sakin bir gri renge dönüşüyor. "Seni aşağı çeken prangalardan kurtarmak anlamına geliyorsa bu riski almaya hazırım."

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı düşüyor. İçimde ulaşılamaz bir şey olduğunu biliyor. Belki de içime kapanma konusunda berbat bir hale geldim - hormonları suçluyorum. Ruhsal durumumu benden daha iyi anlaması delilik.

Nemli gözümün altına nazik bir öpücük kondurmadan önce başparmağının ucuyla gözyaşlarımı siliyor. "Bunu küçük sen için yap. Ona gerçeği borçlusun."

Sessiz kalıyorum ama ensemi avuçladığında bağımlılık yaratan dokunuşuna doğru eğiliyorum. "Eminim çok sevimli bir şeydi, değil mi?" Onunkinde bir eğlence var tonda. "Eğer senin gibi biriyse, ben de onun peşinden giderdim."

Onu dürtüyorum. "Bu çok ürkütücü."

"Ne? Baba figürü olarak demek istedim."

Baba kelimesini duyunca midem bulanıyor. Bu baba olmayı düşündüğü anlamına mı geliyor?

"O seni yapamaz." Sis düşüncelerimi yarıp geçti. Uzakta duruyor, varlığını o kadar fark ettirmiyor ki neredeyse onu unutuyordum. "Eğer bunu isteyerek yapmazsan, işe yaramaz."

"Kapa çeneni, yaşlı cadı." "Sen, kapa çeneni, pislik."

Shadow iki elimi de büyük ellerinin arasına alıyor ve dudaklarına götürmeden önce parmak eklemlerimi okşuyor. Fırtınalı gözlerinde parlayan şefkat karşısında nefesim kesiliyor.

"Bunu kendin için yap, Zoe."

Başımı sallıyorum. Sebeplerin bir kombinasyonu. Bir, o kadar kararlı ki ona hayır demek imkansız. İki, bebeğim. Sürekli kabuslar ve panik ataklarla boğuşursam iyi bir anne olamam. Üç, Shadow'un dediği gibi küçük ben için. Ona ve kendime bu kadarını borçluyum.

"Tamam." Gölge sırıtıyor ve tam boyuna göre ayağa kalkıyor. "Devam et, yaşlı cadı." Sis ona küçümseyici bir bakış atıyor ve tırnaklarıyla koluna vuruyor.

"*Nazikçe* sor."

"Hawk geçen gün buradaydı," diyor hiç duraksamadan.

Tıkırtılar kesilir ve Mist'in yüzünde bir şeyler değişir. Artık soğuk katil ya da Le Salon'un zarif madamı değildir. Bir anlığına ela gözleri yumuşar ve on yaş daha genç görünür. Değişim geldiği gibi kaybolur.

Koluna vurmaya devam ediyor. "Ne olmuş?"

"Onu bulmanıza yardım edebilirim."

"İstediğimi kim söyledi?"

"Çok kötü yaralanmıştı. Yüzündeki renk galaksisini ve Hades'in işkencesinin bıraktığı yaratıcı morlukları görmeliydin." Shadow ilgisizmiş gibi davranıyor ama sırıttığına göre onu etkilediğini biliyor olmalı. Telefonunu geri alır. "Onu arayabilirim ve -"

"Yeter." Sis onun sözünü kesti. "Kibarca sor yoksa buradan giderim."

Gölge sinirli bir nefes bırakır. Mist'in istediğini asla yapmaz. Shadow gibi biri hiçbir şey için kendini alçaltmaz. Bir parçam bunu yapmak zorunda olmadığım için seviniyor.

"Lütfen ona yardım edin." Gölge Sis'in bakışlarıyla buluşur. "Sana bir borcum olacak."

Eğer çenem bağlı olmasaydı, yerde olurdu. Sis kollarını açıyor, dudakları hafifçe aralanıyor. Benim gibi o da Shadow'un "lütfen" kelimesini söylemesini hiç beklememiş olmalı.

Benim yüzümden söyledi. Benim *için*.

Elini uzattım ve parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim. O kadar büyük bir minnettarlıkla doluyum ki, bunu ifade edecek kelimelerim yok.

Sis önce ona sonra da kapıya doğru bir parmak sallıyor. "Çık da başlayalım."

"Kalamaz mıyım?"

Sis başını sallar. "Başka birinin varlığı süreci sekteye uğratabilir. Tamamen sakin bir atmosfer olması gerekiyor."

Shadow başını sallıyor ve elini benimkinden çözmeye başlıyor. Onu daha sıkı tutuyorum. Bunu onsuz yapmamın imkanı yok. "Onun kalmasını istiyorum."

"Peki." Mist, Shadow'u benden en uzaktaki sandalyeye yönlendirirken ve ona öğretmen gibi bir ses tonuyla sessiz kalmasını söylerken pek memnun görünmüyor. Gölge ona pis bir kaş çatıyor ama ağzından küfür çıkmaması için dudaklarını büzüyor.

Tüm pencereleri, kapıları ve hatta perdeleri kapatır. Salonda sadece loş bir ışık kalıyor. İşi bitince karşıma yerleşiyor.

"Oturmayı mı yoksa uzanmayı mı tercih edersiniz? En önemli kısım rahat olmanız." Yumuşak tonu Gölge'ye hitap edişinden tamamen farklı.

"Uzanacağım." Çoktan eski kanepeye gömüldüm bile. Derin bir nefes alarak ellerimi karnımın üzerinde çaprazlayıp rahatlamaya çalışıyorum.

"Şöyle olacak." Mist'in sesi yumuşak ve rahatlatıcı. "Le Salon'daki kızlarla hipnoz yaptığımda, bunu kaygıyı azaltmanın bir yolu olarak istediler. Trans modu onları odaklanmış bir zihin durumuna sokmakta işe yarıyor. Geçmişinizdeki belli bir olaya ulaşmak istediğinizi anlıyorum. Yani tek yapmanız gereken o hedefe odaklanmak ve oradan ilerlemek. Tamam mı?"

Kalbim neredeyse yerinden fırlayacak gibi oluyor ama Shadow'un cesaretlendirici bakışlarıyla karşılaştığım anda her şeyi yapabileceğimi hissediyorum. Başımı sallıyorum.

Daha da soğuk bir tonda konuşmaya başlıyor, her bir kelime diğerinden çok uzaklaşana kadar cümlelerini uzatıyor. Beni rahatlamaya ve hedefime odaklanmaya teşvik ediyor.

Göz kapaklarım ağırlaşmaya başlıyor ve bana karşı koymamamı ve gözlerimi kapatmamı söylüyor. Kapattım.

"Kendinizi bir merdivenin tepesinde, yavaşça aşağı inerken hayal edin." Sis zihnimde netleşiyor. "Her adımda trans moduna geçiyorsun."

Sanki sözleri sihirliymiş gibi, bir merdiven beliriyor. Çok parlak, bir adım atarken gözlerimi kısıyorum ve sonra bir tane daha ve bir tane daha. En alttaki yer çok tanıdık geliyor. Sabit, sağlam adımlarla o yöne doğru ilerlemeye devam ediyorum.

"Batıyor ve kapanıyor." Attığım her adımda merdiven daha da karanlıklaşırken Sis'in sesi bana eşlik ediyor. "Batıyor ve kapanıyor. Batıyor ve kapanıyor. Tamamen kapanıyor."

Kendimi o kâbustaki gibi eski odamda bulduğumda ürperiyorum. Hâlâ burnunu çeken Küçük Zoe'nin yanında oturuyorum. Çarşaflar küçük bedeninin etrafında karmakarışık ve yastığa daha sıkı sarılıyor. Göğsü ile yastık arasından tam olarak seçemediğim kırmızı bir nesne görünüyor.

Hâlâ babamın bir canavar olduğunu ve onu sevmemem gerektiğini mırıldanıyor. "Ne görüyorsun?" Mist'in sesi serin bir dalga gibi sürükleniyor.

"Olaydan bir gece önceki yedi yaşındaki halimin yanında oturuyorum."

"Onun hissettiklerini hissedebiliyor musun?" Dudaklarım titriyor.

"Korkuyor."

"Hatırladığınız şeyi yansıtmamaya çalışın, bunun yerine onu hissedin." Sis'in sesi yumuşar. "Ona yaklaşabilir misin?"

Kaşlarım çatılıyor ve Küçük Zoe'nin yatağının yanında durmaya devam ediyorum. İlahi söylemeye devam ediyor. Neredeyse bir fısıltı olmasına rağmen kulaklarımı deliyor.

"Onunla savaşma. Hissetmeye çalış." Sis'in sesi cesaret verici.

İç çekiyorum ve Zoe'nin yanına oturuyorum. Ona doğru uzandım ve elim saçlarıyla birleşti. Bu sefer ona dokunabiliyorum. Daha sevinemeden gözlerim kapanıyor. Gözlerimi kırpıştırıp açtığımda, Küçük Zoe'nin yanında oturmuyorum. Uzuvlarım küçük, ellerim de öyle. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor ve ağzıma tuz tadı gelene kadar akıyor.

Benim. Ben artık Küçük Zoe'yim.

Annemle babamın koridorun sonundaki kavgası daha yüksek sesle ve daha şiddetli bir şekilde devam ediyor. Yastığı başımın üzerinden kaldırıyorum ve kırmızı nesneye bakıyorum. Kolsuz robota.

"Nasıl hissediyor?" Sis soruyor.

"O benim."

"Bu çok iyi. Buna ve o zamanlar hissettiğiniz tüm duygulara odaklanmayı deneyin."

Anlıyorum. Sadece Mist'in söyledikleri yüzünden değil, aynı zamanda duygularım net olduğu için. Korktuğumu sanıyordum ama göğsümdeki korku değil. Ham, derin bir üzüntü. Sanki gücüne ihtiyacım varmış gibi robota daha sıkı sarılıyorum.

Kelimeler dudaklarımdan döküldü - Zoe'nin dudaklarından. "Babam bir canavar değil."

Bağırışlar kesildi. Sanki sadece varlığı bile beni ayakta tutuyormuş gibi robota sarılmaya devam ediyorum.

Daha ne kadar bu şekilde kalacağımı bilmiyorum.

Annem bu akşamki yemekten sonra o kadar bağırmadı, belki bu sefer babam kalır. Bize peynirli makarna yaptı - benim ve babamın en sevdiği yemek. Tadı tuhaftı ama babam kendi yemeğini bitirdiği için ben de benimkini bitirdim.

Bana masal okumak istedi ama annem ona kendisinin okuyacağını söyledi. Bana masal okumasını isteyip istemediğimi sorduğunda başımı öne eğdim ve odama gittim. Eğer evet dersem, Bay Chou gibi kalmayacaktı.

Babam iki yıl önce doğum günümde bana bir köpek yavrusu getirdi. Kendisi Afganistan'da görevdeyken bana arkadaşlık edeceğini söylemişti. Bay Chou'yu çok seviyordum ama birkaç ay sonra uyandığımda artık yanımda değildi. Komşum onu ölü bulmuş ve çöp kutusuna atmış.

O zamandan beri annem bana, eğer dediklerini yapmazsam, aynısını babama da yapacağını söyledi.

Kapı açıldı ve ben kaskatı kesildim. Annem girişte duruyor, hayalet gibi uzun beyaz bir elbise giymiş. Koridordan gelen ışık ona uzun, korkutucu bir gölge veriyor.

Komşumuz Bayan Jones her zaman annemin altın sarısı saçları ve bahçedeki çimenler gibi yeşil gözleriyle dergilerdeki modellerden daha güzel olduğunu söyler.

Ben onu görmüyorum. Sadece haplarını ararken olduğu gibi etrafına kaçamak bakışlar attığını görüyorum. Bakışları bana doğru yöneldiğinde, içgüdüsel olarak yatağa geri dönüyorum.

Robotum!

Yastığın altına saklamaya çalışıyorum ama artık çok geç.

Dişlerini hırıltılı bir şekilde göstererek bana doğru saldırıyor. Hayatımı kurtarmak için robota tutunuyorum. Neden daha iyi saklamadım ki? Babamdan kalan son şey bu. Onu benim için lunaparktan almıştı. O gün beni her yere götürdü ve omuzlarında taşıdı. Havai fişekleri izledik ve bir zaman kapsülü bile gömdük. Günün en kötü kısmı, öfkeli bir anneye dönmekti.

Oyuncağı terli parmaklarımdan çekip alıyor. "Hayır, anne, hayır!"

Eliyle yüzüme vurarak beni itiyor ve robotu duvara fırlatıyor. Kırılıyor, her bir uzvu ahşap zemine saçılıyor.

"Sana onunla oynama demiştim!"

Oyuncağıma koşarken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor.

Okuldan arkadaşım Sarah hep ağlıyor çünkü annesi cennete gitti ve onu ve kardeşlerini babasıyla bıraktı. Keşke annem de cennete gidebilse de sadece babam ve ben kalsak. Öğretmenim cennetin iyi bir yer olduğunu söylüyor, belki annem orada bağırmayı keser. Belki babamın mektuplarını almayı bırakır.

Bana her hafta mektup gönderirdi. Beni özlediğini ve sevdiğini söylüyor.

Sonra harfler kayboldu.

Annem beni mektup yazacak kadar sevmediğini söyledi ama ben onun mektupları yaktığını gördüm. Evde olduğum halde babama evde olmadığımı söylediğini dinledim.

Annem omzumdan tutup beni geri çekti. Kırık parçaların üzerine basıyor ama sanki hiç acı hissetmiyor. Bir keresinde eteğinin altından kalçalarını yaktığını gördüm ve derisinin önce kırmızıya sonra siyaha dönüşmesini izledi.

Gülümsüyor, ama babamın kaygısız gülümsemeleri gibi değil. Bu gülümseme beni iliklerime kadar üşütüyor. "Annen sana daha iyi bir oyuncak alacak, Zoe."

"Bunu istiyorum." Yüzümden sümük ve gözyaşı akıyor. "Babamı istiyorum."

Çömelmiş, bana bakmıyor bile. Bazen baktığını düşünüyorum ama çoğu zaman sadece uzaklara bakıyor. "Baban canavar bir bebek. Sen bir canavarın kızı değilsin, değil mi?"

"Anne, lütfen." Gözyaşlarımı burnuma çekiyorum ve elimin tersiyle siliyorum. "Babamla lunaparka gitmeme izin ver. Lütfen anne."

Yüzü düşüyor ve ifadesi mesafeli bir hal alıyor. "Beni terk mi edeceksin?" "O benim babam." Ağlamaya başladım. "Onunla oynamak istiyorum."

Nefesinden şarap kokusu gelene kadar bana yaklaşıyor. "Unutma Zoe, eğer annenin kızı olarak kalmazsan, babanı alır ve küçük Chou'nun gittiği yere gönderirim."

Yutkunuyorum ve hıçkırıklar sesime doluyor. Ses çıkarmaya cesaret edemiyorum.

Gülümseyip yanağımdan öpüyor ve şarkı söyler gibi bir sesle, "Annenin uslu kızı olacaksın ve annenle babanı bir arada tutacaksın, değil mi Zoe?" diyor.

Başımı sallıyorum. Yukarı ve aşağı. Yukarı ve aşağı.

Yanağımı çekiyor, gözleri o kadar çukurlaşıyor ki neredeyse siyah görünüyorlar. "Zaten bu yüzden doğdun. Bizi bir arada tutmak için." Gülüyor. Kıpırdanmaya çalışıyorum ama omzumu acıtana kadar sıkıca kavrıyor. "Bunu görüyor musun Rachel? Anlıyor musun? Sende olup da bende olmayan hiçbir şey yok. Ayrıca sen ölüsün, ben yaşıyorum. O bende ve sende değil."

Rachel'la konuşmaya devam ediyor. Sanırım bu onun hayali arkadaşı. Tutuşu canımı yaksa da kıpırdamadan duruyorum. Sessiz kalırsam ağlayacak ve sonra da uyuyacak.

"Zoe?" Babam girişte belirir.

Uzun boylu ve bulut gibi gözleri var. Koyu sarı saçları her zaman kısa kesilmiştir. Babam çok yakışıklı ve beni taşıdığı geniş omuzları var.

Bakışları duvara çarpmış robotuma kayıyor. "Robotuna ne oldu?"

"İstemiyor." Annem tatlılıkla gülümsüyor. "Onu ezmemeliydin bebeğim, senin için çöpe atabilirdim."

Annem sevmediği her şeyi çöpe atıyor, buna babamın arkadaşlarıyla çektirdiği eski fotoğraf albümleri de dahil.

Başımı öne eğdim. Babam bir canavar olmalı yoksa annem Bay Chou'yu götürdüğü gibi onu da götürecek.

"Neden ağlıyorsun, Zoe?" Babam biraz daha yaklaşıyor ve annem bana daha sıkı sarılıyor.

"Çünkü bağırıyordun Jason," diye mırıldanıyor annem ve tırnaklarını koluma geçiriyor. "Öyle değil mi, Zoe?"

Yüzümü buruşturuyorum ama dudaklarımı bastırıyorum ve çılgınca başımı sallıyorum.

"Onunla yalnız konuşmak istiyorum," diyor babam.

Babam ve ben nadiren yalnız kalabiliyoruz. Birkaç gün izinli olduğunda, annem ya beni kampa gönderiyor ya da yanımdan ayrılmıyor. Sıra dışı bir şey söylersem beni cezalandıracağını her seferinde bana öğrettiğinden emin oluyor.

"Zoe yorgun." Beni kucağına aldı ve yatağa taşıdı. Buz gibi. Elleri. Yüz ifadesi. Gülümsemesi.

Onunla ilgili her şey soğuk ısırıyor.

Babam beni onun kollarından alıyor. Onunla annem arasındaki fark damarlarımda şok etkisi yaratıyor. Kucaklaması sıcak ve kendimi korunmuş hissediyorum.

"Onu yatağına yatıracağım," der anneme.

"Ama-"

"Çıkarken kapıyı kapat, Renee." Annem

bakışlarımı karşıladı. "Uslu bir kız ol, Zoe."

Çabucak başımı sallıyorum.

O çıktıktan sonra top gibi kıvrılıp babamdan uzaklaşıyorum. Duvar kağıdındaki bir çiçeğe bakıyorum, kaybolmasını umuyorum. Gitmek zorunda yoksa annem onu alıp götürecek.

"Sorun ne, petal?"

Çarşafı çeneme tutuyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Bana neden taç yaprağı dediğini sorduğumda, bunun küçük olduğum için olduğunu ve büyüdüğümde bana çiçek diyeceğini söyledi. Dönüp ona sarılmak istiyorum ama annem buradayken olmaz.

İç çekiyor. "Çok özür dilerim. Sürekli uzakta olduğumu biliyorum ve artık mektuplarıma cevap vermek istememeni anlıyorum."

İstemediğimden değil. Onları anlamıyorum.

"Kopyalarını zaman kapsülüne yerleştirdim. Otuz yaşına geldiğinde birlikte açacağız. Baban o zaman yaşlı bir adam olacak, o zaman beni alacaksın, anlaştık mı?"

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor. Hıçkırıklarımı yutuyorum.

"Zoe... Annen ve ben sürekli kavga ettiğimiz için üzgünüm. Bazen yetişkinlerin birlikte olması gerekir ve bu zor olur. Ama sen benim mucizemsin tatlım, bu yüzden hiçbirinden pişman değilim. Sadece senin için burada olamadığım için pişmanım. Bu yakında değişecek, tamam mı?"

Çarşafı bırakıyorum ve yavaşça arkamı dönüyorum. Babam yatağın kenarında oturmuş, gri gözlerinde derin bir şefkatle beni izliyor.

"Tatlım." Başparmağıyla yanağımı sildi. "Neden ağlıyorsun?"

Onu itiyorum. "Git buradan,

baba!" "Zoe..."

"Git buradan! Annem seni de Bay Chou'yu götürdüğü gibi götürecek. Sen bir canavarsın, baba. Canavar olmak zorundasın!"

Geriliyor ama soğuk bir ses tonuyla soruyor. "Bunu sana annem mi söyledi?"

"Hiçbir şey söylemedi." Gözyaşlarım akmaya devam ederken başımı şiddetle sallıyorum. "Ben annemin iyi kızıyım."

Babam kollarını bana doladı. "Çok üzgünüm tatlım. Kararsızlığının daha derinlere indiğini bilmeliydim. Bunu daha önce durdurmalıydım. Çok özür dilerim."

"Baba..." Onun sıcak kucağında hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. "Baba lütfen beni yanına al. Lütfen. Annemle kalmak istemiyorum."

"Onunla bir saniye daha yalnız kalmayacaksın. Buradan taşınacağız."

Bulanık gözlerle ona bakıyorum. "Gerçekten mi baba?"

Parmak eklemleriyle gözyaşlarımı siliyor ve başını sallıyor. "Seni bir daha asla terk etmeyeceğim. Seni seviyorum, tatlım."

"Ben de seni seviyorum baba."

Kapı sallanarak açılır. Annem rahat bir duruşla eşikte beliriyor ama yeşil gözleri soğuk. Babamın kucağına büzülüyorum ve yüzümü göğsüne saklıyorum.

"Kimse gitmiyor," diye anons ediyor annem soğuk ve unutulmaz bir sesle.

"Bizi izle." Babam bir elini sırtıma koyuyor ve ben hâlâ ona tutunurken ayağa kalkıyor. Kollarımı tüm gücümle onun güçlü boynuna doluyorum. Beni annemle bırakırsa, onu bir daha asla göremeyebilirim.

Babam annemi geçip merdivenlerden iniyor. Gerçekten gidiyor muyuz?

"Jason!" Annem çığlık atıyor, peşimizden koşuyor.

Yüzümü babamın boynuna saklıyorum ve onun kolonyasını kokluyorum. Ona bakmak istemiyorum ama bağırışlarını ya da ayak seslerinin ahşap zemine sertçe vuruşunu duymadan duramıyorum.

Mutfağın karşısındaki salondayken annem babamın kolunu tutuyor.

Bu sefer durdu. "İlişkimiz bitti, Renee. Anne olma hakkını elinden almak istemezdim ama sen bunu bile hak etmiyorsun. Bir çocuğa ne tür saçmalıklar anlatıyordun?"

"Bana nasıl tecavüz ettiğinle ilgili gerçeği."

Anneme bakıyorum ve sersemlemiş bir halde görünüyor. İlaçlarını almış olmalı.

Babamın yüzü kül oldu. "Küçük bir kıza bunu söylemek için ne kadar deli olabilirsin?" "Ben senin kızının annesiyim." Sesi pürüzsüz. Fazla yumuşak. "Sen *anne* kelimesine değmezsin."

"Değerli Rachel'ın gibi değil, ha?" Gülüyor. "Onda olup da bende olmayan *ne* var, Jason? Ben de onun gibi sana bir çocuk verdim. Seni ondan daha çok sevdim."

"Beni hiç sevmedin, Renee." Sesi teslim olmuş gibiydi. "Ben sadece takıntı listendeki bir maddeydim."

"Kızımı bana geri ver. O benim, senin değil." Gülümsüyor ve kollarını bana doğru uzatıyor. "Buraya gel, Zoe."

Yüzümü babamın boynuna saklıyorum. Uykum geliyor, bu yüzden gözlerimi kapatıp dalıp gidiyorum.

"Zoe, annenin kızmasını mı istiyorsun?" diye soruyor şarkılı bir sesle.

"Biz gidiyoruz. Yarın eşyalarımızı toplamak için döneceğim." Babamın yürüdüğünü hissediyorum. "Güle güle, Renee."

"Beni bırakabileceğini mi sanıyorsun?" İçi boş kahkahası uyku sersemliğimi delip geçiyor.

Babam sallanıyor ve sonra düşüyoruz. Gümbürtü havada bir çarpışma gibi yankılanıyor.

Dizlerimin üzerindeyim, başımı sallıyorum. Babam yerde yatıyor, o da başını sallıyor.

Babacığım!

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama annemin buz gibi elleri beni dizlerimin üzerine itiyor. Soğukluk derimin altına sızıyor ve titreyen kalbimle birlikte eriyor.

"Verdiğim canı alabilirim. Şşş. Şimdi uyu." Annemin perili gülümsemesi gördüğüm son şey.

Babam beni tutarken uyanıyorum. Uyumak istiyorum ama o beni b ı r a k ı y o r .

Hayır. Hayır. Hayır.

Beni bırakma, baba.

"Seni seviyorum, petal." Sesi karanlığı yırtıyor. Beni uzağa fırlatıyor. Bir şey kollarımı ve bacaklarımı kesiyor.

Ama o benimle değil.

Mutfakta yerde yatıyor. Annem bir sandalyede oturuyor, gözleri kapalı, dünya umurunda değil.

Hayır. Babacığım. Hayır! Hayır!

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Ayağa fırlıyorum ve iki adımda Zoe'ye ulaşıyorum. O orada ter içinde yatarken kendimi zar zor kontrol ediyordum. Göz kapakları o kadar sıkı kapalıydı ki acı veriyor gibiydi. Şimdi spazm geçiriyor, artık dayanamıyorum.

Mist elini omzuma koyarak beni olduğum yerde durdurdu. "Kendi başına uyanmak zorunda."

Sakinliğimi pamuk ipliğine bağlı tutarken yumruklarımı sıkıyorum. Sis merdiven çıkmaktan falan bahsediyor.

Zoe'nin çocukluk travmasını atlatmasına yardımcı olmak tek düşündüğüm şeydi ama onun bu şekilde acı çektiğini görmek kesilip biçilmekten daha kötü.

Açılan parlak yeşil kapıları dökülmemiş gözyaşlarıyla doluyor. Ayağa kalkan Zoe'nin içi boş, çılgın bakışları aynı anda hem her yeri hem de hiçbir yeri arıyor.

Bir kez daha, korkmuş kırık bir bebek gibi.

Mist'i kenara itip Zoe'nin önünde çömeliyorum. Elim onun narin elini kavrıyor. "İyi misin?"

Uzun, korkutucu saniyeler boyunca sessiz kalıyor. Soğuk ve terli tenini ısıtmak için eline küçük daireler çiziyorum. Keşke acısını dindirebilsem. Eğer gözyaşlarını silecekse kendimi kesip açacağım.

Zoe yalvaran bakışlarımla karşılaşana kadar birkaç saniye daha geçiyor. Boğulurken gözyaşları yanaklarından süzülüyor. "Babam beni kurtardı... O gitti... O..."

"Hey." Onu ensesinden tutup göğsüme doğru çektim. Boğazından bir hıçkırık dökülürken parmakları tişörtümün içine kıvrılıyor.

Parmaklarım saçlarını okşuyor ve içindekileri boşaltmasına izin veriyorum. Eğer ona gözyaşı döktüren kişi bir insan olsaydı, onu yakalayıp ölüm için yalvarana kadar işkence ederdim.

Öldürmek bir seçenek olmadığına göre, ona sessiz desteğimi sunuyorum. Sarı saç tellerini yavaş bir ritimle okşamaya devam ediyorum.

Hiç kimseyi onu tüm lanet dünyadan korumak istediğim kadar korumak istemedim. Hayatımın bile hiçbir zaman fazla değeri olmadı. Bizim işimizde ölmek kaçınılmazdır, bu yüzden sadece ölmek için yaşadım.

Zoe gelene kadar.

Bu sadece aşk, saplantı ya da sahiplenme değil. Bunların hepsi tüketen bir varoluş duygusuyla sarmalanmış.

Bana yaşadığımı hissettiriyor ve ölmek üzere olan ruhuna yeniden hayat vermek için her şeyi yaparım.

Ağlaması hıçkırıklara dönüşene ve nefesi düzleşene kadar onu tutuyorum.

Sis kayboldu. Hiç şaşırmadım. Rahatlatma konusunda berbattır - hepimiz öyleyiz. Yine de beni kanımın içinde boğulurken sorunsuzca izleyebilir.

Zoe'nin göz kapakları kapandığında, dinlenebilmesi için başını yastığa koymaya çalışıyorum. Tişörtümü sıkıca kavrıyor. Dudaklarımı alnına değdiriyorum ve o da bana sarılıyor.

Her ne kadar onu burada tutmak ve ona bakan kişi olmak istesem de, daha fazlasına ihtiyacı var.

Yaşadıklarından mı yoksa benim araba kullanmadaki ustalığımdan mı bilinmez ama Zoe tüm yolculuk boyunca hiç uyanmadı. Onu kollarıma alıp Le Salon'un içine taşıdığımda bile kıpırdamadı.

Şimdi düşünüyorum da, gerçekten biraz kilo almış. Sağlıklı görünüyor ama umarım yaşadığı stresten kaynaklanan bir rahatsızlık değildir.

"Zoe?"

Natalie'nin sesiyle arkamı döndüm. Güvenli evin girişine yakın bir yerde duruyordu, minyon yapısı neredeyse fark edilmiyordu. Gözleri şok içinde genişliyor. "O... o yaşıyor mu?"

"Bununla ilgili bir sorunun mu var?" Sevindi mi yoksa hayal kırıklığına mı uğradı bilmiyorum. "Tabii ki hayır! Sadece onu bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Artık biliyorsun." Ondan ayrılıp güvenli eve ve odama giriyorum. O cehennem ayları boyunca Zoe'nin illüzyonu hakkında hayaller kurduğum odaya.

Perdeleri kapalı tutarak öğleden sonra ışığının bir parçasının içeri girmesine izin veriyorum ve onu yatağa yerleştiriyorum. Mükemmel bir pozisyon bulup başının yanına oturuyorum. Sonsuza dek sürecekmiş gibi görünen bir süre boyunca, uyurken o narin yüz hatlarını izliyorum. İçten içe özlemini çektiği huzuru bulmasını umuyorum ama bulamasa bile ben yine de onun yanında olacağım.

İlk olarak, Ink'in icabına bakmalıyım. Zoe'den uzak kalma düşüncesi içimi parçalıyor ama gerçekçi olmak istiyorsam bunu da göz önünde bulundurmam gerekecek.

Kesin olan bir şey var ki, onun gitmesine asla izin vermeyeceğim.

Bir ya da iki saat onu bir sürüngen gibi izledikten sonra gözlerini kırarak açtı. Hızlı bir mesaj gönderdim.

Zoe etrafını incelerken omuzları dikleşir. Doğru ya. Onu buraya daha önce hiç getirmemiştim. Bakışları üzerime düştüğünde yeşili yumuşuyor ve iç geçiriyor.

"Burası neresi?"

"Le Salon'un güvenli evindeki odam."

Çarşafı saklanıyormuş gibi çenesine götürüyor. "Beni neden buraya getirdin?"

"Her an burada olabilir." Az önce gönderdiğim mesajı kontrol ediyorum.

Sanki bir işaretmiş gibi, kapı açılmadan önce hızlıca çalınır. Elle siyah bir şort ve kolsuz bir tişört giymiş olarak eşikte belirir.

Saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış ama birkaç tutam terden yüzünün kenarına yapışmış. Boks yapıyor olmalı.

"Zoe!" Arkadaşına doğru koşuyor ve ben de bir oda yapmak için ayağa kalkıyorum. Zoe Elle'e sarılıyor ve sonra tekrar ağlamaya başlıyor.

Elle onun en iyi arkadaşı ve rahatlatma konusunda benden daha iyi olduğuna eminim. Deneyebilirim ama yeterli değil. Teselli kelimesinin ne anlama geldiğini bile bilmiyorum.

Gitmek için döndüm. Zoe elimi tutuyor ve Elle'in omzunun üzerinden, "Teşekkür ederim," diyor.

Parmaklarım parmak eklemlerine değiyor, sonra onu bırakıyorum.

Hayalet odanın dışında bekliyor. Üzerinde sadece şort var ve omzunda bir havlu asılı. Gövdesini kaplayan terle birlikte samuray savaşçısı dövmesi tehditkâr görünüyor. Elle ile spor yapıyor olmalı.

Alaycı bir kaşını kaldırıyor. "Seni bir daha buralarda göremeyeceğimi sanmıştım."

"Sen." Parmağımı göğsüne saplıyorum. "Konuşmamız gerek."

Ghost her zamanki özensiz takım elbiselerinden birini giydikten sonra kendimizi boş bir barda bulduk.

Açılış saatine saatler var, bu yüzden sadece ben, Ghost ve eski güzel viski var.

Ona ve kendime birer içki koyduktan sonra saldırıya geçiyorum. "Elle süper kahramancılık oynamayı ve kendini Hades'in cehennemine bir tepside sunmayı planladığını biliyor mu?"

Ghost bardağını sıkıca tutuyor. "Hayır. Ve sen de ona söylemeyeceksin."

"Oh, yapacağım. Ne kadar aptal olduğunu görmesi için *Daily Mail*'de yayınlayacağım."

İçkisini masaya çarpıyor ve damlacıklar eski ahşabı ıslatıyor. "Alternatif Sis ya da Hawk olacak. O geri çekilme sırasında neredeyse deliriyordu. Eğer bunu tekrar yaşarsa, ondan sonra göreceğimiz şey cesedi olur."

"O zaman seni seçtikten sonra Elle'i endişelendirmekte bir sakınca görmüyorsun?" Pislik gibi davranıyorum ve bunun farkındayım ama bu saçmalığı durdurmak için her türlü taktiği kullanmaya hazırım. Onun suçluluk duygusu ve Elle'e olan sevgisi şu anda sahip olduğum tek silahlar.

"Aktif olarak onu endişelendirmeye çalıştığımı mı düşünüyorsun?" Sesi alttan alta gerginlikle kabarıyor. "Onu korumak için her şeyi yaparım ama Sıfır Takımı benim ailem. İşkence görmelerini engellemek için bir şey yapabilirsem, yaparım."

"Hak etmeyen insanlar için berbat bir sadakat, dostum." Yanmayı hissedene kadar içkimin yarısını içiyorum.

"Alışılmadık bir aile yine de bir ailedir."

"Diğer ayakkabı düştüğünde aynı şeyi düşünmeyeceksin."

"Öyle söylenmiyor." Hayalet başını eğiyor. "*Diğer ayakkabının düşmesini bekliyor.*"

"Aynı şey."

"Pek
sayılmaz."

"Elle'e bir şey söyleme. Ona kendim söylerim."

"Ona bir anlığına aklını kaçırdığını ama şimdi sakin olduğunu ve gitmeyeceğini söyle." Kadehimi kaldırıyorum. "Eğer Hades daha fazla para istiyorsa, Uyuyan Güzel Alev'i uyandır ki biraz kesebilsin."

"Büyük miktarlarda hackleyemez. Hades'in zaten şüpheli olan tarafını tetikleriz ve diğer mafyaları da arkamıza alırız."

"O zaman Başkan Joe'ya daha fazla hisse sat. Yeni ilaç fabrikasına ağzının suyu akarak bakıyor."

"Zaten yüzde yirmi beşi onun. Daha fazla olursa Hades fark edecektir."

"Yüzde on daha fazla zarar vermez, dostum."

Başını iki yana sallıyor. "Başkan Joe zaten elinde olanın dışında yüzde yirmi daha istiyor."

"Açgözlü yaşlı adamla pazarlık yap. Sen sakinsin ve seni benden daha iyi dinler."

"Ne yapabileceğime bakacağım."

"Başkan Joe ile müzakere etmek A planıdır. Hades'e teslim olmak ise B planıdır."

Şişeyi içerken rahat bir sessizliğe gömülüyoruz. Tüm dikkatim Zoe'ye dönüyor. Umarım Elle'le tanışmak onu biraz sakinleştirir. Bir de polis arkadaşları var, şu Liam denen herif, ama onu davet etmemin imkanı yok. Zaten bizimle bir şey yapmak istediğinden de şüpheliyim.

"Geçen gün Ink'in müritlerinden biri geldi."

İçkim neredeyse elimden düşüyordu. "Ne istiyormuş?" Bir
omzunu kaldırdı. "Sadece Ink'e yardım edip etmeyeceğimizi
soruyor." "Ona ne söyledin?"

"Üzerinde çalışıyoruz. Bu sefer Mist halledecek." Gerginliğini hafifletmek istercesine boynunu yuvarlıyor. "Eğer isterse bizimle kalmasını teklif ettim."

"Hadi ama dostum. Hades'in casusu olabilir."

"Bundan şüpheliyim. Mürekkep'in müritlerinin ona olan sadakatini biliyorsun. Bir klan gibiler." Gözleri sadist bir parıltıya bürünür. "Casus olsa bile ona yanlış bilgi verebiliriz. Bildiğimiz bir casus yararlı bir casustur. "

İçkimden bir yudum alıyorum ve yanık, gergin kaslarımı rahatlatmak için çok az şey yapıyor. Bunun benim için bir uyarı olduğuna eminim. Parmaklıkların arkasındayken bile Ink'ten bir 'siktir git' gibi bir şey. Yanımda müridi var ve eğer dediğini yapmazsam her şeyi mahvedecek.

İçmeye devam ediyorum ama artık kendimi iyi hissetmiyorum. Dikkatim Zoe, Ghost ve Nonna için burada kalmak istemekle onları tehlikeye atmamak arasında bölünmüş durumda.

Ghost ve Lachlan'la bir saat boyunca fabrika ve iş hakkında konuştuktan sonra güvenli evdeki odama gidiyorum.

Boş.

Garip bir huzursuzluk hissi yerleşir.

Elle'i arıyorum ve onu odasında Scar ile meditasyon yaparken buluyorum. Yanlarında Zoe'den iz yok.

Hem Scar hem de Elle gözleri kapalı bir şekilde yerde bağdaş kurarak otururlar. Scar'ın vanilya kokulu mumları havayı dolduruyor.

Elle'nin omzuna dokunuyorum. Gözlerini açıyor ve a r k a m ı arıyor. "Zoe nerede?"

"Ne demek *Zoe nerede*?" Kelimelerim yavaş, ama gerginlik tendonlarımı yırtıyor. "Onu seninle bıraktım."

Yara izi tek gözüyle bakıyor. Bugünkü tişörtünde 'Gece Yarısından Önce Uysal' yazıyor. "Bize katılmasını istedim ama onu görmek istediğini söyledi."

"Ben yapmadım."

Lanet olsun! Lütfen bana bu yalanı kaçmak için kullanmadığını söyle.

Elle ayağa fırlıyor ve ben çoktan odadan çıkıyorum. "Bir şey söyledi mi?" Omzumun üzerinden Elle'ye bakıyorum.

"Pek bir şey yok." Koşu hızıma ayak uydururken alnında endişe kırışıklıkları beliriyor. Gıcırdayarak durdu, neredeyse kendi ayakları üzerinde yuvarlanıyordu.

Ben de duruyorum ve dikkatli adımlarla yanına gidiyorum. "Ne oldu?" Elle'in yüzü soluyor. "Babasını tekrar görmek istediğini söyledi." Ölmüş babasını. Zoe lanet olası ölü babasını görmek istiyor.

Otuzuncu Bölüm

Çok büyümüşsün, petal.

Fotoğraflarını arkadaşlarıma gösterip duruyorum ve onlara kızımın büyüyüp güzelleşeceğini söylüyorum. Benimle dalga geçtiler ve bana hiç benzemediğin için kesinlikle öyle biri olacağını söylediler.

Baban seni seviyor, bebeğim. Eve dönmemin tek sebebi sensin. Sen büyürken yanında olamadığım için üzgünüm.

Geleceğini güvence altına aldıktan sonra, daha fazla orada olacağıma söz veriyorum. Beni bekle, tatlım. Babanı,

Jason.

Mektubu göğsümde tutuyorum. Babamın bana gönderdiği ve hiç alamadığım diğer tüm mektuplar önümdeki çimlerin üzerinde duruyor. Güçlü bir rüzgâr sırtıma çarpıyor ve saçlarımın karmakarışık tellerini gözlerime gönderiyor. Bayan Adler'in göl evinin arka bahçesinde diz çöküyorum. Mahallede böyle bir yer olduğunu ilk kez babam beni buraya getirdiğinde keşfetmiştim.

Evin sık ağaç sıralarıyla dolu geniş bir bahçesi var. Bir keresinde önünden geçerken babama beğendiğimi söylemiştim. Zaman kapsülünü buraya gömmek için izin istemiş olmalı.

O kadar kazmaktan ellerim ve tırnaklarım kirle doldu. Kot pantolonum bile lekelendi ama sonunda paslanmış metalik kutuyu çıkardım. İçindekiler neredeyse aynı.

Mektupların kâğıdı sararmış ama kelimeler babamın berbat el yazısıyla duruyor. Bana aldığı küçük bir robot var ve annem bulmasın diye onu buraya sakladım. Yanında okulda yaptığım bir çizim duruyor. İki örgülü küçük bir kız babasının elini tutmuş, kulaktan kulağa gülüyor ve tüm dişleri görünüyor. Resimde annesi yok.

Zaman kapsülünü gömmek için babamla birlikte Bayan Adler'in evine geldiğimde çok mutlu olmuştum. Annemin, babamı onun arkadaşlığını istemediğime inandırmak için bahane bulamadığı nadir anlardan biriydi. O gün çok fazla hap içmiş olmalı.

"Çok özür dilerim, baba."

Anıları karıştırırken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. Bu zaman kapsülü ondan bana kalan tek şey. Bunu benimle birlikte açması gerekiyordu ama annem onu götürdü.

Tıpkı söz verdiği gibi.

Zihinsel ve duygusal olarak mahvolmuştu. Ancak, tüm bunların benim hatam olduğunu düşünmeden edemiyorum. Eğer o gün babama tutunmasaydım, belki de bizi öldürmek istemeyecekti. Belki babam ve ben birlikte birkaç yıl daha geçirebilirdik.

Şimdi anıları neden tersine çevirdiğimi ve onu neden kötü adam yaptığımı anlıyorum. Annemin intikamını almaya odaklanmak, babamın ölümüne neden olduğum için acı veren suçluluk duygusuyla yaşamaktan daha kolaydı.

Neden babam ve ben onun istikrarsızlığının bedelini ödemek

zorundayız? Peki ya...

Bir elimi karnıma koyduğumda panik beni içten içe kavrıyor. Ya bu kalıtsal bir şeyse ve ben de onun gibi delirirsem? Ya çocuğuma zarar verirsem?

Hayır. Hayır.

Ayağa fırladım ve titreyerek neredeyse düşüyordum. Annem olamam.

Belki de daha sonra ona zarar vermeden önce çocuğu aldırmalıyım.

Bebeğimi öldürme düşüncesi bende dehşet ve çaresizlik hissi uyandırıyor.

Terapi de var ama ya yeterli olmazsa? Ya ne yaparsam yapayım, her an çocuğunun canını alabileceğini düşünen bir deliye dönüşürsem?

"Hey, bebeğim."

Arkamdan gelen tanıdık sesle kaslarım kilitleniyor. Mektupları ve robotu metal kutuya tıkıştırıp arkamı dönmeden önce kutuyu kapatıyorum.

Johnny bir ağaca yaslanmış, kollarını ve ayak bileklerini kavuşturmuş. Deri ceketi, onu son gördüğümden daha iyi gelişmiş kaslarının üzerine uzanıyor. Sanki ağır bir antrenman yapmış gibi. İğrenç bir sırıtış dudaklarını büküyor ve yara izinin daha korkunç görünmesine neden oluyor.

Burası Johnny'yi bulmayı beklediğim son yerdi.

Beni korkutmasa da, kötü niyetli bir tip ve ona karşı dikkatli davranmam gerekiyor. En kendinden emin ses tonumu takınıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Seni takip ettim, bebeğim. Bağlantım seni Le Salon'da görene kadar yeryüzünden kaybolduğunu düşünmeye başlamıştım."

Lanet olsun. Ghost ve Shadow bir hainleri olduğunu biliyorlar mı?

Johnny şu anda uğraşmam gereken son kişi. Başkan Joe'dan intikam almamın bir anlamı yok. Onun tek günahı kaçık kızını hapse atmamak.

Belki de bunun bedelini ödemeli ama bunu düşünemeyecek kadar yorgunum. Tek umursadığım gelecek. Shadow'la geçirdiğim o mutlu haftalar boyunca Johnny'nin numarasını engellediğimden beri intikamdan vazgeçmiş olabilirim.

Johnny bana doğru yürüyor. Koyu renkli, yağlı saçları omuzlarına kadar uzanıyor ve günlerdir tıraş olmamış gibi görünüyor. Yavaş ama sağlam olmayan adımlarından sarhoş değilse bile çakırkeyif olduğu anlaşılıyor.

Yakınımda durduğunda ve nefesi Jack Daniels koktuğunda doğrulandı. Yanağıma uzanıyor, bir damla gözyaşımı siliyor ve parmağını yalıyor.

Tiksinti midemi bulandırıyor ama tarafsız bir ifade olmasını umuyorum. Johnny gibi dengesiz bir adamı kışkırtamam. Bu sadece bana zarar verir.

"Gitmeye hazır mısın, aşkım?"

En neşeli gülümsememi sunuyorum. "Le Salon'dan ayrılamayacağımı, aksi takdirde bedelini ödeyeceğimi öğrendim."

"Seni koruyacağım, bebeğim." Bir elini üst koluma doladı. "Şimdi, hadi."

Sert tutuş karşısında boğazım daralıyor. Alnımdan terler boşanıyor ve panik atağın derimin altında fokurdadığını hissedebiliyorum.

Şimdi, sert bir şekilde yakalanmaya karşı neden bu kadar güçlü bir tepki verdiğimi biliyorum.

Babama ulaşmaya çalıştığımda annemin beni itip kakması yüzünden.

Johnny ile pazarlık yaparken gülümsememi korumaya çalışıyorum. "Birkaç şey alayım ve seninle buluşayım, tamam mı?"

Tek yapmam gereken Shadow, Elle ya da Liam'la iletişime geçmek. Sadece bir dakika yeter.

"Hayır, bebeğim." Johnny'nin iğrenç alkollü nefesi yüzümü kaplıyor. "Şimdi benimle geleceksin."

"Kendi başıma yürüyebilirim." Gülümsememin sahte göründüğünden eminim çünkü o panikle birlikte geliyor. Kontrol bile edemiyorum. Görünmez bir el kalbimi sıkıyor ve onu durdurmanın hiçbir yolu yok.

Beni öne doğru çekti ve neredeyse yüzüstü düşüyordum. Vay be. Çakırkeyif olmasına rağmen gücü şaka değil.

"Yürü, bebeğim."

Bana dokunmadığı için nefes alışım biraz sakinleşti. Bu adamla anlaşma yaparken ne düşünüyordum ki?

Gözlerim etrafımda bir açıklık ararken kutuyu göğsüme yakın tutuyorum. Kaçmak için en iyi şansım dışarıda birinin dikkatini çekmek.

Güneş binaların arkasında kayboluyor. Eğer gece olursa, şansım azalacak.

Balerin ayakkabılarımın altında dallar kırılıyor. Sakinliğimi korumak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor.

"Sen gerçekten bir cevhersin, bebeğim." Johnny'nin arkamdan gelen tiz sesi tehditkâr ve eğlenceli.

"Ne demek istiyorsun?" Dostane kalmaya çalışıyorum. Konuşmaya devam etmesi benim için en iyisi.

"Başkan Joe beni bir hiçmişim gibi kapı dışarı edebileceğini düşündü ama bundan sonra bir kez daha düşünecektir."

Alçıya alınmış bir gülümsemeyle omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Bu mu?" "Her şeyin zamanı var, bebeğim."

Lanet olsun. Başkan Joe'nun Johnny'yi kovduğunu bile bilmiyordum. Eğer kulüplerine gitmiyorsak, o zaman beni nereye götürüyor?

Panikten mi yoksa bebeğimi koruma ihtiyacından mı bilmiyorum ama düşünmek için durmuyorum. Ben koşarım. Bayan Adler'in ormana benzeyen bahçesini biliyorum.

Johnny'ye karşı avantaj.

Arkamdan ayak sesleri geliyor ama bir sarhoştan bekleneceği üzere Johnny yetişemiyor. Kutuyu göğsüme bastırıp ilerliyorum.

Bazı dallar kollarıma ve bacaklarıma saplanıyor. Nefeslerim art arda geliyor ve bir adrenalin dalgası uzuvlarımı sıkıyor.

Tek yapmam gereken ana yolu bulmak ve - Sert bir şey

başımın arkasına çarpıyor.

... bir taş mı?

Kafatasımda bir acı patlıyor ve boynumdan aşağı sıcak bir sıvı akıyor.

Düştüm ya da düştüğümü sandım. Kutu ve bedenim bir gümbürtüyle yere çarpıyor. Midemde bir şeyler çalkalanıyor.

Bebeğim benim.

Hayır, lütfen.

Johnny havaya bir taş atarken yanımda diz çöküyor. Dudaklarında karanlık bir gülümseme beliriyor. "Üzgünüm bebeğim, ama kaçamazsın."

Bölüm Otuz Bir

Sürünüyorum.

Kan olduğunu tahmin ettiğim şey boynumdan aşağı damlıyor. Keskin bir acı neredeyse kafatasımı yaracaktı.

Sürünmeyi bırakmıyorum.

Tişörtüm karnımı sıkıyor. Çakıl taşları ve kir derimi sıyırıyor. Yanığı görmezden geliyorum, tek düşündüğüm bebeğimi kurtarmak.

Biri gülüyor ve bu sanki kafasına küçük iğneler batırılmış gibi oluyor.

"Vazgeç, bebeğim. Ben her zaman istediğimi alırım."

Dirseklerimi kullanarak vücudumu toprakta sürüklüyorum. Attığım her santimde nabzım yükseliyor ama bu yeterli değil. Gücüm azalıyor ve uzuvlarım acıyla çığlık atıyor.

Johnny hala gülüyor. İğrenç ses etrafımızdaki boşlukta yankılanıyor. Benimle oynadığını biliyorum. Sırf umudu elimden almak için sürünmeme izin vereceğini biliyorum.

Duramam. Bugün ölmeyeceğim.

Gözlerim yaşlarla doluyor ama uzuvlarımda şaşırtıcı bir enerji fışkırıyor. Kendimi ellerimin ve dizlerimin üzerine kaldırırken inliyorum. İleriye doğru iterken acı içimi parçalıyor.

Johnny gülmeyi kesiyor ve sanırım üzerimde olacak. Sıyrık ellerim ve dizlerimin izin verdiği kadar hızlı bir şekilde dört ayak üzerinde sürünüyorum. Bir ağaç gövdesi bulduğumda, titreyen ellerimle onu kavrıyorum ve ayağa kalkmak için kullanıyorum.

Sessiz ayak sesleri bana doğru geliyor. Johnny'nin ağır, sarhoş adımlarına hiç benzemiyorlar.

"Bu iş daha bitmedi bebeğim," diye bağırıyor Johnny uzaktan.

Ona doğru bir bakış fırlatıyorum ve o çoktan ağaçların arkasında kayboluyor. Gölge'nin kendisi önümde durmadan önce çevresel görüşümde bir gölge geçiyor. Tişörtü gerginlikten göğsüne yapışmış. Johnny'nin kaybolduğu yere bakarken gözlerindeki bulutlanma korkutucu bir renge dönüşüyor.

O burada.

İçimi bir rahatlama kapladı. Her şey yoluna girecek. Gölge buradaysa, bebeğim ve ben güvendeyiz demektir. Kolunu tutuyorum, kendimi ayakta tutmak için tırnaklarım ete batıyor. Bakışları bana doğru kayıyor.

Karanlık hâlâ orada ama çok daha sıcak bir şey onun yakışıklı, şehvetli yüz hatlarını rahatsız ediyor.

Bebeğimizi kurtar. Ona söylemek istiyorum ama hiçbir
kelime çıkmıyor. "Zoe?"

Adımı tekrar söylüyor ve küfrediyor.

Ona yaslanıyorum ve karanlığın beni sürüklemesine izin veriyorum.

Gözlerimi aralıyorum ve kafatasımı yaran bir baş ağrısı vuruyor. Ağzım sanki kum yiyormuşum gibi kuru ve pis hissediyorum.

Uzay yavaş ve puslu bir daire çiziyor. Etrafımı ya da yanımda bir yerden gelen bozuk sesi seçemiyorum.

Bana bir taş çarptı. Düştüm. Karnım burkuldu.

Bir sarsıntıyla doğruldum. Ağrı başımda patlıyor ama aldırmıyorum.

Ellerim karnımı okşuyor. Bebeğim hala orada... değil mi?

Ya... Ya... "Zoe!"

Başım kadınsı sese doğru kayıyor. Elle yatağın kenarında oturmuş, çatık kaşlarıyla beni izliyor. Artık aklım başımdan gittiğine göre, Le Salon'da Shadow'un odasındayız.

"Bebeğim..." Yutkunuyorum. "Bebeğim iyi, değil mi?"

Dudakları aralanıyor ve uzun saniyeler boyunca suskun kalıyor. "Sen... hamile misin?" Başımı sallıyorum ve bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor. "Hâlâ hamile miyim?"

Karanlık, ciddi yüz hatlarına sahip uzun boylu bir adam banyodan içeri giriyor. Gözleri o kadar siyah ki, sanki aysız bir geceden koparılmış bir parça gibi. Lacivert takım elbisesinin kollarını sıvıyor, ellerini yıkamayı yeni bitirmiş gibi görünüyor. Yerden kahverengi deri bir evrak çantası alırken bize hiç bakmıyor.

Elle dilini şaklatır. "Bu Aaron. Julian ve Shadow'un öğrencisi ve görünüşe göre bir doktor. İkna olduğumdan değil."

"Senin fikrinin bir önemi olmaması çok kötü." Aaron'ın yüzünde herhangi bir ifade yok. Bir doktordan çok bir katile yakışan soğukkanlı ve heybetli bir duruşu var.

Ama şu anda sahip olduğum tek şey o.

"Bebeğim nasıl?" Cevaptan korkarak kısık bir sesle soruyorum.

"Yaşıyor ve iyi."

Uzun bir nefes veriyorum ve bir kolumu karnıma doluyorum.

"Başınızdaki yara için birkaç dikiş ve dizlerinizdeki çizikler için yara bandı gerekti ama ciddi bir şey yok." Sıkılmış bir ifadeyle ama kararlı bir ses tonuyla belirtiyor. "Besinlere ve demir alımına odaklan. Vücudun zayıf."

"Yapacağım." Alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıyorum. "Shadow'a söyledin mi?"

"Hastaların gizliliği."

"Vay be." Elle alay ediyor. "Bunu umursamana şaşırdım."

"Teşekkür ederim." Shadow'a söylemediğine çok sevindim. Haberi kendim vermek istiyorum.

"Bana teşekkür etmek istiyorsan, yaralanmayı bırak. Yaraları dikmeye gelmeye zorlanmaktan bıktım." Gitmek için döner.

Elle ayağa fırlar. "Kimse sana iğrenç olduğunu söyledi mi?" Adam omzunun üzerinden ona karanlık bir bakış fırlatıyor. "Umurumda gibi mi görünüyorum?"

"Ugh." Elle, kapı Aaron'ın arkasından kapandıktan sonra yatağa düşüyor. "Çok sinir bozucu biri. Julian'a yeni bir doktor bulmalıyım."

"Gölge nerede?" Yanımda olmadığı için hayal kırıklığına uğramış gibi görünmemeye çalışıyorum.

"Aaron'un yazdığı ilacı almaya gitti ve..." "Ve ne?"

Doğruluyorum.

"Kızgın görünüyordu, belki Johnny'nin peşinden gitmiştir. Hem sana neden saldırdı ki?"

"Beni bir yere götürmek istedi ama nereye bilmiyorum."

"Umarım Shadow o serseriye bir ders verir."

Omurgamda bir ürperti gezinirken çarşafları göğsüme yakın tutuyorum. Johnny'nin cezasını çekmesini istiyorum ama Shadow'un hayatı pahasına değil. O profesyonel bir katil ve iyi olmalı ama o bir ölümsüz değil. Ya Johnny'nin kendi paralı askerleri varsa? Ya ona bir tuzak kurduysa?

"Zoe?"

"Hmm?" Yüzümü yaralı bir ifadeyle bana bakan Elle'e dönüyorum. "Neden

bana hamileliğinden bahsetmedin? Birbirimizi sevdiğimizi sanıyordum.

aile."

Göğsüm düğümleniyor. "Çok üzgünüm, Ellie. Bu bebek bir anda ortaya çıktı ve ben ne yapacağımı bilemedim."

"Bu... Gölge'nin mi?"

Başımı salladım. "O zamanlar onunla bir ilişkim bile yoktu ve öğrenirse ne yapacağından çok korkuyordum."

Ellerimi ellerinin arasında tutuyor ve bu Elle'in sunabileceği en büyük teselli. "Tüm bu aylar boyunca ne oldu?"

Ona annemin Başkan Joe ile olan aile bağlarını, intikamımı ve sonunda gerçeği öğrendiğimi anlatıyorum. Kelimeler boğazımda düğümleniyor ve Elle sırtımı sıvazlıyor.

İşim bittiğinde bana destekle bakıyor. Ailem öldüğünde sosyal hizmet görevlilerinin yaptığı gibi yüzünde 'Zavallı kız' yazmıyor. Elle annesini çocukken aşırı dozdan kaybetmiş, o yüzden anlıyor. Bizim gibi insanların acınmaya değil, yaslanacak bir omuza ihtiyacı var.

Bir umut.

Daha iyi bir şeyin vaadi.

"Keşke bana daha önce söyleseydin de yanında olabilseydim,

Zoe." "Özür dilerim."

"Geç olması hiç olmamasından iyidir, değil mi?" Elimi okşuyor. "Şimdi ne yapacaksın?"

"İyi bir anne olmak istiyorum. Bir gün annem gibi olmak beni korkutuyor."

"Sen o kadın gibi değilsin, Zoe. Yaralarla dolusun çünkü çocuğunu korumak istiyorsun. Uyandıktan sonra soracağın ilk şey kendin değil, çocuğun olacak. Eminim harika bir anne olacaksın." Duraksıyor. "Peki ya Gölge?"

Sesli bir şekilde yutkunuyorum. "Onun hakkında ne yapacağımı bilmiyorum. Ya bunu kötü karşılarsa?"

"Hmm. Seni buraya getirdiğinde senin için nasıl endişelendiğini gördüm. Hatta Aaron'u bir iş toplantısından alıp seni tedavi etmeye gelmişti."

"O... yaptı mı?"

"Evet. Ayrıca, sana her zaman seni yutmak ve korumak istiyormuş gibi bakıyor, bu yüzden seni önemsediğine inanıyorum, ama..."

Eğildim. "Ama?"

Uzun bir iç çekiş salıveriyor. "Gölge'nin sağı solu belli olmaz. Ayrıca, Çukur'la ilgili bir sorun var, bu yüzden dikkatini oraya verebilir."

Omuzlarım gerildi. "Çukur mu?"

Elle'in elleri şiltede kenetleniyor. "Julian bilmediğimi sanıyor ama Scar bana her şeyi anlattı. Hades, kendisine çifte kâr vermezlerse Sıfır Takımı'ndan birinin Çukur'a dönmesini talep ediyor. Bir önceki ay Julian fabrikanın hisselerinin yüzde yirmi beşini Başkan Joe'ya sattı ve böylece kâr elde etmeyi başardı."

"Daha fazla hisse satamaz mı?"

"Başkan Joe yüzde yirmiden az almayı reddetti. Eğer yüzde kırk beş alırsa, Hades bunu öğrenecek ve herkesin başı daha büyük belaya girecek."

"Julian neden gitmek zorunda?"

"Sıfır Ekibi rehinelerinden biri öldürülecek ya da işkence edilerek öldürülecek ve Julian buna izin veremez. Onun ne kadar sadık olduğunu biliyorum ama keşke kendini kurban olarak sunmasaydı... bilirsiniz." Kelimeler boğazında düğümleniyor, gözlerinde yaşlar parlıyor.

"Ellie..."

"Sorun değil. Onun acımasız ve öngörülemez dünyasına katıldığımı biliyorum." Kelimeler onu boğduğunda duraksıyor. "Sanırım bana haber vermeden gidecek. Ne yapacağım ben?"

Kollarımı ona doluyorum ve gözyaşları içinde burnunu çekerken sırtını sıvazlıyorum. "Ya yardım edebilirsem?"

Bana bakmak için kendini itiyor. "Nasıl?"

"Size Başkan Joe'nun benim büyükbabam olduğunu söylemiştim. Benden haberi yok ama daha az hisse alması için onu ikna etmeye çalışabilirim."

"Seni dinleyeceğinden nasıl emin
olabiliyorsun?" "Değilim, ama denemeden
bilemem."

Alt dudağını ısırıyor. "Ya yaralanırsan? Başkan Joe'nun acımasız olduğu bilinir."

"Kendi torununa zarar vermezdi." Elimi onunkine doladım. "Hey. Senin mutluluğun için her şeyi yaparım. Ghost bir keresinde bana yardım etmişti, bu da küçük bir geri ödeme."

"Ona anlatmama izin ver." Omzumu tutuyor. "Biz planlamadan bir şey yapma."

Başımı salladım.

Gülümsüyor ve eliyle karnımı okşuyor. "Selam ufaklık, tanıştığımıza memnun oldum. Ben senin vaftiz annen olacağım." Bana bir bakış fırlattı. "Öyle değil mi?"

"Tabii ki."

"Tanrı'ya şükür. Bana ihanet edeceğini ve kızıl saçlı cadı Mist'i seçeceğini düşünmüştüm."

Gülüyorum. "Vaftiz annesi olayına girdiğini sanmıyorum."

Elle'in dikkati tekrar karnıma yöneliyor. "Kız olsan iyi olur, böylece sana nasıl kıç tekmeleyeceğini öğretebilirim."

Kendime rağmen sırıtıyorum. "Bu çok cinsiyetçi, Ellie. Bu bir erkek çocuğa öğretmeyeceğin anlamına mı geliyor?"

"Babası bunu yapabilir."

Sırıtışım genişliyor. Babası, onu bir profesyonel olarak yetiştirmemesi şartıyla bunu yapabilir.

Kapı açılır - hiç çalınmaz - ve Gölge hışımla içeri girer.

Elinden bir torba ilaç sarkıyor ama herhangi bir yeri incinmiş gibi görünmüyor. Tanrıya şükür.

Elle ayağa kalkar. "Sonra konuşuruz."

Olumlu bir ses çıkardım. Elimi bir kez daha sıkıyor ve sonra kapıdan çıkıyor.

Gölge yanıma geliyor, çantayı karıştırıyor ve etiketleri okuyor. "Bu şimdilik. Bu yemek sonrası için ve bu da -"

Başımın arkasındaki ağrıyı görmezden gelerek ayağa kalkıyorum ve elini tutuyorum. "Neden bana bakmıyorsun?"

Öyle yapıyor ve metalik bakışlarındaki derin acı ve öfke beni şaşkına çeviriyor. Dudaklarından ısırıcı kelimeler dökülüyor. "Orada tek başına ne halt ediyordun, Zoe?"

İrkilme isteğime karşı koyuyorum. Johnny'nin beni yalnız bırakması benim hatamdı ve sorumluluğu üstlenmeliydim. "Özür dilerim. Babamın kapsülünü kazmaya gittim... bekle. Nerede o?"

Metalik kutunun masanın üzerinde durduğu odanın köşesini işaret ediyor. "Elle ve ben de seninle gelebilirdik."

"Sağlıklı düşünemiyordum. Saldırıya uğrayacağımı bilseydim bunu yapmazdım."

Dudaklarından sert bir nefes çıkar. "Sana bir şey oldu sandım. Ölmek istediğini sanıyordum, Zoe."

Kollarımı beline doluyorum ve yüzümü sert göğsüne gömüyorum. Karanfil, viski ve güvenlik kokuyor. Kendimi hiç Shadow'la olduğum kadar bütün hissetmemiştim.

O bir katil ama kolları olmak için en güvenli yer.

"Ölmek istemiyorum Gölge. Daha önce yanlış sebepler için yaşıyordum ama artık yaşamıyorum."

Meraklı ve delici bakışlarıyla yüzümü arıyor. "Emin misin?"

"Kesinlikle."

"Seni cehenneme kadar takip edecek ve orada sana işkence edecek kadar deli olduğumu biliyorsun, değil mi?"

Gülüyorum ve burnumu boynuna sokuyorum.

"Kesinlikle öyle." "Ciddiyim. Kin tutuyorum, güzelim."

Dilim dışarı fırlıyor ve kasları gerilene kadar sertçe ısırmadan önce boğazındaki nabız noktasını yalıyorum. Kulağına doğru fısıldıyorum, "O zaman bu konuda ne yapacaksın?"

Homurdanıyor ve sanki kontrolü ele almak istercesine gözlerini kısa bir süreliğine kapatıyor. "İtme lan beni. Yaralısın."

Yavaş öpücükler ve nazik ısırıklarla boynunu kemiriyorum. Parmaklarım tişörtünün altında dolaşarak sert tenini okşuyor.

Ona dokunmak, nefes almak gibi bir ihtiyaç haline geldi. Saldırıdan sonra tek umursadığım Shadow'la birlikte olmak. Onun sıcaklığına ihtiyacım var. Onun yoğunluğuna. Her şeyine.

Kemerine yapışıyorum ve ereksiyonu serbest kalana kadar pantolonunu ve boxer külotunu aşağı çekiyorum. Derin bir nefes alarak önünde dizlerimin üzerine çöktüm.

Onu. Sıyrıklar yanıyor ama onlara aldırış etmiyorum.

"Zoe..." Ellerimi onun sert, nabız gibi atan sikinin etrafına doladığımda Shadow nefesini kesiyor. "Siktir, güzelim."

"Uğruna diz çökeceğim tek kişi sensin." Dudaklarımı yalıyorum ve onu ağzıma alıyorum.

Taşaklarını avuçlayıp yalamaya ve emmeye devam ettiğimde homurdanıyor. Parmakları yaramdan uzakta, saçlarımın arasında dolaşıyor. Onu daha sert ve daha hızlı çalıştırıyorum. Uyarılmışlığım yüzündeki şehvetli bakışla eşleşiyor, ama kendime dokunmaya çalışmıyorum.

Bu onunla ilgili.

Fiziksel bağdan öte, ona hayatımda olduğu için minnettar olduğumu göstermek istiyorum. Rahmime bıraktığı hediye için. Bizi bugün kurtardığı için.

Bizi bulmasaydı ne olurdu diye düşünmek istemiyorum.

Shadow'un parmakları saçlarımda daha sert bir şekilde dolaşıyor, sonra muhtemelen yarasını hatırlayarak bırakıyor. Onun yerine kalçalarını öne doğru itti.

"Çok güzelsin amına koyayım." Ağzımı sikerken homurdanıyor ve boğazımın arkasına vuruyor ve öğürme refleksim ateşleniyor. Gözlerim yaşlarla doluyor ve nefes almayı kesiyorum. Geri çekiliyor, tekrar başlamadan önce bana biraz kontrol veriyor.

Yaklaştığını hissettiğimde, hızımı arttırıyorum. Ancak, Gölge ağzımdan dışarı kayıyor.

"Ne...?" Dudaklarımı yalayıp tadının kalıntılarını kovalarken nefes nefese kalıyorum.

"Ağzını seviyorum güzelim, ama içine boşalmak istiyorum." Beni kolumdan tutup yukarı çekiyor ve yatağa yatırıyor. Bornozumu yukarı çekip iç çamaşırlarımı yırttığında nefesim kesiliyor.

Uzun bir hamleyle içime girdiğinde çığlık atıyorum. Zaten ıslanmıştım, bu yüzden alışmak için zamana bile ihtiyacım yoktu. Onun sınırda olduğunu sanıyordum, ama meğer arzulayan benmişim.

"Bana bir daha söylemeden gitmiyorsun," diye anons ediyor daha sert vururken.

"Gölge..." Kumaşın üzerinden çakıllı meme ucumu ısırıyor. "Oh, Tanrım."

"Ne kadar endişelendiğimi biliyor musun?" Sert ama şefkatli Yüzündeki ifade beni mahvediyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum ağzına karşı, sonra dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum ve o açılana kadar dilimi aşağı yukarı kaydırıyorum. Ağzımı o kadar sert sikiyor ki

beni sikerken.

Orgazm o kadar büyüktü ki neredeyse bayılıyordum.

Neredeyse beni tekrar uçurumun kenarına sürükleyecek bir şiddetle içime akıyor.

Beni kollarına alıp banyoya götürdüğünde iyice bitkin düşmüştüm. Suyun sıcaklığını kontrol edip banyoyu hazırlarken beni kendine yaslıyor.

"Beni nasıl buldun?" Soruyorum, gözlerim çoktan düşmüş.

"Kolyede GPS var." Shadow, haberim olmadan bana bir takip cihazı taktığı için en ufak bir özür diler gibi görünmüyor.

Sessiz kaldığımda, "Bununla ilgili bir sorunun mu var?" dedi.

Muhtemelen yapmalıyım ama takip cihazı olmasaydı bizi zamanında bulamayabilirdi. Takip cihazı için minnettarım, bu yüzden başımı sallıyorum.

"Güzel, çünkü kaçarken yaptığın numaradan sonra seni asla gözden kaybetmeyeceğim."

Bana güvenmiyor. Ya da en azından onunla kalacağıma güvenmiyor. Keşke daha fazlasını ne kadar arzuladığımı ve onunla dolu dolu bir hayata ne kadar ihtiyacım olduğunu bilseydi.

Küvet büyük olduğu için o oturuyor, ben de bacaklarının arasına sokuluyorum, başımı göğsüne yaslıyorum.

Soğuk su yaralarımı fazla acıtmıyor. Aaron su geçirmez yara bandı uygulamış olmalı.

Ağır bir iç çekiş beni terk ediyor ve sürüklenmeye başlıyorum. Küvette uyumak tehlikeli ama Shadow'un beni güvende tutacağından hiç şüphem yok.

Eskiden onun bir canavar olduğunu düşünmem ve koşabildiğim kadar hızlı koşmam çılgınca.

Şimdi kendimden kaçtığımı fark ediyorum.

Shadow tehlikeli bir adam, aksini düşünmek saflık olur ama benim için tehlikeli değil. Ona bir şans verdiğimde, bana bir kraliçe gibi davrandı.

Seks sırasında olduğu gibi her zaman sert bir tarafı olacak ama ben onun bu yönünü seviyorum.

Uyandığımda ona bebekten bahsetmenin en iyi yolunu düşüneceğim.

"Bir süreliğine gidiyorum." Sessiz sesi beni uykumdan uyandırıyor.

Alarm beni boğucu bir duman gibi sarıyor ve yarı normal bir tonda konuşmak çaba gerektiriyor. "Nerede?"

Saçlarımın tepesini tembel bir okşayışla okşuyor. "Bir yerde."

Başımı kaldırıp ona bakarken dudaklarım titriyor. "Çukur mu?"

Bir kaşını kaldırıyor. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Elle söyledi. Ghost'un gideceğini sanıyordum..." Sözümü kesiyorum. "Onun yerine sen gidiyorsun, değil mi?"

Sırıtıyor. "O kadar da bencilce değil, ha?"

"Bencil olmaya devam et." Gözlerimin arkasında baskı oluşuyor. "Neden bencil olmaman gerekiyor?"

Yavaş, ritmik hareketlerle kafa derime masaj yapıyor. Göz kapaklarımı kapatıyorum ve onun dokunuşuna doğru eğiliyorum. Gölge kapağıma bir öpücük konduruyor. "Teknik olarak bencillik yapıyorum. Bunu Sıfırıncı Takım'dan bir arkadaşımla düellomu düzeltmek için yapıyorum."

Başımı göğsüne doğru salladım. "Gitme."

"Geri döneceğime söz veriyorum. Gitmene izin veremem, değil mi?" Sesinde bir miktar eğlence var. "Canavar şöhretime yakışır şekilde yaşamalıyım."

Gidecek. Shadow bir şeye karar verdi mi, onu yapar. Ona izin vermeyeceğim.

Büyükbabamla tanışma vakti geldi.

Otuz İkinci Bölüm

"Psst!"

Natalie her zamanki gibi depoda saklandığı yerden arkasını döner. Gündüz vakti ama her zamanki gibi kutuları düzenliyor.

Saldırıdan bu yana üç gün geçti ve bu, Shadow ve Elle ensemde olmadan odadan çıkmak için bulduğum ilk fırsattı. Liam'la buluşma bahaneme bile inanmadılar. Elle de gelmek istedi ve Shadow bu fikirden hiç hoşlanmadı.

Bu zamanı bilerek seçtim. Elle her gün yaptıkları gibi Ghost'la spor yapıyor. Shadow'un Lachlan'la fabrikaya gitmesi gerekti. O dönmeden önce yarım saatim var.

Ona Scar ile meditasyon yapacağımı söyledim ve beni kontrol etmeyi ihmal etmediği için meditasyon yapıyordum. O gider gitmez, Scar'ın odasından gizlice çıktım ve buraya geldim. Meditasyon yaparken kendi garip alanına giriyor, bu yüzden gittiğimi fark ettiğini bile sanmıyorum.

"Zoe?" Natalie'nin iri geyik gözleri genişler.

"Hey, Nat." Gülümsüyorum. "İrtibatı kopardığım için özür dilerim ve eğer tüm bunlar çok ani olduysa, bana yardım edebilir misin?"

Ellerini sarı elbisesinin önüne siliyor. "Neyle?" "Buradan çıkmam

lazım. Arabanı getirdin, değil mi?"

Ürkmüş görünüyor. "Neden?"

"Sadece biriyle tanışmak istiyorum.

Lütfen?" "Ben... Gölge beni öldürecek."

"Eğer ona söylemezsen, ben de söylemem."

Kıpırdanıyor, moka rengi teni soluyor.

Elini tutuyorum. "Lütfen, Nat. Sen benim tek umudumsun."

Titreyen elini sutyeninin içine sokup bir anahtar çıkarıyor. "Benimle dışarıda buluş. Birkaç dakika sonra seni takip edeceğim."

"Sen en iyisisin, Nat!" Ona sarıldım ve anahtarları aldım.

Neyse ki gün boyunca Le Salon'da çok fazla insan bulunmuyor. Otopark daha da ıssız. Natalie'nin küçük arabasına ulaşana kadar duvarlar boyunca gizlice ilerliyorum. Güvenlik kameraları konusunda endişelenmeliyim ama Gölge'ye bir şey bildirilmeden önce geri dönmeyi umuyorum.

Natalie beş dakika sonra beni takip ediyor ve yola çıkıyoruz. Ondan beni eski mahalleme yakın bir yerde bırakmasını istiyorum. İşler ters giderse diye onun karışmasını istemiyorum.

"Teşekkür ederim, Nat." Ona tekrar sarıldım.

Sertleşir ve garip bir gülümseme verir.

Yolun aşağısında gözden kaybolduğunda, Başkan Joe'nun 'bölgesine' doğru hızımı artırıyorum. Şehir merkezinde Le Salon'a benzeyen bir kulübü var. Shadow'la ilk tanıştığım dövüş ringinin hemen üstünde.

O günden beri sanki sonsuza kadar yaşayacakmışım gibi geliyor. Bu kibirli dövüşçünün hayatımın ayrılmaz bir parçası olacağını kim bilebilirdi? Bunu onun arkasından yaptığım için göğsüm sıkışıyor ama bana başka seçenek bırakmadı. Mantığımı ya da kalmam için yalvarmamı dinlemeyecek, bu yüzden elimde kalan tek seçenek bu.

İyi olacağını söylüyor ama Elle'in Sıfır Takımı üyelerinin Çukur'da nasıl işkence gördüğüne dair anlattıkları midemi bulandırıyor. Shadow'un oraya geri dönmesine asla izin vermeyeceğim.

Eğer durdurabilirsem, hayır.

Kulüp, bir arka sokağın yakınındaki geniş bir arazide yer alıyor. Birkaç sarhoş adam sendeleyerek geçiyor. Yollarına çıkmamak için duvarların arasına karışıyorum. Arada bir alkol ve iğrenç misk kokusu çarpıyor burnuma ve mide bulantısını yutkunarak bastırıyorum.

Kulübün girişinde bir koruma beni durdurdu. Kel ve uzun boylu ve omuzları kapıyı dolduruyor. Yanlış nefes alırsam muhtemelen beni ikiye bölebilir.

"Ne istiyorsun?" Havlıyor.

"Başkan Joe ile tanışmak istiyorum."

Sanki en komik şakayı yapmışım gibi kahkahalar atıyor. Kahkahalar aniden kesildi. "Evine git, küçük kız. Kimse patronla tanışamaz."

"Ona kim olduğumu söylediğinde fikrini değiştirecektir." Yerimde duruyorum, sesim kendinden emin. "Ben onun -"

Gardiyan kopmuş bir ip gibi doğrulurken sözlerim kesiliyor. Siyah bir Mercedes kulübün önünde duruyor ve Başkan Joe arabadan iniyor. Üç parçalı takım elbisesi hafif tombul vücudunu sarıyor. Kel kafası gün ışığı altında parlıyor.

Onu daha önce sayısız kez görmüştüm ama şimdi farklı bir gözle bakıyorum. İntikam almam gereken kişi o değil. O benim Shadow'la geleceğimi kurtarmama yardım edebilecek büyükbabam.

Beni gördüğü anda olduğu yerde durdu. Yaşadığı büyük şok neredeyse çenesini yere düşürüyordu. "Renee?"

Haklısın. Her zaman onun karbon kopyasıydım. Ne yazık ki babamdan hiçbir fiziksel özellik miras almamışım. Ne koyu sarı saçlar ne de gri gözler. En azından annemle aramızdaki benzerlikler büyükbabamın ailevi bağlarımızı kabul etmesine yardımcı olacak.

Daha fazla yanılamazdım.

Önümde duran muhafıza işaret ederken Başkan Joe'nun sesini sıcak bir öfke dolduruyor. "Öldürün onu."

Otuz Üçüncü Bölüm

Hayatım boyunca görmeyi beklemediğim bir şey varsa o da Hayalet Gülümsemesi'dir.

Bunu asla yapmaz.

Şimdi, Elle ile tartışırken lanet bir aptal gibi sırıtıyor.

Kesin olan bir şey var ki, Çukur'a geri dönmeyecek. Ruhumu şeytana satsam bile.

Bekle. Bunu zaten yaptım. Şeytan ruhları satar mı?

Spor salonunun kapı çerçevesine yaslanırken iç geçiriyorum. Zoe'yle yukarıda olmalıydım ama önce Ghost'la konuşmam gerekiyor. Eğleniyor gibi göründüğü için bölmek istemedim.

Lanet bir yumuşağa dönüşüyorum. Birkaç ay önce, onu dışarı sürüklerdim ve eğlencesini mahvederdim.

Başkan Joe ile yaptığı görüşmeleri konuşmalıyız. İsteyeceğim son şey Zoe'yi üzmek ve Çukur'a dönmek. Bana durmadan yalvarıyor.

ve gecenin bir yarısı kaybolacağımdan korkuyormuş gibi tüm gücüyle bana tutunuyor.

"Ben giderim." Yanımdan sert bir ses mırıldanıyor. Sis.

Siyah bir eşofman giymiş. Ateş gibi saçları sıkı bir topuzla bağlanmış. Açık renk gözleri spor salonunun diğer ucundaki antrenman maçını tarıyor. "Boks yaparken hiç bu kadar mutlu görünmemişti."

"Çünkü o sıkıcı biri." Duraksıyorum. "Gideceksin' derken ne demek istiyorsun?"

"Çukur."

"Hawk da geri dönmek için gönüllü oldu."

Dudakları gerildi. "Benim kararımın onunla hiçbir ilgisi yok."

"Bunca yıldır beni kandırabilirdi." Başımı eğiyorum, onun adını bile nasıl söylemediğini kaçırmıyorum. "İkinizin de bu aşk-nefret oyununda neden anlaştığınızı öğrenecek miyiz? Bu belirsizlik beni öldürüyor."

"Bu bir oyun değil. Onu daha az umursayamazdım." Parmaklarını manyakça koluna vuruyor. "Benim ya da Hayalet'in dönmesi dışında bir alternatifin var mı?"

"Scar ve Flame'i her zaman uyuşturup Hades'in kapısına gönderebiliriz."

"Hayalet bunu istemezdi."

"Evet, ve o iki psikopat bizi uykumuzda öldürecek. Bu fikri pek sevmedim." Duraksıyorum ve başımın arkasını kaşıyorum. Bu sözleri Mist'e söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim ama yine de ağzımdan dökülüverdiler: "Senden bir iyilik isteyebilir miyim?"

Tıklaması duruyor ve bir kaşını kaldırıyor. "Zoe seni yeniden şekillendirmek için ne yaptı?"

"İyilik, yaşlı cadı."

"Ne istiyorsun?" diye tersliyor. "Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, iyilik isterken nazik olmalısın, göt herif."

"Şu anda kibar davranıyorum." Ses tonumu alçaltıyorum. "Ben *yokken* - ben yokken - Zoe'ye göz kulak olabilir misin? Hayali bir nedenden dolayı senden hoşlanıyor. Bir şeye ihtiyacı olursa, onun yanında olmanı istiyorum." Boğazımı temizliyorum. "Karşılığında elimden gelen her şeyi yaparım."

Bir kaşını kaldırıyor. "Gerçekten bir kalbin var mı?"

"Onun için var."

Normalde gergin olan yüz hatlarının arkasında hüzne benzer bir şey parlıyor. Değişiklik geldiği gibi hızla kayboluyor. "Sormana gerek yok. Zoe zaten benim gözetimim altında."

Başımı sallıyorum. Mist kızları için her şeyi yapar. En azından bu yönüne güvenebilirim.

Ghost etrafını tamamen göremiyor mu yoksa hiç umursamıyor mu bilinmez ama Elle'i vücuduna doğru çekiyor ve ölmek üzere olan bir adam gibi öpüyor.

Sis dönüp gitmeden önce nostaljik bir parıltıyla bakıyor.

Ben ise artık kibar davranmayı bıraktım ve ellerimi çırptım. "Bir odaya ne dersiniz? Büyük mü? Küçük? Manzaralı?"

Geri çekiliyorlar ya da daha çok Elle geri itiyor ve garip bir gülümseme veriyor.

Bana kaşlarını çatarken Ghost iki elini de kalçalarının üzerinde tutuyor. "Peki ya sen az mısın?"

"Yapamam. Konuşmamız gerek." "Biraz meşgulüm," diyor.

"Sorun yok." Elle, Ghost'un itirazlarına rağmen kıpırdanarak kurtuluyor. "Zaten meditasyon için Zoe ve Scar'a katılmam gerekiyor."

Parmak uçlarına basarak yanağıma bir öpücük konduruyor ve yanımdan geçip gidiyor.

Hayalet boynuna bir havlu asar ve yüzünü siler. "Bu çok önemli olsa iyi olur."

"Yaralandım. Sadece varlığım bile yeterince önemli değil mi?"

Bana ölümcül bir bakış fırlattı.

"Hey. Bu şekilde doğmayı ben istemedim. Oyuncudan nefret etme, dünyadan nefret et."

"*Oyuncudan nefret etme, oyundan nefret et*" *derler.* Başını sallar ve bir şişe sudan bir yudum alır.

"Aynı lanet şey." Gülümsüyorum ama kısa sürede kayboluyor. "Hey, dostum." Şişeyi sıkıca tutuyor. "Ne?"

"Çukur'da Omega ve geri çekilme yeniden yaşanacak."

Yumruğunu şişenin etrafında bükülene kadar sıkıyor. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Beni Elle'le birlikte olmanın nasıl bir his olduğunu unutmaktan daha çok korkutan bir şey yok."

"Ben de," diye fısıldadıktan sonra devam ediyorum. "Zoe, Elle değil."

O çok nefret ettiği içi boş canavar olma ihtimalim çok yüksek. "Geri döneceğim," diyorum.

"Hayır, yapmayacaksın. Burada kal ve Mist'in beni takip etmesini engelle." "Gidiyorum dedim dostum. Ink ile bitmemiş bir işim var." "Dışarı çıktığında icabına bakarsın."

"Yapılması
gerekiyor." "Hayır -"

"Anneni ben öldürdüm."

Spor salonuna karanlık, kasvetli bir hale gibi sessizlik çöküyor. Hayalet okunamayan bir ifadeyle bana bakıyor. Beni katletmeyi mi yoksa diri diri derimi yüzmeyi mi düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Belki de canlı canlı derimi yüzüp sonra katletmeyi.

O bir şey söylemeyince, yıllardır sakladığım sırrı ağzımdan kaçırıyorum. "Biz sokaklarda yaşarken seni terk ettikten bir yıl sonra geri geldi. Yanında iki iri yarı adam vardı ve gözleri kan çanağına dönmüş bir şekilde titriyordu, belli ki uyuşturucunun etkisindeydi. Adamlara oğlunu teminat olarak vereceğini söylediğini duydum ve senin eşkalini verirken evsiz adamlara Julian'ı soruyordu. Sokağa çıktı, bir kamyon geliyordu ve ben... onu ittim. Zaten sallanıyordu, bu yüzden kimse benden şüphelenmedi bile. Herkes bir uyuşturucu bağımlısının araba kazasında öldüğünü düşündü."

Dudaklarımdan sert nefesler çıkıyor ve göğsümden büyük bir yükün kalktığını hissediyorum. Bu sırrı yıllarca sakladım - hayır, on yıllarca. Ve şimdi, sonunda ortaya çıktı.

Hayalet hareketsiz kalıyor ve ben de Çöp Çocuk gibi kıpırdanmaya başlamak üzereyim. Sessizlik yerine beni öldüresiye yumruklamasını tercih ederim.

"Beni öldürmek istediğini biliyorum." Gülümsüyorum. "Ama hayatımın daha iyi bir kullanımı var. Ne yaptığımı bir şekilde bildiği için o şerefsiz Ink'i susturmak için Çukur'a geri dönecektim ama şimdi senin adına geri döneceğim. Hayatımın zaten hiçbir değeri yoktu. Sen Elle ile yeni hayatında kalabilirsin."

Hayalet bana saldırıyor. Hareket etmiyorum. Eğilmiyorum. Gerilmiyorum bile. Yumruğu çeneme çarpıyor. Tekrar yaptığında acı yüzümde patlıyor. Ve tekrar. Geriye doğru sendeliyorum ama bana yumruk atmaya devam edebilmesi için doğruluyorum.

Onun öfkesinin her zerresini hak ediyorum.

O zamanlar Ghost'a çoktan bağlanmıştım. Beni o evsiz adamların elinden kurtardığından beri ayrılmaz bir dost olmuştuk. O tehlikeli adamlar tarafından götürüleceği düşüncesi beni dehşete düşürdü. Onun annesi olduğunu düşünmüyordum, onu sadece ona zarar vermek isteyen biri olarak görüyordum.

Kısa bir süre sonra Çukur'a kaçırıldık ama üçümüz birlikte kaldık. Eğer o adamların onu almasına izin verseydim, onlarca yıl dost kalamazdık.

O bahanelerin artık bir önemi yok.

"Julian, dur!" Elle içeri koşuyor ve Ghost'u geri çekmeye çalışıyor. Ona bakar ve yüz hatları hafifçe yumuşar ama elleri hâlâ yumruk halindedir.

"Bunun neyle ilgili olduğunu bilmiyorum." Aramızda duruyor ve bakışlarını Ghost'tan bana doğru kaydırıyor. "Ama daha önemli bir şey var. Zoe ortadan kayboldu."

Vücudum geriliyor. "Scar ile meditasyon yapıyor."

Elle başını sallar. "Scar yine zaman kaybetti. Zoe odadan çıktığında fark etmedi bile. Birisi onu Natalie'yle gördüğünden bahsetmişti."

"Siktir!" Elimi saçlarımda gezdirdim. "Belki de o teğmene gitmiştir... Liam?"

Hâlâ onu öldürmek istiyorum ama en azından onunla güvende olur. "Hayır, ama..." Elle sözünü kesiyor ve alt dudağını ısırıyor.

"Ama ne?" Onu sarsmama iki saniye kaldı.

"Ama o Başkan Joe'nun torunu. Kimsenin Çukur'a geri dönmemesi için ondan yardım isteyeceğini söyledi. Lanet olsun. Ona beklemesini söyledim."

"Siktir!" Girişe doğru koşmaya başladım bile. Başkan Joe fırsatçı bir piç. Bizimle akraba olduğunu düşünürse, onu kullanır. Torunu olması önemli değil. O kadar kalpsiz bir iş adamı.

"Gölge?" Elle arkamdan sesleniyor.

"Ne?"

"Dikkatli ol. O... o hamile."

Otuz Dördüncü Bölüm

"Hayır!" Gardiyanın kaba kuvvetine karşı hamle yapıyorum.

Başkan Joe çoktan kulübüne doğru yürüyor, ceketi rüzgârda arkasından sallanıyor.

Az önce öldürme emri vermiş olması umurunda değil gibi görünüyor.

Sanki benim hayatım - onun torunu - hiçbir şey ifade etmiyor.

"Annemin bu hale gelmesine şaşmamalı!" Hala mücadele ederken bağırıyorum. "Kimden aldığını görebiliyorum."

Başkan Joe olduğu yerde durur. İki adamı da durdu. Muhafız beni daha sıkı tutuyor ama beni sürüklemeye çalışmıyor. Patronları dövüşten önceki bir boğa gibi yavaşça arkasını dönüyor.

"O nankör kaltağa sakın kızım deme." Yüz hatlarını düzeltip başını eğmeden önce her kelimeden zehir ve öfke damlıyor. "Sen o şeytanın dölüsün, değil mi?"

"Ben senin torununum." Çenemi uzatıyorum. Aile olarak isteyeceğim son kişi o, ama aynı zamanda Shadow ve Ghost'a yardım edebilecek tek kişi de o -

Ancak Başkan Joe gibi bir zorbaya karşı dikkatli olmak gerekir.

Beni tutan uşağa beni içeri getirmesini işaret ediyor, sonra da krallığında bir kral gibi içeri giriyor - ki öyle.

"Kendi başıma yürüyebilirim." Kıvranarak kurtulmaya çalışıyorum.

Muhafız, ben acı içinde hırıldayana kadar kollarımı arkamdan kavuşturuyor. Beni ileri doğru itiyor. Ayağım takıldı ve neredeyse yüzüstü düşüyordum.

İçeride yol boyunca gardiyanın geniş adımlarına ayak uydurmaya çalıştım.

Penceresinden turuncu bir ışık süzülen bir odaya giriyoruz. Odanın ortasında iki Chesterfield deri koltuk var. Bir de ofis alanı var, ama Başkan Joe en yüksek sandalyede oturuyor, hafifçe bir tarafa eğilmiş. Ceketini çıkarmış ve çizgili yeleğiyle duruyor. Yerinde olmayan tek şey koyu kırmızı papyonu.

Tahtında oturan bir kral gibi görünüyor ve bunu çok iyi biliyor.

Metanetli gardiyan beni patronunun karşısındaki bir sandalyeye oturtuyor ve iki elini de omuzlarımda tutuyor. Herhangi bir sürpriz saldırıya karşı beni durdurmak için.

- Bunu yapacak kadar aptal olduğumdan değil.

Başkan Joe aramızdaki sehpaya uzanıyor. Birkaç kare bardağın arasında amber rengi bir sıvıyla dolu bir şişe duruyor. Alkollü içeceği bir bardağa dolduruyor ve tahtındaki lakayt pozisyonuna geri dönüyor.

Sonsuza dek sürecekmiş gibi görünen bir süre boyunca papyonunu parmaklarken soğuk bakışları küçümseyerek üzerimde geziniyor.

Beni yargılayıp sonra da kovacağını düşündüğümde, okuldaki züppe bir müdür gibi kibirle konuşuyor. "Ona çok benziyorsun. Bu *iğrenç*."

Bunun içimde bir his uyandırması gerekiyordu. Belki normal bir insan annesi adına kırılırdı.

Bilmiyorum.

Bu iğrenç bir *şey*. Daha da iğrenç olanı, bunca yıl onun intikamını almaya çalışmış olmam. Ancak, bu adam suçsuz değil. Aslında, en çok o suçlanmalı.

"Senin bir rolün yokmuş gibi davranma. Annem belli ki kafayı yemişti. Babası olarak ona yardım etmek senin görevindi ama sen onu bir kenara attın. Belki daha önce kurtarılmış olsaydı, bu hale gelmeyecekti. Öz babası onu atmasaydı, böyle bir tip olmazdı.

Bana verdiği hayatı elimden alabileceğini düşünen bir anne." Dudaklarım titriyor ama onları bir çizgi haline getiriyorum.

İçkisinden hızlı hızlı yudumlar alırken bir süre sessiz kalıyor. "O benim kızım değil."

"Onu evlatlıktan reddetmiş olmanız, onun sizin kanınızdan ve canınızdan olmadığı anlamına gelmez."

"O benim kanımdan ve canımdan değil." Ayağa kalkıyor, omuzları zorlukla gizlenen bir öfkeyle geriliyor. "O şeytanı evlat edindim ve evime getirdim. Karşılığında ne aldım? Nankörlük."

Ağzım açık kaldı. "Evlatlık mı?"

"Onu kendi yavrum gibi sevdim," diye devam ediyor beni duymamış gibi odada volta atarken. "Onu her zaman en büyüğüm olarak gördüm ve istediği her şeyi verdim, ama o ne yaptı? Karım Rachel'ı doğurduğunda, Renee her şeyin içine etti. Bu konuda da zekiydi. İstismarı hiç görmedik ya da Rachel'ın ne kadar içine kapanık olduğunu fark etmedik. Onun sadece içine kapanık biri olduğunu düşündük. İşaretleri görmeliydim. Rachel'ın Renee'nin her istediğini kabul etmesinin normal olmadığını görmeliydim. Ya da Renee'nin sırf yapabildiği için Rachel'ın sahip olduğu her şeyi elinden alacağını. Kızımla lanet bir enstrüman gibi oynadı."

İnanamayarak Başkan Joe'nun kızarmış yanaklarına bakıyorum. Eğer kendiliğinden yanma mümkün olsaydı, şu anda zarif odanın her tarafına savrulmuş olurdu. Annem sadece bana ve babama zarar vermekle kalmadı, evlat edindiği ailesini de yok etti.

"Başka ne yaptı?" Fısıldıyorum.

Gülüyor, sesi mizahtan yoksun ve acı dolu. "Daha iyi bir soru, onun ne yapmadığı olurdu. Karım ve ben onun kendini Rachel'dan aşağı görmesine izin vermedik. Ne yaparsak yapalım, Renee hep böyle düşündü. Rachel'ın hayatını mahvetti ve bu yetmezmiş gibi..." Yüzü derin duygularla savaşıyormuş gibi buruşuyor.

Yaklaşıyorum ama koruma beni olduğum yerde sabitliyor. Ona ters ters bakıyorum ve tekrar Başkan Joe'ya odaklanıyorum. "Sonra?"

Volta atmayı bırakır ve papyonunu sanki onu boğuyormuş gibi gevşetir. "Rachel bir şeyi o kadar çok istedi ki bunun için Renee'yle savaştı. Keşke etmeseydi. O şeytan Renee hiç kaybetmedi."

Nostaljik görünen Başkan Joe volta atmaya devam eder. "Rachel bana hiçbir şey için yalvarmadı ama onunla birlikte olmam için yalvardı. Aynı fikirde değildim. O bir askerdi ve bu nedenle onunla geleceği kesin değildi ama

haftalarca ve aylarca bana yalvardı. Bu işe yaramayınca, beni zorlamak için birinci sınıftayken ondan hamile kaldı. Evlendiklerinde sadece on sekiz ve on dokuz yaşındaydılar." Dudakları bir hırıltıyla çekildi. "Tabii ki Renee'nin de onda gözü vardı ve sonunda onu kendine aldı."

"Babam...?" Başım dönüyor.

Aman Tanrım. Rachel, annemin manik ataklarında konuştuğu Rachel'la aynı kişi. Kocasını aldıktan sonra var olmayan kız kardeşiyle konuşuyordu.

Kusmak istiyorum.

"Annem babamı kız kardeşinden uzaklaştırmak için mi bana hamile kaldı?"

"Hayır. En azından bu sırada değil." Başkan Joe ağırlığını
Hayatın bir an önce bitmesini isteyen, ölmek üzere olan yaşlı bir adam gibi. "Rachel sen hayata gelmeden on yıl önce hamileydi. O ve Jason'ın güzel bir oğlu vardı ve Jason o zamanki görevi sona erdiğinde yurt dışında görevlendirilmeyi bırakacağına söz vermişti. Jason'ın Renee'den gelen teklifleri açıkça reddetmesinden sonra Rachel'ın vazgeçmesi gerekirdi. Ama vazgeçmedi. Jason göreve başlar başlamaz, Jason Jr'ın doğumundan sadece birkaç ay sonra, Renee Rachel'ın yanından hiç ayrılmadı."

Öne doğru eğiliyorum ve bu sefer gardiyan beni sertçe itmiyor. "Ne... ne oldu?"

Bakışları pencereye kayıyor. "Rachel'ın evinde yangın çıktı. Polis bunu dikkatsizlik olarak değerlendirdi. O kurtuldu ama çocuğu... kurtulamadı."

Boğulurken gözyaşlarım yanaklarımı lekeliyor. "Bunu
annem mi yaptı?" "Yaptığına eminim." Homurdanıyor.

"Rachel, Jason Jr.'ın ölümünden sonra asla eskisi gibi olmadı. Jason bile onun depresyonunu yatıştırmak için hiçbir şey yapamadı. Renee'nin amacı da tam olarak buydu. Jason Jr'ın Rachel için ne kadar önemli olduğunu biliyordu ve Jason'ı da almanın yolunu açmak için onu aldı."

Bilgi yükünün üzerime çökmesine izin verdim. Babam annemden önce evlenmişti ve bir oğlu vardı. Hiç tanışmadığım ve asla tanışamayacağım bir ağabeyim vardı çünkü hayatımdaki her güzel şey gibi annem onu da elimden aldı.

"Babam Rachel'ı terk mi etti?" Ben sordum.

"Asla. Jason, Rachel'ın kayıplarıyla başa çıkmasına yardım etmek için bütün bir yıl izin aldı. Belki de yeterli değildi. Belki de Renee, Rachel'ın iyileşmeyen yarasına parmağını sokmaktan hiç vazgeçmedi. Her neyse, Rachel balkondan düşerken*, "Annen geliyor, bebeğim,*" diye mırıldanıyordu.

Safra ve mide bulantısı boğazıma yükseliyor ve halıya dökülmekle tehdit ediyor. Babam ve onun güzel, saf ruhu için yas tutuyorum. Önce oğlunu, sonra da karısını kaybetti. Annem beni öldürmeye çalışırken Rachel'ın bebeğini özlediği için ölmesi çok ironik.

Başkan Joe'nun yüzü buz gibi ve kendi seçtiği cehenneminde kaybolmuş gibi görünüyor. Renee'yi eve getirdi ve ailesini yok etmesine izin verdi. Bu kararından tüm benliğiyle pişmanlık duyuyor olmalı.

"Sonra ne oldu? Annem ve babam nasıl bir araya geldi?" "Rachel'ın ölümünden sonra Jason bitmek bilmeyen turlarına odaklandı. Afrika. Asya. Orta Doğu. Herhangi bir yere. Onu yıllarca hiç görmedik. Dönmemesi gerekirdi ama döndü ve Renee ona bir parazit gibi yapıştı." Tekrar gülüyor. "Ona tecavüz ettiğini söyledi. Şeytan. Kadın ona tecavüz etmiş. Hatta bazı tanıklar onun içkisine bir şey attığını görmüş. Sonra onurunu kurtarmam için ağlayarak bana geldi. Rachel hayattayken yapmam gerekeni yaptım ve onu aile kayıtlarından sildim. Bir süre sonra hamile kaldı ve Jason onunla evlendi. Hayatının en kötü hatasıydı."

Başım öne eğik. Katılmadığımı söyleyemem. Annemle evlenmek babamın hayatına mal oldu - ve geçmişe baktığımda benim de.

"Haklısın. Renee'yi ilk başta durdurmuş olsaydım, belki Rachel hayatta olurdu." Elini cebine atar ve üzerinde çok tanıdık bir taş olan kolyeyi çıkarır. Onu evcil bir hayvanı okşar gibi okşar.

Gözlerim onun tombul parmaklarından sarkan zarif zincirde kısılıyor. Mavi ve siyah kalp kolye ışığı yansıtıyor.

Hayır. Olamaz.

Ayağa kalktım ama gardiyan beni itti. "Lütfen, sadece görmek istiyorum."

Başkan Joe başını salladı, ben de ona doğru koştum. Korkmuyor, ona zarar verirsem ölüm riskiyle karşı karşıya kalacağımı çok iyi biliyor. Kolyeyi yakından inceliyorum ve bunun bir kopya olduğu konusunda hiç şüphe yok.

"Bu tesadüfen Rachel'ın mıydı?" Sesim o kadar kısık ki duyduğuna şaşırıyorum.

"Öyle." Başkan Joe şaşkın görünüyor. "İtalya'da onun için özel olarak yaptırdım."

"Herkes yaptırabilirdi, değil mi?"

"Özel yapımdı ve bir servete mal oldu. Dünyada sadece iki kolye var. Biri Rachel'ın, diğeri de Jason Jr.'ın."

"Nerede... Jason Jr.'ınki?"

Bir omzunu kaldırıyor. "Muhtemelen yangında kaybolmuştur."

Böyle bir şey olamaz ama yine de soruyorum. "Yangından bu yana ne kadar zaman geçti?"

"Otuz beş yıl. O gün nadir görülen bir kar fırtınası vardı. Bunu asla unutamam."

"Hayır, hayır, hayır..." Mide bulantısı ağzımda patlarken parmaklarımı kolyemin etrafında, bir elimi de karnımda dolaştırıyorum.

Bayılacağım.

Otuz beş yıl önce, Nonna bir kar fırtınası sırasında çöp tenekesinde yeni doğmuş bir bebek buldu. Boynunda sadece Rachel'ın kolyesinin bir kopyası vardı. Annem onu yakacak kadar kalpsiz değildi ama sanki hiçbir şey değilmiş gibi çöp kutusuna atacak kadar canavarlaşmıştı.

Jason Jr.'ın adı Shadow.

Ve o... benim kardeşim.

Yere düştüm. Başkan Joe beni kolumdan tuttu, kaşları çatılmıştı. "Neyin var senin?"

"Kardeşim... O benim üvey kardeşim... Oh, Tanrım."

"Jason Jr.?" Başkan Joe başını sallar. "Onu hiç tanımadığın halde neden yasını tutuyorsun bilmiyorum ama o senin kardeşin değildi."

"Öyle! Aynı babayı paylaşıyoruz." Hep bu kadar tanıdık gelmesine şaşmamalı. Babamın karbon kopyası. Sarı saçlar. Gri gözler. Gülüşü ve yapısı bile.

"Jason senin biyolojik baban değildi." Başkan Joe'nun sesi karmaşayı yarıp geçti. "Sen doğduktan iki ya da üç yıl sonra onun için babalık testi yaptırdım çünkü sende onun özelliklerinden hiçbiri yoktu. Onu o fahişeden kurtarmak istedim. Biyolojik babanın kim olduğunu Tanrı bilir ama Renee, Renee olarak hamile kalmak ve Jason'ı köşeye sıkıştırmak için sokaklardan birini seçmiş olmalı."

Hava ciğerlerime geri dönüyor. Başkan Joe'nun söylediği her şeye neden inandığımı bilmiyorum ama inanıyorum. Bunun alternatifi Shadow'un üvey kardeşim olduğuna inanmak olacak ve bunu düşünmektense korkunç bir şekilde ölmeyi tercih ederim.

"Madem babamın kızı olmadığıma dair kanıtı vardı, neden onu terk etmedi?" Şaşkınlıkla sordum.

"*Seni* terk etmek istemedi." Başkan Joe'nun gözleri yumuşar. "Tam olarak 'Biyolojik kızım olmasa bile onu kızım gibi seviyorum' dedi."

Boğazımdan bir hıçkırık koptu. Onu hayatımda hak etmek için ne yaptım? Bunca zaman, biyolojik kızı olmadığımı biliyordu, ama ondan asla vazgeçmedi.

Ben. Sevgisinin okşayışını hâlâ tenimde hissedebiliyorum. Babam çocukluğumda anlamlı olan tek şeydi.

Başkan Joe beni kanepeye oturtmaya çalışıyor.

Kapı sallanarak açılır. Muhafız aniden döner.

Gölge.

Kare omuzları ve bulutlu robotik gözleriyle eşikte duruyor. Kan beyaz tişörtünü lekeliyor, yüzünü ve saçlarını kirletiyor.

Bakışları omzumu tutan Başkan Joe'ya takılıyor ve ani bir öldürme kararı verdiği anı görüyorum.

"Hayır, yapma!!" Çığlık

atıyorum. Ateş ediyor.

Bölüm Otuz Beş

Omzumda bir ağrı patladı. Halı kaplı zemine düşerken irkildim.

Başkan Joe'ya arkamdan çılgınca bir bakış fırlatıyorum. Yüzü kel kafasına kadar kızarıyor ama yaralı değil. Küçük bir nefes alıyorum. Shadow büyükbabasını öldürseydi kendini affetmezdi.

Ya da belki de yapardı. Emin değilim. Ama büyükbabasını öldürmenin yükünü taşımasına hazır değilim.

Gölge, karanlıktan koparılmış bir parça gibi üzerimde beliriyor. Endişe yakışıklı yüz hatlarını bozuyor ve bana çarpıyor.

Eli yarama bastırıyor ve kan avucunu ıslatıp parmaklarının arasından kayarak yere damlıyor. "Ne oluyor, Zoe? Az önce kendini Başkan Joe için mi feda ettin?"

Kolunu tuttum ve gülümsedim. "Bunu senin için yaptım."

Etrafında bir şeyler ararken yine alçak sesle küfrediyor. "Daha yükseğe nişan almasaydım, ölmüş olacaktın!"

Başkan Joe ona bir mendil uzatır. "Korumalarımı sen mi öldürdün?"

"Kafatasını ikiye ayırmadığım için şanslısın." Shadow ona kaşlarını çatıyor ama mendili kabul ediyor ve hızlıca üst koluma sarıyor. "Seninle ne yapacağımı bile bilmiyorum, Zoe."

"Bu sadece bir sıyrık." Ciddiyim. Yara yanıyor ama o kadar da acıtmıyor.

"Ölmek mi istiyorsun?" Isırarak söylüyor. "Bu kadar mı?"

"Bunu yapmak istemedim, seni göt herif." Ona doğru eğildim. Başkan Joe yanımızda olmasına rağmen. Koruması patronundan bir emir bekliyormuş gibi beklemede.

"O zaman bunu neden yaptın?" Shadow'un gözleri öfke ve korku karışımıyla benimkilere bakıyor. Çok kafa karıştırıcı ama aynı zamanda çok rahatlatıcı. Belki de babama çok benzediği içindir ve babam her zaman fırtınanın içindeki sakinlik olmuştur.

"Siktir, Zoe." Peçeteyi düzeltmeye devam ederken parmakları kanla kaplanmıştı. "O piç senin büyükbaban olsa bile, sana zarar veriyordu."

"Bana zarar vermiyordu ve o benim büyükbabam değil." Kelimeleri söylemek için cesaretimi toplarken tırnaklarım kaplan dövmelerine batıyor. "O senin deden."

Gölge mendili sarmayı bırakmıyor. "Saçmalamaya başlamak için şimdiden sersemledin mi?"

"Nonna'nın üzerinde bulduğu ve senin bana verdiğin kolye, Başkan Joe'nun torunu için özel olarak yaptırdığı bir kolye." Devam ettim ve ona Başkan Joe'nun bana anlattığı hikayeyi ve bildiklerimi anlattım.

Tüm bu süre boyunca Shadow ciddi bir yüz ifadesiyle beni dinliyor. Artık kanamasa ve yanık sadece bir sıkıntı olsa da hala koluma baskı uyguluyor.

Başkan Joe parmaklarından sarkan kolyeyle yanımızda duruyor ve bizi kelimesi kelimesine dinliyor. Ben torununun hayatta olduğuna dair gerçekleri anlattıkça, o hayalet görmüş gibi şaşkın bir ifadeyle Gölge'yi izliyor. Ki bu aşağı yukarı doğru.

Otuz beş yıl oldu. Ne düşündüğünü hayal bile edemiyorum.

Gölge'nin yanağını avuçluyorum ve ona söylemek istediğim en önemli sözlerle bitiriyorum. "Sen terk edilmedin. Ailen için asla bir çöp olmadın. Annen seni özlediği için öldü ve baban... bir insanın isteyebileceği en iyi babaydı. Ben onun gerçek kızı bile değilken benim için hayatını feda etti. Onlarla gurur duymalısın."

"Neden yapayım ki?" Sesi taş gibi soğuk, yüzü duygusuz. "Onları tanımıyorum."

Bu soğuk tepkiden başka bir *şey* beklemiyordum. Sanki ailesinin çektiği acılar umurunda değilmiş gibi.

"Ve bu adam," diye başparmağını gevşek çeneli Başkan Joe'ya doğru salladı, "bunun için başkalarını suçlamak yerine kızını korumalıydı."

"Gölge!" Koluna vuruyorum. "Bunca zamandır acı çekiyor. Hepsi annem yüzünden, onun yüzünden değil." Gözlerimden yaşlar akıyor. "Ben... Ben üzgünüm. Onun yaptıklarını nasıl telafi edeceğimi bilmiyorum."

Bir elini sırtımın arkasına, diğerini de bacaklarımın altına koyuyor. Beni zahmetsizce taşırken sağlam kolum güçlü boynunu çevreliyor. "Biz gidiyoruz."

"Bekle." Başkan Joe, Gölge'nin yolunu keser.

"Yolumdan çekil yoksa girişte astlarını vurduğum gibi seni de vururum."

Yapardı. Shadow'un Başkan Joe'nun hayatını bir çırpıda bitireceğinden hiç şüphem yok.

Yaşlı adama başımı hafifçe salladım. Şimdi Gölge'yle yüzleşmenin zamanı değil. Muhtemelen tüm bunlarla başa çıkmak için zamana ihtiyacı var. Ben de isterdim.

Güvenlik görevlisi bile patronunu ikna etmeye çalışır. Kısık bir sesle, "Güvenliğimiz tehlikede. Aşağı inmeliyiz."

Başkan Joe yerinden kımıldamaz. Shadow'un yüzünü uzun zamandır kayıp bir hazineye rastlamış gibi inceliyor. "Sende Rachel'ın burnu var. Nasıl oldu da bunu fark edecek kadar kör oldum?"

Shadow'un omuzları parmağımın altında geriliyor, ama Başkan Joe'yu atlatmaya çalışarak ileri doğru adım atıyor.

İkincisi bir elini onun önüne iter. "Gitme."

Shadow bir şeyler söylemek üzereyken -muhtemelen küfürlü- merdivenlerden hızlı ayak sesleri duyulur. Muhafız kapıya doğru hamle yapar ve Gölge'nin kasları kaskatı kesilir.

Siyah takım elbise giymiş, kravatsız adamlar, bir aksiyon filmindeki gibi silahlarını ve bıçaklarını kaldırarak odaya dalarlar. Ama bu kurgu değil.

Boğazımın arkasına yerleşen kötü hissi bastıramayarak Gölge'nin kucağına büzülüyorum.

Adamlar iyi giyimli başka bir adama yol veriyor. Deri ceket ve siyah spor ayakkabı giyiyor. Saçları mükemmel bir şekilde geriye doğru taranmış.

Parlaktan çok yağlı. Çirkin yara izi, yakalamaya çalıştığı model görünümünü mahvediyor.

Johnny.

Elinde bir silah döndürerek, yüz hatlarına yapışmış kendini beğenmiş bir ifadeyle adam sürüsünün ortasına doğru yürüyor. Gölge'den bir sıçan gibi kaçmıştı ama şimdi korumaları olduğu için sanki buranın sahibiymiş gibi kibirli görünüyor.

Johnny'nin ekibindeki tek silahsız adam, içinde makineli tüfek de olabilecek siyah deri bir evrak çantası taşıyarak kenarda durmaktadır.

"Siktiğimin Johnny'si." Başkan Joe neredeyse hırlayarak tükürdü. Az önceki yumuşayan adam gitmiştir. Yüz hatları bilinen soğuk ve acımasız görünümüne geri dönüyor. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Johnny sırıtıyor ve bu iğrenç yarayı derinleştiriyor. "Hakkımı ödüyorum patron." Duraklar. "Bekle. Artık benim patronum değilsin. Beni kovdun."

"Arkamdan Ghost ile bir savaş başlatmayı planladıktan sonra, seni lanet olası aptal."

Tüm gülümsemeler Johnny'nin yüzünü terk eder. "Bana hep aptal diyorsun patron. Her zaman! Senin için topladığım onca uyuşturucu ve insan bile asla yeterli olmuyor. Artık o kadar da aptal değilim, değil mi? Her zaman izliyordum ve kendi adamlarından bazılarını bile aldım. Onları ben getirdim, neden sen alasın ki? Ve sonra bu vahşi." Gölge'yi işaret ediyor. "Mücadele ettiğim güvenliği ortadan kaldırdı. İşte buradayım patron. Senin salak *her şeyi* almak için burada. İşin çoğunu ben yaptığım için Firma zaten bana ait olmalıydı."

"Güce sahip olduğun için imparatorluğumu yönetebileceğini mi sanıyorsun?" Uzun, esprisiz bir kahkaha atıyor. "Sen tam bir aptalsın. Benimle geçirdiğin onca yıl boyunca hiçbir şey öğrenmedin mi? Bu şirket sadece benim adımla anıldığı için başarılı. Benim adım arkanda olmazsa kimsenin sana yüz vereceğini mi sanıyorsun?"

"Bu ismi her zaman alabilirim." Johnny silahını çevirmeyi bırakır ve kaşlarını kaldırır. "Her zaman dünür olabiliriz patron."

Başkan Joe'nun başka çocukları da mı var? Demek ki Gölge'nin de bir ailesi var. Ben daha bu sözleri düşünemeden, Gölge sanki kapı silahlı adamlarla dolu değilmiş gibi kapıya doğru ilerliyor.

Johnny'ye "Drama konusunda iyi şanslar," der.

"Ne? Hayır." Shadow'un omzuna vurdum. "Başkan Joe'yu yalnız bırakamazsın."

"Yapabilirim ve yapacağım."

"Nah-uh." Johnny başını sallıyor ve birkaç adam etrafımızı sararak çıkışı engelliyor. "Henüz gidemezsiniz. Aslında sen gidebilirsin ama *o* gidemez." Pespaye bakışları üzerimde geziniyor. "Bir anlaşmamız var, değil mi bebeğim?"

Gölge'nin bulutlu gözleri, içimi düğümleyen o korkutucu karanlıkla bana doğru kayıyor. "Ne anlaşması?"

"Ona söylemedin mi?" Johnny'nin kahkahası kafamın içinde kara tahtaya çivi çakmak gibi. "Zoe, Le Salon'daki amcıklardan bıktığı için onu götürmemi istedi. Ben sadece onun dileğini gerçekleştiriyorum. Sen Başkan Joe'nun torunusun, değil mi?"

"Bunu nereden biliyorsun?" Kimse bilmiyordu. Elle bile yeni öğrenmişti.

"Natalie bana kulak misafiri olduğu bazı gerçekleri anlattı. O kaltak iyi bir para karşılığında hem ağzını hem de bacaklarını açıyor. Birkaç şeyi araştırdığımda, resim açık ve net bir şekilde ortaya çıktı."

Mide bulantısı boğazımı dolduruyor ve nefes almakta zorlanıyorum. Natalie mi? Hayır. Bu doğru olamaz. Benim tanıdığım Natalie bunu bana asla yapmaz. Korkunç bir düşünce aklıma geldi. Beni daha önce bu yerin yakınına götürdü ve çok geçmeden Johnny ortaya çıktı. Bu bir tesadüf olamaz.

"Başkan Joe'nun imparatorluğunu korumak için seninle evleneceğim." Johnny Shadow'a bir silah doğrultur. "Onu yere bırak ve git. Bu bir aile işi."

Şaşkınlığıma rağmen Gölge itaat ediyor. Duruşunda bir sertleşme ya da yüzünde okunabilir bir ifade bile yok. Bana bir bakış bile atmadan sandalyelerden birine oturtuyor.

Daha önce hiç hissetmediğim bir çaresizlikle kolunu tutuyorum. "Onunla bir anlaşma yapmadım. Sadece yapmış gibi yaptım, yemin ederim. O benim için hiçbir şey."

"Bunu göreceğiz, tatlım." Johnny yandan ışınlanıyor. Gölge elimi onun kolundan büyük bir rahatlıkla ayırıyor.

"Gölge...?" Sesim panik sınırında.

Gölge bana tek bir bakış bile atmadan odadan çıktı.

Burnumu çekiyorum ve sandalyede yaralı bir hayvan gibi yığılıp kalıyorum. Etrafımda olup bitenlere odaklanmıyorum bile. Başkan Joe, sandalyemin önünde dururken Johnny ile gergin kelimelerle konuşuyor.

Gölge beni terk etti. O... beni terk etti. Aynen böyle.

Sanki aramızda hiçbir şey olmamış gibi. Sanki kalbimi kesip açmamış ve içine kendini yerleştirmemiş gibi.

Sanki bebeğimiz yokmuş gibi... Aman Tanrım, bebeğim.

Sersemliğimden sıyrılıp önümde gelişen sahneye odaklanıyorum. En büyük önceliğim buradan canlı çıkmanın bir yolunu bulmak.

Kapıda onca erkek varken, şiddet bir seçenek bile değil - özellikle de hamileliğim risk altındayken.

Gölge'nin bu kadar kolay çekip gitmesi gözlerimi yaşarttı. Eğer bunu hiç zorlanmadan yapabiliyorsa, uzun vadede yanımızda olacağına nasıl güvenebilirim?

Bir canavarın kalp büyütebileceğine inanacak kadar aptal mıydım?

Şu anda, bundan zarar görmeden kurtulmak için tek bir seçeneğim var. Akıllı oynamak, sert değil.

Sendeleyerek ayağa kalktım ve Johnny ile yüzleştim.

"Seninle evleneceğim." "Kesinlikle olmaz." Başkan Joe'nun burnu kırıştı.

Ona nazikçe başımı sallıyorum. Johnny'yle evlenmeden önce ölürdüm ama onu evleneceğime inandırmak buradan çıkmanın şiddet içermeyen tek yolu.

"Ama Başkan Joe'yu rahat bırakmak zorundasın," diye devam ettim. "Tek şartım bu."

"Bunu göreceğiz." Johnny sırıtıyor ve ben bu sırıtıştaki kendini beğenmişlikten hoşlanmıyorum.

Hiç de bile.

"O zaman gidip tören için hazırlanalım." Başkan Joe'yu öne doğru ittim.

"Törenden bahseden kim, bebeğim?" Johnny silahsız adamla birlikte ilerliyor.

"Bu Larry, evlilikleri kaydetme yetkisi var ve ihtiyacımız olan tek şey."

Ağzım açık kaldı. "Yani şimdi evlenecek miyiz?"

Ne kadar yutkunmaya çalışsam da panik boğazımda fokurduyor.

Şerefsiz Johnny her şeyi enine boyuna düşünmüş.

"Hazırlanmak için zamana ihtiyacım var." Sesimdeki histeriyi bastırıyorum ve yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum.

"Yeterince açık olduğumu sanmıyorum bebeğim." Johnny parmaklarını şıklatır. Adamlarından üçü Başkan Joe ve korumasını dizlerinin üzerine çöktürür ve kafalarına silah dayar.

Johnny silahını kendi şakağına dayar. "Şimdi, belgeyi imzalayın yoksa beyinleri gelinliğiniz olur."

"O benim torunum değil." Başkan Joe homurdanıyor ve koşmamı ya da ne yapmamı istiyorsa onu yapmamı işaret ediyor.

"Beni kandırabilirdin patron," diye sırıtıyor Johnny ve beni kolumdan tutup kendine doğru çekiyor. "Şimdi benim karım ol, bebeğim."

Onu tekmelemek istiyorum. Yüzünü mahvetmek ve zaten var olan yarasına daha da kötü bir yara eklemek istiyorum ama bu benim ve Başkan Joe'nun kesin ölümü olacak. Başkan Joe'nun planına uysam ve torunu olmadığımı söylesem bile Johnny beni öldürebilir. O tip bir otuzbirci.

Alt dudağım titriyor ve onu ısırıyorum. Hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek isteyeceğim son adam o. Böyle bir şeyi umacak kadar aptal olduğum tek kişi beni terk etti. Yaptığım hiçbir açıklamayı dinleme zahmetine girmedi.

Johnny, silahsız adamın önünde bir kâğıt parçasıyla imza attığı masaya vurur. "İmzala."

Kekeleyerek nefes alıyorum ve ona doğru yürüyorum. Liam'ın öğrenirse yardım edeceğinden eminim. Belki evliliğe zorlandığımı kanıtlayabilir ve evliliğimi iptal ettirebilirim. Johnny'nin elime tutuşturduğu kalemi titreyen parmaklarımla tutuyorum.

Bu çok nihai ve beni Johnny'ye zincirleyecek. Ama başka ne seçeneğim var ki?

Cesaret verici bir hava daha alarak, beni zincire vuracak kâğıt parçasının bulunduğu masaya doğru eğildim.

Bir gümbürtü beni irkiltti. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha.

Johnny'nin adamlarının domino taşları gibi birbiri ardına düştüğünü görmek için dönüyorum. Kafalarından ya da göğüslerinden vurulmuşlar ya da boğazları bıçakla kesilmiş. Hareket o kadar bulanık ki saldırganları seçemiyorum.

Her yere kan dökülüyor.

Savaş patlak verdiğinde kendimi Başkan Joe ve muhafızla birlikte Chesterfield kanepenin arkasına atıyorum. Susturulmuş silah sesleri. Acı feryatları. Metalik kan kokusu havaya yayılıyor.

Başımı eğerek yan taraftan bakıyorum. Hem kıyametim hem de tek teselli kaynağım olan o koyu bulutlu gözleri fark ettiğimde kalbim neredeyse göğsümden fırlayacak gibi oluyor.

Gölge.

Beni terk etmedi. Benim için geri döndü.

O an kısa sürede sona erer ve Johnny'nin adamlarını katletmeye geri döner. Gölge yalnız değildir. Hayalet ve Sis, kim daha kısa sürede daha çok öldürür yarışması yapar gibi adamları katlediyor. Ufak tefek bir çerçeve

Keskin boğaz kesmelerden dolayı kan. Üzerinde 'Bored' yazan dar tişört onu ele veriyor. Yara izi.

Öldürürken son derece normal görünmeleri büyüleyici - ve korkutucu. Sanki parkta yürüyüş yapıyorlarmış gibi. Günlük bir olay - ama yine de onlar için normal bir şey. Varoluşlarının tek amacı öldürmek olan insanlardan beklenen de bu değil mi?

Johnny'nin adamları kendi başlarının çaresine bakmaya çalışıyor. İşe yaramaz. Johnny'yi göremiyorum.

Ya yine bir sıçan gibi kaçtı ya da -umarım- öldü.

Kısa süre sonra ateş kesiliyor. Acı homurtuları dinmiyor. Yaralı gardiyanlar odanın her yerinde, sandalyelere yığılmış ya da yerde hareketsiz yatıyor. Bazıları arkalarında mide bulandırıcı kan izleri bırakarak dışarı çıkmaya çalışıyor.

Scar'ın sarı saçları kırmızının koyu bir tonuna dönüştü. Kan kıyafetlerine bulaşıyor ve su gibi yere damlıyor. Hayalet ve Sis de kanlar içinde, ama ellerinde silah olduğu için, sanırım onlarınkinden ziyade onun cinayetleri yüzünden.

Shadow'u arıyorum ama o çoktan bana doğru koşuyor. Beyaz tişörtünün önü kıpkırmızı olmuş. Alarm beni bir mengene gibi kavrıyor. Şimdi titriyorum ve boğazım gıcıklanıyor. Yine de kolundan tutup ayağa kalkmayı başarıyorum, çılgınca onu kontrol ediyor ve nefes nefese kalıyorum.

Yaralanmış olmalı.

O ölecek.

Tıpkı babam gibi, Shadow da beni terk etmediği için ölecek.

Bir eliyle iki bileğimi kavrıyor, diğeriyle çenemi kaldırıyor. Ağlıyorum ve berbat görünüyor olmalıyım, ama Shadow hala bana en berrak bulutlu gözlerle ve o kadar büyük bir ilgiyle bakıyor ki kalbim neredeyse parçalanıyor.

Beni terk edeceğini nasıl düşünebildim?

"Ben iyiyim," diye fısıldıyor ve beni kendine çekiyor. "Geç kaldığım için özür dilerim, güzelim."

İki elimle sırtını sararken yüksek sesli çirkin çığlıklar beni terk ediyor. Omzum ağrıyor ama tüm gücümle ona tutunuyorum.

"Beni buradan çıkar," diye mırıldanıyorum göğsüne karşı.

Daha önce yaptığı gibi beni taşımak yerine, Shadow benden uzaklaşıyor. Kaşlarımı çattım.

Diğer üçüne bakıyorum. Scar çoktan kayboldu. Sadece Hayalet ve Sis kaldı. Metanetli muhafız Başkan Joe'yu kan banyosundan çıkarıyor.

Hayalet başını eğip silahıyla Gölge'ye ve kapıya işaret eder.

Shadow dişlerini gıcırdatıyor ve bu konuda içimde çok kötü bir his var.

Sis hızlı adımlarla yanıma geliyor. Yüzündeki kanı silmeye çalışıyor ama hâlâ boynundan aşağıya doğru akıyor. "Benimle gel, Zoe."

Shadow alnıma bir öpücük konduruyor ve başını sallıyor. Başımı şiddetle sallıyorum, gitmesine izin verirsem ulaşamayacağım bir yere gideceğini biliyorum.

Çukur.

Ben de onu yanımda tutacağını bildiğim tek şeyi yaptım.

Yere düştüm ve bayılmış gibi yaptım.

Otuz Altıncı Bölüm

Zoe birçok şey olabilir ama aktris bunlardan biri değil.

Dudakları düz bir çizgi halinde geriliyor ve elleri T-Shirt'ümü yumrukluyor. Görünüşe göre, bilinçsizlik oyununun böyle oynanmayacağını hatırlıyor ve ellerini açıyor.

Eğer daha iyi bir oyuncu olsaydı, dudaklarını ayırır ve bana doğru gevşerdi.

Onu güvenli evdeki odamda yatağa yatırdım. Dağınık sarı saçlarının telleri kaotik bir labirent gibi yastığın üzerinde yayılıyor. O hâlâ hayatımda gördüğüm en güzel şey.

Zoe yürüyen bir zombi olabilir ve yine de görünürdeki en egzotik şey olacaktır.

Onu daha önce terk etmek hayatım boyunca yaptığım en zor şeydi. Bana derin bir ihanet duygusuyla bakışı hâlâ içimi parçalıyor. Bunu Başkan Joe'nun yerleşkesine girdiğimde arkamı kollayan Scar ve Mist'i aramak için yaptım. Daha sonra Ghost'un takip ettiğini fark ettim. Ancak

Zoe'nin onu korumasız bırakacağımı düşünmesi ruhumda bir parça bıraktı.

Şikayet edecek değilim. Aklımdaki şey o parçayı daha derine batıracak.

Gözlerim kaşkorsesindeki kana takıldı ama vurulmadığına eminim. O paralı asker özentilerini doğrarken gözüm hep üzerindeydi. Onu odaya taşımadan önce Aaron'ı çağırdım. Onu sürekli rahatsız ettiğimiz konusunda aristokrat bir tavırla söylenip durduktan sonra Zoe'nin kolunu sardı ve dikiş atılmasına gerek olmadığını söyledi. Söylemeye gerek yok, Zoe'nin baygın numarası yaptığını anladı ve yüzüne su dökmeden önce onu kovmak zorunda kaldım.

Elime kan bulaşmıştı ve tişörtüm de öyle. Çekip bir kenara atıyorum, sonra hızlıca bir duş alıyorum ama kıyafetlerle uğraşmıyorum. Kanlı versiyondan ne kadar nefret ettiğini biliyorum ve onu bu görüntüye maruz bırakmamak için her şeyi yapacağım. Bu sadece tehdit edilmediği sürece geçerli. Eğer ona bir şey olursa tüm dünyayı kırmızıya boyarım.

Birkaç kesik gövdemi süslüyor ama uykularımı kaçıracak bir şey değil.

Zoe'ye tekrar katıldığımda hâlâ aynı pozisyondaydı. Gözbebekleri göz kapaklarının altında hareket ettiğinde gülümsüyorum.

Saçlarımı havluyla kuruluyorum ve banyonun eşiğinden ona bakıyorum. Böyle çok savunmasız görünüyor. Çok güzel ama aynı zamanda çok kırılgan. Uyanıkken bambaşka bir canavar, ama ya uyurken başına bir şey gelirse?

Onun yanında olamayacağımı düşünmek bile beni kahrediyor. Elle hamile olduğunu söyledi. Benim bebeğime.

Bu konuda bir fikir bile oluşturmadım. Benim gibi insanlar baba olmayı hak etmiyor. Zoe'nin babası gibi olmayacağımdan eminim - ki kendisi sihirli bir şekilde benim biyolojik babam oluyor.

Geçmişim benim için bir bok ifade etmiyor. Çöp çocuk olarak hayatımın bir noktasında neden terk edildiğimi merak ettim ama sonra hayatta kalma içgüdüsü daha önemli hale geldi. Görünüşe göre ailem kendi başına bir trajedi yaşamış, ben kimim ki şikayet edeyim?

Bir baba. Lanet olası bir baba olacağım. Belki de Crow'u arayıp bahşiş almak için kıçını Fransa'dan getirtmeliyim, çünkü son duyduğuma göre hemşiresi de hamileymiş.

Baba olmayı hak etmesem bile, kaçmamın imkanı yok. Bu kadın beni yanında ve çocuğumuzun yanında tutmak için bayılma numarası yapıyor.

Bunca zamandır kilo almasına ve ışıl ışıl görünmesine şaşmamalı. Noktaları birleştirmeliydim. Eğer çocuk istiyorsa, ona koca bir futbol takımı veririm.

Islak bir bez alıp Zoe'nin yanına gidiyorum. Onu destekliyorum ve korkunç aktris kaskatı kesiliyor. Başını göğsüme yaslayıp kanlı kaşkolu üzerinden sıyırırken gülümsüyorum. Kolundaki yaraya daha fazla dikkat ediyorum ve cildindeki kanı siliyorum.

Bitirdiğimde başı hâlâ omzuma yaslanmıştı. Gülümseyerek boğazına, en hassas olduğu yere bir öpücük konduruyorum. Bana doğru eğiliyor, ben de hafifçe ısırarak tekrar yapıyorum. Bu sefer boğuk bir inilti onu terk ediyor.

"Hadi, güzelim." Kumaşın yere düşmesine izin veriyorum ve o hâlâ bana yaslanmışken iki elimi kalçalarına koyuyorum. "Aç şu hipnotik gözlerini."

Kıpırdamadan duruyor, ben de kulak memesini ağzıma alıp hassas derisini kemiriyorum.

İniltisi kontrolsüzce çıkıyor. Bana doğru sarkıyor ve başını yana çevirerek daha fazlasını istiyor.

Ben de ona verdim.

Elimi sütyeninin altından geçiriyorum, ta ki parmaklarım mükemmel şekilde dikleşmiş bir meme ucunu bulana kadar ve aynı anda boynunu ısırırken onu büküyorum.

Nefes nefese kalıyor, sonra bir dizi muhtaç ses

çıkarıyor. "Daha fazlasını ister misin, güzelim?"

Başını göğsüme doğru sallıyor, saçları çıplak göğsüme değdikçe tatlı kokusu burun deliklerimi dolduruyor.

Hâlâ boynunu öpüyor ve bir meme ucunu çimdikliyorum, pantolonunu ve iç çamaşırını ayrık bacaklarından aşağı kaydırıyorum.

Hâlâ boynunu göğsüme saklıyor ama Zoe benden asla saklanamayacak. Kaçabilir ve kaçtı da ama asla saklanmadı. Onu buldum ve her seferinde bulmaya devam edeceğim.

Berbat oyunculuk becerileriyle benden saklandığına inanmasına izin veriyorum. Onu kaldırıyorum ve kucağıma oturması için yaklaştırıyorum. Taş gibi sert ereksiyonum ıslak göbeğine baskı yapıyor. O benim için hazır.

Bir sahiplenme dalgası beni vurdu. Zoe her zaman bana ait olacak, sadece bana.

Sütyeninin kancasını açıyorum ve parmaklarımın yerine ağzımı onun pembe, ağzım için mükemmel meme ucuna koyuyorum. Göğsünü öne doğru itiyor ve ben de onu ödüllendiriyorum.

keskin bir ısırıkla. Haykırıyor ve beni içeri davet eden ereksiyonuma karşı kenetleniyor.

Başım hala göğüslerine gömülüyken, kalçalarımı döndürüyorum ve içine gömülüyorum. Daha önce hiç yapmadığım kadar yavaş, neredeyse işkence gibi bir ritim. Zoe ve ben bir savaşla başladık. Bir savaşla büyüdük. Her karşılaşmamız fethetmek ve kazanmak üzerineydi. Gerçekte mi? Birbirimize karşı hep kaybediyorduk.

Bu sefer, onun her santimetresinin tadını çıkarmak istiyorum. Tutkulu, yavaş vuruşlarla sıcaklığına vururken, binlerce öpücükle sıcak tenini şımartıyorum.

O kadar sıkı ve doğru ki. Ve

benim.

Hades beni tekrar bir robota dönüştürebilir ama bunu bana asla unutturamaz. Onun sıcaklığını. Tatlı kokusunu. Yumuşak sesleri. Bana ne kadar ait olduğunu.

Her zaman amaçsızdım. Çöp Çocuk. Gölge. Bir hiç. Bu kadın için, önemli biri olmak istiyorum. Ona ve karnında taşıdığı hayata layık biri.

Bu düşünceyle, bir elimi karnına koyuyorum ve artan bir aciliyetle içine girmeye devam ediyorum. Nefes alış verişi derinleşiyor ve daha çılgınca hareket ediyor, bu da yakın olduğu anlamına geliyor. Çocuğumu taşıyacağı düşüncesi ilkel arzularımı harekete geçiriyor.

Onu orgazma götürürken itişlerim daha da sertleşiyor ve hızlanıyor. Hemen ardından ben geliyorum. Serbest kalışım şimdiye kadar yaşadığım en vahşi şeydi. Neredeyse ona ilk sahip olduğum zamanla karşılaştırılabilir - neredeyse. Bu orgazm gibi bir şey değil, daha çok bir farkındalık gibi. Kafamda lanet bir ampul patlıyor.

Ben, Shadow, kendisine ait hiçbir şeyi olmayan Rubbish Boy, bu kadına ve annesine benzediğini umduğum küçük bir insana sahibim.

Zoe bana doğru yığılıyor, kolları belimi sarıyor. Ağır nefeslerimiz birbirine karışıyor ve odanın sessizliğini dolduruyor. Bir ter tabakası tenimizi kaplıyor ve onun narenciye kokusu alabildiğim ve tadabildiğim tek şey.

Başını kaldırıyor ve çenesini göğsüme yaslıyor. Yanakları kıpkırmızı. Onu silerken birkaç kan lekesini gözden kaçırmışım. Çok ağlamaktan gözleri şişmiş ama yeşil gözlerinden kalbimi düğümleyen bir şefkat damlıyor.

"Seni seviyorum." Kelimeleri fısıltıyla dökülüyor ama arkasındaki duygular gürlüyor. "Gitme."

Eğer dondurabileceğim bir an varsa, o da bu olacaktır. Bunun tekrarlanmasını istiyorum.

Asi bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyorum ve yanağındaki kanı silmeye çalışıyorum. Çıkmıyor ve onun yanında kan görmekten nefret ediyorum. O iğrenç şey benim gibi insanlar için, onun için değil.

"Bana içi boş bir canavar olduğumu söylediğin zamanı
hatırlıyor musun?" Dudakları bükülür. "O daha önceydi.
I -"

"Biliyorum." Sözünü kestim. "Haklıydın. Ben bir canavardım ve sadece kendimi önemsediğim için içim boştu. Ama tahmin et ne oldu?"

Başını şiddetle sallıyor, sesi kırılmanın eşiğinde. "Hiçbir şey tahmin etmek istemiyorum. Kalmanı istiyorum."

O somurtan ağızdan hızlı bir öpücük çalıyorum. "Kendime bile yer kalmayana kadar beni doldurdun Zoe. Ne olursa olsun." Elini tutup kalbimin üzerine koyuyorum. "Her zaman burada olacaksın."

"Eğer gidersen." Alt dudağı titremesine rağmen tehdit ediyor. "Kendime başka bir adam bulurum."

Ruh halim kararıyor ve kırmızı görüyorum. Sahiplenme duygusu boğucu bir şekilde geri dönüyor. Onun başka bir adamla birlikte olması fikri midemi bulandırıyor ve içimdeki o ilkel vahşiliği çağırıyor.

"Devam et, güzelim. O zavallı pisliği öldürdüğümde kendini suçlu hissetmeye hazır ol."

"O zaman gitme!" Göğsüme vuruyor. "Kal. *Lütfen*."

Onun yalvarışlarını duymak ve bu konuda hiçbir şey yapamamak, kanamayı durdurmanın hiçbir yolu olmadan kanamaya benziyor. Bu yüzden pazarlık yapıyorum. "Eğer bunu yapmazsam, geri dönüp bize musallat olacak."

"Başkan Joe'ya söylersek, yardım edecektir." Titremesine rağmen kolları belimi çelik gibi sarıyor.

"Mesele sadece bu değil. Gelecekte beni rahatsız etmemesi için Ink ile kapatmam gereken bir hesabım var. O kin tutan zavallı bir pislik. Öldürdüğüm öğrencim için ona borcumu ödemezsem, er ya da geç benim peşime düşecek, *senin peşine* düşecek. Seni asla riske atmayacağım, Zoe."

Başını tekrar sallıyor ve bu sefer gözyaşları yanaklarından aşağı akıp ağzına doluyor. "Ben hamileyim!" Sanki son çaresiymiş gibi bağırıyor. "Beni bu şekilde bırakırsan senden sonsuza dek nefret edeceğim. Yemin ederim."

"Neden bana hamilelikten daha önce bahsetmedin?"

"Nasıl yapacağımı bilmiyordum." Parmaklarını etime batırıyor ve titriyor. "Sana şimdi söylüyorum, lütfen bizi bırakma."

"Ciğerlerimde nefesim olduğu sürece, ikinizi asla terk etmeyeceğim. Söz veriyorum."

"Ama şimdi gidiyorsun!"

"İkinizi de korumak için." Başparmağımın ucuyla gözyaşlarını siliyorum ve sırıtarak ortamı yumuşatmaya çalışıyorum. "Ağladığında iğrenç görünüyorsun."

Kollarını gövdemin etrafına sıkıca sarıyor ve başını göğsüme gömüyor. "Gitmene izin vermeyeceğim. Asla."

Derin bir iç çekerek ben de kollarımı ona doluyorum.

Sadece bir kez daha, onu tekrar tekrar alırken kendime söylüyorum.

Zoe gitmeme izin vermedi ama uyuyakaldı. Gerçekten.

Onunla bu kadar mücadele ettiği için neredeyse üzüleceğim. Kahve yapmak bile istedi ama kaybolacağımdan korktuğu için kucağımdan hiç kalkmadı. Ancak derin bir uykusu olduğu için altından kolayca kayabildim.

Bir tişört ve pantolon giydim ve kapıya doğru fırladım. Eşikte durup ona bir göz atmayı düşünüyorum. Dönüp onu son bir kez öpmeyi o kadar çok istiyorum ki.

Onu tekrar görmemin ne kadar süreceğini kim bilebilir? Belki de içi boş bir canavar olacağım ve o zaman beni asla istemeyecek.

Kapı tokmağını çeviriyorum ve dürtümden vazgeçerek dışarı çıkıyorum. Eğer bakarsam, gidemem.

Kapıyı tıslayarak kapatıyorum ve merdivenleri ikişer ikişer iniyorum. Omuzlarım kamburlaşıyor ama kararlılık seviyem yükseliyor. Bunu gelecek için yapıyorum.

Güvenli evin giriş alanına geldiğimde duruyorum.

Hayalet, Sis, Yara, Alev ve hatta Şahin bile burada. Hepsi silahsız, bu da Hades'in talimat verdiği bir göreve gittiğimiz fikrini ortadan kaldırıyor.

En son ne zaman bu kadar çok Sıfır'ın aynı yerde bulunduğunu hatırlamıyorum.

Hayalet yanında Mist olduğu halde duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş. Hawk ondan en uzakta, sigara içen Flame'in yanına çömelmiş durumda. Scar yerde meditasyon pozisyonunda bağdaş kurmuş oturuyor.

"Kimin doğumu bu?" Sırıtarak soruyorum.

"Kimin cenazesi demek istiyorsun?" Alev gözlerini devirir.

"Tamam." Parmaklarımı şıklatıyorum. "Cenaze! O noktaya gelmeyeceğini umuyordum." Yüzümü Ghost'a dönüyorum ve o konsantre ifadesiyle beni izliyor. "Sonunda beni öldürecek misin?"

Gülümsüyormuş gibi bile yapamıyorum. Ölümü hak ediyorum. Hatta üzerimde bir joker kartı olmasını ve Sıfır Ekibi'nin her üyesi tarafından avlanmayı bile hak ediyorum. Ancak Ghost'un önce Ink ile aramı düzeltmem için bana zaman vereceğini umuyorum. Ben gittikten sonra Zoe'nin peşine düşmesini istemiyorum. Mist onu koruyacağına söz verdi ama bu yeterli değil.

"Saçmalama," diyor Ghost sinirli bir sesle. "O kadın bana asla annelik yapmadı. Beni terk etti ve sadece beni satmak için geri döndü. Adını, hatta yüzünü bile hatırlamıyorum. Yaşaması ya da ölmesi benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

İnanamayarak bakıyorum. Beni az önce affetti mi yoksa bir şeyler mi duyuyorum?

Konuşan Flame oldu. "Hepimizin burada biraz aksiyon için toplandığını sanıyordum."

Yara izi bir gözünü açıyor. Kan lekeleri hâlâ tenini boyuyor ama bahse girerim ki psikopat bebeğin umurunda bile değil. "O zaman neden onu eşek sudan gelinceye kadar dövdün?"

"Çünkü Çukur'da ölmek istiyordu." Bana bakıyor. "İntihar girişimi hakkında bir şey söylersen seni keserim."

"Bu saçma sapan şey için kaydolmadım." Flame sigarasını fırlatır ve koridora yönelir. "Bana ihtiyacın olursa uyuyor olacağım."

Ghost'a sanki gerçekten bir hayaletmiş gibi bakıyorum. "Ciddi misin dostum? Çünkü eğer değilsen, bu boktan bir şaka."

"Hiç şaka yapmış mıydım?"

"Evet, çok ciddisin, bu çok aptalca. Elle'in senin gibi sıkıcı bir adamda ne bulduğu hakkında hiçbir fikrim yok," diyor Scar gözleri kapalı.

Sis ayağıyla onu dürtüyor. "Kapa çeneni, bebek."

Ne diyeceğimi bilemediğim için başımı öne eğdim. Kahretsin. Bunca yıldır bu sırrı saklıyordum ama o hiç umursamadı. "Önceden başlamak harika olurdu, dostum."

"Senden bu konuda ketum olmanı istemedim."

"Yok artık." Yine de göğsümden ağır bir yük kalktı. Gerçeği öğrendiğinde Ghost'la arkadaşlığımın mahvolacağını düşünmüştüm hep ama meğer boşuna endişeleniyormuşum.

"Geri dönme," diyor. "Ben Ink'i dışarı çıkarmanın bir yolunu bulurum, sen de onunla dışarıda ne yapacaksan yaparsın. Bak, Hawk yardım etmeye geldi."

Hawk'a sırıtıyorum. "Artık kaçmıyor musun koca adam?"

Alaylara kanmıyor. Asla yemez. Hawk bir kasırga, volkan ya da tsunami sırasında yerinden oynamayan kaya gibidir. Şimdiye kadar tek kelime etmemiş olması gözümden kaçmadı.

"Onu rahat bırak, göt herif." Scar bana ters ters baktı. Doğru, psikopat bebek her zaman büyük adamla yakın olmuştur. Adam kendi iyiliği için fazla sessiz, kadın da kendi iyiliği için fazla gürültücü.

Mist ona anlaşılmaz bir bakış atar ama kısa süre sonra onun ve Hawk'ın varlığını tamamen görmezden gelir. Serbest bırakıldığından beri tek kelime etmediler. Birbirlerine bakmıyorlar bile, bu yüzden aralarındaki gerilimi anlamıyorum.

"Geri dönmeme konusunda anlaştık mı?" Hayalet soruyor.

Başımı salladım. "Ink'in pek çok müridi var. Her zaman benim ya da Zoe'nin peşinden birini gönderebilir. O hamile, dostum."

"O bizim korumamız altında," diyor Sis, "Ayrıca Ink ve ben geri dönüyoruz. Zoe'ye dokunmaması için bir iyilik isteyebilirim."

"Senin güzel yüzün için bile beni bağışlamayacak."

Bana ters ters bakma sırası Hawk'ta. Cidden, bir oda tut.

"Ink ve onun çılgın klanını riske atamam." Söz konusu Zoe'nin güvenliği olduğunda hiçbir şeyi riske atamam. Hayatımın geri kalanını Ink'in hamamböceklerinden birinin üzerime atlamasını bekleyerek geçirmeyeceğim. Ona hakkını ödemeyi ve bu işi bitirmeyi tercih ederim.

Lanet olsun. Sorumluluk sahibi olmak çok yorucu.

"Ona bakacağına dair verdiğin sözü tut." Mist'e başımı salladım ve Scar'ı dürttüm, "Ve psikopat bebek, ona biraz meditasyon öğret, hamileliğe iyi geldiğini duydum." Duydum. Zoe uyurken Google'dan araştırdığım gibi.

Ben ayrılamadan Hayalet yolumu kesti. "Bir daha asla eskisi gibi olamayabilirsin, dostum."

Omzunu sıkıyorum. "Bunun için endişelenmiyorum, neden biliyor musun?" Başını sallıyor.

Sırıtıyorum. "Tekrar Çöp Çocuk olmaktan korkmuyorum. O çocuk istediği şey için savaştı."

Otuz Yedinci Bölüm

Bir ay sonra,

Sıra halinde yolun karşısına geçen çocuklara gülümsüyorum. Ömer, en küçükleri ve en yaramazları, bana bakıyor ve el sallıyor.

Koyu renk saç bukleleri alnına düşüyor ve el sallamaya devam ederken küçük bir avuçla onları geri itiyor.

El sallıyorum ve sırayı kaçırmaması için ileriyi gösteriyorum.

"Bir fincan çay ister misin?" Nonna'nın sesi ofisinden geliyor. Tezgâhın üzerine tünemiş, dumanı tüten çayı iki fincana dolduruyor.

Son çocukların da güvenli bir şekilde ayrıldığından emin olduktan sonra Nonna'nın eski ahşap masasının karşısına oturuyorum.

Öğleden sonra güneşi küçük pencereden içeri süzülüyor ve şaşırtıcı bir şekilde ofise kalın turuncu bir renk veriyor.

Yasemin kokusu ve Nonna'nın çayına koyduğu diğer bitkisel malzemeler havada uçuşuyor. Kahve yerine çayı dört gözle bekleyeceğimi kim bilebilirdi ki, ama mucize gerçekten gerçekleşti.

Nonna uyumsuz fincan tabağı ve çay fincanını önüme koyuyor ve karşımdaki sandalyeye yerleşiyor. Battaniyeyi dizlerinin üzerine örtüyor ve iç çekiyor.

Ben de iç çekmeden edemiyorum. Nonna'nın yatılı okulu delirmememin tek nedeni oldu.

Benim gibi dışarı atılmış, istismara uğramış ya da ebeveynsiz büyüyen çocuklara yardım etmek hayatıma bir amaç katıyor. Subay olmak söz konusu bile olamazdı. Yetkililerin gazabından zar zor kurtuldum ve zar zor derken, Ghost'un bazı yüksek yetkililere rüşvet vermesine yardım ettiğini ya da onun tarafından birinin yardım ettiğini kastediyorum.

Hatta bana son sınava girme şansı verildi ve Liam gibi resmen Met Police'in bir parçası oldum. Ancak, şiddetten hoşlanmadığım halde bir ofise tıkılmak - ya da suçluları kovalamak - işe yaramaz.

Benim yerim Nonna ile böyle bir yer.

Tabii ki Liam ona her şeyi anlattığımda benimle bayram etti. Elle ve benden uzaklaşıyor ama fiziksel olarak en büyük ağabeyimiz olmaktan vazgeçemiyor.

Bir fincan çay alıyorum ve bitki kokusunu içime çekiyorum.

Sessizlik ve sakinlik hissi kalbimin titremesine ve boş kabuğuna büzüşmesine neden oluyor. Sabırlı olmam ve hamileliğimi kötüleştirmemeye çalışmam gerekiyor ama bazen elimde olmuyor.

Soğuk ve boş bir yatakta uyandığım o günden beri kalbimi hissetmemem normal mi?

Elle üzgün bir ifadeyle yanıma oturdu ve ben sormadan Shadow'un gittiğini anladım.

O zamandan beri hayatım hiç eskisi gibi olmadı.

Shadow beni terk etti. Ona yalvarıp yakardıktan ve en derin duygularımı anlattıktan sonra bile beni terk etti.

Şimdi ondan nefret ediyorum ve hayatımda ona ihtiyacım yok. Ondan nefret etmek çok kolay.

Her gece gözyaşları içinde uykuya dalmadan önce kendime bunu söylüyorum.

Ondan nefret etmek, işkence gördüğünü ya da eski canavar haline döndüğünü hayal etmekten daha iyidir. Ya geri dönmezse? Daha da kötüsü, ya geri döner ve beni tanımazsa?

Bu düşüncelerin labirentinde sıkışıp kalmak beni her zaman geriyordu, bu yüzden onları zihnimin gerisine ittim, bebeğime ve Nonna'ya yardım etmeye odaklandım.

"Geri dönecek," diyor Nonna çayını yudumlarken sert bir ses tonuyla. Her zaman böyle söyler, sanki arkamdaki dehşeti ve kasveti görebiliyormuş gibi

Sessizlik.

Keşke onun güvenine sahip olsaydım. Başkan Joe ödeme konusunda yardımcı olsa ve Hades'in Shadow'u tutmasına gerek olmasa da, yine de tutuyor.

Scar, Hades'in elinin kolunun bağlanmasından hoşlanmadığını ve Ghost'un Hawk'ın serbest bırakılmasını talep ettiğinde tam olarak bunu yaptığını, bu yüzden şimdi Shadow'u tutarak intikam alacağını söyledi.

Sis, duygularımı düşünerek onu susturdu ama Scar'ın sözlerinin ne kadar doğru olduğundan hiç şüphem yok. Tuhaf biri ama her zaman açık ve doğrudan söylüyor.

Elle, Hayalet ve Sis'in tesellilerine rağmen umudumu koruyamıyorum. Bu beni mahvedecek.

Nonna ne zaman döneceğini söylese, gözyaşlarına boğulmak istiyorum. Çünkü yapmayacak.

Belki de çoktan ölmüştür.

Alt dudağım titriyor. Ağzımı kapatıyorum ve ayağa kalkıyorum, yüzüme neşeli bir gülümseme yerleştiriyorum - Gölge'nin her zaman sahip olduğu türden. "Çay için teşekkürler, Nonna. Geri dönsem iyi olacak."

Ayağa kalktı ve elimi okşadı. "Güçlü kal, çocuğum." "Yarın görüşürüz, Nonna."

Dışarı çıkar çıkmaz yanaklarıma bir esinti çarpıyor. Artık büyüyen yumruğumun üzerindeki kazağı geçiyorum ve okulun önünde duruyorum.

Yoksul mahallede iki araba park etmiştir. Liam kendi arabasının önünde durmuş, kollarını kavuşturmuş ve diğer arabaya ters ters bakmaktadır. Mini Cooper'ın içinde Scar bağırarak ileri geri sallanıyor. Camları açık olduğu için pek bir şey duyamıyorum ama Oasis dinlediğinden eminim. O gruba olan takıntısı çok garip.

Liam beni görür görmez, geniş ve kararlı adımlarla caddeyi geçiyor. Scar dışarı fırlıyor ve bana doğru koşuyor. Bana çarpacağından korkarak geri çekiliyorum.

Liam'dan önce bana ulaşıyor ve yumuşak yüz hatlarında kocaman bir sırıtışla elini omzuma koyuyor. "Zoe! Seni almaya geldim! Sen, Elle ve ben meditasyon yaparken çok eğleneceğiz."

Liam beni kolumdan tutup kendine doğru çekiyor ve Scar'a kaşlarını çatıyor. "Hayır. Onu almaya geldim. Artık korkabilirsin."

Arada donup kaldım. Liam bir elini pazuma dolamış, Scar da bileğimi sıkıyor.

"Hey, polis." Scar hâlâ sırıtıyor ama sesi ölümcül bir hal alıyor. "Suçluları tutuklamak gibi yapacak bir işiniz yok mu?"

"O zaman seninle başlamalıyım."

"Beni alabileceğini düşünüyor musun, polis?" diye çapkın bir tavırla soruyor. "Sence mi?" Liam'ın ses tonu da duruşu gibi çelik gibi sert.

Kızgın bakışları başımı ağrıtıyor. Karşılaştıkları nadir durumlarda hep böyle oluyorlar. Aynı anda burada olmalarına ne sebep oldu bilmiyorum ama didişmelerine gülümsemeden edemiyorum.

Ancak, benim yolculuğum ikisiyle de değil. Kibarca kıpırdanarak ellerinin altından kurtuluyorum.

"Benimle gel, Zoe." Liam sonunda soğuk yeşil bakışlarını Scar'dan çekip, gözle görülür bir yumuşamayla bana çeviriyor. Bana düşündüğüm kadar kızgın olmamasına seviniyorum, ama onaylamadığını açıkça görebiliyorum. Elle sadece isteklerimize saygı duyduğunu çünkü Liam'a kalsa bizi tanık koruma programına kaydettireceğini söylüyor.

"Hayır." Scar benimle Liam'ın arasında durdu. "O da benimle geliyor."

İkisi de göz kamaştırıcı yarışmalarına devam ediyor. Sonra tekrar hızlıca hakaret etmeye başladılar. Aracımın her zaman beni beklediği arka tarafa gizlice geçtiğimi fark etmiyorlar bile.

Liam ve Scar'ın ileri geri konuşmaları ben köşeyi dönüp durduğumda kayboluyor.

Mist her zaman yaptığı gibi sürücü tarafında duruyor ama bugün yanında biri var. Uzun boylu, geniş ve etkileyici bir fiziğe sahip bir adam onunla baş başa duruyor. Sadece yan profili bile omurgam boyunca bir ürperti gönderiyor.

Mist birkaç saniye ona baktıktan sonra odağını topuklu ayakkabılarına çeviriyor. İlk kez göz temasını kestiğini görüyorum. Umarım başı belada değildir çünkü bu adam onu gözünü kırpmadan ikiye bölebilecek gibi görünüyor.

Sanırım o da Sıfır Takımı'ndan biri. Hawk, eğer doğru hatırlıyorsam. Onu Ghost'la birkaç kez görmüştüm ama sesini hiç duymamıştım. Elle bana öyle olmadığını söyleyene kadar onun dilsiz olduğunu sanıyordum.

Hawk tek kelime etmeden sokağın aşağısına doğru ilerler ve köşede kaybolur.

Mist, o gittikten sonra bile onu izliyor, genellikle bozulmamış olan duruşu kamburlaşıyor.

Sonra gözle görülür bir şekilde doğruldu ve sanki başından beri orada olduğumu biliyormuş gibi gülümseyerek bana baktı. "Atla."

Yakalanmanın utancını bastırarak, o direksiyona yerleşirken ben de gümüş rengi Audi'sinin yolcu koltuğuna kayıyorum. Ona araca ihtiyacım olmadığını söyledim ama yine de her gün geliyor.

Hayalet ve Sis bilmediğimi düşünüyor ama beni her yerde takip eden birkaç muhafızım olduğundan eminim. Takip edildiğimi fark etmek zor değil. Elle'de de birkaç tane var ve sanırım bu onların dünyasında olmanın bir parçası.

Scar ve Liam, Mist mahallenin yolunu arşınlarken hâlâ tartışıyorlar. Onlara bir bakış bile atmıyor.

Hawk'la görüşmesinin ne hakkında olduğunu merak etmeden duramıyorum. Hawk gibi sessiz insanlar genellikle en tehlikeli olanlardır, bu yüzden umarım Mist'e sorun çıkarmıyordur.

Tüm bu süre boyunca, onun saçma sapan karakterini ve kızlara yardım etmek için katlandığı zorlukları sevmeye başladım. Natalie'nin ihaneti ortaya çıktığında, Flame ve Scar onun idam edilmesini istediler. İhaneti canımı yaksa da idam edilmesini istemedim. Mist onlara Johnny'nin Natalie'ye hasta büyükannesini tedavi etmesi için para sağladığını kanıtladı ve bu nedenle başka bir ceza almadan onu kovdu.

Keşke Johnny de cezalandırılabilseydi. Hiçbir iz bırakmadan yeryüzünden kayboldu. O kanlı, korkunç günden beri kimse onu görmedi.

Başkan Joe onu bulacağına dair bana güvence verdi. Kapıma sık sık geliyor, bebeğim için hediyeler almaya başladı bile. Hepsini kabul ediyorum ve hatta onu çaya davet ediyorum. O Shadow'un ailesi ve büyük bir torunu olduğu için gerçekten mutlu görünüyor.

Mist bana okuldaki günümü ve doktorla olan bir sonraki randevumu soruyor, ama bu arkadaşça bir konuşma yerine daha ciddi. İhtiyacım olan her şeye sahip olduğumdan emin olmak istiyor.

Fransız bükümü başının arkasında çok sıkı görünüyor, acı veriyor olmalı. O ateşli saç tellerini bıraksa daha genç ve on kat daha güzel görünecek. Mist hakkında öğrendiklerime göre, Le Salon'un madamı olarak saygı görmek için bu görünümü bilerek yapıyor.

"Elle ve Ghost ne zaman gidiyor?" Ben soruyorum.

Bir süredir bir gezi planlıyorlardı. Elle benim yüzümden reddetti, ben de Ghost'u bir köşeye çektim ve ona sürpriz olarak onu götürmesini söyledim.

Biraz rahatlamaya ihtiyacı var ve benim için mutluluğunu terk etmesine izin vermeyeceğimden eminim.

"Hayalet söylemedi." Sis gözlerini yoldan ayırmıyor, alnında hafif bir çatıklık var. "Sadece işimi halletmem gerektiğinden bahsetti."

"Bunu yapabileceğine eminim. Sen tanıdığım en güçlü kadınsın." O da gülümsemiyor. Onun yerine yüzü daha da düşüyor.

Belki de bunu tek başına yapmak konusunda kendine pek güvenmiyordur. "Eminim Scar ve şu adam... uykulu olan, Flame? Yardım edeceklerdir."

"Evet, doğru." Gözlerini deviriyor. "Bu ikisi en az güvenilir olanlardır."

"Peki ya diğeri? Hawk?" Merakıma yenik düşmekten kendimi alamıyorum.

"Kesinlikle olmaz." Direksiyonu daha sıkı kavrayarak homurdanıyor. "Tartışmaya bile açık değil."

Kesinlikle bir şeyler oluyor.

Daha fazlasını sormak istiyorum ama Bayan Adler'in göl evine varmıştık bile.

Göl evim.

Görünüşe göre, sümüklü piç Shadow bu evi satın almış ve gitmeden önce bir avukata benim adıma kaydettirmiş. Ghost'un hiç hoşuna gitmemiş çünkü evi Elle için almak istemiş. Onu herhangi bir evle yapabileceğine ikna etmesi uzun zaman aldı, bu yüzden ona bunun hemen yanındaki evi aldı. Bir göl evi değil ama Elle ve benim içinde saatler geçirdiğimiz kocaman bir havuzu var.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Ben dışarı çıkarken Mist soruyor.

Başımı sallıyorum ve ona teşekkür ediyorum. Muhafızları 'gizlice' sokağın karşısından izlemeye alsaydı iyi olurdu ama sormak anlamsız.

O sokakta kaybolunca, ben de eve girdim. Bakımdan sonra gölün suyu artık daha berrak. Ghost ve Elle göl evinin ve binanın yenilenmesinde bana yardımcı oluyorlar. Liam bile bazen geliyor.

Bizi buraya bağlayan anıları koruyarak yenilemek çok zor. Boyama ve bazı onarımlar dışında, çok fazla dokunmak istediğimi sanmıyorum.

Birkaç saat içinde Ghost ve Elle ile akşam yemeği planım var, o zamana kadar dinlenebilirim. Ancak, ana eve gitmiyorum. Tekneye atlayıp göl evine doğru yelken açıyorum. Taze boya ve kahve kokuyor. Minderin üzerine oturup tavana bakıyorum.

Gözlerim doluyor. Burada Elle ve Liam'la olan çocukluk anılarımı düşünüyor olmalıydım ama aklıma gelen tek şey Shadow'la güreştiğimiz ve birbirimizi yediğimiz o gece.

Lütfen hayatta kalmasına izin verin, beni dinleyen tanrıya sessiz bir dua gönderiyorum.

Uyuyakalıyorum ya da uyuduğumu sanıyorum çünkü uyandığımda dışarıdan hafif bir hışırtı geliyor. Gözlerimi ovuşturdum ve kontrol etmeye gittim.

Kapıyı açtığım anda neredeyse yere düşüyordum. Shadow tüm ıslaklığıyla önümde duruyor. Sarı saçlarının telleri yüzünün yan tarafına yapışmış. Beyaz gömleği şeffaflaşmış, gergin ve kesik kaslarını ortaya çıkarıyor.

Gözlerinin bulutu derin bir özlemle üzerimde geziniyor ve sonra sırıtıyor. "Hey, güzelim. Belki de başka bir tekne almalıyız. Bu havada yüzmek küfürdür."

Alt dudağım titriyor. O bir rüya. Ben hala uyuyorum ve rüya görüyorum. Her an ortadan kaybolabilir.

Sırıtışı genişlerken parmaklarını yüzümün önünde şıklatıyor. "Bu ifadeyi beni özlediğin şeklinde anlıyorum."

Oh.

Tanrım. O

burada.

Gölge geri döndü ve kapımın önünde sırılsıklam duruyor. Onu inceliyorum, herhangi bir yara ya da düzensiz bir şey var mı diye bakıyorum. Hiçbir şey bulamayınca ona sarılıp göğsünde ağlamak istiyorum.

Sonra, acı dolu duygularım yeniden

su yüzüne çıktı. Beni terk etti.

Ona yalvardığım halde, bir hırsız gibi sıvıştı.

İçimdeki tüm gücü kullanmama rağmen ona sırtımı dönüyorum ve elimden gelen en soğukkanlı ses tonuyla şöyle diyorum "Kendini övme. Seni tamamen aştım." Saatimi kontrol ediyorum. "Aslında, şu sıralarda bir randevum var."

Güçlü kolları beni arkamdan sarıyor. Islak, sürtünmüş çenesi boynuma dolandığında nefesim kesiliyor. Sesi derin ve içten. "Bunu hak ediyorum, güzelim. Hak ettiğimi biliyorum ama başka bir erkekten bahsetme. Bu düşünce beni deli ediyor."

Bedenim ona sokulmak istiyor. Dönüp ona sarılmak. Öfkeme hâkim olmak imkânsızlaşıyor. "O zaman gitmemeliydin."

Hala arkamdan sarılıyor. Avuçları karnımda duruyor. O konuşurken nefesimi içime çekiyorum. "Bunu senin için yaptım. Çocuğumuz için. Sana bir şey olması düşüncesine katlanamazdım."

"Peki ya sana bir şey olursa?" Gözyaşlarımla daha fazla mücadele edemiyorum. "Öldüğün düşüncesiyle ne kadar savaştığımı biliyor musun?"

"Hades bana işkence bile etmedi. Hayalet anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirdikten sonra yapamazdı. Sanırım Başkan Joe'ya teşekkür etmeliyim, ha?" Sesinde bir sırıtma var. "Ama Ink'e hakkını geri ödemem gerekiyordu, bu yüzden bir iki dayak yedim."

Dönüp onu tepeden tırnağa tekrar kontrol ediyorum. Belki daha önce bir şey kaçırmışımdır. Daha yakından baktığımda yanağında soluk bir morluk olduğunu gördüm. "Sen... iyi misin?"

Yüzü düşüyor, kalbim de öyle. "Hayır." Şeytani sırıtışı tekrar beliriyor. "Ama beni özlediğini söylersen olacağım."

"Seni vahşi." Boğazımdan bir hıçkırık koptu. "Tabii ki seni özledim. Senden nefret etmem gerekirken bile seni özledim."

Gölge beni kollarına aldı. Yüzüm onun sert ve ıslak göğsüne gömülüyor. Can havliyle ona tutunurken parmaklarım tişörtüne yapışıyor.

"Hayatta kalmamın tek sebebi sendin, Zoe." Sözleri uzun ve acı dolu bir fısıltıyla döküldü.

Geri çekilip onun derin ve samimi gözlerine bakıyorum. "Bir daha gitmeyecek misin?

Sırıtıyor ve o gerçek, kalp durduran gülümsemesini sergiliyor. "Asla, güzelim."

"Canavarım mı?" "Senin canavarın."

Sonsöz

Üç ay sonra,

"Daha varmadık mı?" Bir nefes çekiyorum, su şişesinden milyonuncu yudumu alıyorum.

Tişörtüm terden sırtıma yapışıyor ve spor ayakkabı giymeme rağmen ayaklarım acılarına son verilmesi için yalvarıyor.

"Biraz daha, güzelim." Shadow'un parmakları beni York'taki evin yakınındaki tepeye çıkan toprak patikada sürüklerken parmaklarımın etrafında sıkılaşıyor. Burada tatil yapmamızı önerdi ve ben de bundan daha mutlu olamazdım. Göl evinin yanı sıra, burası hikâyemizin başladığı yer ve Mark'ı, Lisbeth'i ve kadın sığınma evini kontrol etmek için geri dönmeyi seviyorum.

Hamile karnımı dengelemek için çaresizce bir elimi arkama koyuyorum. Karnım büyüdükçe, sırt ağrısı olmadan yürümek daha da zorlaşıyor.

Bu gibi durumlarda genelde Shadow beni taşır, bu yüzden beni neden bu kadar yorduğundan emin değilim. Aslında, hamile kadın bakımı hakkında benden daha çok şey biliyor ve bu gidişle bebek bakımını da benden daha iyi öğrenecek.

Hiç yapmayacağım. Bir konuyu araştırır, o konu hakkında bulabildiği her şeyi okur ve uygulamaya koyar. Neden hızlı öğrendiğine şaşmamalı.

"Benden bu kadar. Ciddiyim." Ağır ağır nefes alıyorum, olduğum yerde duruyorum ve eğiliyorum.

"Dayanıklılığını kaybediyorsun. Haydi."

"Dün geceden beri dayanıklılığımı kim kaybettirdi sanıyorsun?" Bir çocuk gibi yüzümü buruşturuyorum.

K ı k ı r d ı y o r ve bu şimdiye kadar duyduğum en kaygısız ses. Onun gülüşünü duymayı ve bunun arkasındaki sebebin ben olduğumu bilmeyi seviyorum.

"Eğer bundan bahsediyorsak, o zaman sen de durmak istemedin."

"Sorun bende değil, hormonlarda."

"Elbette, güzelim." Sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni kollarının arasına alıyor ve burnumun ucunu öpüyor.

Ne kadar şişersem şişeyim, Shadow bana hâlâ gördüğü en güzel, en seksi şeymişim gibi bakıyor. İşte böyle anlarda onun geçmişiyle ilgili tüm şüphelerimi kaybediyor ve sadece içindeki erkeğe odaklanıyorum.

Gölge'nin aşkı güzel ya da güvenli değildir. Sürprizlerle ve dipsiz bir tutkuyla dolu. Benimki de o kadar saf değil. Onun beni tükettiği kadar ben de kendimi onun içine kazıyorum.

Hikâyemiz asla geleneksel olmadı ve olmayacak, ama bizim hikâyemiz. Birbirimizin yaralarını gördük ve kaçmak yerine kalmaya karar verdik.

Sonunda tepenin zirvesine varıyoruz ve dudaklarım uçukluyor. Rengârenk çiçek tarlaları göz alabildiğine uzanıyor. Büyüleyici manzara yetmezmiş gibi bir de tepede yerleşik, yüksek bir salıncak var.

"Tarlaların yakınında bir salıncak önerdiğimde sadece şaka yapıyordum." Gölge'nin gözlerindeki berrak griye bakıyorum. "Ben de bir ağacın yanında normal bir salıncak demek istemiştim."

"Ben normal yapmam." Göz kırpıyor ve beni salıncağa götürüp indiriyor. "Ayrıca, burası önemli bir yer."

"Nasıl önemli?" Bakışlarım ileriye kayıyor, hâlâ manzaranın büyüsüne kapılmış durumdayım.

Bu pozisyondan sanki dünyanın tepesindeymişim gibi hissediyorum.

Gölge beni itmeye başladı. Her salıncakta dünyanın ucunda sallanıyorum. Söz konusu salıncaklar olduğunda bile Gölge'nin tek derdi heyecan ve coşku.

Tanrım. Onun bu yönünü seviyorum. Hayatımda hiç sıkıcı bir an yok.

İtmeye devam ederken sesi arkamdan geliyor. "Lisbeth, bu tepenin zirvesine birlikte tırmanan çiftlerin sonsuza dek birlikte kalacaklarını söyledi."

İçimden bir kahkaha yükseliyor. "Böyle şeylere inandığını sanmıyordum."

"Seninle sonsuza kadar kalabileceğimi söyleyen her şeye inanırım." Kolları belime dolanıyor, beni kendine çekiyor ve sallanmayı durduruyor. "Bunun gibi."

Parmaklarında tuttuğu yüzüğü algıladığımda dudaklarım sözsüz bir 'O' harfine dönüşüyor. Kocaman kaya güneşin altında parıldıyor, gözlerimin renginde bir mücevher yakalıyor.

Onunla Gölge'nin arasına bakıyorum, tek kelime edemiyorum. Sanki sesimi kaybetmiş gibiyim.

Mükemmel büyüklükteki yüzüğü parmağıma geçirirken çekici bir sırıtış yontulmuş dudaklarını kıvırıyor. "Evlen benimle."

"Bunu sorman gerekmiyor muydu?" Sesim sanki hâlâ yürüyüş yapıyormuşum gibi nefes nefese bir fısıltı.

Başını sallıyor ve yüzükle parmağımı okşuyor. "Eğer sorarsam, bu hayır diyebileceğin anlamına gelir ve hayır diyemezsin, Zoe. Buna değil."

"Peki neden?"

Elini parmağıma dolamışken diğer elini karnıma koyuyor. "Hayatı birlikte yarattık ve ben penetrasyon olmadan turnayı gözünden vurdum."

Gülmekten kendimi alamıyorum. Bunu ona anlattığımdan beri, mağara adamı gibi sahiplenici bir şekilde gurur duyuyor.

Dudaklarım yanağını sıyırıyor. "Yine de bana sor."

Sorarken yüzünü bir belirsizlik kaplıyor. "Benimle evlenir misin, güzelim?"

İkimizin de nefesi kesilene kadar onu uzun uzun ve sertçe öpüyorum. "Evet, canavarım."

Son

Yoksa öyle mi?

Shadow'un POV'undan genişletilmiş bir Epilog için buraya tıklayın.

Sırada ne var?

Gölgeli'yi okuduğunuz için çok teşekkür ederiz! Eğer beğendiyseniz, lütfen Amazon, Bookbub ve Goodreads'e yorum bırakın. Okurlardan haber almayı seviyorum!

Sırada Misted, Hawk ve Mist'in kitabı var! Çıkış tarihi: ***25 Temmuz 2019***
Ön Sipariş Misted

Blurb

Kız onun saplantısı. Onun karanlık sırrı.

Sis
Sırrımız bizi ayırdı ve birbirimize düşman etti.
Ondan daha büyük bir sır sakladığımı bilmiyor.
Mafya işini benimle birlikte yönetmek için geri döndüğünde, ben de karşılık verdim.
Aramızda bu kadar kan varken bir arada yaşayamayız. Ya da ona yeniden ve daha derinden aşık olurken kendime böyle söylüyorum.
Ellerimdeki kan bizi yok etmeden önce durmalıyım.

Hawk
Bilmediğimi sanıyor.
Onu on beş yıl boyunca yalnız bıraktım diye saklanabileceğini sanıyor.
Bak, ben hiç gitmedim.
Saldırmak için doğru ana kadar izliyor, plan yapıyor ve hesaplıyordum.
Gölgelerde gizlenmekten bıktım.
Sırrımız korkutucu değil.
Korkutucu olan benim.

Misted'i beklerken, Ghosted'i okudunuz mu? Hikaye Shadowed ile paralel ilerliyor.

Tek Tıkla Hayalet!

Abone Olun için benim Bülten için Haberler, Eşantiyonlar, ve özel alıntılar.

Haber Bülteni

Hayaletli Alıntı

Onu aşağıdan yukarıya doğru ölçüyorum. Siyah deri ayakkabılar. Ütülenmiş siyah pantolon. Her iki kolu da sandalyenin kolçaklarına dayanmış. Bileklerinden biri sargılı. Karmaşık dövmeler kelepçelerinin altından sızıyor ve elinin arkasını kaplıyor.

Bekle.

Bu dövmeler tanıdık geliyor. Hem de çok tanıdık.

Bakışlarım onun yüzüne kayıyor. Tüm vücudum kaskatı kesildi.

Başını eğmiş beni izliyor. Gözlerinin karanlığı tıpkı bugün olduğu gibi beni yutuyor. Şimdi daha da korkutucu derecede yoğunlar.

Sokaktaki yabancı. Nasıl...?

Hayır. En büyük önceliğim buraya kabul edilmek ve o benim tek giriş biletim.

Şimdi değerimi kanıtlamak için o zamanlardan biri. Ama bu bir yeraltı maçından çok farklı. Yumruk, tekme? Sorun değil. Yakışıklı bir adamla konuşmak ve onu baştan çıkarmaya çalışmak? Bu tamamen farklı bir çanta.

Başını eğmiş bana bakan adam başka tür bir rakip. Kavga etmek yerine onu etkilemeliyim.

Derin bir nefes alarak ayağa kalkıyorum ve acele etmeden odanın kenarındaki mini bara doğru ilerliyorum. Şişelerin önünde duruyorum. Viski ve burbon kokusu bir aşinalık dalgası getiriyor. Şimdi, alkol başa çıkabileceğim bir şey.

"Ne içmek istersiniz?" Sanırım viski. Viski içen birine benziyor.

"Bana içki ikram edebileceğini nereden çıkardın?" Derin sesi tam arkamdan geliyor. Sıcaklığı sırtımdan aşağı yayılıyor.

İrkildim. Yaklaştığını bile duymadım. Daha önce kendini fark ettirmişti ama şimdi sanki havada süzülüyor gibiydi.

Tepkimi dizginleyip arkamı döndüm. Yakınlık beni çarptı. Göğsüm onunkine sürtünüyor ve aramıza mesafe koymak için hızla dolaba doğru geri adım atıyorum. Tahta sırtıma batıyor ve ona diz çökmemek ya da yumruk atmamak için kendimi zor tutuyorum.

Onun yerine en tatlı ses tonumu takınıyorum. "Neden size bir içki ikram edemiyorum?"

Nedenini biliyorum ama kendi iyiliğim için fazla zeki görünmemek adına yüksek sesle söylemiyorum.

Zehirlenme riski, işte bu yüzden. Onların dünyasında bir içkiyi kabul etmek güven gerektirir. Özellikle de rütbesi yüksekse. Bu Julian'ın buralarda çok etkisi olabilir mi?

Delici gözleri ruhumu avlıyor ve içimden bir ses onun aradığını bulana kadar vazgeçecek biri olmadığını söylüyor.

"Neden buradasın?" diye soruyor soruma cevap vermek yerine.

"Çalışmak için," diyorum en sakin ses tonumla.

Başını yana eğiyor ve beni başımın üstünden topuklu ayakkabılarımın ucuna kadar ölçüyor. Buradaki diğer erkeklerin aksine, durup göğsüme bakmıyor. Sadece beni cinsel olmayan bir şekilde tartıyor gibi görünüyor. Bir dövüşten önce rakibime yaptığım gibi.

İçimi gurur ve korku karışımı bir duygu kaplıyor. Gurur çünkü beni ciddiye alması hoşuma gidiyor. İnsanlar genelde beni hafife alır. Korku da aynı sebepten. Benden şüphe duyması benim yararıma değil.

Diğer erkeklerin aksine, o kadar utangacım ki, aptal kısa elbisemi çekiştirmemek için çaba sarf ediyorum.

"Johnny'nin kasığına tekme atan birinin burada çalışması gerektiğine inanmamı mı istiyorsun?"

Düşün. Düşün. "Bunu hak etti." Onun yerine gerçeği söylüyorum. O serserinin bileğini nasıl büktüğüne bakılırsa, onunla arası kötü olmalı.

Julian'ın dudakları yine seğiriyor ama gülümsemiyor. Gülümsüyor mu ki?

"Öyle yaptı." Başını tekrar eğiyor. "Yine de bu senin neden burada."

"Ne yani, bir kız kendini savunamaz mı? Hepimiz bunu bizim için başkasının yapmasını beklemek zorunda mıyız?"

"Dediğim gibi, sizin gibi biri burada çalışmak istemez."

Eli bana doğru uzanıyor. Uzun, zayıf parmakları boynuma dolanmadan önce bir uyarı alamıyorum. Beni olduğum yerde tutuyor, hareket etmemi engelleyecek kadar sert ama sıkmıyor. Başparmağı nabız noktama dayanıyor, muhtemelen bir insan yalan dedektörü tekniği deniyor. Liam beni bunun için eğitti. Tek yapmam gereken kendimden emin olmak.

Söylemesi yapmaktan daha kolay.

Tenim ısınıyor ve elim onu yumruklayıp uzaklaştırmak için seğiriyor. Bu pozisyon çok savunmasız ve ben savunmasız olmaktan nefret ediyorum.

Annemin ölümünden sonra asla savunmasız olmayacağıma yemin ettim. Yüzü buz gibi oldu.

"Neden buradasın?"

"Sana söyledim. Çalışmak için." Hem onu çaresiz olduğuma inandırmak için hem de çaresiz *olduğum* için yumruğumu elbisemin eteklerine sıkıyorum. "Artık evime geri dönemem ve eğer iş bulamazsam evsiz kalacağım."

Koyu renk gözlerinin derinliklerinde bir şey titreşiyor. Şaşırmaya benziyor ama tam olarak değil. Nostalji mi? Acı mı? Her neyse, sözlerimin ardındaki anlamı hissediyor gibi görünüyor. Belki de hissedebilir? O an geldiği gibi hızla geçiyor ve yüzü yine eski vurdumduymazlığına dönüyor.

"Bana bir şans verin," diye bastırıyorum. "Her şeyi yaparım."

Başparmağı nabzımdan dudaklarıma doğru kayıyor. Yutkunuyorum. Karıncalanmalar omurgamdan aşağı vuruyor ve bacaklarımın arasına yerleşiyor. Bana dokunduğu yer binlerce ateşle tutuşuyor.

Bu tepki de ne böyle? Ve neden ağzım onun için açılmak için kaşınıyor?

Ben karar veremiyorum. Julian başparmağıyla dudaklarımı ayırıyor ve yavaş, şehvetli bir dokunuşla alt dudağımın izini sürüyor. Bacaklarım uzun bir koşuyu yeni bitirmişim gibi güçsüzleşiyor. Parmağını içimde istiyorum. Ne halt yemeye içinde istiyorum ki?

"Her şey güçlü bir kelime." Alçak, boğuk sesi etrafımda dolaşıyor. "Boş yere kullanma."

Elini geri çekiyor ve aptalca bir nedenden dolayı dudaklarım ve vücudum boş hissediyor.

Julian arkasını döner ve çıkışa doğru yönelir.

Kapı arkasından kapandığında, geriye doğru sendeledim. Az önce ne oldu öyle?

Rina Kent tarafından da yazılmıştır

Sıfır Takımı
Serisi Lured
Crowed
Ghosted
Misted (25 Temmuz'da Çıkıyor)
Takip Edilecek Diğer Sıfır Takımı Kitapları....

Rhodes Serisi
Pişmanlık (Bülten Aboneleri için Ücretsiz)
Yıkım

Teşekkür

Her zamanki gibi, bu kısım beni her zaman donmuş bir ruh haline sokuyor. Bir kitap yazmak, onu gerçekleştiren insanlara teşekkür etmek için doğru kelimeleri bulmaktan çok daha kolay.

Öncelikle Bay K'ya sabrı ve sonsuz desteği için ne kadar teşekkür etsem azdır. En karanlık anlarımda bile beni güçlü hissettiriyorsunuz ve yazmaya devam etmemin ana nedenlerinden birisiniz.

En iyi arkadaşım A'ya, sen çileden çıkaran bir ilham kaynağısın, ama tutkun ve yaratıcılığın beni her zaman büyüleyecek. Yirmi beş yıllık dostluğa içelim.

Benim saygısız teslim tarihlerimle bir makine gibi çalışan editörüm Annabelle'e milyonlarca teşekkür.

Betalarım, Shadow'u sevdiğiniz ve çok kısa sürede yardım ettiğiniz için teşekkür ederim.

Düzeltmenim, Nora, onsuz yaşayamayacağım şahin gözlerin var.

Rina'nın Cesur Çetesi ve Rina'nın Sıfır Takımı'na, sizler her lansmanı en iyi lansman yapıyorsunuz.

Gölgeli'ye sevgi gösteren tüm blog yazarlarına, okurlara ve kitap meraklılarına özel bir sesleniş.

Hepinize teşekkür ederim!

Yazar Hakkında

Karakterlerim gecenin bir yarısı hırsızlar gibi içeri dalıyor.
Davetsiz.
Özür dilemeyen.
Yoğun.

Rina Kent, eğitimi ve kocasının zorlu işi nedeniyle sürekli Fransa ve Kuzey Afrika arasında mekik dokuyan bir İngiliz yazar.

Bavullarını hazırlamadığı ya da bir uçaktan diğerine atlamadığı zamanlarda, karakterlerini şekillendirmekle meşgul.

Rina genç yaşından beri hikaye anlatımına ve kusurlu, keskin karakterlere takıntılıdır. Kahramanları genellikle katiller ve anti-kahramanlardır ve kitaplarına her zaman karanlık, endişe, şiddet ve bolca ateş serpilir.

Eğer beni takip etme havasındaysan:
Web sitesi
Bülten
BookBub
Instagram
Facebook
Gritty Gang Group
Twitter
Pinterest
Goodreads

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Bu dosya Z-Library projesinden indirilmiştir

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se singlelogin.re go-to-zlibrary.se single-login.ru

Resmi Telegram kanalı

Z-Erişim

https://wikipedia.org/wiki/Z-Library